

ЛОРА ПАРКЪР РИСК

Превод от английски: Ваня Пенева, 1998

chitanka.info

ПРОЛОГ

Фалмът Харбър, Англия, 21 август 1803 г.

Маркиза Маркони погледна замечтано надолу към голото си, порозовяло от възбуда тяло и се взря в прекрасното мъжко лице, което лежеше между пълните ѝ бедра. Мъжът отговори спокойно на погледа ѝ и ясните му, ангелско сини очи светнаха така лукаво, че заприлича на млад дявол.

Той се отдели умело от нея, полегна отстрана и се притисна до бедрото ѝ. Тя протегна ръка и проследи в мека милувка трапчинките на бузите му, пълната, нежна извивка на долната му устна, която блестеше от влага. Той имаше талантлива уста, еднакво способна да води изискан светски разговор на половин дузина чужди езици и да доставя невероятно чувствено удоволствие на жените. Меки златно кафяви къдрици се виеха по главата му и падаха ниско над челото, което му придаваше момчешки вид. Челото беше ярко доказателство, че освен плътските страсти този млад мъж притежава и извънредна духовна сила.

— *Dolcemento, mio ciccisbeo* — прошепна жената, когато той се обърна към нея, протегна шия и отново започна да милва с устни корема ѝ. — Толкова сте красив, че трябваше да се родите жена — усмихна се тя и помилва рамото му.

Мъжът се засмя и се претърколи върху нея.

— Е да, но тогава нямаше да имам необходимите атрибути, за да ви доставя наслада. — Той потърка бузи в чувствителното място между краката ѝ. — Прав ли съм, маркизо?

Когато светът отново започна да придобива ясни очертания след поредното небесно опиянение, маркизата се усмихна изтощено.

— Когато се стараете да докажете нещо, обикновено го правите по изключително убедителен начин, саго.

Любовникът ѝ вдигна глава от рамото ѝ.

— Знаех, че ще се съгласите с мен.

— Нахално момченце! — Маркизата помилва влажната му буза, после нежно пощипна твърдата плът. Никой не ѝ беше доставял такова невероятно удоволствие, както този английски младеж. Младеж ли? Макар да беше млад на години, той беше истински мъж и не се уморяваше да доставя радост на жените по най-разнообразни и задоволяващи начини.

Макар че беше осем години по-възрастна от него, тя се чувстваше красива и възбуждаща като млада девойка. Той умееше да ѝ внушава това усещане и когато я докосваше, очите ѝ се напълваха със сълзи. Когато се любеха, ѝ се искаше да умре, за да отнесе със себе си във вечността спомена за силното му, красиво тяло. Беше готова да плати най-високата цена, само и само той да остане при нея. Темпераментът му можеше да се сравни само с този на далечните ѝ роднини, скандалните Борджии. И той като тях подлудяваше жените от любов. Единственото, което не разбираше в него, беше, че той не се продаваше.

Когато младият мъж се отдели от нея, тя не се възпротиви. Само го проследи с изпитателен, мрачен поглед, докато се обличаше, за да се наслади до последно на безупречното му тяло.

— Защо трябва да ме напуснете? — попита разтревожено тя и се подпря на лакът. — Желая... не, заповядвам ви да останете още малко с мен.

Мъжът я погледна съжалително. След кратко колебание захвърли жилетката, която се готвеше да облече, и застана пред леглото.

— Сага, вие отдавна знаехте, че тази последна нощ ще дойде. — Той приседна на края на леглото и улови ръката ѝ. — Стигнахме Англия и аз трябва да ви напусна.

Отчаяна, жената взе главата му между двете си ръце и я привлече към парфюмираната закръгленост на гърдите си.

— Не е нужно да слезете на сушата още тази нощ. Всъщност, изобщо не е нужно да ходите в Англия. — Тя обсипа с целувки тъмнорусите му къдрици. — Можем да обърнем гръб на този бряг и да отплаваме към Гибралтар. В Менорка имам вила и там можем да прекарваме по цял ден без дрехи. — Тя притисна устни към челото му и се ядоса да го намери хладно и сухо. — Там няма да носим тези проклети дрехи.

Тихият му смях прозвуча похотливо, същият беше и погледът в красивите очи.

— С удоволствие бих хапвал сварен омар на всеки три дни. А картината, която ми нарисовахте, прозвуча ужасно примамливо. Може би при друг случай...

— Кога, саго, кога? Какво толкова ви задържа в Англия? — Тя се забрави и от устата ѝ се изплъзнаха ревниви слова: — Сигурно имате друга жена!

Мъжът помилва треперещите ѝ гърди и внимателно спусна ръка към черното хълмче между краката ѝ.

— Коя жена би могла да ми достави по-голямо удоволствие от вас, сага?

— Какво тогава? — Тя отметна глава назад и яркочервената ѝ уста се нацупи. — Какво може да бъде по-важно от... О, колко сте лош! — Тя пое дълбоко въздух, когато палецът му помилва чувствителното място.

— Дългът, сага. Дългът ме зове у дома.

— Не играете... честно...

— Права сте, маркизо, наистина не играя — отговори той, надигна се и се настани върху нея. — Ще го направя още веднъж, преди да ви напусна. Съжалявам, но не мога другояче.

Маркизата се отпусна върху копринените възглавници и разпери ръце, за да го приеме с цялото си тяло. После отвори бедрата си и се надигна срещу търсещата му ръка.

— Няма да ви простя, че бягате от мен, да го знаете! О!

— Знам — промърмори мъжът, наведе се и взе в уста зърното на гърдата ѝ. — Знам...

След секунди маркизата извика задавено, когато силната му мъжественост нахлу в утробата ѝ. Този път не беше като предишния, когато той влезе в нея меко и с умелото самообладание на майстор, който изисква от ученика си пълно отдаване. Този път той не ѝ даде възможност дори да си поеме дъх, да се нагоди към ритъма му. Тласна я с невероятна бързина към ръба на пропастта, преди тя да е успяла да осъзнае какво точно е станало. Порой от задавени италиански нежности, израз на диви и необуздани чувства, се изля от устните ѝ.

— Очаквам да ми отредите най-доброто място в книгата си за *Atore, saго* — прошепна задъхано тя, когато той се отдели от нея.

— Вие ще присъствате във всеки ред, във всеки епизод и във всяка глава, сага — отговори с усмивка той. — Вие сте наистина завладяващо същество. — В гласа му имаше топлина, на която всяка друга жена би повярвала.

— *Ben trovato* — отговори тя и леко го плесна по бузата. — Добре го казахте, макар че е лъжа. Обещавате ли някой ден да се върнете в Неапол и при мен?

Тя видя истината в изразителния му поглед още преди да си е отворил устата. За да предотврати изричането на глас на лъжата, бързо затисна с пръст устните му.

— *Benissimo*. Все пак бих искала...

Тя остави изречението недовършено. Нямахше да се унижава да го моли, нямаше да се държи като отхвърлена любовница. Тя беше маркиза, неаполитанска аристократка, уверена в предимствата на титлата и богатството си. Омъжена за стар, болнав мъж, който не ѝ отказваше нищо, тя беше свикнала да властва неограничено над околните. Единствено този младеж не бе успяла да покори, нито дори част от него, макар че двамата бяха преживели невероятни любовни часове. През цялото време той беше успял да запази своята тайна. Сигурно не я разкриваше пред никоя жена, а още по-малко пред мъжете. Дори само по тази причина маркизата беше сигурна, че винаги ще обича и ще мрази Себастиан Д'Арси.

Докато го гледаше как се облича, на устните ѝ се появи доволна усмивка. Тя имаше повече късмет от другите жени. Той беше прекарал в леглото ѝ цял месец. В момента не можеше да стори нищо друго, освен да го пусне да си отиде. Тя беше поредната жертва на боговете и богините на любовта.

На френския бряг, 21 август 1803 г.

Същата нощ, точно на четиристотин километра по-нататък в източна посока, една английска фрегата под командата на капитан Райт успя да се изплъзне от блокадата и френските крайбрежни постове и хвърли котва край стръмните скали в близост до Бивил в Нормандия.

Малко след полунощ осем французи, водени от Жорж Кадудал, водача на обявените извън закона заради верността си към Бурбонския

крал шуани, се качиха на тъмната палуба. Дадох сигнал и някой отговори от най-високата скала. Докато хората му се катереха по въжетата, спуснати от местните симпатизанти на шуаните, мислите на Кадудал се въртяха около една цел. Снабден с менителници за един милион франка, с помощта на които трябваше да организира въстание, той идваше във Франция, за да отвлече Наполеон. Имаше пълномощия дори да го убие, ако окажеше съпротива.

ПЪРВА ГЛАВА

Лондон, 28 август 1803 г.

Хенрис и Жюстин Фокан, грижливо облечени в обшити с дантела копринени рокли, седяха в салона си и чакаха обожателите, които не идваха. Малката им тухлена къща на улица „Кралица Ан“ се намираше точно до парка „Сейнт Джеймс“ и беше заобиколена с голяма градина, пазена от висока каменна стена. Тя се намираше точно в средата на триъгълника, образуван от Бъкингамския дворец, Уайтхол и Парламента. Мястото беше изискано, но отдавна остарелите околни къщи бавно западаха като обитателите си, макар да се стараеха да запазят поне част от предишната елегантност.

Като френски емигранти, избягали преди дванадесет години от революцията в родината си, двете сестри бяха наясно, че не означават почти нищо в този голям, чужд град и че никой не се спира пред скромната им врата. Макар че едната беше на четиридесет, а другата на четиридесет и три години, обществото не ги беше прогонило, задето бяха загубили красотата или здравето си. Напротив, и двете изглеждаха много добре. Сестрите Фокан бяха красиви и правеха силно впечатление с женствените си форми. Те бяха от малкото жени, които успяват да запазят привлекателността си до дълбока старост. Не, те бяха станали жертви на най-страшния проблем, който може да сполети жените с екстравагантен, безупречен вкус: бяха останали без средства.

Хенрис се изправи и се заразхожда напред-назад из стаята. Укрепеният с банели корсет, остатък от миналото десетилетие, не притесняваше стройната ѝ талия.

— Ако имахме поне карета, кочияш и паж, можехме да се покажем в операта! — въздъхна угрижено тя.

Изведнъж спря, разпери театрално ръце и сивите ѝ очи заблестяха като перлите на врата ѝ. Преди двадесет и пет години един херцог с кралска кръв беше възложил на личния бижутер на краля да изработи тази огърлица специално за нея. Тогава тя беше известна като

най-голямата трагична актриса на всички времена и славата ѝ се носеше навсякъде. Всяка перла беше напълно еднаква с другите и носеше цвета на очите ѝ. Сега в тези прекрасни сиви очи имаше унижение, което загатваше за много повече от наранена суетност. Унижено беше самото сърце на застаряващата красавица.

— Как можа лорд Джефри да ме напусне заради онази белолика мръсница! Толкова ли много исках от него: малка къща и собствена карета?

— Поиска толкова, колкото ти се полага — отговори спокойно Жюстин. Хенрис беше изгубила любовника си преди шест месеца. Той бе предпочел пред нея едно младо момиче, а това беше непростима обида.

— Как можа да ме замени с тази хлапачка! — Хенрис помълча малко и вдигна рамене. — Англичани! Le bon Dieu^[1] ги е създал, за да забавляват сухите англичанки. Мъже без дух, какво искаш!

Жюстин не каза нищо. Тя имаше всички основания да предполага, че именно театралният темперамент на сестра ѝ беше уплашил виконта. Хенрис беше готова да се възползва от всеки удобен случай, за да заеме средата на сцената в мелодрамата на живота си. Ала френската любов към драмата не беше разбираема за англичаните. Те като че ли се чувстваха неудобно, когато се сблъскваха с цялата буйност на една страстна френска жена. А сега, когато Англия и Франция отново бяха във война, френските любовници съвсем бяха излезли от мода.

— Е, какво ще правим?

— Дай на дявола онова, което му принадлежи — отговори Хенрис.

Неприятна мисъл прониза Жюстин и по гърба ѝ пролазиха студени тръпки.

— Нима намекваш, че някоя от двете ни трябва да приласкае мосю Валми?

— По-добре да отида в затвора за длъжници! — Гласът на Хенрис преливаше от упорство.

Тайнственият мосю Валми им беше помогнал да напуснат окървавения Париж срещу всички пари в брой, с които разполагаха, и срещу половината от накитите им. Това беше през 1791 година. Тогава помощта му дойде като дар от небето. Ала когато пристигнаха в

Лондон, сред емигрантската колония се разпространяваха страшни слухове по негов адрес. Шепнеше се, че той е един от младите радикали, напуснали аристократичните си семейства, за да се присъединят към революцията на санкюлотите още в самото ѝ начало. Когато революцията се изроди в кървава баня, мосю Валми започнал да живее двойствен живот. Срещу огромни суми прекарвал аристократите през Канала, за да ги спаси от смърт. В същото време правел услуги на Републиката, като продавал други аристократи на кръвожадната тълпа. Говореше се, че е напълно равнодушен към делата си. Когато щастието се отвърна от революцията и тя започна да изяжда собствените си деца, той пристигна в Англия. Никой не можеше да докаже колко истина има в слуховете за мосю Валми, а може би и никой не смееше да го обвини право в очите. Дьо Валми беше опасен и непредвидим мъж. Той познаваше всички тайни на французите в Лондон. Сега знаеше и тяхната.

Мисис Селдън, тънката и доста възрастна икономка, влезе в салона с мръсна престилка и измачкано боне и тръсна на масата омазана табла. Беше толкова невнимателна, че съдовете издрънчаха.

Двете жени не ѝ обърнаха внимание. За тях тя не беше повече от вятъра, който свиреше в камината. Бяха живели в свят, който се отнасяше към слугите като към мебели. Те бяха необходими, но никой не се интересуваеше за тях, ако не му трябваша в момента.

Когато икономката излезе, Жюстин притисна напоена с парфюм кърпичка към болезнено пулсиращото си чело. Тя страдаше от чести пристъпи на мигрена и единственото, което ѝ помагаше поне малко, бяха компресите с настърган джинджирил. Проследи как Хенрис налива в чашата ѝ рядка кехлибарена течност и се намръщи отвратно.

— Пак ли чай? Готвачката знае, че мразя тази напитка! Защо нямаме вино за вечеря?

— Останал ни е само чай — отговори делово Хенрис. — Търговецът на вино отказа да ни дава на кредит. Настоява да платим поне част от сметката. Опитах се да му обясня, че смисълът на кредита е да не се плаща нищо, но англичаните не са изискани хора и не обръщат внимание на такива подробности.

Жюстин се приведе и махна капака на чинията си. Помириса яденето и се потърси отвратно. Отново им бяха поднесли рядката супа с пържен лук и препечен хляб, която ядяха от две седмици насам.

— Господи, как ми се ще да имахме шаран с лук, вино, подправки и масло!

— По-добре е да си мълчиш — отговори остро Хенрис, но видя лицето на сестра си и наостри уши: — Ти май имаш да ми кажеш нещо?

Жюстин се изчерви под острия ѝ поглед.

— Неловко ми е да го призная, но аз... Знаеш ли, днес се опитах да измоля от момчето на рибаря една съомга...

— Жюстин!

По-голямата сестра отметна глава назад и грижливо фризираните къдрици се разпиляха по раменете ѝ. Тя не можеше да се отърве от двата си малки порока: любовта към хазартните игри и кокетната слабост към младите мъже.

— Ma foi^[2], той беше прекрасен младеж, едър, тъмен, с такива сладки розови устни... Всъщност, имах намерение да не му позволявам много. Ала когато протегнах ръце към него, той хукна да бяга. И което беше най-лошото, взе рибата със себе си.

— Le bon Dieu! Даже ако трябва да гладуваме, не бива да падаш толкова ниско — ядоса се не на шега Хенрис. — Та ти си държала в обятията си принцове! Позорно е да хабиш способностите си с момчетата от пазара!

— Това беше твърде малка жертва за една прясна съомга — отговори сърдито Жюстин. — Но какво да се прави. И без това мина доста време, откакто за последен път съм била с истински млад мъж. Няма нищо по-прекрасно от целувка на млада уста, повярвай, а от прегръдките им оставам без дъх!

— Минаха цели два месеца. Помниш ли, това беше вечерта, когато загуби и последната си скъпоценност на масичката за фараон? Защо забравяш какво ни казваше Маман: „Mes filles^[3], никога не пийте, когато играете!“ Тя беше мъдра жена.

Жюстин изобщо не изпитваше срам и отдавна си позволяваше тази petite indulgence, този малък грях, както наричаше слабостта си към младите мъже. Това беше част от щедрата ѝ натура и тя не можеше да им устои, макар да съзнаваше, че те се стремят повече към парите ѝ, отколкото към леглото ѝ. Нито един от младите ѝ обожатели не я посети повече, когато се заговори, че онази вечер е загубила и последния си франк.

Но както и да е. Тя беше свикнала да отхвърля всички обвинения на сестра си. Усмихна се наивно и заговори направо:

— За всичко е виновен английският любовник на Ондин. Той е причината, че сега седим тук и гладуваме. Още преди да докаже, че тя няма никакво значение за него, като си строши врата при онова нещастно падане от коня, аз знаех, че не е истинският мъж за нашата сладка малка сестра.

— Не бива да говориш лошо за мъртвец — възрази Хенрис. — Въпреки това съм съгласна с теб. Аз също не го харесвах особено.

Доволна от забележката на сестра си, Жюстин продължи:

— Англичанинът на Ондин трябваше поне да си направи труда да ѝ остави всичко необходимо за нормален живот. Все пак тя имаше семейство, имаше нас!

Хенрис се изправи гордо.

— Никога не съм чувала някое аристократично семейство да е отказало исканията на вярната метреса за добър доход и собствена къща. Онази къщичка беше толкова удобна и елегантна, а ние почти не заемахме място в нея, само втория етаж. Ондин, какви обиди трябваше да изтърпи, когато ни изхвърлиха на улицата! Нищо чудно, че избяга да търси призраците от миналото.

Жюстин и Хенрис потънаха в кратко мълчание. И двете мислеха колко неразумно бе постъпила младата им сестра, която само преди седмица беше решила да замине за Франция, за да търси мъжа, когото от години смяташе за мъртъв.

— Ти наистина ли повярва в твърдението на мосю Валми, че граф Д'Артоа е още жив? — прошепна след малко Жюстин.

— Млъкни! — изсъска ужасено Хенрис. — Англия е във война с Франция, проклет да е онзи *petit caporal*^[4], Наполеон Бонапарт. Мосю Дьо Валми ни предупреди още миналата седмица, че англичаните ни нямат доверие, защото сме францужойки. Ако не си намерим английски покровител, лоялността няма да ни опази от обвинението в шпионаж и затвора. Не бива да допускаме да се понесе и най-дребен слух за семейството ни!

— Права си. — Жюстин сви рамене. — В последно време не обичам да мисля за тези неща. За съжаление обаче не знам за какво по-приятно бих могла да мисля...

— Крайно време е да променим положението си — заговори решително Хенрис. — Все пак сме от семейство Фокан. Прабаба ни е била между най-близките приятелки на Краля Слънце. Пралеля ни Хенриета е била най-известната съперница на великия Луи XV. Бихме могли да се хвалим пред всички, че сме петото поколение красиви жени, които са се ползвали с вниманието на най-благородните домове във Франция, включително на кралете. Но ние с теб стоим над това дребно чувство, нали?

— Значи смяташ, че някоя от нас трябва да си потърси покровител, така ли?

— Не е точно това — отговори замислено Хенрис, макар че мисълта за това не ѝ беше неприятна. Знаеше обаче, че е по-практично да я отхвърли. Нито тя, нито сестра ѝ имаха големи шансове да си намерят подходящ мъж.

Жюстин се изправи рязко, напълно забравила летаргията си.

— Хенрис, да не би да имаш предвид Мадлен?

— Разбира се, че имам предвид Мадлен — отговори раздражено Хенрис. — Това е единственият изход. Още преди седмици убеждавах Ондин, че е крайно време да си вземе Мадлен. Трябваше да го направи още в деня, когато ни изхвърлиха на улицата. Мислех, че присъствието на дъщеря ѝ ще я утеши. Сега обаче смятам, че Божието провидение ме е накарало да го сторя. Пристигането на Мадлен ще разреши всичките ни проблеми.

— Не, Хенрис! Ондин искаше друго бъдеще за дъщеря си. — Жюстин понижи глас, изпълнена със страхопочитание пред следващите думи. — Тя искаше Мадлен да се омъжи.

Хенрис поклати недоволно глава.

— И да изхаби красотата си за един-единствен мъж? Смешно! Нали ни помоли да се грижим за дъщеря ѝ, докато се върне? Е, добре. Аз мисля за бъдещето на Мадлен. — Тя хвърли презрителен поглед към изстиващия чай в чашата си. — Бракът не е голямата цел на жените от рода Фокан, макар че в много случаи са се ползвали от предимствата му. Ние сме родени и възпитани да носим с гордост титлата метреса. По-добре това, отколкото да я омъжим принудително за някой англичанин, който мирише на коне и обор. — Тя разтърси глава, за да прогони страшното видение. — Не! Мадлен ще заеме мястото си до нас!

— Кой знае — прошепна замислено Жюстин и издърпа едно копrienено конче от дантелата на блузата си. — Може би не са им стигнали парите, за да се прехвърлят оттатък.

— Не, имаха достатъчно пари. Много добре помня какво казваше на Ондин, когато ѝ предлагаше да отнесеш писмата ѝ на пощата. Всеки път я упрекуваше, че е твърде щедра и пилее парите си.

— Права си. Помня, че всеки път ми даваше прекалено голяма сума — отговори тихо Жюстин, без да вдига глава.

— Не му мисли много, сестричке — проговори утешително Хенрис. — Мадлен ще пристигне скоро и ще ни развеселява със сладката си усмивка.

— Ами ако не дойде? — прошепна угрижено Жюстин.

— Трябва да дойде! Писмото на майка ѝ би размекнало и камък. Ще видиш, щом се появи тук, семейство Фокан ще си възвърне заслужената гордост.

Жюстин задърпа дантелата на полата си.

— Ами ако Мадлен не иска да стане метреса?

— Невъзможно. — Хенрис затвори рязко ветрилото си. — Сигурна съм, че тя уважава семейната традиция, макар да признавам, че Ондин не я възпита с оглед на това бъдеще. Аз ще ѝ обясня всичко необходимо и тя ще разбере, че не може да стори нищо друго, освен да следва предопределението си. Честта на семейство Фокан е заложена на карта. Само Мадлен може да ни спаси!

— *Ma ravue petite* — промърмори унило Жюстин. — Кой ли ще я спаси от нашата участ?

Настроението на сестра ѝ започна да изнервя Хенрис.

— Аз нямам намерение да я захвърля в устата на вълка, Жюстин! Обмислих много подробно бъдещето ѝ и знам какво ще направя. — Тя приседна грациозно в едно кресло. — Както знаем, най-важното е какъв ще бъде първият любовник. Трябва да го подберем много внимателно. Необходим ѝ е богат покровител, благородник с голямо сърце, от онези, които живеят на континента, джентълмен с изискан вкус и чувствителна душа. Какъв още трябва да бъде? Преди всичко...

— Млад! — прекъсна я разгорещено Жюстин.

— Щедър...

— Галантен!

— С въображение и опит в любовта...

— Умен и красив!

— Не мислиш ли, че искаш твърде много? — попита сухо Хенрис.

— Тя е още съвсем млада — възрази решително Жюстин и в гласа ѝ прозвуча любов към племенницата. — Не си ли спомняш първия си любовник?

Лицето на сестра ѝ омекна.

— Разбира се, че го помня. Сега обаче трябва да мислим с главите си. Красивото лице не е достатъчно. Трябва ни мъж с титла и добре напълнена кесия. Само така ще имаме бъдещето, което заслужаваме.

Светлосивите ѝ очи изведнъж се разшириха от радостта на прозрението.

— Защо не се сетих веднага? Ma foi! Имаме познат англичанин, който отговаря на всичките ни очаквания.

— И аз се сетих за него — отговори с лека усмивка Жюстин. — Майка му е била францужойка.

— А баща му беше истински дявол!

Двете сестри се наведоха една към друга и проговориха едновременно:

— Себастиан Д'Арси!

— Планът е готов. Мадлен трябва да дойде колкото се може по-скоро.

— Да, да... — промърмори с отсъстващ вид Жюстин. Но и тя знаеше, че без Мадлен са загубени.

---

[1] Le bon Dieu — Добрият Бог (фр.) — Б.р. ↑

[2] Ma foi — Но (фр.) — Б.р. ↑

[3] Mes filles — Дъщери мои (фр.) — Б.р. ↑

[4] petit sarogal — малък капрал (прякор на Наполеон) — фр. (Б.р.) ↑

ВТОРА ГЛАВА

Лондон, 29 август

Облечена в черно-бялата одежда на послушничка, Мадлен Фокан слезе сковано от покрива на пощенската карета. Намираха се в лондонската станция „Великият Джордж“. Изведнъж тя попадна в хаоса на уморените, изнервени гости и изпотените коне и затъна до глезените в мръсната кал. Цели пет дни беше пътувала на най-евтиното място, за да стигне от крайбрежието на Фалмът до Лондон. Още мокра от внезапния летен дъжд, който беше изненадал пътуващите на покрива само на седем километра от града, тя въздъхна облекчено, когато краката ѝ най-после стъпиха на здрава земя.

Изведнъж над главата ѝ изгърмя глас:

— Ей ти долу, внимавай!

Мадлен вдигна глава и бързо отскочи настрана, за да избегне хвърления куфар.

— Пазете се, мис! — изкрещя кочияшът на каретата, която тъкмо минаваше покрай нея и едва не я сгази. Тъкмо когато Мадлен направи крачка встрани, конят до нея вдигна високо задния си крак. Раздразнени от блъскащата се тълпа и острата миризма на събраните в тесния двор на станцията животни, конете бяха неспокойни и не се покоряваха на стопаните си.

— Простете, мадам! — извика кочияшът, плесна с камшика си и дръпна силно юздите на буйното животно.

Докато пътуваше на покрива на каретата, Мадлен имаше прекрасната възможност да се наслаждава на английската земя. Понякога кочияшът препускаше по новопостроените шосета с цели петнадесет километра в час. Много по-често обаче пътищата бяха целите в дупки и друсането беше толкова силно, че Мадлен беше готова да вика от болка. Въпреки тези трудности обаче, това беше полеката част от пътуването ѝ.

Объркана от шума след мирния си живот в манастирското училище, тя забърза през крещящото множество, оглушена от тропота на копитата и плясъка на камшиците. Никога не беше идвала в Англия. Когато преди тринадесет години майка ѝ и лелите ѝ избягаха от революцията, тя остана под защитата на манастирските стени и зачака търпеливо да я повикат при себе си.

Много скоро се научи да не очаква твърде много от живота. Знаеше, че семейството ѝ мисли доброто, че в манастира е на сигурно място, и се беше примирила, че близките ѝ не са изпълнили обещанието си да я вземат при себе си.

Преди един месец пристигна изненадващо писмо от майка ѝ, изпълнено с молби към дъщерята да я посети в Англия. Без да разполага с пари, Мадлен се впусна в опасното пътуване. Крепяха я само молитвите ѝ.

За да я предпазят, монахините от „Сент Етиен“ я облякоха в одеяние на послушничка. Тя измина голямата част от пътя във Франция пеша. Нощем спеше в изоставени хамбари, понякога покрай пътя. Но някои неща бяха невъзможни за преодоляване дори от едно младо и здраво момиче, израснало в манастир. Например прекосяването на Ламанша.

Единственият капитан в Брест, който изяви готовност да се пазари с нея, беше контрабандист. Като ответна услуга за прекарването през морето и срещу няколко златни монети тя му обеща да откара на сушата контрабандно вино веднага след пристигането в Англия.

Сега Мадлен вървеше по шумната улица, не по-различна от пощенската станция, и се опитваше да не чува крясъците на уличните продавачи, които идеха насреща ѝ с разнообразните си стоки.

Тя стигна до един ъгъл, спря и погледна с копнеж струпаните на купчина репи, зад които се беше изправил продавачът. Те изглеждаха толкова примамливи с ярките зелени листа и бялата обвивка, че стомахът ѝ се сви на топка.

Докато пътуваше през страната, Мадлен се стараяше да не мисли за глада или го приемаше като наказание за греховете си. Ала колкото и да се стараяше, никога не успяваше да се освободи от него. Празният стомах непрестанно ѝ напомняше, че е егоистично човешко същество и че ѝ липсват качествата на светица. Имаше намерение да спести

остатъка от златните монети, които получи за контрабандата, но сега се подаде на глада си и посегна към най-красивата ряпа.

— Ей! Крадла!

Дебела ръка се склочи около китката ѝ. Мадлен вдигна глава и погледна ужасено в червеното лице на едър, набит мъж. Оредялата му коса стърчеше в средата на главата му като петльов гребен. Дебелият му корем беше стегнат с мазна престилка.

— Не съм крадла, мосю. Ще си платя. — Тя извади от джоба си медна монета.

Мъжът я погледна изненадано, но не взе монетата. Малките, хлътнали сини очи я измериха от глава до пети.

— Знам ги аз тия. Момичетата като теб имат по-добри начини да плащат дълговете си.

Мадлен се отдръпна и сърцето ѝ се сви от страх.

— Non, mon, monsieur. Размислих. Не искам проклетата ви ряпа.

— Веднага я пуснете!

При неочаквания вик Мадлен и търговецът се обърнаха едновременно — тя с надежда, мъжът с гняв.

В отворена карета, тапицирана в мек розов цвят, седеше прекрасна млада жена. Лицето ѝ пламтеше възбудено. Буйните ѝ къдрици с цвят на зряла пшеница бяха пристегнати със златна панделка, окичена с щраусови пера. На ушите и врата ѝ блестяха диаманти. Тя остави чадърчето, с което се пазеше от слънцето и продължи гневно:

— Оглушахте ли, човече? Заповядвам ви да пуснете момичето!

Мъжът вирна упорито брадичка и в гласа му прозвуча презрение:

— Гледай си твоите работи, Джезабел^[1]!

Той обви с ръка талията на Мадлен и я привлече към себе си. Младото момиче едва успя да извърне лице, за да не се изцапа в престилката му.

Красивата млада жена не се трогна от ругатните му. Тя се изправи в каретата си и великолепната ѝ, облечена в снежнобял муселин фигура изпъкна още по-силно.

— Махни си ръцете от монахинята, мръсноко, или ще заповядам да те хвърлят в затвора! — извика задъхано тя и всички мъже наблизко впиха жадни погледи в дълбоко изрязаното ѝ деколте.

Слугата ѝ скочи от мястото си на капрата и намести тривърхата си шапка върху напудрената перука, готов да защити господарката си.

Дебелият търговец изгледа обвинително стройния младеж. После плъзна обиден поглед по тялото на дамата.

— Какво си се развикала? Какво те интересува тази малка уличница?

Мадлен го изгледа ужасено.

— Аз съвсем не съм уличница, сър!

Тя го блъсна с все сила, но не успя да се освободи. Затова стисна здраво листата на ряпата и я размаха като боздуган. Имаше късмет да го улучи точно между очите.

Мъжът изкрещя от болка, пусна я и посегна към носа си.

— Елате бързо! — Мадлен се обърна и видя, че дамата ѝ маха. Без да се замисля, тя се втурна към каретата и се качи по стълбичката, спуснатата от усърдния слуга. Без да губи присъствие на духа, красивият млад мъж се обърна и вдигна юмруци срещу побеснелия търговец, който тичаше право срещу него.

— Ето какво стана! Вижте как се отнасят към мен! — Дебелият търговец се обърна към тълпата зяпачи, която се беше събрала около каретата. — Нали видяхте! Тя краде стоката ми!

— Ряпата още е у нея! — извика едно момче от множеството и посочи Мадлен, която продължаваше да стиска зелените листа.

Стреснато, момичето хвърли ряпата обратно върху купчината, където ѝ беше мястото. Ударът беше толкова силен, че купът се срути и репите се затъркаляха по улицата. Зрителите се закискаха, а някои поумни побързаха да си натъпчат джобове.

— Трябва да си платите! — изрева търговецът. — Свалете я веднага, защото ще дойда да си я взема!

— Няма да посмеете. — Кралски облечената дама насочи към него коприненото си чадърче, сякаш стискаше в десницата си байонет. Развеселената тълпа окуражаваше противника ѝ. Дамата се огледа изпитателно и като откри познато лице в тълпата, в погледа ѝ блесна триумф. — Сега ще ви дам да разберете. — Тя се засмя победоносно и се облегна на меката тапицерия.

Любопитни да разберат какво става, зрителите обърнаха глави. Един благородник, понесъл пълна чанта с моркови, приближаваше с

бързи крачки. Зелените им листа изпъкваха рязко върху кафявия му жакет.

Не стана нужда да си пробива път през тълпата. Онези, които се бяха забавлявали за сметка на двете беззащитни жени, забелязаха веднага промяната на силите, настъпила с идването на благородника, и побързаха да се разпръснат.

Като видя, че каретата, спряна от тълпата, е неговата собствена, джентълменът се ядоса ужасно. Погледна изненадано добре познатата му, модно облечена жена и седящата до нея монахиня и попита строго:

— Какво става тук?

— Тази жена ми краде стоката! — Търговецът посочи обвинително Мадлен. — Идва и си взема една ряпа, без да плати!

— Опитвах се да му дам пари, но той ме сграбчи! — отговори ядосано Мадлен.

Обърканият поглед на джентълмена се насочи към търкалящите се по улицата репи.

— А после е преобърнала количката, така ли? Нищо чудно. Да срещнеш монахиня в Пикадили е все едно да видиш пиле със зъби. — Той извади от джоба си монета и я хвърли презрително на търговеца. — Вземете и се махайте оттук. — После се обърна към дамата в каретата и проговори меко: — За Бога, Ауделия! Нали ти казах, че не искам повече улични сцени.

— Те ни нападнаха — отговори засегнато дамата. — Виждам, че ви е все едно как се отнасят с мен, но аз няма да търпя! — Тя скръсти ръце под прекрасната си гръд и му обърна гръб.

Гневът ѝ улучи джентълмена право в сърцето. Лицето му пламна от гняв и той захвърли морковите с такава сила, че повечето попаднаха в канавката. След това се обърна към слугата и му заповяда да отвори вратичката.

— Е, сестро? — проговори меко той и изгледа Мадлен едновременно развеселено и със съмнение. — Мисля, че можете да продължите необезпокоявано пътя си.

Ауделия се раздвижи отново.

— О не, скъпи Ричард, аз току-що я помолих да ми прави компания.

Мъжът въздъхна примирено, качи се в каретата, седна срещу двете жени и махна на кочияша да тръгва.

Дамата се усмихна на Мадлен и ѝ протегна ръка.

— Още не сме се запознали. Аз съм Ауделия.

— Моето име е Мадлен, мадроазел — отговори скромно младото момиче.

— Французойка! — Младият мъж не беше особено красив, но очевидно беше заможен, здрав и имаше живи кафяви очи. Той свали цилиндъра си и кимна леко с глава. — А аз съм Ричард Балтри, барон Троун. Радвам се да се запозная с вас. Как сте?

— *Віен мерсі*. Въпреки грубостта на търговеца, мисля, че хората в Лондон са много дружелюбни — отговори с мека усмивка Мадлен.

— Това не е вярно — възрази кратко Балтри, който си играеше небрежно с капачето на златния си часовник. — Ще направите добре, ако внимавате повече за себе си, докато сте в града, мадам. Тук има хора, които са готови да продадат собствената си баба за една златна монета.

— Ричард! — проговори предупредително Ауделия. — Ще изплашите до смърт бедната сестричка.

— Какво? — Мъжът вдигна изненадано русите си вежди. — Ах, да. Е, не съм имал такова намерение. Разбира се, че не. — Той намигна на Мадлен. — Стражата непрекъснато обикаля улиците и се грижи за спокойствието на гражданите. Въпреки това не е редно жената да се движи сама, без придружител. Не е редно дори за монахиня.

— Няма да забравя думите ви, мосю.

— Бих желала да минем през парка — намеси се рязко Ауделия.

Балтри смръщи недоволено чело.

— Знаеш мнението ми по темата, Ауделия. — Въпреки това той изглеждаше примирен със съдбата си, особено след въздишката, която повдигна белите, едва закрити от роклята рамене. — Ти ще настояваш, нали? — В гласа му прозвуча мек укор.

Мадлен погледна единия, после другия. Господинът беше изписал на лицето си мълчаливо неодобрение, докато дамата насреща му подръпваше нервно розовата тапицерия. Младото момиче разбра, че ако не беше то, двамата щяха да се скарат.

Тъй като се почувства натрапница, тя изрече бързо:

— Ако не ви затруднявам, бих желала да ме оставите тук и да ми покажете пътя за Уайтхол, мосю.

Привидната незаинтересованост на дамата изчезна, тя изсвири силно през зъби и кочияшът дръпна уплашено юздите. Каретата спря.

— Господи, Ауделия, ти си същински дявол — промърмори укорително Балтри и хвърли извинителен поглед към Мадлен. — Прощавайте, сестро, младата дама има лош нрав. Защо го направихте, Ауделия? Какво ви накара да се държите така?

Младата жена се върна към обичайната си сдържаност и изгледа придружителя си с израз на засегната невинност.

— Слезте, ако искате, Ричард. Аз съм решена да мина през парка.

— Невъзможно ми е да ви пусна сама, не разбирате ли? Или точно това е намерението ви? — Лицето му потъмня от гняв. — Няма да допусна да се срещате с друг зад гърба ми!

— Няма да бъда сама — отговори Ауделия със сладка, но упорита усмивка. — Сестра Мадлен ще ме придружи. — Тя кимна окуражително на спътницата си. — Искам да обсъдя с нея някои неща, които не са предназначени за мъжки уши.

Ядосан, че го отпращат така, Ричард даде заповед на кочияша да кара покрай канавката.

— Правя го само заради вас, любов моя — промърмори примирено той, преди да слезе. Докосна с ръка шапката си и се усмихна нежно. — До тази вечер?

Очите на Ауделия, които имаха цвят на неузрели ябълки, заблестяха като скъпоценни камъни и тя кимна.

— Вашият съпруг е прекрасен човек — отбеляза Мадлен, когато каретата продължи пътя си.

— Той е най-милият човек на света — отговори Ауделия и сведе поглед. — Но не ми е съпруг.

Мадлен се изчерви и се ядоса на заблудата си.

— Pardon, mademoiselle. Но той изглежда запленил от вас, ако ми позволите да отбележа. Сигурно много се обичате?

— Така е, сестро. Мисля, че имате право. — Ауделия протегна ръка и спонтанно стисна десницата на младото момиче. — Още в мига, когато ви видях, разбрах, че Бог ми изпраща добра поличба. Нямате представа как ме ободрихте! — На розовите ѝ устни изгря доволна усмивка. — Бях решила да сменя Ричард с друг мъж... не мога да ви кажа кой. Сега обаче разбрах, че вие имате право. Той ме обича. Може

би не е богат и не е толкова красив като другия, но е любезен и великодушен и по свой начин ми е предан завинаги.

— Би трябвало да се омъжите за него — отговори сериозно Мадлен.

— Да се омъжа за него? Но той е... — Ауделия продължи със самокритичен смях. — Да, би трябвало да се омъжа за него. Наистина би трябвало!

Мадлен не разбра откъде беше дошла тази внезапна болка в очите на новата ѝ позната, но скоро се сети за нелюбезните думи на търговеца и се изчерви смутено. Той беше нарекъл дамата Джезабел, а тя не се беше възмутила.

— Вие сте любовница на лорд Балтри, така ли?

Лицето на Ауделия побледня.

— Да, аз съм метреса на Ричард. Обижда ли ви това?

— Mais non — поклати глава Мадлен. — Във Франция метресата обикновено заема почетно място в живота на един джентълмен. Просто съм любопитна. Откъде можеше да знае търговецът, че той... ви издържа?

Ауделия избухна в смях.

— Най-малкото, защото пътувам без придружителка в каретата на мъж, който не ми е нито съпруг, нито роднина.

— Наистина ли е толкова просто? — смая се Мадлен.

Ауделия поклати глава.

— Не, не бива да бъда непочтена спрямо Ричард. Твърде често съм проявявала недискретност и хората започнаха да говорят. Това е една от причините, поради която двамата с Ричард непрекъснато се караме. Аз настоявам да се показваме заедно пред обществото, макар да знам, че не е редно. И друг път съм преживявала подобни... неприятности.

Когато завиха по посока на Хайд парк, Ауделия започна да разказва историята си и не спря, докато Мадлен не научи всички подробности: от мига, когато двамата с Ричард се срещнали в Операта, където тя пеела като хористка. Разказа ѝ как той започнал да я ухажва, докато накрая тя отстъпила пред чувството, което се разгоряло помежду им, как той ѝ направил предложение, но тя го отхвърлила, защото много добре знаела, че семейството му никога няма да се съгласи на този брак. Тя била ирландка, от друга класа и, което било

най-лошото, католичка. Затова решила, че е по-добре да му стане метреса. Разказа с гордост за малката къща, която той ѝ купил и обзавел, как я напълнил с неща, които тя обичала, с какво удоволствие я посещавал, как постепенно се примирила с факта, че той се е поддал на настояванията на семейството си и ще се ожени за своя далечна роднина, която едва познава и изобщо не харесва. Когато излязоха в другия край на парка, Мадлен вече знаеше всичко за спътницата си.

— Не искам да го загубя. — Лицето на Ауделия пламтеше. — Ужасно ревнувам бъдещата му жена. В последно време само се караме. Вчера бях решила да го напусна. — Тя прехапа долната си устна и изсмука сърдито капчицата кръв. — Аз го обичам! — продължи с тих глас тя. — Боя се, че един ден ще ме изостави, а аз не мога да живея без него. Положението ми е безизходно, разбирате ли!

Двете толкова различни жени потънаха в мълчание.

Мадлен беше изслушала историята на спасителката си с голяма симпатия. Ала нямаше почти никакъв опит в светския живот и не беше в състояние да даде съвет в случай като този, обременен допълнително със скандал и морални проблеми. В манастира я бяха научили, че светът е опасен и коварен, че отвсякъде дебне грехът. И все пак тя знаеше — или само усещаше, че съществува и друг свят. Помнеше детството си, когато метресите на аристократите бяха най-модните и най-желани жени на Франция.

Припомни си мадам Селин, бивша графиня Д'Екслижи, която беше потърсила защита в „Сент Етиен“ от жестокостите на революцията. Тази дама водеше със себе си цяла свита слуги, цялата си покъщнина и дори лична изба с вина. Мадам Селин беше олицетворение на живот, който нямаше нищо общо с този на монахините. Като бивш член на разглезената, безпътна френска аристокрация тя беше все още достатъчно красива, за да буди завист. Онези, които познаваха живота ѝ извън стените на манастира, си шепнеха неодобрително. Твърдеше се, че е имала дузини любовници и за известно време е била предпочитана от самия Луи XVI.

Тази жена беше донесла в манастира аромата и звуците на външния свят. Тя сполучливо имитираше абатисата зад гърба ѝ, след като беше забелязала, че най-високопоставената монахиня обича да очерня хората около себе си, да вгорчава редките им мигове на удоволствие, да им отнема радостта от светските неща, да ги обвинява

в най-различни прегрешения. Дори любовта според нея беше свързана с жертви и страдания.

— Любовта е най-красивото чувство, което жената може да изпита, Мадлен — казваше често мадам Селин. — Тя е като наркотик. Ако веднъж си я вкусила, искаш все повече и повече.

При този спомен Мадлен усети как сърцето ѝ се свива от болка и разкаяние. Не, нямаше за какво да се разкайва. Този копнеж и беше познат, той беше толкова сладък и опасен, че редом с него липсата на храна не означаваше нищо. Това беше нейният неутолен копнеж да опознае света, истинския свят. Това беше причината, поради която беше напуснала манастира.

— Сигурно сега ме пращате по дяволите — проговори Ауделия след кратко мълчание.

— Не. — Мадлен погледна жената до себе си с нови очи. — Мислех си, че сте избрали труден път, мадмоазел. Вие обичате този мъж, нали? Очевидно тези чувства ви причиняват болка, но те са толкова силни и искрени, че не могат да бъдат фалшиви.

Ауделия погледна изненадано спътницата си.

— Вие сте странно същество. Не мога да повярвам, че сте Христова невеста.

Мадлен се приведе напред и прошепна съзаклятнически:

— Ще ви издам една тайна: аз не съм монахиня. Аз съм само едно момиче, израсло в манастирско училище.

Ауделия се облегна на розовата тапицерия и лицето ѝ грейна в усмивка.

— Искам да запазим приятелството си, Мадлен. Ще останете ли в града?

— О, да. Току-що пристигнах и искам да посетя майка си.

Ауделия плъзна поглед по зацапаното, влажно расо на момичето.

— Майка ви сигурно ще се ужаси, като ви види в този вид. — Тя се приведе към нея и предложи съчувствено: — Най-добре елате в дома ми, където слугинята ми ще почисти калта от пътуването, а вие ще можете да се измиете, както трябва. Това е най-малкото, което мога да направя, за да ви благодаря за компанията.

Мадлен се погледна и изпита срам от вида си. Освен това беше толкова изтощена, че едвам държеше очите си отворени. Щеше да види майка си след час или два. Защо да не си почине при тази жена?

— Enfin, като че ли не ми остава нищо друго...

Ауделия се засмя зарадвано.

— Точно така. Ще прием хубав чай и ще си хапнем препечени филийки и сладкиши!

Мадлен се облегна уморено на седалката и се замисли за странния път, по който беше поел животът ѝ. Първо я обвиниха, че е откраднала една ряпа, а сега си намери приятелка в чуждия Лондон.

---

[1] Джезабел — Наричателно за блудница според Библията (Б.р.)

↑

ТРЕТА ГЛАВА

— Яхнете ме, мой галантни жребецо! Ах! Вие ме убивате! Умирам! Умирам!

Докато моята изпаднала в екстаз партньорка и аз наближавахме примамоващата пропаст с ритмичните движения на слетите си тела, аз размачквах нежно тежката ѝ гръд (хватка, която увеличава още повече чувствителността на жени, свикнали с интимните нежности на мъжа) и я яздох до удовлетворяването на желанието ни.

И наистина, хватката подейства, защото в най-високата точка на общата ни наслада тя извика:

— О, господарю! О, господарю! О, вие ме убихте с вашето могъщо копие!

След прилична пауза аз се оттеглих от пищното съвършенство на тялото ѝ и се облегнах удобно на възглавниците. Тялото ми беше влажно от еликсирите на плътските радости.

След няколко минути, когато сърцата ни забиха спокойно, както можах да установя от проверката на пулса ѝ, си записах някои неща, като използвах прекрасния ѝ задник за импровизирано писалище и сложих върху него пергамента си.

Въпреки напрежението, аз се бях поставил изцяло в служба на научните изследвания и дори в мига на блаженството бях съсредоточен единствено върху наблюденията си. Забелязах как се зачерви лицето ѝ и как устните ѝ потръпваха в тихите стонове на насладата. Държах се по-далече от нея, за да мога да виждам какво става. Така забелязах ясната, трескава червенина, която превърна обикновено белите ѝ гърди в розови хълмчета с корави рубинено червени зърна.

Както вече съм имал възможност да наблюдавам при други случаи, това се случва с всяка жена, притежаваща истински чувствена природа, все едно херцогиня ли е или кухненска прислужница. Гласът, думите, движенията, въздишките и женският любовен екстракт: всичко това може да бъде заблуда. Ала втвърдените връхчета на гърдите и „любовната руменина“ са истинските признаци на възбудата у жената.

Докато работех трескаво с перото си в служба на науката, постоянно имах пред себе си съвета на една бивша метреса, че никога не бива да оставям моята „petite amour“, без да я дарявам с по някоя малка нежност. Всички мои женски обекти за изследване са ме уверявали, че твърде малко мъже, с изключение само на съвършените любовници и пламенно влюбените, обръщат внимание на нежностите. Трябва да се съжалява, казват те, защото нежностите не само успокояват или възбуждат жената, но могат да имат най-приятни последствия.

Когато оставих перото си, аз отново посветих вниманието си на лейди Х, излегнах се върху пищното ѝ тяло като върху най-мека възглавница и затворих очи. Тя ме погледна и попита:

— Доставих ли ви удоволствие, господарю мой?

— О, разбира се, *saга mia* — отговорих аз, загрижен еднакво за галантността и за истината, защото усърдието ѝ да участва активно в моите експерименти имаше за резултат най-съвършеното изпълнение, което съм наблюдавал някога досега. Все пак не ми се искаше да призная открито какво сме изживели заедно. — Извънредно!

Дамата се усмихна очарователно и докосна брадичката ми с пълните си устни. Гласът ѝ се понижи и зазвуча настойчиво, черната ѝ коса се разсипа по голото ми рамо:

— Вие сте точно такъв, какъвто ви описват, скъпи мой, имате си всичко необходимо, та чак в излишък. — Дръзките ѝ пръстчета се спуснаха по корема ми и

обхванаха интимните ми части. — А вярно ли е, че и издръжливостта ви е невероятна?

Смела като куртизанка, тя притискаше и милваше обекта на желанието си и по този начин много скоро го докара до състояние, в което ѝ беше най-приятен. Ала това не беше всичко. За да увеличи издръжливостта му, тя сведе къдравата си главица и с голямо усърдие се зае да го възбужда с устни.

Най-после, когато плътското желание и напорът на природата заплашваха едва ли не да ме разкъсат, тя се опря на лакът и ме погледна право в очите.

— Има още по-добри възможности за вашия могъщ жребец, скъпи мой. Не желаете ли още веднъж да пояздите между моите хълмове?

С усмивка, присъща само на жените, които съзнават колко са привлекателни за мъжете, тя привлече върху себе си сгорещеното ми тяло и едва не ме задуши в пищните му извивки.

Тези весели игри продължиха, докато утринната зора докосна тъмновиолетовото небе с розовите си пръстчета.

След час бях в собственото си легло, удовлетворен във висша степен, но и изтощен.

Почтеният мистър Питър Елиът, по-малкият брат на виконт Пристли, остави настрана ръкописа, който беше прочел с голямо внимание.

— Велики Боже! Вие сте истински спортист, Д'Арси!

Той извади от ръкава си дантелена кърпичка и попи капчиците пот по челото си. Макар че за късната си вечеря двамата бяха поръчали най-закътаното сепаре при „Уайтс“, той имаше чувството, че го наблюдават поне дузина любопитни очи.

Само този неприличен текст беше виновен за състоянието му. Пикантната история го настрои похотливо. Неспокойството му беше разбираемо.

— По дяволите — промърмори тихо той. — Ако е вярна, историята е наистина страхотна. — Погледът му се плъзна към

купчината листове. — Да яздиш между хълмовете й значи! Наистина ли това бяха думите на дамата, Д'Арси?

— Това беше опит за изразяване на чувства. — Себастиан Д'Арси, маркиз Брейкън, седеше срещу приятеля си и яркосиният му поглед блестеше от задоволство. След богатата вечеря двамата бяха останали да изпият по чаша бордо. — Като участник в забавлението — добави той — трябва да призная, че мислите ми бяха твърде замъглени и не съм съвсем сигурен какво съм чул.

— Ха! Мога да си представя! — изкиска се Елиът, за да прикрие неловкостта си. Той познаваше Д'Арси бегло и сега се питаше защо този човек хареса именно него и го покани на вечеря, макар че можеше да избира между дузини мъже от клуба. Д'Арси принадлежеше към по-високопоставен слой на доброто общество в сравнение с него.

— Поласкан съм, разбира се. Дяволски поласкан! — промърмори той. Езикът му вече се заплиташе от изпитото вино.

Себастиан беше пил не по-малко от него, но по вида му не личеше нищо. Този мъж изглеждаше дяволски добре и се държеше с подчертана небрежност. Нежните, ясни сини очи отразяваха удоволствието, което изпитваше от живота, макар да не го разбираше напълно. Меки златно кафяви къдрици покриваха високото му чело като на малко дете и никой не можеше да му даде двадесет и осем години. Все пак той беше човек с богат и отчасти горчив опит. Дори само заради модната смелост да облече под жакета в цвят бордо общита със злато небесносиня жилетка, мнозина биха го сметнали за чужденец. По-близкото познанство би разкрило, че Себастиан Д'Арси е човек на удоволствията, че обича самотата и не допуска никого близо до себе си.

Обзет от похотливо безпокойство, Елиът се обърна с надежда към придружителя си:

— Вероятно съм прав в предположението си, че не желаете да издадете името на дамата?

— Не, за съжаление не мога да го кажа на никого. — Себастиан се усмихна обезоръжаващо. — Освен това името й надали ще ви бъде от полза, освен ако не възнамерявате да посетите Италия. Дамата е неаполитанка.

Елиът вдигна рамене и на лицето му се изписа разочарование. И друг път беше имал възможност да прочете еротична книга, най-вече

френска, но никога не беше правил това в присъствие на автора. И никога не беше срещал толкова откровен текст. Странно защо, но през цялото време, докато четеше, имаше чувството, че той, а не Д'Арси, е записал на хартия най-интимните си преживявания.

— Искам да ми разкажете лондонските новини — отбеляза Себастиан, като умело смени темата. — Все пак отсъствах почти две години, а не обичам да куцукам след времето.

— Много бих искал да прочета още няколко страници — възрази Елиът.

Себастиан извърна глава към еротичния текст, който беше написал, и на устните му заигра странна усмивка.

— Ще трябва да се задоволите със страниците, които ви дадох. И без това ви оказах твърде голямо доверие, като ви запознах с най-новия си научен труд още преди да съм го публикувал.

Елиът го изгледа стреснато.

— Научен труд? Вие май се шегувате!

Себастиан се усмихна съжалително.

— Признавам, че стилът на разказвача е доста... пикантен, но тук не става въпрос за любовните приключения на някой обикновен авантюрист. Текстът е част от сериозно изследване. Вероятно ви е направило впечатление, че съм се постарал да се съсредоточа върху интимните подробности от срещата? Отбелязал съм точно и подробно женските реакции в процеса на интимния контакт.

— О, да, наистина сте ги отбелязали подробно. — Все пак Елиът се съмняваше, особено като имаше предвид собствената си реакция, че Д'Арси се е ръководил единствено от научното усърдие, като е записвал еротичните си завоевания.

Във всеки случай се знаеше, че бащата на Д'Арси беше истински Дон Жуан. Обществото помнеше как маркизът си отиде твърде рано, пронизан от шпагата на един удостоен с рога съпруг. Себастиан изглеждаше съвсем друг. И все пак...

Преди две години Д'Арси се беше дуелирал с Ленгли и цял Лондон го знаеше. Знаеха също, че това е вторият дуел, в който Себастиан се беше забъркал. Ала подробностите бяха така упорито премълчани, че никой не се осмели да твърди пред познатите си, че знае какво всъщност се е случило. Ленгли изчезна от Лондон, а Д'Арси

веднага замина за чужбина. Предполагаше се, че дуелът е свършил зле и че е била засегната честта и на двамата участници.

Сега Елиът се запита дали пък слуховете не са били твърде преувеличени. Стигаше му само да погледне спокойното лице на Себастиан, за да се усъмни, че тогава се е ръководил единствено от необузданата си страст.

Това беше най-странното в цялата история. Слуховете твърдяха, че Д'Арси извикал противника си на дуел не по причина на жената, а за нея, за нейната чест. Безсрамните клюкари обясняваха, че жените направо го обожавали. Собствената сестра на Елиът наричаше Д'Арси *chevalier sans reproche*^[1].

Елиът хвърли жаден поглед към изписаните листове. Той беше познал плътските радости на седемнадесетгодишна възраст, но през изминалите оттогава единадесет години никога не беше чул жената в обятията му да го нарича галантен жребец и да го моли да я язди. Камо ли пък думи като: „О, умирам! Умирам! Вие ме убихте с могъщото си копие!“

Себастиан наблюдаваше Елиът с повече от бегъл интерес. Истинското намерение, с което даде на този млад мъж да прочете текста, беше да проследи реакцията му. И тя се оказа точно според очакванията му. Очевидно в природата на човека беше да изпита завист, като чете за еротичните приключения на друг човек, още повече пък на свой познат.

— Да приема ли, че не одобрявате написаното? — попита благодушно Себастиан.

Елиът прехапа долната си устна.

— Не, разбира се, че нямам нищо против, но не виждам къде е смисълът. Всеки може да се хвали, нали?

— Това не е хвалба. — Съвършено извитите вежди на Себастиан се повдигнаха леко. — Това е научно изследване и то има определена цел.

— Каква цел? — изпръхтя недоволно Елиът.

— Да развие и усъвършенства човешките знания по този проблем. — Лицето на Себастиан се оживи. — Ние постоянно изследваме птиците, звездите и така нататък, но продължаваме да живеем в пълно незнание за собствената си същност. Това е нечувано!

Елиът никога не се беше замислял по този въпрос, но това не го възпря да изкаже мнението си.

— Незнанието е нещо нормално и разбираемо. Ако безмилостната светлина на научното изследване огрее сексуалността, може да стане така, че тя да се сгърчи и почти да изчезне! — Уморен от тези трудни думи, той се изкашля и продължи: — Безмилостна светлина! Тя предизвиква свиване, нали разбирате?

Себастиан разбираше много добре за какво става дума.

— Нали постоянно се стремим да отглеждаме по-бързи коне, потлъст добитък, да доим от кравите по-гъсто мляко и да стрижем от овцете по-здрава вълна? За да постигнем това, въздействаме върху сексуалната природа на животните. Всеки добър селянин си води точна сметка кога и с кого е заплодил животните си. Родословното дърво на състезателния кон прави дори нероденото конче много ценно. Знаете ли колко по-добри бихме станали, ако внимавахме малко повече кога и за кого се женим? Не мислите ли, че лондонските салони са нещо като оборите на мистър Татърсал? И тук, както и там, най-важното е съвкуплението.

Елиът избухна в луд смях и опръска още повече жабото на ризата си.

— Ако жените и мъжете умееха да избират — продължи невъзмутимо Себастиан, — светът щеше да бъде много по-здрав и красив. Така например, niskият, набит мъж би трябвало да се ожени за висока, тънка жена, за да има силни и здрави наследници.

Той спря за малко и отпи глътка вино.

— Все още никой не може да каже със сигурност какво дете ще се роди: високо или дребно, тънко или дебело, красиво или грозно. Там е трудността, разбирате ли? — Лицето му пламтеше. — Проблемът е наистина сложен и изисква голямо внимание.

— Това ли е единствената цел на книгата ви? Да научите мъжете и жените да избират подходящ партньор и да се любят по-добре?

Себастиан въздъхна едва забележимо. Очевидно Елиът не беше разбрал нищо от пламенната му реч.

— Докато работех, стигнах до няколко любопитни хипотези. Една от най-интересните е, че единствената разумна роля в живота на една умна, духовита жена е тази на метресата.

Елиът едва не се задави.

— Наистина ли казахте метреса?

— Да, разбира се. Трябва да признаете, че и най-добрият съпруг се отнася с жена си като с дете. Той управлява имотите ѝ, разрешава ѝ да замине или ѝ заповядва да остане, определя с кого ще се среща тя и с кого не. Ако е авантюрист, пияница или глупак, тя няма друг изход, освен да го понася. Метресата обаче има всички възможности да определя сама живота си. Тя е свободна да споделя живота и леглото си, с когото иска. Ако любовникът ѝ омръзне, може веднага да го замени с по-добър. Коя съпруга има право да се отърве от безполезния си съпруг?

— Вероятно имате известно право — въздъхна Елиът. — Но трябва да признаете, че куртизанките нямат защита от обидите и жестокостите на света, че са жени без чест и име.

Нещо опасно просветна в дълбоката синева на Себастиановите очи. Елиът се сети за убитата му метреса и потръпна. Стоманените искри му бяха напълно достатъчни, за да си състави точно мнение за опасния темперамент на Д'Арси.

— Жените имат нужда да вярват, че имат власт. Във всеки случай метресата има същите предимства като омъжената си сестра, която е успяла да си извоюва независимост и урежда живота си като мъж. Лошата слава е твърде незначителна цена за свободата.

— Наистина ли твърдите — попита Елиът с тон на клерикал, който разговаря с неверник, — че за всяка жена е по-добре да стане куртизанка, вместо да се омъжи?

Себастиан се усмихна студено.

— Не съвсем. По този начин двата пола бързо биха застанали на едно и също стъпало. То би се уравнило, като...

— Тогава любовта няма да ни доставя и половината от сегашното удоволствие! — изкиска се Елиът, тъй като посоката, която беше взел разговорът, вече не му причиняваше неловкост. — Велики Боже! Ловът е най-голямото дразнение на мъжа, познато откак свят светува! Той трябва да има някакви мотиви, за да сменя партньорките си, нали? Мисълта, че жената, която принадлежи на друг мъж, е по-сладка, че устните ѝ са по-красиви, че гърдите ѝ... И така нататък!

Себастиан се усмихна съжалително.

— Значи няма да имате нищо против, ако някой ден си опитам късмета при вашата сладка Флора?

Елиът хвърли изпитателен поглед към събеседника си. Този мъж изглеждаше дяволски добре, а под гънките на жакета му се криеха добре оформени хълбоци. За да защити собствените си скромни възможности, той отговори кисело:

— Направете жените равноправни и ще унищожите правата на мъжете. Жените трябва да си останат там, където са, иначе ще престанат да се интересуват от нас.

— Не мисля, че равноправието ще унищожи плътското желание — отговори категорично Себастиан. — Аз бих предпочел компанията на жена, с която да мога да разговарям както сега с вас. Прекрасно би било жената да знае кога да мълчи и кога да говори, да вниква в настроението ми и да предвижда потребностите ми.

— Никой никога не е срещал такава жена!

— И аз съм се питал дали това е възможно — призна сериозно Себастиан. — Но ако не съществува, може би е възможно да бъде създадена.

В душата на Елиът се надигна луда завист. Този мъж имаше бърз ум и го караше да се чувства нищожен и глупав.

— Готов съм да се обзаложа на пет хиляди фунта, че никога няма да успеете да създадете съвършената куртизанка.

— Не прибързвайте, Елиът. Това е само теория.

Елиът се ухили злобно.

— Май дочувам липса на убеденост във вашата научна хипо... хипот...?

— Хипотеза. Не, в никакъв случай. — Очевидно мисълта му беше попаднала на добра почва. — Теоретично е напълно възможно. Хайде да преброим предпоставките. — Той изпъна пръсти. — Момичето трябва да е младо и недокоснато от жестокостите на живота. Колкото се може по-красиво, това се разбира от само себе си. Девствена, но да не се отвращава от мъжете. С бистър ум и да може да чете и пише. Освен това трябва да умее да се държи като дама, да има сърцето и смелостта на лъвица, практичността на мъжа и дебелокожието на уличница. — Той избухна в тих смях. — Как мислите, къде бих могъл да намеря такава жена?

— Няма съмнение, че още не се е родила — промърмори мрачно Елиът. Дълбоко в завистливата му душа пламтеше надеждата, че ако

все пак такава жена съществува, Себастиан Д'Арси никога няма да я види и докосне.

Себастиан вървеше с енергична стъпка по опасните лондонски улици. Късата кама под кадифения жакет влизаше рядко в употреба, но винаги улучваше точно.

Тъй като усещаше, че главата му е натежала, след разговора с Елиът той побърза да излезе от „Уайтс“. Щом стъпи на улицата, бе обзет от добре познатото му неспокойство.

Гадната миризма на загоряло зеле от отсрещната къща и тихото цвърчене на мишките по дупките им опънаха нервите му. Леката мъгла дразнеше чувствителната му кожа. Виждаше фигури, които се стрелкаха като фантоми в безлунната нощ.

Тези „мозъчни бури“, както той наричаше пристъпите на трескава умствена активност, връхлитаха върху него без предупреждение и го тормозеха още от детските му години. Те проникваха в съзнанието му с почти непоносима стремителност и го правеха чувствителен към всяко сетивно впечатление. По-рано това го изпълваше с ужас и той се скриваше някъде, докато пристъпът отmine. Баща му, който се боеше, че поведението на сина му е знак за духовна слабост или неспособност, го биеше, за да прогони неприятните пристъпи. Боят не помагаше. Когато изпаднеше в някое от тези трескави състояния, Себастиан усещаше как мислите му стават бистри и ясни, как се оформят и подреждат в главата му и не го напускат, докато напрежението не се разсее. Когато порасна, той се научи да използва тези състояния. Те му помагаша да стига до блестящи научни изводи. В други случаи му помагаша да се отпусне и да изживее състояние на дълбок мир, почти като в транс.

Тази вечер му се искаше да се занимае с някой от многото парещи въпроси, които го измъчваха. Например с кодираните писма, които още сутринта беше получил от кантората на гвардейската кавалерия. Съдържанието им беше толкова тревожно, че ако станеше известно, по цялото южно крайбрежие на Англия щеше да избухне паника.

Френската флота, която беше разпратила корабите си по всички световни морета, сега се събираше в няколко френски пристанища.

Шпионите предполагаха, че по продължение на канала между Булон и Остенде са се събрали над сто и петдесет хиляди души и десет хиляди коня. Очевидно намерението им беше да нахлуят в Англия.

Въпреки това темата за националната сигурност не заемаше първото място във възбуденото му съзнание. Съдържанието — не изискаността — на казаните от Елиът думи го занимаваше повече от всичко друго, докато вървеше през мъгливите улици.

Според него законите, измислени от мъжете, за да подчинят жените, бяха наистина позорни. Те бяха създали брачната институция, за да си осигурят господство над жените, да ги превърнат в слугини и покорни любовници. Това горчиво и унищожително заключение му беше предадено от баща му.

Като мъж с неутолими страсти, непредвидими настроения и ярко изразена нетолерантност, склонен дори към насилие, Саймън Д'Арси поддържаше по три метреси наведнъж, докато семейството му едва успяваше да се изхранва. Когато жена му се разболя, той доведе една от любовниците си в собствения си дом. Ужасът и срамът убиха бедната му съпруга.

Старият гняв отново се надигна в гърдите на Себастиан. Глобините на бащината тирания го бяха белязали неизличително. Въпреки усилията си да води редовен, скромнен живот, съзнанието му беше обременено със смъртта на една метреса.

— Бедната малка Мег — промърмори полугласно той. Когато беше на деветнадесет години, я загуби заради един застаряващ светски лъв, който я примамва с неизпълними обещания. Алчността ѝ струваше живота. И до днес Себастиан се чувстваше отговорен за станалото. Тогава не можа да стори нищо, за да избави майка си от тираничния съпруг, нито Мег от собствената ѝ глупост.

Натрупаният опит му помогна да разбере по-пълно човешката склонност към жестокост и да оцени безпристрастно собствените си недостатъци. Той призова убиеца на Мег на дуел, защото съдилищата изобщо не си дадоха труд да разследват убийството, и получи удовлетворение и извинение. Ала това не можеше да върне Мег към живота.

Той беше продукт на просвещението: учен, философ, изследовател в областта на естествените науки. Знаеше, че наследствените качества много често се проявяват у синовете и

дъщерите. Той беше наследил от баща си вътрешната склонност към порока и към търсенето на развлечения. Ами ако въпреки усилията си станеше ярко изявен светски лъв и развратник като баща си? Последствията за всяка жена, която би могла да стане негова съпруга...

— Непоносимо!

Думата се изплъзна неволно от устата му и изрази цялото му безсилие. Той харесваше и уважаваше жените, дори им се възхищаваше, знаеше обаче, че не може да направи нито една жена зависима от себе си. Той не можеше — и нямаше — да изложи на несигурната си природа нито една дама, която ценеше.

И все пак, в облога с Елиът ставаше дума да се намери една наистина необикновена жена и да ѝ се помогне да извоюва независимостта си от онази най-голяма несигурност, която изобщо можеше да съществува на света: от мъжа.

Когато зави зад следващия ъгъл, все още потънал в мислите си, той установи изненадано, че е попаднал на улица „Кралица Ана“, в един някога заможен квартал, който днес изглеждаше захабен и западнал. Изненадата му нарасна, когато под мътния кръг светлина на един уличен фенер видя стройна фигура в расо на католическа монахиня.

Главата ѝ беше леко сведена, ръката ѝ стискаше кръста, който висеше на дървена верижка на врата ѝ. В другата си ръка държеше лист хартия.

Себастиан усети несигурността ѝ и по гърба му пробягаха тръпки. Усети колебанието ѝ и дълбоко в него пламна искра. Нетърпеливата ѝ въздишка отекна като гръм в ухото му. Смаян от тази невероятна гледка, той спря в мрака и се послуша.

Дори беглият оглед на крехката ѝ фигура, обляна от светлината на фенера, му помогна да разбере, че монахинята не е бедна — въпреки следите от морска пяна по полата на расото ѝ. Добре обученият му поглед разпозна, че прозирното було над челото ѝ е с прекрасните шарки на фламандската дантела. Яката ѝ беше от най-фин лен, качулката обрамчваше лицето ѝ от брадичката до веждите. Той познаваше обичаите на континенталните манастири и знаеше, че в тях се приютяват както заможни вдовици, нелюбими съпруги и отблъснати метреси, така и дъщерите и незаконните отрочета на благородниците. Каква ли е тя, запита се с отсъстващ вид Себастиан.

Младата жена пое дълбоко въздух и изкачи стълбите към първия вход на къщата. Въпреки слабата светлина, Себастиан видя с неземна яснота стиснатите до болка пръсти на юмручето ѝ, когато тя вдигна ръка да почука.

— На ваше място не бих го направил.

Гласът му отекна в мрака и я стресна толкова силно, че Себастиан изпита съжаление. Той излезе от сянката и свали цилиндъра от главата си.

— Жителите на тази улица са известни с навика си да хвърлят нощните гърнета по главите на хората, които ги будят нощем — обясни любезно той.

Младата жена извика ужасено и отстъпи назад. Стърженето на сандалите ѝ по уличните камъни подразни и без това опънатите му нерви, по тялото му се разля сладостна топлина. Никога преди това не беше изпитвал симпатия към непознат човек в такава ситуация. Мозъкът му винаги беше пълен с най-разнообразни и важни мисли. Но в момента, когато тя вдигна глава към затворения прозорец на първия етаж, той усети как облекчението ѝ го полъхва като нежен бриз.

Макар да беше облечена в безформената одежда на божия невеста, изострените сетива на Себастиан усетиха в присъствието ѝ нещо дълбоко земно и чувствено. Може би, каза си развеселено той, виновни са блещукащите по небето звезди, които се отразяваха в черната ѝ одежда. А може би беше само прастарото изкушение на пълната невинност. До преди минута той беше погълнат от размишления за природата на жените, които — ако искаше да бъде честен — трябваше да назове проститутки. А сега случайността го срещна с една мадона. Какво можеше да означава това?

Той чу тихия ѝ смях, тя се обърна отново към него и бялата яка заблестя на бледата светлина на лампата.

— Бихте ли ми помогнали, мосю?

Нежният глас, който се появи тайнствено между гънките на тъмната наметка, звучеше по френски. Мислите му полетяха надалеч. В Англия рядко се срещаха монахини. Без съмнение, тази сестра имаше интересна история. Само да можеше да я отклони от...

Обезпокоен от насоката, която вземаха мислите му, той отстъпи крачка назад. В състоянието, в което се намираше в момента, не

можеше да разчита на самообладанието си и да предвижда действията си.

— Мосю? — Той видя как младата монахиня протегна несигурно ръка в мрака. Знаеше, че тя го вижда само като сянка, докато той я виждаше съвсем ясно под светлината на фенера с изострения си, чувствителен поглед.

— Тук съм, сестро. — Гласът му прозвуча дрезгаво. Едва сега разбра, че не иска тази среща да свърши скоро. Той ѝ се усмихна омайващо, макар да знаеше, че тя не може да различи чертите му в мрака. — Как да ви помогна?

Той чу отново дълбоката ѝ въздишка, сякаш очакването я изпълваше с радост и я изкушаваше.

— Да, мосю, бихте ли го направили?

Тя пристъпи към него и той възприе лекото движение на въздуха като облекчение. Онази част от същността му, която беше запазила поне малко чувство за благоприличие, се учуди на лекотата, с която тази непозната прие помощта му. Това го накара да анализира случката и да проумее безусловната наивност на природата ѝ. Тази жена се вслушваше в думите на един скрит в мрака чужденец и ги възприемаше сериозно! Отново изпита съжаление към нея.

След малко си каза, че малката монахиня е имала късмет. Добре, че срещна него, а не някой от многото безбожни и нагли типове, които изобщо нямаше да се трогнат от расото или девствеността ѝ. Той се поддаде на вътрешния си глас, все едно колко тъмна беше мотивацията му, и попита:

— Какво мога да направя за вас, сестро?

Тя прошепна едва чуто, сякаш нощта имаше уши:

— Може би адресът е грешен. — Вдигна листчето и му го показа. — Търся жилището на мадам Фокан.

— Не е вярно, по дяволите!

Монахинята се стресна от резкия му тон. Себастиан изтръгна листчето от ръката ѝ, а с другата я сграбчи за рамото. Той прочете написаното и потръпна при вида на почерка, който познаваше по-добре от собствения си. Изненадата му беше пълна.

— Коя сте вие? — попита той и вдигна глава.

Мадлен Фокан предположи, че е извършила непростима грешка. Тя бе приела, че добрият Господ ѝ е изпратил този човек в нощния

мрак, а сега се оказа, че пред нея стои същински дявол. Може би причината беше в гласа му. Дълбок, мъжествен, настойчив, той ѝ беше подействал в мрака като изкушение. Този човек говореше твърдо, авторитетно, с чувство за хумор. Ала сега, когато в гласа му се примеси гняв, тя се почувства неловко и се уплаши.

— Не си играйте с мен, сестро. Откъде познавате семейство Фокан? — Гласът му отново прозвуча любезно, но ръката продължаваше да стиска рамото ѝ.

— Мосю? — попита остро тя, но веднага съжали, че се е поддала на чувствата си. — Аз съм тяхна роднина, мосю, и току-що пристигнах в града.

— Още една Фокан? Каква радост. — Гласът му преливаше от ирония. — Възхитен съм.

Младата жена потрепери от нерви. Топлината на ръката му и уплаши, особено когато дланта му покри нейната. Тя се опита да се изплъзне, но не успя.

— Не бива да се страхувате от мен, сестро. — Мъжът вдигна ръката ѝ към устата си и притисна топлите си устни върху дланта ѝ.

Това я уплаши до смърт и в същото време беше толкова приятно, че Мадлен забрави да протестира. Никога досега не бяха целували ръката ѝ и сетивата ѝ потрепериха от сладостно усещане. Реакцията на тази първа проява на нежност беше толкова силна, че я стресна. Устните и дъхът му стоплиха студените ѝ пръсти и тя за първи път изпита чувството, че има тяло и че то е живо. Инстинктът ѝ подсказа правилния отговор:

— Не биваше да правите това.

— Какво? Нима на монахините не са позволени дори най-простите прояви на учтивост? Много жалко. — Въпреки тези думи, тя остана с чувството, че мракът е скрил усмивката му.

— Трябва да вляза, мосю. Чакат ме.

Прошепнатата дума „чакат“ се стори странна на Себастиан, а безпокойството ѝ от малкото разстояние помежду им го трогна по необясним начин. Той хвърли бърз поглед към приведеното ѝ тяло и веднага разбра какво я вълнува в момента. Ако пренапрегнатите му сетива не го лъжеха, тази малка монахиня се стремеше да се отърве от него. Дали този път мозъчната буря беше осветлила някой тъмен ъгъл от съзнанието му и го беше направила способен да чете мисли?

Той вдигна глава и се огледа внимателно. Инстинктът го предупреждаваше за опасност. Дали пък не му бяха устроили клопка, за да го ограбят? В този квартал бродеха съмнителни личности.

Само след миг той чу непознат човек да си поема дъх някъде съвсем наблизо. В черния мрак дебнеше още някой!

Миризмите на маринована херинга, пот и кисела бира преминаха покрай ноздрите му за частица от секундата. Какво ставаше тук? Може би невинната монахиня до него съвсем не беше толкова невинна и безпомощна.

Той обгърна с ръка раменете ѝ и я повлече към тясната уличка между двете къщи. В тази безлунна нощ нямаше да ги види никой, освен ако не беше надарен с неговата проникателност. Всеки щеше да мине покрай тесния процеп, без дори да го забележи. Той притисна монахинята до стената и застана пред нея, за да я защити с тялото си.

Усети как младата жена поема дъх, за да изкрещи, и бързо притисна ръката си в устата ѝ. При това докосване сетивата му пламнаха от възбуда и това го тласна към ново прозрение. Формата на устата ѝ сякаш се запечата като с нажежено желязо в кожата му. Никога не беше усещал под пръстите си такава прекрасна, чувствена уста. Твърде нежна и прелестна за Христова невеста, реши той, и се учуди безкрайно на дълбоките чувства, които се надигнаха в сърцето му.

Бързи стъпки минаха толкова близо до тях, че той чу ясно тежкото дишане на мъжа. Малката монахиня също го чу, но не престана да се брани от прегръдката му. Натискът върху устата ѝ не отслабваше и тя не можеше да диша. Страхът ѝ го обгърна с потискаща настойчивост, ранимостта ѝ трогна онази част от съществуването му, която беше потискал толкова дълго, и почти беше повярвал, че я е унищожил. Беше улучен право в сърцето. Въпреки това беше достатъчно циничен да приеме, че страхът ѝ вероятно идва от опасението, че съучастниците ѝ могат да я изоставят.

Той я притисна още по-близо до себе си и забележа цяла редица подробности, които го обезпокоиха още повече. Тя беше крехко същество, толкова мъничка, че му стигаше едва до носа, и твърде слаба. Долепил тялото ѝ до своето, той усещаше ясно изпъкналите ѝ кости, но свръхчувствителната му кожа се наслаждаваше на женската ѝ закръгленост. Дори през многото дрехи, които носеше, твърдите ѝ

гърди изпъкваха примамливо. Само още пет или десет фунта и тази малка монахиня щеше да се превърне в истинска Афродита.

Мъжът спря само на метър от тях. Себастиан го чу да души, сякаш искаше да открие присъствието им по миризмата.

— Видя ли ги? — попита шепнешком той.

— Не, по дяволите! — прозвуча отговорът от другата страна на улицата. — Да се махаме оттук! Няма да ги търсим повече.

Когато стъпките на двамата мъже заглъхнаха, Себастиан освободи устата на пленницата си.

— Много бих искал да узная кой и защо ни следеше, уважаема сестро.

За първи път Мадлен изпита истински страх от мъжа до себе си.

— Нямам представа.

— Не можете да ми кажете или не желаете? — Мъжът намери гърлото ѝ, сложи пръстите си върху тънкия лен и натисна само толкова, колкото заплахата му да прозвучи убедително. — Вие сте чужденка тук, Франция и Англия са във война, следователно сте мой враг. Откъде да знам, че не ми мислите злото?

Мадлен поклати решително глава.

— Не бях помислила за това, мосю. Съжалявам. Направете онова, което смятате за правилно.

— Да го направя ли? — Той се приведе към нея и лицата им се озоваха само на сантиметри едно от друго. — О, мила сестро — прошепна в ухото ѝ той, — вие май изобщо не подозирате какво опасно искане ми отправяте.

Той забеляза как тя преглътна конвулсивно под палеца му и с учудване установи, че страхът ѝ не идва от угризенията на съвестта.

— Аз ще крещя и ще хапя, мосю, и надали ще ви доставя удоволствие. Използвайте уменията си с друга жена, която ще ги посрещне с желание.

Високият смях на Себастиан стресна и двамата. Значи тя знаеше! Това добродетелно и надуто пингвинче беше разбрало, че мъжът в мрака е достатъчно безсъвестен, за да я пожелае, макар да носеше монашески одежди. Въпреки това тя не се боеше от него толкова, колкото беше очаквал.

Себастиан поклати глава и я пусна.

— Кажете ми още веднъж коя сте. Ще разбере дали ме лъжете, защото познавам добре сестрите Фокан.

Той проследи с възхитен поглед как двете крехки, безжизнени ръце, които досега стискаха сковано дървения кръст, се разтвориха като две бели лилии.

— Аз съм Мадлен Фокан, мосю.

Мадлен? Името му беше непознато, но кой знае по каква причина ѝ повярва.

— Е, добре, малката ми... — Той излезе на улицата и пъхна листчето в ръката ѝ. — Адресът е същият, но ако е верен... — Той не доизказа мисълта си. Ако това наистина беше новото жилище на сестрите Фокан, значи в негово отсъствие доста неща се бяха променили. — Вървете! Ще почакам, докато влезете в къщата.

— Мерси, мосю. — Тя докосна леко ръкава му и той усети полъх от пеперудено крило. Не можа да разбере дали го е направила нарочно. — Мосю?

— Да, сестро?

— Вие сте много лош човек.

— Знам.

— Ала съвсем не сте толкова лош, колкото си мислите!

Тя вдигна глава и се засмя. Себастиан видя очите ѝ и отново усети болка в сърцето. Тази малка монахиня беше проникнала до дъното на душата му!

Какви очи! Дълбоки като летни сенки и блестящи като огряно от луната море. Тъмните ѝ очи не бяха просто черни или кафяви, в тях имаше тъмносиня сянка, което ги правеше подобни на ясна звездна нощ.

Себастиан затвори очи. Мозъчната буря пак ми погажда номера, каза си уморено той. Как иначе да си обясни това внезапно прозрение, че малката е проникнала до самата му същност?

Засрамен от слабостта си, той отвори очи. Светът се бе променил. Той не се намираше на улица „Кралица Ана“, а стоеше в сянката на Уайтхол. На другия бряг на Темза вече се развиделяваше, а зад него Биг Бен удари кръгъл час. Той изруга полугласно и осъзна, че мозъчната буря е свършила и че за кой ли път чувството за време му е изневерило. Бяха минали часове, а той си мислеше, че всичко това се е случило само преди секунди.

Той повика един файтон и се отпусна уморено на седалката. Като се сети, че след няколко поколения куртизанки семейство Фокан е създадо монахиня, избухна в луд смях. Най-интересното беше, че тази монахиня беше най-красивата от всички.

Себастиан, каза си той с обичайната си самоирония, макар че този път в нея имаше диво отчаяние, ти със сигурност ще идеш в ада!

---

[1] *chevalier sans reproche* — безподобен кавалер (фр.) — Б.р. ↑

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— Нали не си положила монашески обет? — повтори въпроса си Жюстин.

— Не — отговори Мадлен. — Расото беше само за прикритие.

— Виждаш ли? Нали ти казах! — Хенрис погледна тържествуващо сестра си. — Това е само маскарад.

Мадлен се усмихна несигурно на лелите си. Изправена пред тези привърженички на ancien régime^[1], тя беше готова да повярва, че сегашният терор не съществува. И двете носеха копринени халати над нощниците си, на Хенрис — яркочервен, на Жюстин в турскосиньо. Светлината на свещите падаше върху меко закръглени гърди и пълни бедра. Тициановата коса на Хенрис и златножълтата на Жюстин бяха здраво овързани с няколко метра панделки и опашките им приличаха на майски дървета. Въпреки усилията, които беше положила камериерката на Ауделия, Мадлен се почувства като изгладняло свраче, озовало се в кафез с две пищни тропически птици. Трябваше й сигурност и тя можеше да дойде само от една личност.

— Къде е маман?

Тя видя погледите, които си размениха двете сестри, преди Хенрис да отговори твърдо и кратко:

— Замина.

— Как така е заминала? — погледна я учудено Мадлен. — Какво се е случило?

— Нищо страшно. — Хенрис изглеждаше сърдита. — Ондин е много добре.

Мадлен преглътна горчивото си разочарование. Значи майка й не беше тук...

— Сигурно е при английския си съпруг?

— За нещастие англичанинът на Ондин загина — отговори Жюстин.

— Какво? — Лицето на младото момиче побледня. — Бедната маман. Защо не ми е писала? Сигурно е много тъжна...

— Тя не беше сама в тъгата си — промърмори като на себе си Хенрис. — Хайде, не се тревожи, малката ми. Майка ти съжалява, че не може да бъде тук при пристигането ти, но ние ще се погрижим за теб, докато се върне. Нали, Жюстин?

— Oui — потвърди сестрата с отсъстващ вид. — В момента всички имаме голяма нужда от защита. Можем да сторим твърде малко, за да си помогнем.

При вида ѝ Мадлен си каза, че леля ѝ има право. Даже орхидеите не изглеждаха толкова крехки и неспособни да се грижат за себе си като роднините ѝ.

Когато ужасната жена, която ѝ беше отворила вратата, внесе табла с чай, Мадлен се сети за друго.

— Чакахте ли някого?

— Не — усмихна се Жюстин. — Макар че понякога даваме големи приеми.

Мадлен огледа предпазливо салона. Той беше съвсем малък, но препълнен с благородни мебели от минали епохи. Дървените части на креслата бяха позлатени, шкафовете бяха пълни с най-фин порцелан, по масичките имаше сребърни свещници и мраморни статуйки. Турски килими покриваха целия под, а по стените висяха безброй картини. Ала кадифените завеси изглеждаха прашни и мръсни. В тъмните ъгли, където не достигаше светлината на свещите, висяха огромни паяжини. Тапетът над камината беше започнал да се отлепя. Мадлен беше живяла цял живот в стая, много по-малка и скромна от този салон, но беше ужасена, че лелите ѝ търпят тази мръсотия.

— Това ли е къщата на маман? Тя я описваше като... много по-голяма.

— Къщата на майка ти има нужда от ремонт. — Хенрис вдигна ръка към челото си. — Такова чукане, тропане, бучене! Беше направо непоносимо. Затова се оттеглихме тук, докато майсторите свършат работата си.

Мадлен смръщи носле.

— Но тук е толкова мръсно и влажно!

Хенрис присви очи, макар да знаеше, че племенницата ѝ е абсолютно права.

— Толкова ли горда си станала, ma petite, че не можеш да понасяш дори малко влага по стените?

Мадлен се изчерви до корените на косата си.

— Не исках да бъда неучтива, лельо Хенрис. Само че очаквах... нещо друго.

— Значи си очаквала твърде много, та *cherie*. — Хенрис се загърна по-плътно в шала си. — Представи си, че това е едно малко наказание за греховете ни. Така ще се радваме повече, като се нанесем в новата къща.

Мадлен се усъмни, че е нужно да се понася едно влажно жилище само за да има после прясна боя по стените, но не каза нищо повече. Къщата на Ауделия беше малка, но много красива. Като си припомни часовете, прекарани там, тя се усмихна замечтано. Нямаше намерение да заспива на дивана в салончето, но не успя да задържи очите си отворени. Ауделия я остави да си почине и я събуди едва на смрачаване. Въпреки това тя се чувстваше изтощена. Просто не можеше да спре прозевките си.

Острите очи на Хенрис не пропускаха нищо. Тя посегна към ръката ѝ и я погледна ужасено.

— *Ma foi!* Ти имаш мехури!

— И мазоли! — прибави уплашено Жюстин, която беше взела другата ръка на племенницата си. — Какъв позор за една Фокан! Какви мъчения си изтърпяла в онзи ужасен манастир?

Мадлен погледна замислено ръцете си, които я боляха вече цяла седмица, след като беше прекарала бъчвите с вино до брега. Ако разкажеше на лелите си, че е работила за някакъв контрабандист, те щяха да припаднат.

— В манастира ни научиха да работим за общото благо — отговори с лека усмивка тя.

— Но една жена от твоята класа е по-пригодна за шиене и плетене — възрази остро Хенрис.

— Аз работех в манастирската кухня — отговори гордо Мадлен и Жюстин я погледна смаяно.

— Точно така — продължи спокойно младото момиче. — Станах много добра готвачка. Научих се да готвя от личния главен готвач на графиня Д'Екслижи. Мога да ви приготвя най-прекрасните ястия, които сте опитвали, откак напуснахте Париж.

— Няма да направиш нищо подобно! — изфуча разярено Хенрис.

— Но ако тя... — намеси се плахо Жюстин, припомнила си, че утре може би ще успее да измъкне съомгата от хлапето на рибаря.

— В никакъв случай! — Хенрис хвърли унищожителен поглед към сестра си. — Мадлен е от семейство Фокан. Жените от нашето семейство никога не са пристъпвали прага на кухнята. Това е работа за domestiques^[2]. — Тя се изправи бавно и драматично. — Къде е багажът ти, ma fille? Навън ли го остави? Трябва да се окъпеш и преоблечеш, преди да си легнеш.

Мадлен я погледна виновно.

— Нямам багаж.

Хенрис въздъхна примирено.

— Разбирам. Веднага ще пиша в манастира и ще поискам да ни изпратят дрехите ти.

— Нямам дрехи.

— Какво? Това е невъзможно. Всяка година ти изпращахме цял гардероб.

— Всичко е продадено.

— Да, знам, че старите дрехи се подаряват, но ти ще имаш нужда от роклите, които ти изпратихме миналата пролет. Майка ти ги избра много грижливо.

Мадлен се усмихна.

— Те бяха много красиви, но непрактични. Продадох ги, нали ви казах.

— Продала си... — Хенрис не можа да се доизкаже. — Продала си роклите си?

— Но те бяха от кадифе и коприна! И с толкова красиви дантели! — възмути се Жюстин.

— Точно така — кимна Мадлен. — Спечелените пари бяха дадени на бедните.

— На бедните? — повториха в един глас двете сестри, сякаш тази дума не съществуваше в речника им.

— Дано не си продала поне роклята, която майка ти изпрати за първото ти причастие... — прошепна с надежда Хенрис.

Мадлен се изправи гордо.

— Тя донесе най-много пари, защото я преправиха на сватбена рокля. На мен не ми беше необходима.

— А какво ще стане, когато един ден се ожениш? — попита настойчиво Жюстин.

— Нямам намерение да се женя — отговори спокойно Мадлен.

Хенрис избухна в смях.

— Виждаш ли, Жюстин? Нашата племенница знае много добре какво се очаква от нея. Все пак ти трябва да имаш дрехи, защото скоро ще те представим в обществото.

Тя протегна ръка и издърпа ръкава на расото до лакътя.

— Точно както си мислех. Много си тънка. Господата предпочитат да има нещо, за което да се хванат. Ала не се бой, ще те поохраним малко. От утре нататък ще ядеш само сметанови сосове и суфле с яйца. Само след две седмици ще станеш по-красива от всички бледи английски момичета, взети заедно. — Тя щракна с пръсти. — Свали си булото, за да мога да те разгледам.

Макар и неохотно, Мадлен се подчини и свали черната наметка и бялата качулка. Едновременнот ужасен вик на лелите ѝ я накара да вдигне глава.

— Mon Dieu! Те са я остригали като овца! — Жюстин вдигна ръце и закри очите си.

Хенрис побледня като платно, но успя да запази самообладание.

— Какво са направили с прекрасната ти коса? Ела да те видя.

Мадлен вдигна ръка и поглади късите си къдрици.

— През зимата в манастира се появиха въшки. Затова монахините остригаха всички.

— Проклети въшки — промърмори сърдито Жюстин.

Стиснала здраво устни, Хенрис прегледа късата коса на племенницата си, както селянин разглежда вълната на най-добрата си овца. Разочарованието ѝ беше разбираемо. Вече нямаше на разположение дългата коса с цвят на махагон, която някога украсяваше главата на Мадлен.

— Косата ти е мръсна — изрече сърдито тя и прокара пръсти през гъстите къдрици. — Нищо, не е чак толкова лошо. Край с истериите, Жюстин. Я погледни това лице.

Хенрис помилва бузата на племенницата си и вдигна лицето ѝ към светлината.

— Само погледни какви съвършени черти! Във формата на костите е истинската ѝ красота. Ние от семейство Фокан сме известни

с добрите си кости и зъби. — Тя отвори устата на момичето и се убеди, че зъбите му също са безупречни. — Очите подсилват още повече въздействието на лицето. Дълги мигли и тъмни ириса — приличат на океан, окъпан от лунна светлина. *Magnifique!*

Жюстин кимна.

— Права си! Тези очи ще ѝ донесат късмет. Трябва само да подсилим малко миглите, но съвсем малко, за да не личи. Освен това късата коса е много на мода на континента и английските дами умират от яд, защото лицата им не позволяват да си отрежат косите. Ще спуснем няколко къдрички над челото и готово. Новата фаворитка на Лондон!

Мадлен слушаше разговора им с нарастваща тревога.

— Аз няма да стана фаворитка! — намеси се решително тя. — Нямам желание да бъда като онези модни дамички, които пилеят цялото си време в купуване на шапки, изпробване на рокли и очакване на следващия посетител. — Тя осъзна, че последните ѝ думи бяха точно описание на лелите ѝ, но беше твърде уморена, за да удържи бунтовническия си дух. И друг път я бяха връхлитали подобни настроения.

— Това ли е благодарността ти, че те повикахме в Англия? — попита нетърпеливо Хенрис. — Ние искаме да ти покажем свят, който надминава и най-смелите ти мечти.

— Не искам да го видя — отговори твърдо Мадлен. — Аз ще стана главен готвач.

— Искаш да станеш готвачка? — попита невярващо Хенрис. — Не говориш сериозно, нали?

— Дай ѝ малко време — предложи примирително Жюстин. — Тя е още дете и е уморена от пътуването.

— Никога! — С типичната неотстъпчивост, която я бе направила звезда на парижките сцени и бе подлудила не един и двама театрални директори, Хенрис тропна с крак. — Ако не прояви разум, може още днес да се върне в манастира!

Мадлен затвори очи. Беше ужасно разочарована и натъжена от начина, по който я бяха посрещнали лелите ѝ, а сега изпита страх. Не им вярваше, че майка ѝ е заминала. Какво изобщо означаваше „заминала“?

Тези две жени бяха чужди за нея. Знаеше само имената им, в паметта ѝ се мяркаха неясни образи отпреди тринадесет години. Та тя изобщо не ги познаваше. Изведнъж Мадлен потрепери от студ. Само ако майка ѝ беше тук... Тя щеше да я утеши.

— Е, Мадлен, какво избираш? Искаш ли лелите ти да се погрижат за теб или ще се върнеш в оня безкрайно досаден манастир?

Мадлен отвори очи.

— Аз не познавам друг свят, освен манастира, а там не бях нещастна. Не искам да стана монахиня, но преди да взема решение, трябва да поговоря с маман.

— Ще го направиш, когато се върне.

— Откъде? — попита настойчиво Мадлен.

Хенрис вдигна рамене.

— Оттам, където е отишла, разбира се.

Жюстин се спусна към племенницата си и я прегърна нежно.

— Ma petite, ти не си предопределена да станеш слугиня или монахиня. — Тя се усмихна със сълзи на очи. — Обещавам ти, че няма да съжаляваш, ако останеш при нас.

— Въпросът е решен! — прекъсна я твърдо Хенрис. — А сега се надявам, че не си изхарчила всички пари за път, които майка ти изпрати.

При тази забележка Мадлен сведе глава. Майка ѝ не беше изпращала пари повече от година. Ала тя не смееше да повдигне този въпрос в нейно отсъствие, защото беше сигурна, че ако е имала възможност, майка ѝ е щяла да изпрати достатъчно за път.

— Ако съм разбрала правилно мълчанието ти, парите са похарчени — проговори хладно Хенрис.

Мадлен не хареса тона на леля си и бързо извади последните трудно спечелени монети.

— Не съм изхарчила всичко и съм сигурна, че маман би искала да притежавам нейното великодушие.

Жюстин грабна блестящите златни монети и очите ѝ се разшириха от изненада.

— Това е чудо, истинско чудо — прошепна беззвучно тя.

— Не, Жюстин. — Хенрис изтръгна от ръката ѝ монетите. — Но какво е това, за Бога? — Перленосивият ѝ поглед се вдигна

въпросително към лицето на Мадлен. — Това са английски монети, а ние винаги изпращахме френски франкове.

Мадлен отново се изчерви. Не се беше сетила, че някой може да попита за вида на парите. Срещата пред вратата ѝ помогна да намери спасителната лъжа.

— Смених ги при един английски господин.

— Мадлен! — Лелите ѝ бяха толкова ужасени, че тя едва не се изсмя с глас.

— Бях се заблудила и той ми показва пътя.

— Представям си — промърмори неодобрително Хенрис и поклати глава. — Ти си едно глупаво дете, Мадлен.

Отговорът на момичето прозвуча хладно:

— Абатисата ни учеше, че трябва да вярваме в доброто у всеки човек. Любимата ѝ история беше за жената при кладенеца, която си осигурила място на небето, като дала чаша вода на непознатия чужденец.

— Аха, и чужденецът се оказал ангел — промърмори саркастично Хенрис.

— Трябва да разбереш, че всеки непознат е опасен — прибави по-любезно Жюстин.

— Не вярвам, че някой ще закачи монахиня — възрази твърдо Мадлен.

Жюстин извъртя очи.

— Някога познавах един джентълмен, който с най-голямо удоволствие...

— Моля те, Жюстин! Мадлен говори за кавалерите.

— О, този джентълмен беше истински кавалер — продължи невъзмутимо Жюстин. — Още нося диамантената му огърлица.

Хенрис я изгледа ледено.

— Ще дам няколко монети на мисис Селдън да купи от пазара вино, сирене, сметана и яйца.

— Не бихме ли могли да купим и една съомга? — попита предпазливо сестра ѝ. — Мадлен ще покаже на мисис Селдън как да я приготви. Тези англичани само развалят рибата, защото винаги я варят. — Тя извъртя очи. — *C'est incroyable!*

Тази тема беше много по-приятна за Мадлен.

— Аз умея да приготвям съомгата задушена с каперси и маслен сос...

— Млъкни! — прекъсна я остро Хенрис. — Никога повече няма да си цапаш ръцете с...

— За мен е чест да сготвя за леля Жюстин — отговори в своя защита Мадлен.

Жюстин погледна умолително сестра си.

— Нека ни демонстрира изкуството си, Хенрис, моля те! Все пак трябва да преценим какво е научила...

Хенрис примигна недоволно.

— Права си. Наистина е добре жената да разбира нещо от готвене. Веднъж имах честта да приготвя стридите на мосю... Всъщност, няма значение. Добре, Мадлен, можеш да ни сготвиш съомга. А сега бързо в леглото.

— Какво ще кажеш? — попита Жюстин, когато племенницата им излезе.

— Детето има лоши маниери, лишено е от чувство за такт и не знае къде му е мястото. — Въпреки думите си Хенрис се усмихна. — Затова пък е силен характер, също като мен, нали?

Когато малко преди полунощ някой зачука силно по вратата на сестрите Фокан, дамите не се помръднаха. Тъй като през последните часове бяха обсъждали бъдещето на Мадлен, сега спяха първия си сън.

При третото почукване мисис Селдън се измъкна от таванската си стаичка и слезе по стълбите. Дори в добри дни поведението ѝ не беше безупречно, но днес, когато трябваше да стане от топлото легло, настроението ѝ беше направо отвратително, да не говорим, че беше изпразнила почти цялата бутилка джин, която криеше в стаичката си.

— По-спокойно, какво си се разчукал, дяволско изчадие! — изруга сърдито тя. Посегна към бравата и дръпна с все сила старата, изкривена врата, която отказваше да се отвори. От устата и се изля цял поток груби улични проклетия, но тъкмо когато понечи да се откаже, късният посетител блъсна с такава сила упоритата врата, че тя се отвори със скоростта на тапа от шампанско. Мисис Селдън политна назад и удари главата си в стената на тесния коридор.

Тя изруга ядна, улови пулсиращата си глава и се изправи, готова да се нахвърли върху неканения гост. Ала при вида на високата, мършава фигура с развяваща се наметка тя замръзна на мястото си и замъгленият и от джина разум оформи ужасяваща картина.

С писък, при който от стената се посипа мазилка, тя се обърна назад и се втурна като вихър към салона.

— Мадмоазели, на вратата има призрак! — изкрещя задъхано тя. — Истинско адско изчадие! Бягайте, спасявайте се! — И побърза да се скрие в стаичката си.

— Какво каза тя? Кой е дошъл? — попита сънено Жюстин и седна в леглото.

— Някакъв господин — отговори кратко Хенрис, приглади къдриците си и стана. — Ще го поканя да влезе.

Ала когато отиде до вратата, любезното изражение на лицето ѝ изчезна.

— Мосю Дьо Валми!

— Вие май не се радвате да ме видите, мадам Хенрис.

Хенрис Фокан сведе очи и видът на омразния мъж изчезна за миг от погледа ѝ.

— Mais non, monsieur. Само съм изненадана да ви видя. Влезте, моля.

Ала сърцето ѝ биеше силно. Мосю Дьо Валми имаше предпочитание към неочакваните посещения. Какво щастие, че Мадлен си беше легнала.

Този мъж с тънкото мустаче на френски хусар беше толкова висок, че трябваше да се наведе, за да влезе. Както обикновено, беше целият в черно: жакет, жилетка, панталон до коленете и копринено шалче. Твърдеше, че носи черно в знак на траур за благородното си семейство, избито от революционната сган. Като артистка Хенрис предполагаше, че с това по-скоро се опитва да подчертае високия си ръст и да изглежда по-мрачен и страшен.

— Може би очаквахте обожател? — попита той и ѝ подаде тривърхата си шапка.

— Приятел, мосю — отговори тя с принудена усмивка. — Само приятел.

— Разбирам. — Той огледа малкия салон и подуши въздуха. — Тук не е както по-рано, нали?

— Вече нищо не е както по-рано — отговори предпазливо Хенрис. — Слава Богу, че сме още живи.

Мъжът я погледна втренчено и отново ѝ заприлича на хищна птица.

— Винаги можете да подобрите положението си.

Хенрис примигна, смутена от студения, твърд поглед. Много жени намираха Дьо Валми за изключително привлекателен. Веднъж, преди дванадесет години, тя му се беше отдала и го бе намерила отвратителен. По-добре със змия в леглото, отколкото с него, каза си тя и се потърси.

— Отдавна не сме ви виждали — проговори откъм вратата Жюстин и кимна с глава. — Чухте ли нещо за Ондин?

Дьо Валми се обърна с подчертана любезност към по-младата, по-красива сестра и я погледна право в очите.

— Je regrette, madame^[3]. Не ви нося вести от Ондин. — Устните му се опънаха в усмивка. — Честно казано, много съм разочарован, че не пристигат вести от Франция.

— Заповядайте, седнете, мосю. — Хенрис посочи един стол и хвърли предупредителен поглед към сестра си.

Дьо Валми изгледа с отвращение столовете, после приседна близо до камината, но не преди първо да почисти седалката с кърпичката си. Хареса му, че двете сестри Фокан изглеждаха смутени. Досега не беше успял да ги спласи истински, но положението им никак не беше розово и моментът да удари скоро щеше да дойде. Трябваше да измисли нещо по-особено, за да ги унижи, след като го бяха задържали толкова дълго.

— Светът се променя много бързо, мосю — заговори примирено Жюстин. — Нищо не е както по-рано.

— Това е достойно за съжаление, разбира се, но трябва да живеем в реалността. Аз бях и си оставам ваш приятел, нали?

— Oui, monsieur — отговори Хенрис с надеждата, че разговорът ще тръгне в по-добра посока. — Ние сме ви много благодарни за усилията, които положихте.

— Тогава ще разберете, че въпреки приятелството ни съм принуден да настоявам. — Той отпи глътка шери от чашата, поднесена му от Жюстин, и изкриви лице. — Напомнете ми да ви изпратя една бутилка от собствената си изба — проговори тържествено той и ѝ

върна чашата. — А сега да продължим. Знаете, че не е лесно да се прекоси Каналът. Войната пламна отново, опасността стана по-голяма и цените се промениха. Ондин знаеше, че с диамантите си може да плати само част от пътуването си. Тя изяви готовност да отнесе във Франция едно малко пакетче и да го предаде на посочения от мен човек. За съжаление тя изчезна, и пакетчето заедно с нея.

— Изчезнала... — повтори беззвучно Жюстин.

— Какво трябва да се направи сега, мосю? — попита делово Хенрис.

— Трябва да призова към лоялността ви, дами, и да ви напомня какви надежди храним за бъдещето. Нашето бъдеще е в кралство Франция!

— Разбираме, мосю, и сме loyal en tout^[4]. За съжаление нямаме нито стотинка и не можем да ви окажем подкрепа.

Мъжът ги изгледа учудено.

— Не мога да повярвам. Нима мосю Фере не ви направи посещение?

— Остави картичката си. — Жюстин смръщи нос. — Той е буржоа! Търговец на вълна!

— Той е много заможен търговец. — Погледът на Валми се местеше от едната сестра към другата. — Той разбира, че при други обстоятелства не би могъл да се надява дами от вашата класа да му окажат благоволение, и е готов да прояви щедрост.

Жюстин разтърси глава.

— Не мога. Той е само един английски търговец. Няма да го направя.

— Тогава ще се наложи да обмисля дали да не продам накитите ви. — Погледът му стана хладен и пронизващ, макар че гласът му звучеше все така учтиво: — Или още по-добре: какво ще кажете за племенницата си? Доколкото знам, трябваше да ви посети. След като е от семейство Фокан, сигурно е станала истинска красавица.

— Малката Мадлен? Та тя е още дете, мосю, едно малко момиченце, възпитано при монахините. Сигурно са й внушили целия си страх от света. — Хенрис въздъхна артистично. — В последното си писмо малката пише, че монахините са я убедили да не заминава. Нали така, Жюстин?

— Oui — промърмори несигурно сестра й.

— Знаете ли колко ни е страх, че сме я загубили завинаги! — продължи невъзмутимо Хенрис. — Вероятно през следващия месец ще даде монашески обет.

При тези думи Дьо Валми изкриви лице.

— Какво нещастие, нали, дами? — Той погледна изпитателно сестрите и скочи на крака. — Парите ми трябват, за да подкупя хората, които вероятно са осведомени за пътуването на сестра ви. Няма значение как ще набавите парите. Ако не можете да просите или да заемете от някого, ще излезете на улицата и ще се продавате като проститутки. — Последното изречение отекна в малкия салон като плясък на камшик. — Или, както вече ви казах, ще загубите Ондин. *Au revoir.*

— А аз си мислех, че не може да стане по-лошо — прошепна като в транс Ондин. — Семейство Фокан е преживяло страшни времена и аз се надявам, че ще преживеем и този удар на съдбата. Но как можа да ни направи това отвратително предложение? Той наистина ли смята, че ще се продаваме като проститутки на търговци и селяни, за да печелим хляба на трапезата си?

— Като проститутки! — проплака Жюстин и скри лице в ръцете си.

Хенрис я изгледа сърдито, макар че в душата си я разбираше. Всъщност, Жюстин изобщо не предполагаше колко опасен е Дьо Валми. Интересът му към племенницата им беше страшен. А съдбата на майка ѝ беше в негови ръце.

Сивият ѝ поглед блесна предизвикателно. Нямахше да се предаде толкова лесно. По-рано и тя играеше хазарт като сестра си, но разбра, че не умее да губи с достойнство, и се отказа. Този път козът беше в ръкава ѝ и този коз беше Мадлен. Вероятно Дьо Валми щеше много скоро да разобличи лъжата ѝ. Дотогава обаче тя трябваше да осигури на младото момиче покровителството на лорд Д'Арси, а парите и влиянието му щяха да свършат всичко останало.

— Къде ли съм скрила коняка? А, ето го. — Тя извади няколко книги от етажерката и измъкна прашната бутилка. — Точно от това имаме нужда, за да се ободрим.

Жюстин ѝ подаде двете чаши за чай и Хенрис наля във всяка по два пръста. Двете сестри се чукнаха тихо в тъмното и благодарно

отпиха от ароматното питие, което им напомняше за отдавна минали времена.

Когато Хенрис си легна и потъна в обятията на съня, на светлия хоризонт остана едно мъничко петънце, което не престана да я мъчи и в сънищата ѝ. Мадлен трябваше да спаси всички и дано Д'Арси я приемеше. Дотогава обаче трябваше да пазят в тайна от нея, че майка ѝ е изложена на опасност, защото упоритото хлапе сигурно щеше да замине веднага за Франция, за да я търси.

---

[1] ancien regime — старият режим (фр.) — Б.р. ↑

[2] domestiques — слуги (фр.) — Б.р. ↑

[3] Je regrette, madame — Съжалявам, госпожо (фр.) — Б.р. ↑

[4] loyal en tout — лоялни във всичко (фр.) — Б.р. ↑

ПЕТА ГЛАВА

Тя каза, че името ѝ е Доркас и е на шестнадесет години. Домакинът я изпратил, за да ми помогне да се приготвя за сън. Направи го безмълвно.

Наистина нямах никакви намерения към това момиче. Уморен от напрегнатия уикенд, реших да се оттегля в стаята си и да си почина. Мислех, че съм изтощен, но Доркас, тази жива лудетина с блестящи очи и многозначителна усмивка, имаше други намерения.

Ръцете ѝ ме освободиха сърчно от жакета, жилетката и връзката и се заеха с двойната редица копчета на панталона ми. Слабото вълнение на мъжа при освобождаването му от дрехите насочи вниманието ми към нея.

С тих вик на изненада тя го взе смело в ръцете си.

— О, милорд, колко е красив! Толкова силен и чист. Не е тъмночервен и жилест като при повечето мъже.

Малкият нахалник, който с удоволствие се поддаваше на женските хвалби, веднага скочи и свали шапка.

— А как хубаво се надува. Той изобщо не е плах, нали, милорд?

Усмихнах се угрижено, когато тя вдигна поглед към мен, и си припомних прозрението на Поуп, че всички жени имат склонност към порока. Аз обаче не бях толкова готов, колкото природата я караше да вярва.

— Имаш ли вече опит в тези работи, Доркас?

Момичето се изчерви и лицето му стана толкова нежно, че за първи път осъзнах младостта и незрелостта му.

— Ако желаете, господарю.

Железният момък увеси нос. Не беше в природата ми да отнемам девствеността на младите момичета.

— Нищо няма да стане, детето ми. Марш в леглото!
Ала вместо да ме остави, тя продължи да ме милва с израз на благодарно облекчение.

— Не искам да страдате, милорд. Ако желаете, ще сложа край на страданията ви. Седнете тук, на ръба на леглото, ако обичате.

Омагьосан от тази крехка невинност и любопитен да видя какво ще стане, аз изпълних молбата ѝ. Тя се усмихна и коленичи пред мен.

— Той е толкова свеж и жизнен, милорд. Наистина заслужава целувка.

Винаги готово да послужи, когато една жена изяви желание, моето изтощено тяло веднага се напрегна, а когато устните ѝ се докоснаха до мен, усетих прилив на сили. Окуражена, тя го взе в устата си и посвети цялото си внимание на задоволяването му.

Заклучение: в Англия този начин за оказване на внимание се нарича френски. Тъй като извънредно сръчното същество, което бе коленичило между краката ми, беше пристигнало едва наскоро от Нортъмбърленд, прекрасното ѝ усърдие ме наведе на мисълта, че може би е необходимо да се уточни географското понятие за това умение. Може би е по-добре отсега нататък да се говори за „универсален“ талант.

Себастиан остави перото настрана и с доволна усмивка притисна попивателната върху пергамента. За съжаление, каза си той, предстоящият годеж ще сложи край на литературните ми занимания, макар и само за известно време.

Себастиан влезе в Британския музей с намерение да свърши две неща. Беше дошъл да разгледа една великолепно нова придобивка, камъка „Розета“, който английската войска беше донесла като плячка от Александрия, след като преди две години Бонапарт бе победен край Нил. Освен това трябваше да докладва на генерал Армстронг.

Чрез посредничеството на Армстронг британската гвардейска кавалерия беше получила правото да се ползва от услугите му. Последния път беше работил за армията в Кайро и предполагаше, че сега са го повикали, за да си осигурят помощта му при отблъскването на Наполеон и разрушаването на експанзионистичните му планове.

Себастиан откри генерала съвсем близо до вратата. В златночервената си парадна униформа той изглеждаше величествен. Беше приятел на Саймън Д'Арси и секундант при дуела, който му струваше живота.

— Генерале — поздрави хладно Себастиан.

Мъжът отговори на погледа му и огледа с нескрито неодобрение яркозеления му жакет, жълтата жилетка и пясъчносивия панталон. Като убеден военен той презираше цивилното облекло. Последната им среща беше преди три години и мъжът пред него беше само един обикновен чужденец.

— Д'Арси? По дяволите, в първия миг не можах да ви позная. Промяната е поразителна. Станал сте истински денди!

— Както виждате — отговори със спокойна усмивка Себастиан. — Как върви войната, генерале?

Възрастният мъж сведе глава и гъстата му бяла грива се разпиля по челото.

— Елате да се поразходим, Д'Арси, и ще ви разкажа всичко.

През следващия четвърт час двамата бродеха из препълнените с останки от древните времена зали, без да ги погледнат. Разходката беше само претекст, за да останат незабелязани. Себастиан разбра сериозността на положението не толкова от съдържанието на разговора, колкото от приглушения му тон.

— Изгубихме предимството, което бяхме спечелили миналия май, когато обявихме войната без предизвестие — заговори разгневено Армстронг. — Тогава успяхме да изненадаме Бонапарт и трябваше веднага да действаме. Само че нищо такова не се случи! — Той изгледа мрачно Себастиан. — Този корсикански нахалник ни създава големи затруднения. Готов е да прекоси канала и при най-малката провокация.

— Тогава е по-добре да не го предизвикваме — предложи меко Себастиан.

— По дяволите, Д'Арси, и вие заговорихте като умерените!

Себастиан не се разтревожи ни най-малко от този намек за липса на патриотизъм.

— Нима сте ме повикали, за да се оплачете от политическите ми виждания?

— Не. — Генералът се обърна наляво и поведе Себастиан към една ниша, в която бяха изложени най-новите находки от гръцката мраморна колекция. Никъде не се виждаха посетители.

— Блокадата на Канала продължава, но цената е твърде висока. Заплахите на Наполеон не позволяват на флотата ни да действа в други части на света. Даже и там има слаби места. Например, когато корабите хвърлят котва, за да натоварят вода и храна.

— Ако планът на тези пристанища не е известен на много хора, французите сигурно не знаят нищо — възрази Себастиан.

— Нашите шпиони ни осведомиха, че французите са готови само за двадесет и четири часа да изправят срещу нас сто хиляди души, включително артилерията и кавалерията.

Красивото лице на Себастиан отрази обзелото го съмнение.

— Помислете само колко време ще мине, докато се намерят кораби за толкова много войска и се пуснат на вода... — Той спря за миг и пресметна на ум. — Най-малко една седмица — заключи кратко той.

Генералът кимна. Той беше изпълнен с уважение към ума и прозренията на Себастиан, но не искаше младият човек да го разбере.

— Имаме хора, които само това правят — занимават се с пресмятания — проговори мрачно той.

Себастиан застана пред първата мраморна статуя.

— Както знаете, вилата ми в Кент е близо до Ламанша. Когато времето е ясно, френският бряг се вижда много добре. Ключовата дума е „ясен“. Всеки, който познава крайбрежието, ще ви каже, че освен в средата на лятото почти никога не могат да се очакват няколко ясни дни един след друг. А сега е почти септември. И най-лекият вятър ще доведе до катастрофа. Прехвърлянето на толкова много кораби е почти невъзможно.

Армстронг се усмихна.

— Значи можем да предположим, че французите няма да се опитат да ни нападнат през есента?

— Не съм сигурен какво мисли Наполеон, но смятам, че е вероятно, генерале.

— Все пак на някои високи постове седят хора, които се опасяват от подобна възможност. — Генералът прехапа замислено долната си устна. — Наполеон се е хвалил, че само четири дни след десанта ще бъде в Лондон. — Той обмисли много внимателно следващите си думи. — Най-неприятни са слуховете. Хората в южната част на страната са обзети от паника. По улиците се раздават вестничета, които представят Наполеон в ролята на бик, който яде деца. И това не е всичко. Разказват се страшни истории, например, че французите строят тунел или мост.

Себастиан се усмихна и огледа статуята на Психея от всички страни.

— Това е не само невъзможно, но и невероятно. Има обаче хора, които предсказват, че необходимата технология за подобни начинания ще бъде създадена само след няколко години.

Армстронг погледна втренчено усмихнатия мъж.

— Твърди се също, че подготвят нападение с балони и ще изпратят цяла флота през морето, за да ни нападне от въздуха. — Той отвърна поглед. — Знам, че това е пълна глупост. Истерия, нищо повече. — Той хвърли бърз поглед към внезапно помрачилото се лице на Себастиан.

— Принципно погледнато, тази идея не е глупост. — Себастиан не можеше да отхвърли теорията с лека ръка. — От практическа гледна точка обаче нападенията с балони е по-невероятно дори от това по море. Въздушните течения няма да го позволят. Нашите войски биха имали по-добри шансове.

Очите на генерала просветнаха.

— Така ли?

— Ако вземем например сто балона, всеки от които е натоварен с по сто души, значи ще имаме десетхилядна войска и... Мисля, че това може да се осъществи с балони, напълнени с водород. Разбира се, не мога да предложа подобна мярка, защото разходите ще бъдат огромни.

— Все пак истерията е заразителна — отговори замислено генералът. — Дори в парламента има хора, които се поддават на паниката. Трябват ми научни доказателства, че нападението на французите е невъзможно. — Той сложи ръка на рамото на Себастиан

и се усмихна бащинска. — Искам да ви помоля да пресметнете колкото се може по-точно какво се изисква за ответно нападение.

Себастиан избухна в смях.

— Това е невероятна задача. Бих ви помолил да измислите нещо по-приятно.

Генералът не сподели този изблик.

— Говоря сериозно, Д'Арси.

Себастиан смръщи чело.

— Надявам се, че това не е заповед.

Армстронг свали ръката си и промърмори съжалително:

— Вие сте цивилен и аз мога само да ви помоля, Себастиан.

— Толкова по-зле за мен — отговори небрежно младият мъж, който разбра, че генералът наистина говори сериозно. Той се обърна и се взря замислено в статуята на Психея. Нещо в чувственото лице на голото младо момиче му напомни за малката монахиня, която беше срещнал на улица „Кралица Ан“ предната вечер. Или поне предполагаше, че наистина я е видял. Както обикновено мозъчната буря го бе оставила с незнанието кой от спомените е истински и кой не.

Той обърна гръб на статуята. Сега не беше време да мисли за момичето.

— Нашите войски са разпръснати в различни точки на света. — Той погледна генерала право в очите. — Видях как действат френските войски в Египет. Там има само петдесет хиляди души, но ако Бонапарт осъществи заплахата си и стигне до нашия бряг, ще пристигне в Лондон точно на четвъртия ден.

Генералът направи опит да защити армията си.

— Правителството се старае да подсили войската.

— И?

— Реакцията е радваща, но и застрашителна. Всеки обикновен лондончанин изяви готовност да облече униформа и да защитава родината с живота си. — Той вдигна ръка към устата си и се покашля. — Както красиво се изрази лорд Окланд, ако хвалбите и подходящото облекло са единственото, от което човек има нужда, за да спечели войната, унищожаването на Наполеон е сигурно.

Двамата се изсмяха горчиво.

— Вие и аз вероятно разбираме колко е смешна ситуацията, Д'Арси, но страстите са нагорещени и от двете страни има хора, които жадуват за действия. Лондон и Париж гъмжат от шпиони — имам чувството, че са станали повече от бълхите. Може би някой от най-добрите ни хора са минали на страната на врага. Нямам доверие никому.

— Вие наистина говорите сериозно — установи изненадано Себастиан.

— Точно така. Англия има безброй неприятели. Шуаните, роялистите и републиканците, които не могат да се понасят, са готови да приемат нашата помощ, за да се отърват от Бонапарт, макар да не ценят особено англичаните.

— Е, тогава ще се наложи и аз да свърша своята част от работата.

— Добре казано, драги мой. — Генералът потупа младия мъж по гърба и смени темата. — Вие все още посещавате онези френски куртизанки, нали? Чух, че в последно време поддържат връзки с някои странни личности, например с мосю Дьо Валми.

Себастиан усети как тялото му се скова. Вече беше чувал за Дьо Валми. Този човек имаше славата на роялист, контрабандист и вероятно изнудвач. Но какъвто и да беше, двете сестри Фокан му дължаха живота си. Не го засягаше какви са приятелите им.

— Ако искате да ме предупредите, кажете го направо.

Армстронг не се предаваше лесно.

— Мъже с вино в стомаха и огън в панталоните могат да бъдат дяволски недискретни.

— Много ви благодаря за предупреждението, но двете Фокан са най-безобидните същества на земята.

Тонът на Себастиан не допускаше по-нататъшна дискусия по темата, но генералът беше решен да се доизкаже.

— Времената са трудни. Старите връзки могат да поставят в неприятно положение и най-разумните мъже. Най-добре е да се определите на чия страна сте.

— Единственото, което споделям с жените, са плътските радости, щом толкова искате да знаете. — Себастиан говореше спокойно. — И не вярвам, че те са шпионки.

Генералът го измери с поглед, който караше подчинените му да се разтреперват от страх. Минал отдавна шестдесетте, той

принадлежеше към старата школа мъже, които задоволяваха суетността си и чрез жените си. Обременен от товара на годините, той се приближаваше неумолимо към залеза на мъжествеността си. Това съзнание го изпълваше със завист към младия мъж до него.

— Чух, че пишете мемоари. Сигурно сте попресилил боите, нали?

— За мен е чест, че сте намерили за нужно да ме шпионирате, но славата ми със сигурност не може да се сравни с тази на баща ми.

Генералът го изгледа обезпокоено. Двамата със Саймън Д'Арси бяха приятели от детството си. Макар че по-късно започна да води порочен живот, в младостта си Саймън беше служил в британската армия в Америка и беше защитавал страната си срещу бунтовните колонии, за което беше получил многобройни отличия. Той не можеше да каже какво е направила войната от Саймън, но синът му със сигурност не му беше простил по-късните изстъпления.

— Може би един ден ще разберете по-добре баща си.

Себастиан не реагира на забележката.

— Имам твърде много работа, генерале. Ще ме извините ли?

— Внимавайте с кого се срещате — проговори зад гърба му генералът. — След няколко дни ще получите указания.

Себастиан излезе от музея, без да е видял камъка „Розета“. Последната забележка на генерала го ядоса. Да внимава с кого общува! Като че ли имаше нужда някой да му дава съвети как да живее!

Въпреки яда му стана ясно, че Армстронг не е истинската причина за състоянието му. Мисълта за баща му винаги го подлудяваше.

През малкото дни, откакто се беше върнал от Средиземноморието, старите спомени бяха оживели.

— „Пал Мал“! — извика Себастиан на кочияша си, хвърли се в един ъгъл на каретата и изтощено затвори очи. Така да бъде. Щеше да остави духовете да се разхождат свободно.

Между бащата и сина нямаше обич. След като майката почина, когато момчето беше на десет години, двамата се срещаха рядко и почти не си говореха. После, през пролетта на шестнадесетата му година, баща му го завари да се самозадоволява, за да се отърве от болезнената възбуда. Себастиан очакваше изблик на гняв и дори бой,

но баща му само се засмя, свали панталона му и без излишен срам му показа как се прави.

Сметнал, че сексуалната зрелост на сина ще ги сближи, той взе Себастиан от колежа в Итън и го отведе в Париж, в един известен бордей.

При спомена за онези дни Себастиан се сгърчи като от удар. Първата седмица в Париж беше опетнена от срама и унижението. Баща му неколkokратно го принуди да спи с проститутки, като през цялото време стоеше отстрана, гледаше и критикуваше. Вбесен от разочароващите умения и недостатъчната издръжливост на сина си, той го подслони при една дискретна дама и ѝ плати солидна сума, за да научи сина му на любовното изкуство. Не можеше да понесе мисълта, че неговата плът и кръв няма способности в тази област.

При спомена за разбитата си младост Себастиан се усмихна горчиво. Въпреки това си спомняше с усмивка за следващите седмици в Париж. Най-важното не беше, че откри радостите на плътската любов, а това, че учителката му беше първият човек в живота му, който го прие с обич и прояви великодушие и сърдечност.

В къщата на мадам Хенрис Фокан се водеха оживени дискусии за книги и за идеите на великите френски поети. Еротичните уроци бяха оставени на заден план. Двете сестри бяха много привързани една към друга и въпреки че бяха известни куртизанки, никога не се караха. Кой би помислил, че предпочитат да прекарват добродетелни вечери с един силен млад мъж, да слушат музиката на Хендел и Моцарт или сами да свирят на цигулка и пиано?

През тези летни месеци на 1789 година той прекарваше с мадам Хенрис много повече време извън леглото, отколкото в него. Двамата посещаваха музеи и разговаряха за литература и живопис. Пред младия мъж се откри съвсем нов свят, в който часовете по езда се сменяха с уроци по физика, посещенията на театрите — с разговори за модните табакери с емфие, навиците на домашните кучета и най-модерните бои за коприна. Дори след като баща му престана да плаща, той остана под покрива на мадам Хенрис Фокан и живя добродетелно и много интересно, докато облаците на революцията затъмниха града.

Много скоро Себастиан установи, че светът е пълен с жени, готови да отговорят на плътските му потребности, и че няма нужда нито да им плаща, нито да настоява те да споделят тялото си с един

красив и силен млад мъж. Имената и лицата им се смесваха в морето на насладата. За него те бяха само красиви, чувствени тела. Когато избухна революцията, той беше изгонен от Франция. Върна се в Англия и отново постъпи в училището, но скоро установи, че добродетелният живот вече не му подхожда.

Той обичаше жените, намираше ги омагьосващи, възбуждащи, тайнствени, а характерите им бяха мистерия, намираща се в постоянно движение, която го възхищаваше. Скоро установи, че може да има почти всяка жена, която пожелае. Може би, казваше си замислено той, именно тази беше причината, че никой от тях не успя да ме задържи по-дълго. Само привързаността му към сестрите Фокан беше вечна.

Изведнъж той се изправи като свещ. Беше осъзнал, че през този ден е мислил за малката послушничка пред вратата на сестрите Фокан много по-често, отколкото за всяка друга жена, която беше срещал след завръщането си в Лондон.

Предупреждението на Армстронг да внимава за Дьо Валми не го интересуваше. През изминалите десет години сестрите Фокан бяха успели да се справят доста умело с него. Но ако къщата, която беше видял миналата нощ, наистина беше новото им жилище, вероятно се бяха случили някои неща, за които не бяха споменали в писмата си. Може би трябваше да ги посети, за да се увери, че са добре. Да върви по дяволите генералът с неговите предупреждения!

В момента се нуждаеше единствено от вниманието на някоя жена. Преди два дни беше чул за някаква нова артистка, която излизала в ролята на змия при мадам Борделез.

Две събития предотвратиха посещението му при сестрите Фокан още същата вечер. Първо, забавлението при мадам Борделез беше толкова приятно, че остана там до късно през нощта. А когато успя да се откъсне, на улицата го очакваше страшната гледка на пожар, кълба черен дим и тичащи насам-натам пожарникари — гореше собствената му къща!

Доколкото успя да разбере, новата му готвачка оставила на печката тиган с наденички. Мазнината пламнала и макар че скоро успели да угасят огъня, кухнята, работната му стая и крилото на прислугата в приземния етаж също се запалили. Вредите бяха

значителни, освен това всички стаи на горния етаж бяха почернели от дима и саждите.

Докато уреди домашните си проблеми, пристигнаха нарежданията от Уайтхол, които погълнаха цялото му внимание.

Лондон, септември 1803 година

— Каква бъркотия! — Лорд Брамвел Евърли, виконт Бейнтън, се извърна от гледката на оживеното движение по „Кързън Скуеър“ и погледна госта си с известната си крива усмивка. — И ти си на моето мнение, нали?

— Хмм — промърмори учтиво Себастиан, без да вдига поглед от листовете с изчисления в скута си.

— Братовчеде? Проклятие! Ти изобщо не ме слушаш! — Евърли прекоси стаята и с бързо движение грабна перото от ръката на Себастиан. За нещастие той закачи с ръкава си мастилницата на масата и върху изчисленията на Себастиан се изля поток индийско мастило. Десният крак на Евърли, облечен в елегантен кремав панталон, също пострада сериозно.

— По дяволите! — Побеснял от гняв, Евърли разтроши перото в шепата си. То се счупи и мастилото потече надолу по ръката му. Няколко капки капнаха на грижливо излъсканите му обувки. С нов поток проклетия той захвърли счупеното перо в студената камина.

— Това е — или по-скоро беше — любимото ми перо — отбеляза Себастиан и вдигна глава към братовчед си. — Обидих ли те с нещо, Брам?

— Откакто си тук, правиш само това — отговори Брамвел и лицето му пламна още по-силно. При опита си да изтрие мастиленото петно с кърпичка той не само го направи по-голямо, но унищожи и дантелените си маншети. Отвратен, той захвърли кърпичката след перото и съсредоточи целия си яд върху Себастиан. — Не разбирам защо изобщо прие поканата ми да живееш при мен. Очевидно е, че не съм ти приятен.

— Не, разбира се, че не, Брам. — Себастиан зарови пръсти в гъстите си златно кафяви къдрици. — Ако не ти е приятно, че работя по време на разговора ни, трябва само да ми кажеш.

— Не ми е приятно, че не ми обръщаш внимание!

Евърли отметна внимателно полите на сюртука си и седна на дивана срещу Себастиан. С жест, издаващ самовлюбеността му, той протегна стройния си, мускулест крак и отново огледа мастиленото петно. Предстоящите разходи за нови дрехи го ядосаха още повече.

— Вярно е, че те помолих да се чувстваш тук като у дома си, но не съм очаквал да се криеш като къртица.

— Но аз заемам толкова малко място...

Евърли огледа стаята, която братовчед му беше обзавел с някои мебели от опожареното си жилище. Всички предмети доказваха склонност към науката. До прозореца беше поставен телескоп, но писалището два ориенталски глобуса, единият на земното кълбо, другият карта на небето. Един секстант, един барометър и някакъв непознат уред, който се състоеше от закрепено за подвижна дръжка стъклено кълбо, красяха писалището. Към останалите благородни мебели принадлежеше и леглото с форма на кораб, застлано със златна коприна и бял лен.

Евърли вдигна показалец и посочи въпросително леглото.

— Струва ми се твърде тясно. От Италия ли го донесе?

Себастиан погледна леглото си и отново се възхити на акажуто, украсено със злато.

— Това е творение на братята французи Дезмалт и Якоб. Казват, че се вдъхновили от пътническото легло на Наполеон.

— Пътническото легло на онзи корсикански парвеню, който се тъпче с чесън? — Евърли продължи доверително: — Не е признак на добър стил да се купуват френски неща, когато сме във война. Не е патриотично!

— Разбира се, съвсем друго е да имаш цяла изба с контрабандни френски вина и шампанско, нали? — засмя се снизходително Себастиан.

Евърли се изчерви, защото си спомни как се зарадва, когато братовчедът му подари две каси с най-доброто си бордо.

— Не ме отклонявай от темата, Себастиан. Ти ме избягваш, признай!

— Вече те помолих за извинение за снощи — отговори с леко нетърпение Себастиан. — Страдам от мигрена. Понякога ми помагат само дълга разходка и няколко силни питиета.

— Върви по дяволите с твоите обяснения! Ти отклоняваш всяка моя покана. А после се измъкваш от къщи точно когато съм си легнал рано и ме оставяш да хъркам. Много непочтено от твоя страна, не мислиш ли?

Себастиан не направи опит да се защити. Чувстваше се неловко, че не можеше да му каже какво е правил след полунощ. Беше се опомнил едва в ранните утринни часове, когато пристигна в жилището на Евърли, вонящ на уиски и с измачкани дрехи.

— Ако съм участвал в някаква вакханалия, не помня нищичко — усмихна се той и продължи да подрежда документите си. — Обещавам ти, че на следващата ще те взема със себе си.

Лицето на Евърли просветна.

— По дяволите, май започвам да ти вярвам. Наистина ли не знаеш къде си бил?

Гневът в гласа на братовчед му най-после привлече вниманието на Себастиан.

— Какво съм направил?

— Още ли не искаш да си признаеш? Е, добре. Ще ти разкажа какво чух. Вчера си изиграл страхотен номер на един драгунски лейтенант. Просто не можах да повярвам! Ударил си един войник в униформа и си му разбил лицето само заради някаква си манастирска послушница! Себастиан, такива неща не се правят.

Странно чувство се промъкна в спомена на Себастиан.

— Манастирска послушница ли каза?

— Точно така. Малката мръсница била облечена като монахиня — потвърди Евърли.

Себастиан се облегна назад и скръсти ръце пред гърдите си.

— Я по-добре ми разкажи всичко, което си чул.

Евърли кимна тържествено.

— Бях при „Уайтс“. Казват, че си минал с каретата си, когато на улицата пред някакъв бордей избухнала караница. Лейтенантът не могъл да понесе, че една от дамите иска да изчезне, преди той да я е дарил с благосклонността си.

— Коя е била тази жена?

Евърли се покашля презрително.

— Новачка, извадена от калта. — Така наричаха обикновено младите проститутки, които още нямаха постоянни обожатели. —

Нямам представа защо се е облякла като монахиня.

— Продължавай. Обясниха ли ти защо съм нападнал лейтенанта? Евърли очевидно се чувстваше неловко.

— Триста дяволи! Лейтенантът грабнал камшика си, за да ѝ покаже как трябва да се държи, и писъците ѝ събрали половината квартал.

— Този лейтенант изглежда много мил човек.

Евърли се приведе и потупа по коляното замисления си братовчед.

— Искам да знам само едно, драги: какво всъщност си правил с нея?

— Какво искаш да кажеш? — стресна се Себастиан.

Евърли се изправи и на устните му заигра доволна усмивка.

— Я не ми разигравай ролята на непорочен. Нямам намерение да ти я отнема. Не мога да понасям жените от този сорт. Въпреки това те съветвам да не я криеш. Видели са те да заминаваш с нея.

— По дяволите — процеди през зъби Себастиан. — Не помня нито лейтенанта, нито младата проститутка.

— Най-добре е да седнеш и да поразмислиш, братовчедо. Тази сутрин ме посетиха двама прекрасни главорези. — Следващите му думи прозвучаха сериозно: — Секундантите на лейтенант Шерууд.

Себастиан дори не трепна.

— По-нататък?

Евърли кимна.

— Дойдоха тук, защото не те намерили в къщата ти. Искаха непременно да се отърват от предизвикателството на лейтенант Шерууд. Успях да ги отпратя, като им заявих, че не знам къде си. — Той примигна съзаклятнически. — А когато си отидоха, се втурнах към „Уайтс“, за да науча как стоят нещата.

— После? — попита делово Себастиан.

— Обзалагат се, че ще има дуел между теб и Шерууд, обзалагат се още дали си пуснал момичето да избяга, или си го задържал за свое собствено удоволствие.

Когато Себастиан не отговори, Евърли въздъхна тежко.

— Това е третата ти покана за дуел. Рицарските ти добродетели са похвални, но след случая с Лангли трябваше да си поумнял. Нали

заради него те изпратиха в чужбина! Всички знаеха, че Лангли бие жена си. Ала само ти посмя да му поискаш сметка.

Себастиан погледна хладно братовчед си.

— Само посъветвах лорд Лангли да прилага бруталността си върху хора, които са в състояние да се защитават.

— Но го направи пред всички членове на клуба! — възрази остро Евърли. — Той нямаше друг изход, освен да те извика на дуел.

Себастиан кимна със студена усмивка.

— Точно така. А аз реших да се боксирам. Той заслужаваше да получи няколко добри удара.

— Та ти едва не го уби с юмруците си! Оттогава не се е показвал в града. — В гласа на Евърли звучаха възхита и възмущение.

— Скоро след като напуснах Лондон, получих писмо от лейди Лангли. Пишеше ми, че се е върнала окончателно при семейството си.

— Това те прави истински герой.

Себастиан не отговори. Беше завързал връзка с лейди Лангли само от досада, не от страст. Ала в нощта на първата им среща видя по голото ѝ тяло толкова сини петна, че се ужаси. Това не можеше да се обясни с падане по стълбите. Макар че беше преживял брутално детство, той беше шокиран и се отнесе с нея колкото се може понежено, за да не я засрами. След няколко седмици излезе срещу мъжа ѝ. Дали причината за дуела беше любовта към ближния, или желанието да се самоизтъкне? И след две години не знаеше отговора.

— А що се отнася до Шерууд — продължи Евърли, — аз съм готов да ти стана секундант. Ти ще избереш оръжията, но те съветвам да не избираш саби. Той е драгун. Пистолетите също не са много подходящи. Не можем да си позволим някой от двамата ви да загине. Не, пистолети в никакъв случай. Те са мръсна работа, дупки, олово и така нататък. По-рано беше много добър с шпагата — заключи с надежда той.

Себастиан го изгледа пронизващо.

— Много ти благодаря за загрижеността, но аз нямам намерение да се бия с Шерууд.

Евърли отговори сериозно на погледа му.

— Не можеш да не го направиш, Себастиан. Честта на Шерууд е засегната. Ако откажеш да му дадеш удовлетворение, той ще те унищожи.

— Не мога да си представя как ще ме накара да го моля на колене за пощада — промърмори полугласно Себастиан. — Освен това нищо не доказва, че съм обидил някакъв си драгун. — Той хвърли бърз поглед към гарафата и чашата до леглото си. — Искаш ли и ти глътка коняк? Донесох го от Франция. Можеш да налееш.

Евърли се засмя доволно. Сериозният разговор просто плачеше за глътка хубав коняк.

— С удоволствие.

Докато братовчедът му наливаше чашите, Себастиан се взираше втренчено в омазаната хартия пред себе си.

— Присъствал ли си някога на издигането на балон?

В първия миг Евърли не реагира, смаян от неочакваната смяна на темата.

— Какъв балон? Ами, всъщност не. Веднъж исках да отида, помня, че беше в Ковънт Гардън. Само че не намерих време.

— Преживяването е невероятно. — Себастиан затвори очи, за да се наслади на силното питие. — Аз съм летял.

Евърли вдигна вежди.

— Сериозно ли говориш?

— Да, през май 1897 в Лурд. А после през 1799 в Ирландия. Искахме да прелетим Ирландско море, но вятърът беше насрещен. Опияняващо е, повярвай. Така замръзнахме, че едва не изгубих два пръста на краката си.

Евърли го изгледа със съмнение.

— Не знам дали е добре да напуснеш земята. Все пак хората нямат криле. А и как ще спреш падането?

При тази нелогична забележка Себастиан се усмихна снизходително.

— Ако хората не рискуват, няма да има прогрес.

— Какъв прогрес има в това да качиш човека в мехур, пълен с горещ въздух?

— След откриването на балоните картите станаха по-точни и се рисуват по-лесно. Ако бъде открито средство за управление, ще стане възможно преодоляването на големи разстояния за съвсем кратко време.

— Дай ми една карета с впряг от четири бързи коня и ще видим кой ще стигне по-бързо.

— Аз говоря за големи, тежки товари. Един ден всеки селянин ще си има балон и ще откарва с него сеното, картофите или добитъка си на пазара.

— Значи и свинете ще полетят?

Докато Евърли се смееше, Себастиан размишляваше дали да му разкаже за изследванията си.

— Балонът може да се приложи и при транспортирането на войски.

Евърли го погледна сериозно.

— Носят се слухове, че Наполеон иска да ни нападне. Какво знаеш за това?

— Нищо обезпокоително — излъга Себастиан.

Евърли изпухтя презрително.

— Французите са хора без принципи. Чух, че онзи дребен корсиканец повишавал войниците си в чин заради заслугите им. Простите хора и благородниците споделяли една маса, едно звание. Смешно!

— Много хора са убедени, че Наполеон има най-дисциплинираната армия на света.

Евърли помисли малко и заби поглед в чашата си.

— Какво ще правиш с Шерууд?

— Нищо.

— Ами секундантите му?

— Вече говорих с тях. Всъщност, не им казах нищо. Утре напускам Лондон и отивам в Кент. Вероятно двамата с лейтенанта вече никога няма да се срещнем.

Евърли го погледна със съмнение.

— Семейната чест е поставена на карта. Трябва да останеш и да излезеш срещу него. И двамата познаваме мъже, които са искали да избягнат дуела и са били проследени от наети негодници. Случвало се е даже да ги намажат с катран и да ги овалят в пера. Миналата година едва успяха да потушат скандала, когато един човек беше нападен и за малко не го кастрираха. — Той се опита да си припомни случая и въздъхна. — Онзи нещастник не беше благородник. Само някакъв прост секретар, който уж прельстил жената на работодателя си.

— Ти май не умееш да забавляваш гостите си, Брам — укори го меко Себастиан.

Евърли се опита да го убеди по друг начин.

— Сигурно няма да ти бъде много приятно да се затвориш на село и да се занимаваш с науките си. Ако знаеш как мразя математиката! Обзалагам се, на каквото искаш, че ще скучаеш.

Когато не получи отговор, той направи още един опит.

— Скоро ще има страшна боксова среща. Няма ли да я видиш?

— Не, благодаря.

Евърли смръщи чело и потърси някой по-добър аргумент. Изведнъж вдигна глава.

— Мадам Борделез е намерила ново момиче. Извива се като същинска змия.

— Вече се запознах с нея — отговори сухо Себастиан. — Наистина е забележителна.

Евърли не се отказваше толкова лесно.

— Да не си скрил в селската си къща някоя неизвестна красавица?

— Съжалявам, че трябва да те разочаровам, Брам, но в Кент не приемам жени. Когато работя, не допускам нищо да отклонява вниманието ми.

— Елиът ми разказа нещо много интересно. — Евърли вдигна въпросително вежди. — Той твърди, че в момента жените са в центъра на изследванията ти.

Себастиан въздъхна примирено.

— Елиът не знае да си държи езика зад зъбите.

— Значи книгата наистина съществува! Елиът твърди, че след Казанова не е имало друга такава история. А ти дори не ми разказа какво пишеш! — Той изглеждаше искрено засегнат. — Показал си ръкописа на всички, само не на семейството си.

Прекъсна ги учтиво чукане. Икономът донесе на сребърна табла писма за Себастиан и каза, че току-що са пристигнали. Себастиан прочете първото и го разкъса на малки парченца, които захвърли в камината. Взе втория плик и извади малко листче с цвят на лавандула.

— Майчице, какъв парфюм! — изграчи Евърли. — Да не е някоя стара обожателка, която иска да събуди спомена?

— Споменът е извънредно приятен — отговори с лека усмивка Себастиан. — Извинявай, Брам, но трябва да се сбогувам. Ще изляза.

— Тази жена няма ли случайно приятелка?

— Не ти ли стига една любовница? Освен това не бива да забравяш, че си почти сгоден.

Широкото лице на Евърли почервения.

— Почти. С втората дъщеря на лорд Ривъртън. Малката Шарлот е наистина сладка. И е спокойна. Крайно време е да се задомя. Вече съм на тридесет и една.

— Добре си ти — въздъхна Себастиан. След завръщането си в Лондон беше установил, че почти всичките му стари познати са минали под венчило. Разбира се, това не им пречеше да се забавляват с метресите си и в мъжките клубове. Все пак той усещаше, че помежду им има някаква пропаст.

Той се усмихна и вдигна писмото към лицето си. Познатите му вероятно не получаваха ухаещи покани за вечеря от куртизанки с френски парфюм.

Евърли се покашля отново.

— Какво беше другото писмо, братовчеде?

Себастиан поклати глава.

— Не се тревожи, Брам. Шерууд няма да предприеме нищо дори ако цялата тази история е вярна. След като е проявил непредпазливостта да обяви намеренията си пред цялото общество, случаят вече се разследва от гвардейската кавалерия.

Учуденият поглед на Евърли се отмести към късчетата хартия в камината, а после се върна с уважение към лицето на братовчед му.

— Ти май имаш страхотни връзки?

Себастиан се усмихна невинно под червено-златните си вежди.

— Нищо официално, Брам. Нищо официално.

ШЕСТА ГЛАВА

След две седмици Мадлен най-после разбра защо лелите ѝ понасят мисис Селдън в дома си. Тази мърлява старица беше истински гений с иглата и конеца. Смаяна, младата девойка стоеше и се гледаше в огледалото.

Вече не беше толкова тънка. Меко закръглена от щедрите порции сметана, сирене и яйца, тя приличаше на гръцка богиня в роклята с висока талия, изработена от тънка сива коприна, която наричаха „Лондонска мъгла“. Полата падаше тясна до пода, а шлейфът беше съвсем къс. Сребърносиви панделки стягаха роклята под гърдите. Корсажът беше силно опънат и обшит със сребърни конци. Дълбокото деколте разкриваше напълнените ѝ гърди. Ако опиташе да се наведе, сигурно щяха да изскочат навън.

Ала не новата ѝ фигура я смайваше. Лицето, което я гледаше от огледалото, сякаш принадлежеше на чужденка. Косата беше стегната на тила и лицето ѝ беше обрамчено само с малко венче тъмни къдрички. На върха на главата фризура беше украсена със сложно образувание от сиви цветчета и сребърни панделки. Устните ѝ бяха леко оцветени с намачкани розови листенца, веждите бяха доста потъмни от обикновено. Изглеждаше някак си царствена, елегантна, истинска дама.

Лелите ѝ бяха измислили сериозна програма за разкрасяване. Всеки ден Мадлен трябваше да седи дълго във вана от мляко и вода, а лицето ѝ беше намазано с маска от разбит белтък, зехтин и мед. Бяха намазали косата ѝ с жълтък, глицерин и камфор и я бяха увили в гореща кърпа. Нощем слагаха на очите ѝ ленени кърички, напоени с отвара от лайка. Караха я да спи с ръкавици, след като беше потопила ръцете си в смес от сметана, бадеми и растително масло.

— Това е невероятно разточителство — опита се да възрази тя, едва мърдайки дебело намазаните със свинска мас устни. — Знаете ли колко хубави неща щях да ви приготвя от тези продукти — суфлета, кремове, десерти...

Ала лелите ѝ бяха неумолими. Изтъркаха стъпалата ѝ, докато заблестяха розови, после посветиха цялото си внимание на ръцете ѝ, за да ги излекуват от мазолите, изскубаха веждите ѝ.

Мадлен помилва предпазливо нежната, прозрачна рокля. Платът беше толкова лек и приятен. Две фусти от същия плат, дълги ръкавици и розови копринени чорапи, стегнати в средата на бедрата със сатенени панделки, довършваха тоалета ѝ. Тя беше сигурна, че краката ѝ прозират под роклята. Не можеше да остане в този вид.

— *Tres bien* — обърна се тя към старата шивачка. — Къде е останалото?

Мисис Селдън се изправи с каменна физиономия и закри тежко към леглото, за да вземе оставената там кутия. Извади от нея копринен индийски шал с красива шарка и сребърни ресни и го надипли по раменете на младото момиче.

— Няма ли още една пола? — попита с надежда Мадлен.

Изражението на мисис Селдън би вкиснало и най-пряското мляко.

— Нали искахте да ви облека по най-новата мода, мадмоазел! Няма да намерите по-добър тоалет в града. — Тя протегна ръцете си с червени, подути пръсти и заключи: — Даже да гледате, докато ослепеете, няма да познаете къде са шевовете!

Мадлен се обърна отново към отражението си в огледалото.

— Роклята е прекрасна, но ми се струва твърде прозрачна. Виждам — *c'est incroyable!* Струва ми се, че съм гола.

Мисис Селдън се изкиска доволно.

— Точно това е важното.

Мадлен помисли, че не е разбрала.

— Какво казахте?

— Скоро ще разберете какво съм искала да кажа. След една седмица някой вече ще ви е взел под крилото си.

Мадлен сведе глава.

— Какво значи някой да ме вземе под крилото си?

Червените очи на жената заблестяха.

— По-добре попитайте леличките си. Попитайте ги кой ще дойде да опита от вашия мед.

Нещо в тона ѝ предупреди Мадлен да престане с въпросите.

— Права сте, ще ги попитам.

Тя повдигна предпазливо нежния шлейф и заслиза бавно по тясната стълбичка от втория етаж, питайки се как ли лелите ѝ търпят ужасната мисис Селдън въпреки талантите ѝ.

Когато стигна до площадката на първия етаж, тя чу гласа на Жюстин от салона.

— Какво? Похарчила си и последното пени?

— Млъкни, да не искаш някой да ни чуе!

Мадлен спря като закована. В домакинството на сестрите Фокан всекидневно се случваха хиляди неразбираеми за нея неща, а лелите ѝ постоянно имаха някакви тайни. Колко пъти ги беше заварвала да си шушукат, свели глави една към друга. При редките случаи, когато идваха гости, те изпращаха Мадлен в стаята ѝ, сякаш беше невъзпитано хлапе и нямаше право да остане с възрастните. Затова този път тя не устоя на възможността да подслуша разговора им и се доближи предпазливо до вратата.

— ... беше необходимо — прозвуча раздраженият глас на Хенрис. — Първото впечатление винаги е най-важното. Той трябва да си загуби ума, не разбираш ли! Не бива да има нито миг колебание. Помни какво ни е учила маман. Трябва да събудим у него импулса на собственика.

— Ами ако от *petite affaire*^[1] тази вечер не излезе нищо? — попита страхливо Жюстин.

— Невъзможно. Тя е твърде млада, за да се противи, а той е твърде мъжествен, за да ѝ устои. Ще видиш, че всичко ще бъде добре. Природата ще реши вместо нас още преди те самите да са го забелязали.

— Нали ми обеща да я подготвиш? Защо още не си го направила?

— Размислих. Как да обясня на едно съвсем невинно момиче нещо толкова сложно? Вчера например, докато почиствах накитите си, я попитах дали и тя не иска да притежава диамантена огърлица като тази, която ми подари Люксембургският херцог. Знаеш ли какво ми отговори? Не харесвала диамантите. Били някак си безцветни. *Formidable!* Какво да правя с едно толкова изостанало момиче?

— Вероятно има нужда от повече време...

— Да, но ние нямаме време. — Гласът на Хенрис звучеше решително. — Трябва колкото се може по-скоро да получим обратно

поне част от онова, което сме вложили в нея. Ако той обещае да я вземе под крилото си, поне дузина врати, които досега бяха затворени за нас, ще се отворят отново. Само си помисли какво ще означава една такава връзка! Операта, Жюстин! Цяла ложа в Операта на наше разположение. И безброй покани!

— Ти си абсолютно сигурна, че той ще я хареса. Надявам се да си... — Гласът на Жюстин бе заглушен от изтрополилата по улицата карета.

Мадлен се облегна на стената в тъмния коридор и се опита да вникне в онова, което беше чула. Значи бяха поканили на вечеря мъж? Благородник, ако беше разбрала правилно. И този мъж искаше да я види. Да се срещне с нея. Да стане неин покровител. Защо не си бяха дали труд да я подготвят за тази среща? Тя не знаеше много неща, но не беше глупава.

Нима не им беше заявили съвсем ясно, че не желае обожатели? Как смееха да се отнасят така с нея? Защо поне не я бяха предупредили? Ами ако погледнеше мъжа и го намереше отворителен? Нима въпреки това щяха да ѝ го натрапят за „покровител“?

Изведнъж настъпи тишина и Жюстин осъзна, че каретата е спряла. Само след секунди се позвъни.

— Той е тук! Той е тук! — извика Жюстин.

Мадлен се втурна нагоре по стълбата, но спря на първата площадка. Сърцето ѝ биеше толкова силно, че щеше да се пръсне. Трябваше веднага да узнае кой е избраният от лелите ѝ господин, който държеше бъдещето ѝ в ръцете си.

— Лорд Д'Арси! — прозвуча любезният глас на Хенрис, която отвори вратата. Нима този мъж наистина беше лорд?

— Bonsoir, мадам Хенрис. Мадам Жюстин — отговори дълбокият, звучен глас на мъжа и Мадлен се стресна. В него имаше нещо познато. Точно така беше говорил англичанинът, когото преди няколко седмици беше срещнала на улицата пред дома на лелите си.

Тя се приведе любопитно над парапета и видя, че той носи една от онези нови шапки, които наричаха цилиндри, и че в момента я сваля и я подава на Жюстин. Сякаш усетил, че някой го наблюдава, той вдигна глава и погледна към стълбището.

Този мъж беше толкова млад и красив, че Мадлен се смая. Под гъстата златно кафява коса, която падаше на немирни къдрици по челото, светеха топли сини очи, които излъчваха неустойчиво чувствено очарование с леко извитите си нагоре ъгли. Носът беше доста голям, но чудесно оформен. Тесни страни и силна брадичка заобикаляха широката усмивка, която стигаше чак до очите.

— *Le beau ideal*^[2]! — прошепна изненадано Мадлен, като видя съвършеното му лице. Може би не беше чак толкова страшно да се изправи срещу него. Освен това говореше много добре френски.

Мъжът погледна старите си приятелки с топла усмивка.

— Как е възможно вие двете да сияете с росата на живота, докато другите дами увяхват като цветя без вода!

— Вие сте непоправим ласкател, *mon cher* — отговори Хенрис, когато той се наведе да целуне ръката ѝ. — Трябва обаче да призная, че думите ви ми харесаха.

За голямо учудване на Мадлен Жюстин обгърна с ръка тила му и го целуна сърдечно по двете бузи. Значи той беше стар познат — и добър приятел. Когато джентълменът целуна и двете ѝ лели по устните, те се закискаха като млади момичета и проговориха в един глас:

— Нахално момче!

— Няма да ни измамите с ласкателствата си!

— Казват, че сте в Лондон от три седмици!

— Защо не ни посетихте веднага! Трябваше да ви затворим вратата под носа!

Мадлен се приведе, за да го погледне за последен път, когато влизаше с двете ѝ лели в салона. Този път ѝ направиха впечатление високата му фигура, безукорният черен фрак и опънатите панталони със сатенени ширити. Шалчето му беше украсено с диамантена игла, копчетата на маншетите му също бяха от диаманти. Значи беше богат...

— О, дами, наистина не мога да кажа нещо в своя защита. Но какво усещам? Мирише на шоколадов сладкиш! Любимият ми! — Гласът му заглъхна.

Мадлен се облегна изтощено на стената. Значи този мъж беше избран за неин обожател. Тя го видя, усети колко е привлекателен с

красотата си. А и говореше съвършен френски! Сега поне знаеше какво я очаква.

Тя се усмихна и се изкачи по стълбата към стаичката си. Наистина не можеше да разбере защо беше цялата тази тайнственост. Понякога лелите ѝ се държаха наистина глупаво.

Себастиан изяде цели три парчета от тортата с шоколадов крем, приготвена точно според вкуса му. Последния половин час беше забавлявал дамите с интересни истории от пребиваването си в Италия, но онова, което видя в дома им, го обезпокои сериозно.

Те наистина живееха в къщата, пред която беше видял малката монахиня. Тази мизерна дупка нямаше нищо общо с жилищата, в които бяха живели сестрите Фокан през последните няколко години.

Той беше изслушал учтиво неубедителните им обяснения, че истинското им жилище е в ремонт. Макар че и двете се смееха звънливо както винаги и разговаряха оживено, той забеляза, че Хенрис е необичайно напрегната. Двете дами имаха грижи и Себастиан знаеше, че това е ново за тях.

Той не познаваше друга жена, способна да се измъкне и от най-заплетеното положение и като котка да падне на нежните си крачета като Хенрис Фокан. Нещо се беше случило и сигурно беше сериозно, след като се бяха лишили от обичайните си удобства. Дали защото покровителят на Ондин беше умрял? Или ги притесняваше мосю Валми?

Спомни си предупреждението на Армстронг. Беше направил опит да събере сведения, но истинският характер на Дьо Валми си остана обгърнат от непроницаем мрак. Никой не твърдеше открито, че мъжът е извършил нещо нечестно, но винаги, когато се споменаваше името му, хората се свиваха страхливо. Твърде малко от френските емигранти наричаха Себастиан свой приятел. Хенрис и Жюстин бяха между тях. Те имаха нужда от помощ и той предположи, че са го повикали тъкмо затова. Разбира се, той нямаше да ги изостави, все едно от какъв характер бяха затрудненията им.

— Тортата е още по-хубава, отколкото я помня — засмя се той и остави чинията си. — Няма да ви питам за рецептата, иначе сигурно

ще накарам новата си готвачка, която и да е тя, да ми я приготвя всеки ден.

— Много съжалявам за пожара в къщата ви. Скоро ли ще свърши ремонтът? Все пак един джентълмен има нужда от свой дом — усмихна се очарователно Жюстин. — Разбира се, всеки има право да се наслаждава на уединението си. — От внимателния му поглед не убягна, че Жюстин се е привела силно напред, за да разкрие по-добре красивото си деколте.

— Жюстин! — проговори сърдито Хенрис. Сестра й нямаше право да флиртува с този млад мъж. Той не беше неин. — Поръчай още кафе.

Жюстин стана и я погледна объркано.

— Ах да, добре. — Тя хвърли последен поглед към Себастиан. — Хенрис ви иска само за себе си. Аз обаче съм на мнение, че вие ще се справите с лекота и с двете ни, мосю. — Тя хвърли настойчив поглед към скута му. — Съвсем сигурна съм!

Себастиан се засмя. Чувстваше се поласкан от ясната й покана, може би малко драстична, но в никакъв случай сериозна.

— Най-послед, mon beau garçon^[3] — изгука Хенрис с кокетна усмивка, когато сестра й излезе. — Vraiment!^[4] Не изглеждате никак добре. Вашата метреса очевидно не знае как да се грижи за вас.

— За съжаление в момента нямам метреса.

— Но това е ужасно! Мъж с вашата сила да няма любовница! Как се справяте?

Себастиан се усмихна поласкано.

— Е, не ми е много лесно, но се справям.

— Това е истинско разточителство. Мъж като вас няма право да крие таланта си.

Двамата играеха тази игра вече много години, дори след като бяха престанали да спят заедно. Вероятно тази беше причината, поради която днес той се чувстваше неспокоен и напрегнат. Така играта ставаше по-пикантна.

Хенрис изцъка с език.

— Нямате метреса, но може би имате съпруга? — Той поклати глава и тя се засмя. — С какво тогава си прекарвате времето?

— С разни дреболии.

— Колко странно. А аз помня, че много обичахте да ми разказвате за новите си открития.

Себастиан въздъхна, защото помнеше сексуалните им игри от дните в Париж. Тогава трябваше всеки път да научи по нещо ново, преди да бъде допуснат до леглото ѝ. Игрите им продължаваха със седмици.

— Тъй като вие винаги сте харесвали безумните ми идеи, ще ви разкажа за най-новите си литературни усилия.

— Книга ли пишете?

— Мемоари.

— Вие пишете мемоари? Не разбирам. Та вие сте още толкова млад! — Тя се облегна назад и го погледна предизвикателно. — Какво точно пишете?

Себастиан избухна в смях.

— Както често сте ми напомняли, аз съм мъж със значителен опит.

— Значи пишете еротична книга? — Хенрис плесна с ръце. — *Tant mieux*^[5]! Сигурно е много интересна. Мога да си представя, че сте предприели обстояйни изследвания.

— Поне се опитал.

— Вие винаги сте бил много изобретателен, *mon beau cavalier*. — Тя помилва бегло ръката му, отпусната на облегалката на креслото до нея. — Много ми се иска да прочета книгата ви. Ала вие още не сте ме попитали защо тази вечер ви поканих в дома си.

Тонът му си остана безгрижен.

— Може би защото обичате компанията ми?

— *Tres bien*. Затова и желая да ви направя подарък.

— Ще ми хареса ли?

— Е, това ще кажете вие.

— И какво ще стане, ако кажа да?

— Тогава, *mon beau garçon*, пред вас ще се разкрие кътче от рая.

— Интересът ми се събуди — усмихна се с очакване той. — Мисля, че подаръкът ще ми хареса.

Хенрис сложи ръка на бедрото му.

— Вероятно, но откъде да знам дали ще оцените този подарък, както тя заслужава?

— Тя?

Хенрис видя внезапното просветване в погледа му и усети надигналото се желание. Този мъж беше винаги готов за плътски удоволствия.

— Вие ли? — попита провлечено Себастиан. Значи тя беше решила да му се отдаде, за да...

— Племенницата ми.

— Племенница? — повтори изумено той. Да не би да беше малката монахиня? А той почти беше повярвал, че онази вечер я е видял само в трескавите си фантазии. — Защо до днес не съм чул нито дума за тази племенница?

Хенрис вдигна рамене.

— Тя е дете на Ондин. Когато започна революцията, трябваше да я скрием в манастира „Сент Етиен“. Сега обаче тя е отново при нас и ние сме решени да ѝ осигурим колкото се може по-добър живот.

Аха! Това беше единствената дума, която се въртеше в ума му. Значи мадам Хенрис си мислеше, че ще го накара да се ожени за малката монахиня? Никога!

— Ние не очакваме от вас да се ожените за нея — възрази с усмивка тя, сякаш беше прочела мислите му. — Познавам предразсъдъците ви в това отношение. Искам да ви я подаря като метреса.

— Значи като метреса — повтори с усмивка Себастиан. — Вие ми предлагате метреса, мадам, макар че никога не съм я виждал?

Жената се усмихна тайнствено.

— Познавам ви, мосю. Вие ми се струвате най-подходящият мъж за тази задача. Малката е недокосната и има нужда от мъж, който да се отнася към нея внимателно и нежно. Сигурна съм, че под вашето умело ръководство скоро ще разцъфне в цялата си красота.

Фантазията на Себастиан работеше с пълна пара. Какво изкушение за плътта! Малката монахиня, която едва не беше станала жертва на похотта му с добродетелното си поведение, сега му бе предложена за метреса. Той беше свикнал да получава подобни покани и лицето му не издаде нищо от бурята, която бушуваше в гърдите му. В момента Хенрис не се интересуваше какво става в душата му. Ръката ѝ се плъзна нагоре по бедрото му и го помилва доста неприлично.

— Знае ли момичето за тази... уговорка?

Хенрис вдигна рамене.

— Във Франция е обичай първо да се направи уговорката. Това предотвратява много разбити сърца, ако... ако не се стигне до подходящо разрешение.

— Разбирам. — Себастиан наистина разбираше. Като му даваше племенницата си, Хенрис се надяваше да спечели пари от него. Защо просто не го бе помолила за помощ? — Защо тъкмо аз?

Жената срещна погледа му, но в очите ѝ нямаше нищо.

— Едно младо момиче може лесно да бъде унищожено, *mon cher*. Мислите ли, че има много мъже, които биха могли да събудят чувствата ѝ така нежно... и така всеобхватно като вас?

Себастиан вдигна едната си вежда.

— Значи ми я поверявате?

— Да. Вие сте истински познавач. Хора като вас се срещат изключително рядко. Освен това имате дарбата да не ставате скучен.

— Вие ме ласкаете, мадам — отговори той с усмивката на клиент, който разбира хитростите на продавача.

— Нима идеята ми не ви харесва? — Ноктите ѝ се забиха в панталона му. — Ще станете учител на едно младо, невинно момиче. Това е прекрасно забавление, нали? Вие сте достатъчно опитен и няма да пречупите духа ѝ, и в същото време сте толкова мъжествен, че ще знаете как да събудите страстта ѝ. Дайте ѝ нещо от себе си, *mon cher*, покажете ѝ малките и големи радости на плътта!... Не очаквам да я задържите дълго — продължи след кратко мълчание тя, забелязала съмнението по лицето му. — Мъж с вашия опит вероятно ще се умори да бъде учител. Ала щом е била известно време под вашето покровителство, няма да ѝ бъде трудно да си намери постоянен кавалер. Ако направите това за мен, ще ви бъда вечно благодарна.

Себастиан посегна към ръката, която не преставаше да милва възбудения му член. Тялото му беше реагирало веднага, но той умееше да го обуздава.

— Чувствам се наистина поласкан, мадам. Но вие знаете, че не съм в състояние да отнема девствеността на едно момиче, чието семейство познавам. Ако беше женена... — Той вдигна многозначително едната си вежда. — Защо ми давате девственица? Не мога да го направя!

Хенрис продължаваше да го милва.

— В това отношение имате благословията ми. Това би трябвало да опрости нещата.

— Не. Започва да ми мирише на кръвосмешение или поне е ужасно недискретно. — Той взе ръката ѝ, отдалечи я от себе си и продължи любезно: — Не сте ли помислили какво ще каже малката, когато узнае, че покровителят ѝ е бил ученик на леля ѝ?

Хенрис въздъхна нетърпеливо.

— Тя няма да го узнае.

— Може би. Но има и други опасности. Тя е млада и е израснала в манастир. Ако не я уплаша до смърт, сигурно ще се влюби в мен с цялата си наивност. — Това не беше самохвалство и двамата го знаеха.

— Любов! — Хенрис направи пренебрежителен жест. — Всички ние обичаме, губим, умираме, нали, топ соеиг? Може би ако я видите...

— Не.

Себастиан стана, защото беше сигурен, че ще съжалява ужасно, ако не си отиде веднага. Изведнъж бе осъзнал, че желае малката племенница много повече, отколкото мъжът, който се бе заклел никога да не се жени, би трябвало да желае една невинна девственица. Не беше забравил как реагира на близостта ѝ, как сладките ѝ, меки устни се бяха притиснали до дланта му. Ако сега я видеше и ако тя беше дори само наполовина толкова красива, колкото му се беше сторила онази вечер, нямаше да може да ѝ устои. Чистият инстинкт за самосъхранение го подтикваше да си върви.

Хенрис също се изправи.

— Вие ме разочаровахте, лорд Д'Арси.

Себастиан се усмихна извинително.

— Може би ще мога да направя нещо, за да ви помогна. Дайте ми няколко дни. Ще намеря подходящ мъж за тази задача. Утре сутринта рано трябва да замина за Кент.

— О! — възкликна разочаровано Хенрис. — Ами другият мъж?

Себастиан потърка брадичката си.

— В последно време постоянно пътувам и не съм добре информиран за интимния живот на приятелите си. Ще се постарая да намеря подходящия кандидат колкото се може по-скоро, може би след няколко седмици.

Седмици? Хенрис едва не изкрещя. Все пак тя съумя да потисне паниката си и пристъпи към него.

— Mon cher, бъдете разумен... — Тя прокара пръст по долната му устна. — Горе чака едно красиво младо момиче. Само една дума и тя ще тръгне с вас още днес.

Себастиан се сети, че подаръкът на Хенрис би му дал идеалната възможност да докаже на практика теорията си за създаването на съвършената метреса. Едно недокоснато момиче, израсло в манастир и въпреки това от чувствено, практично настроено и отворено за плътските удоволствия семейство. Какво ли не можеше да се направи с този богат материал!

Не, на първо място той беше задължен към самия себе си. След това към правителството си. На всичкото отгоре се беше закълел никога вече да не издържа метреса. Не беше време да се занимава със създаването на съвършената любовница, защото дългът го зовеше на изток. Господи, как да устои на изкушението!

Той се приведе, целуна бързо изстиналите устни на Хенрис и се обърна да си върви. Взе цилиндъра и наметката си и закрачи към вратата.

Когато посегна към бравата, Хенрис го задържа за ръкава.

— Mon garçon, моля ви, помислете още веднъж. Заради мен!

Лицето на Себастиан помрачня.

— Даже ако ми бяхте предложили самата Афродита, пак нямаше да взема племенницата ви за своя метреса, мадам! — С тези думи той ѝ обърна гръб и излезе.

Когато вратата се затвори, Хенрис чу дълбока въздишка. Обърна се рязко към стълбището и като видя застаналата в тъмното Мадлен, не можа да потисне ядното си проклятие.

— Значи вие искате да стана... куртизанка?

Мадлен произнесе последната дума със сведена глава. Когато мина половин час и никой не я повика в салона, тя слезе тихо по стълбата, още по-любопитна отпреди. Краят на разговора, който беше чула, я накара да си пожелае никога да не е слизала.

— Защо искате да ме накарате да повярвам, че майка ми също иска да ме направи куртизанка?

— Очаквам повече сдържаност от теб — отговори Хенрис с повече самообладание, отколкото усещаше. — Ти преживя шок и не е чудно, че си сърдита. Но...

— Разбира се, че съм сърдита! Защо не ми разкрихте плана си?

— *Rauvre petite*^[6] — прошепна нежно Жюстин и направи опит да я прегърне. — Ти още не разбираш и е естествено да изпиташ съмнение след онова, което си научила в манастира. Трябва ти време да размислиш.

— Когато беше дете, сметнахме, че не е редно да те запознаем с някои обстоятелства. — Хенрис я погледна сериозно. — Сега вече не си дете. Съжалявам, че трябваше да узнаеш фактите по този начин, но ние очакваме от теб да заемеш мястото си сред нас и дори да бъдеш горда с положението си.

— Горда? — повтори неразбиращо Мадлен. — Как мога да се гордея с нещо, което няма нищо общо с мен?

— Говориш глупости, Мадлен. Трябва обаче да знаеш, че семейството ти ще реши тези неща вместо теб. Английският обичай, според който жените търсят покровителите си сами, е вулгарен и обиден. Моето семейство взе това решение вместо мен малко преди да навърша осемнадесет години.

— И ти не се почувства засегната?

— Дори напротив. Срегнах господина на един бал. Беше много романтично. Едва когато се влюбих до полуда в него, маман ми обясни всичко.

— Не искаше ли да се омъжиш за него? — попита Мадлен, като се сети за Ауделия.

— Разбира се, че не! — отговори твърдо Хенрис. — Ние с Жюстин винаги сме искали да живеем свободно. Страданията, които трябва да понася една омъжена жена, са направо непоносими. Разбира се, понякога обстоятелствата изискват да сменяме партньорите си, но докато сме с тях, ние сме им много по-верни, отколкото са омъжените жени. Вероятно твоята маман ти е разказала някои неща, или не?

— Никога не съм мислила за това — отвърна хладно Мадлен, но това беше лъжа. Беше чула много интересни неща, не от майка си, но от мадам Селин, а и от други жени. Знаеше, че лелите ѝ, някога известни и на сцената, и с интимните си изкуства, са имали любовници от най-влиятелните кръгове на френския двор. Поети бяха писали

сонети за красотата им, певци ги бяха възпявали. Дуелите, водени заради тях, бяха безброй. И въпреки това детето в нея се противеше на мисълта, че лелите ѝ са куртизанки.

Обзе я горчиво разочарование. Във всяко писмо, изпратено от Хенрис и Жюстин, те ѝ обещаваха, че един ден ще заживеят заедно и тя ще стане част от техния привилегирован свят. Тя никога не се беше замисляла по-дълбоко какво всъщност представляваше този свят. Предполагаше, че майка ѝ иска тя да се омъжи. Наистина ли се беше излъгала? Наистина ли майка ѝ искаше да я види в ролята на метреса?

— Мама знае ли за плановете ви?

Хенрис побърза да потисне угризенията на съвестта. Дано само лорд Д'Арси променеше решението си!

— Нима мислиш, че бихме действали против волята ѝ?

— Защо ми казахте толкова малко за нея? — попита горчиво Мадлен. — Защо ме лъжете? Защо поне не ми кажете къде е тя?

Хенрис стисна здраво устни. Не беше очаквала, че положението ще излезе от контрола ѝ. Ала след като Мадлен беше подслушала разговора ѝ с Жюстин, не ѝ оставаше нищо друго, освен да признае цялата истина.

— Добре, щом искаш, ще ти кажа. Ондин живееше също като Жюстин и мен.

Луд гняв измести тъгата в очите на момичето.

— Не ви вярвам. — Тя се обърна към Жюстин: — Какво ще кажеш за баща ми? Мама много пъти ми е разказвала как са се венчали в една малка черква близо до Версай. Тя носела розов сатен, а баща ми бил целият в синьо и златно. В черквата били запалени безброй свещи и процесията... — Тя спря, защото видя как леля ѝ сведе поглед, и потрепери от внезапното прозрение. — Не мога да повярвам! Вие твърдите, че всичко, което мама ми е разказвала, не е вярно? Че изобщо нямам баща? Че аз...

— Разбира се, че имаш баща — отговори тихо Жюстин. — Един много красив благородник от най-високопоставените кръгове. Ако бяхме останали във Франция, ти щеше да израснеш в двора и към теб щяха да се отнасят като към член от кралското семейство.

Мадлен се хвана за последните ѝ думи.

— Кой беше той? Кой?

Жюстин погледна със съмнение Хенрис и сестра ѝ поклати глава.

— Заради самата теб не бива да го узнаеш.

— Не можете или не искате да ми кажете името му? — попита гневно младото момиче.

— Нямах причина да ни обиждаш — отговори хладно Хенрис.

— Разбира се, че не — съгласи се иронично Мадлен. — Та вие току-що ми казахте, че майка ми е била проститутка, а аз съм незаконно дете!

— Сега вече прекали!

— Вие сте виновни за всичко, сигурна съм! Вие сте я подмамили! Майка ми е най-младата от вас. — Тя изля целия си гняв върху Хенрис. — Сигурно сте я излъгали, за да продадете скъпо девствеността ѝ! Точно както днес се опитахте да направите с мен!

— Никого не сме принуждавали. — Гласът на Хенрис звучеше овладяно. — Твоята майка прие ролята на метреса съвсем естествено, защото беше подготвена за нея още от раждането си. Тя просто сияеше в кръга на обожателите си, като цвете, което се разтваря на слънцето.

— Хенрис, може би не трябва... — опита се да възрази Жюстин.

— Какво не трябва? — попита студено Хенрис. — Не искаш да ѝ кажа истината ли? И защо? Трябва ли да я оставим да ни очерня, докато майка ѝ е представена като самата невинност?

Мадлен искаше само да се скрие в стаята си и да се наплаче.

— Вие май се имате за нещо много особено?

Хенрис сметна реакцията на племенницата си за нечувано дръзка, но прояви разбиране.

— Ако беше подслушвала малко по-внимателно, щеше да разбереш какво казах на лорд Д'Арси. Тази вечер той трябваше просто да те види. Тези неща се нуждаят от време. Може би той все пак ще пожелае да се срещне с теб. — Тази мисъл я разведри. — Точно така. Може би ще се върне още тази вечер. Ако го направи, ти си длъжна да проявиш внимание към него.

Мадлен скръсти ръце пред гърдите си.

— Не го искам.

— Ти не си тази, която има право да избира. Това е работа на лорд Д'Арси. А засега той не те иска.

Тонът ѝ беше обвинителен, макар да съзнаваше, че Мадлен не е виновна в нищо. Ако я беше видял, Себастиан в никакъв случай нямаше да си отиде. Дори сега, със зачервено лице и насълзени очи,

младото момиче беше много по-красиво, отколкото двете с Жюстин бяха на нейната възраст. Мадлен излъчваше някаква чувствена елегантност, която и дамите, и улиčníците постигаха твърде рядко.

Във възбудата гърдите ѝ бяха изскочили почти изцяло от стегнатия корсаж и едно кораловочервено зърно прозираше над ръба на деколтето. Само ако Себастиан можеше да се появи в този миг! Гледката щеше да унищожи всичките му съмнения.

— Ако лорд Д'Арси се върне — проговори тя бавно и с надежда, — очаквам от теб да се държиш любезно с него.

— Защо аз? — Мадлен усети как в гърдите ѝ отново се надига гняв. — Защо ти не си вземеш нов любовник? Защо не ме пощадиш?

Алабастровата кожа на Хенрис почервения.

— Ако можехме да останем в Париж, животът ни щеше да бъде друг. Там обществото одобрява жените като нас. Англичаните обаче са ужасни провинциалисти.

Мадлен огледа тесния салон. Подът беше покрит с ориенталски килими. Всяко свободно ъгълче беше заето от позлатени мебели. Етажерките бяха отрупани със сребро и порцелан. Самите дами бяха окичени с бижута и изглежда не страдаха от нищо.

— Не е зле да намалите разходите си.

— Но ние го направихме, *ma chere!* — възрази учудено Жюстин.

Мадлен погледна големия, обграден с диаманти смарагд на пръста на леля си.

— Може би не се нуждаете от толкова много неща, за да живеете.

Жюстин смръщи чело.

— Да не би да искаш да кажеш, че трябва да продам накитите си?

— Разбира се, че не иска да каже това — намеси се енергично Хенрис. — Мадлен се държи като упорито дете. Няма да продадем нито една от личните си вещи. Бижутата ни са единственото, което ни е останало от онова славно време. Те ни напомнят кои сме в действителност. Без тях сме нищо.

Мадлен не знаеше какво да отговори на това гордо обяснение. Нейните чувства бяха съвсем други.

— Колкото и да си неблагодарна, ти си от семейство Фокан. Иди си в стаята. Надявам се, че до утре ще се вразумиш.

Тази нахална забележка ядоса толкова силно Мадлен, че тя започна да трепери.

— Ами ако не се вразумя?

Хенрис отговори спокойно на предизвикателния ѝ поглед.

— Тогава ще отидеш завинаги в манастир и ще живееш далече от любимата си майка. Наистина ли си такава егоистка, Мадлен? Не мога да повярвам.

Дълбоко обидена, Мадлен се обърна безмълвно и излезе от салона.

Докато се изкачваше по стълбата, тя удряше с юмрук по перилата и почти се радваше на болката. Слава Богу, все още изпитваше някакви чувства. Беше я страх, че когато гневът изчезне, ще остане напълно безчувствена.

— Не разбирам тази нова мода — оплака се Жюстин, когато племенницата им излезе. — Днешните млади хора са толкова съдржани. По-рано душа даваха, за да се наслаждават на любовта.

Изтощена от караницата, Хенрис се отпусна в най-близкото кресло.

— Надявам се да дойде на себе си.

— Не ми се вярва. Тя не е като нас. — Жюстин започна да рони сълзи. — Господи, защо не сме си у дома, във Франция?

На вратата се позвъни.

Хенрис скочи и лицето ѝ блесна.

— Voila! Лорд Д'Арси е размислил. Нали ти казах, че няма да ме разочарова?

Тя изтича до вратата и отвори с широка усмивка, която веднага угасна.

— Мосю Дьо Валми!

Мадлен, която вече беше стигнала до втория етаж, се обърна и тръгна бавно надолу, за да обясни на лорд Д'Арси, че отказва да му стане метреса, нищо, че лелите ѝ са му казали друго.

Ала мъжът в антрето ѝ беше непознат. Облечен изцяло в черно, с дълга абаносовочерна коса и тънки мустачки. Лицето му изглеждаше бледо и хипнотично.

— Мосю Дьо Валми! — извика изненадано Жюстин, която се показва на вратата на салона.

— Защо сте тук, мосю Дьо Валми? — попита спокойно Хенрис.

Мадлен видя как любезното му изражение помръкна при тона на Хенрис. Ала гласът му прозвуча небрежно.

— Дойдох да се представя на гостенката ви. — Погледът му се местеше между двете сестри. — Доколкото разбрах, племенницата ви неочаквано е пристигнала от Франция.

— Мисис Селдън — проговори ледено Хенрис.

— Забележителна жена — отговори с потръпващи от смях устни Дьо Валми. — И изпитва необикновена жажда към английския джин.

— Племенницата ни е вече в леглото — отговори спокойно Хенрис.

Усмивката на мъжа изчезна.

— Колко жалко. Имам вест за нея.

— От Ондин ли? — попита бързо Жюстин. — Наистина ли? Нека да я чуем!

Дьо Валми вдигна рамене.

— Предпочитам да я кажа на бедното дете. Ако и тя е като другите деца, сигурно ще има много въпроси, на които мога да отговоря само аз. Ако съм разбрал правилно мадам Селдън, междувременно тя се е превърнала в млада дама.

Сестрите го разбраха съвсем правилно.

— Тогава заповядайте в друг ден, когато тя ще може да ви приеме — проговори сковано Хенрис. — Желаете ли да организираме вечеря във ваша чест, мосю? Да кажем, следващата седмица? Може би дотогава ще сме събрали необходимите средства, за да подпомогнем плана ви.

— Разбрали сте ме точно, мадам Хенрис. Вашата проникателност е твърде рядка за жена. Сигурен съм, че с малко повече пари ще имам възможност да помогна на Ондин. Е, засега сбогом. До утре вечер?

— До утре вечер — промърмори примирено Хенрис.

— Защо го направи? — прошепна вбесено Жюстин, когато Дьо Валми излезе. — Знаеш, че нямаме пари! Mon Dieu! Какво ще правим сега?

— Сигурна съм, че ще измисля нещо.

— Винаги така казваш! — извика сърдито по-младата сестра. — Този път не можеш да измислиш нищичко. Сигурно си обидила лорд Д'Арси с предложението си. Трябваше просто да го помолиш за пари.

Хенрис вирна брадичка.

— Никога не бих го направила!

— Да, знам. Но си готова да разбиеш сърцето на малката Мадлен и да измъкнеш парите на Д'Арси с нейна помощ. Защо си играеш с хората като с кукли? Този път обаче лорд Д'Арси ти избяга! Той няма да се върне, затова пък Дьо Валми ти е сигурен. Какво ще правиш, ако поиска девствеността на Мадлен срещу освобождаването на Ондин? Тя ще откаже. Знаеш ли къде ще свършим всички — в затвора за длъжници!

Хенрис я изгледа хладно.

— Ставаш истеричка. — Тя се обърна и влезе в салона.

Мадлен се облегна на перилата. Главата ѝ бучеше. Колко много неща беше научила за една вечер! Кой беше този мистериозен мосю Дьо Валми? Какво общо имаше с майка ѝ? Защо лелите ѝ непременно трябваше да му дадат пари, освен ако...

— Маман е в опасност! — прошепна задавено тя.

Още от самото начало се беше опасявала, че нещо не е наред. Къде беше майка ѝ? Защо лелите ѝ криеха от нея?

Допреди малко беше вярвала, че лелите ѝ са две проклети егоистки, които искат да я продадат, за да спечелят пари. А сега мислеше съвсем друго.

Те имаха дългове към Дьо Валми, опасни дългове. Може би бяха твърде горди, за да ѝ кажат, че майка ѝ е попаднала в затвора за длъжници и чака някой да я освободи. Може би Дьо Валми беше виновен за влизането ѝ в затвора. Не, тя нямаше да узнае истината от лелите си. Все пак те се бяха опитали да я защитят от този страшен черен мъж, макар че тя не разбираше защо.

Инстинктът ѝ подсказваше, че няма да научи нищо и от него, защото той искаше пари, за да освободи майка ѝ. Е, добре, той щеше да си ги получи. Трябваше обаче да избяга от най-близките планове на лелите си.

Решена на всичко, тя се качи в стаичката си. Вече беше видяла маркиз Брейкън. Той беше изключително красив мъж и лелите ѝ го бяха удостоили с доверието си. Мадлен беше сигурна, че двете не биха продали племенницата си на някой стар развратник. Избраният за нея мъж трябваше да бъде най-добрият. След като той не желаше да се върне при нея, тя трябваше да намери начин да отиде при него.

Мадлен се запитва бегло как ли ще изглежда животът ѝ на метреса. Вече беше влязла в стаята си, когато се сети, че познава човек, който може да ѝ даде желаната информация.

— Ауделия!

- [1] petite affaire — малко приключение (фр.) — Б.р. ↑
- [2] Le beau ideal — съвършена красота (фр.) — Б.р. ↑
- [3] mon beau garçon — хубавото ми момче (фр.) — Б.р. ↑
- [4] Vraiment — наистина (фр.) — Б.р. ↑
- [5] tant mieux — страхотно (фр.) — Б.р. ↑
- [6] pauvre petite — горкото ми дете (фр.) — Б.р. ↑

СЕДМА ГЛАВА

— Затова и избягах — завърши обяснението си Мадлен.

— Разбирам. — Ауделия отпи глътка чай. — Истинска дилема.

Мадлен изчака търпеливо приятелката ѝ да смели информацията, която току-що беше чула. Не ѝ беше трудно да излезе от къщата на лелите си към осем часа сутринта, защото те не ставаха никога преди обед. Ала сега, след като разказа цялата си история, ѝ стана ясно, че трябва да погледне истината в очите. Онова, което само преди ден беше немислимо, сега изглеждаше не само възможно, а и неизбежно. Тя се нуждаеше от съвет как да събуди еротичния интерес на един всеизвестен Дон Жуан!

— Изглеждате толкова сериозна — проговори меко Ауделия и подръпна сатенената покривка на леглото си. — Може би защото сте станала твърде рано. Аз не мога да се събудя преди десет часа. Ала в сравнение с трудностите, пред които сте изправена, изражението на лицето ви е по-скоро делово, отколкото загрижено. Как да ви помогна?

Мадлен се усмихна с благодарност.

— Искам да ми помогнете да събудя интереса на лорд Д'Арси, за да мога да спася майка си.

Ауделия се прозя сладко.

— Та вие дори не сте сигурна дали майка ви е в затвора за длъжници!

— Права сте. Обаче знам, че лелите ми се нуждаят спешно от пари, за да спасят майка ми, все едно в какво затруднение е изпаднала. Първо реших да говоря направо с лорд Д'Арси, но се боя да не ме отблъсне.

— Защото е казал на леля ви, че няма да вземе дете от семейството ѝ за своя метреса? Защо мислите, че ще промени решението си, когато ви види?

— Няма да му казвам коя съм.

— Вие май искате на всяка цена да се хвърлите в обятията му? Защо ли? — По лицето на Ауделия заигра дяволита усмивка. — Сетих

се! Вече съм виждала вашия лорд Д'Арси. Преди две години на една боксова среща, където Ричард ме заведе.

— Той е невероятен — отговори тихо Мадлен.

— Невероятен? Правилната дума е „дяволски красив“ и тя съвсем не е преувеличена. — Ауделия сведе глава. — Той е страхотен мъж. Изглежда много добре, но е недостъпен. Не мога да си представя, че ще успее да се доближи до него. След няколко дни Ричард ми разказа, че онзи ден той се е бил на дуел. И то с боксови ръкавици, представяте ли си!

Мадлен вдигна поглед и се опита да прогони образа му от съзнанието си.

— Във Франция дуелът е цяло изкуство. Каква е била причината за дуела?

Ауделия се замисли.

— Вече не помня. Смятам, че, както обикновено, причината е била жена. Лорд Д'Арси спечелил, но заради начина, по който са се били, трябвало още на следващия ден да напусне страната. Учудвам се, че още не съм чула за връщането му. Очевидно има много дискретни познати. Знаете ли, той се ползва с голяма слава сред жените! Ако слуховете са верни, няма друг като него.

— Какви слухове?

Ауделия се изкиска съзаклятнически.

— Казват, че завладявал жените, както котките ловят мишки. Трябвало само да му пресечеш пътя, за да привлечеш вниманието му.

— Тогава вероятно няма да ми е трудно да го изкуша.

— О, това няма да бъде най-лошото, миличка. — Ауделия вдигна ръка към дантелените панделки, които прибираха къдриците ѝ за през нощта. — Трудното ще започне едва когато стане ваш. Ако има и най-малката прилика с баща си... просто ме е страх да си го помисля!

— Какъв е бил баща му?

— Той почина доста отдавна. Шпагата на един рогоносец го улучи право в сърцето. — Ауделия си играеше нервно с къдриците си. — Казват, че старият лорд Д'Арси изпитвал голямо удоволствие да прелъстява добрите съпруги, защото лекомислените не представлявали никакво предизвикателство.

— Разбирам — въздъхна Мадлен. — И въпреки това синът му каза на леля Хенрис, че не се интересувал от девственица, защото било

много вероятно тя да се влюби до смърт в него.

— Не бива да му вярвате. Онова, което сте чули, е веруюто на всеки закоравял ерген — отговори мъдро Ауделия. — Той не иска да го примамят в брачните окови, това е всичко. А останалото е само игра. Мъжете намират някакво извратено удоволствие в лова и прелъстяването на колкото се може повече жени.

— Значи аз ще бъда нещо като ловен трофей?

— Това, което ви казах, се отнася до бащата, Мадлен. Склонна съм обаче да вярвам, че славата на сегашния маркиз Брейкън загатва за същите качества на прелъстител у сина му. Ричард казва, че един мъж, който може да получи всяка жена, която е пожелал, никога не се влюбва.

— Интересна мисъл. — Мадлен се опита гласът ѝ да прозвучи весело. — Вие много ми помагате, Ауделия. Аз нямам понятие как стават тези неща. Какво например означава някой да те включи в списъка си?

Ауделия се изчерви.

— Къде сте чули тези думи?

— Неприлични са, нали? Така си и мислех.

— Това е вулгарен израз, който намеква, че мъжът вече е опознал жената физически.

Мадлен смръщи чело. Значи това е имала предвид мисис Селдън...

— Следователно метресата е жена, която предоставя тялото си на мъжа срещу пари?

— Не, никога за пари! Метресата не е проститутка! — Ауделия защитаваше убедено мястото си в живота. — Никога не бих се продала на мъж, все едно колко красив и богат е той, дори на Ричард не бих се продала. Не бих могла да го направя, защото все още имам гордост. Моят Ричард е силен, честен и мил, освен това ме обича. Аз също го обичам, затова му се отдавам. За да ме възнагради, той ми нае тази малка къща и всяка седмица ми купува по една рокля. Даже ми обеща, че след сватбата му ще имам собствена карета.

Мадлен не можа да разбере становището на приятелката си, но предположи, че скоро ще има възможност сама да се убеди в предимствата и недостатъците на метресата.

— Не съм съвсем сигурна, че лорд Д'Арси ще ме хареса толкова, че да ми подари карета.

— Защо не? — Ауделия я погледна изпитателно. — Вие изглеждате невероятно добре, моли моя, видът ви е толкова континентален с тези тъмни къдрици. Лорд Д'Арси е известен с изискания си вкус. Ще ви хареса, сигурна съм!

Мадлен попипа несигурно късата си коса.

— Дори ако ме намери привлекателна, какво трябва да направя, за да ми даде *carte blanche*? Как се казва на английски?

— Да ви подаде ръка — отговори с усмивка Ауделия.

— Да, точно така! Именно от ръката му имам нужда.

— Тогава трябва да действваме бързо. Какво смятате да направите?

— Имам план. Снощи лорд Д'Арси спомена нещо, което ме наведе на тази идея. Сигурно ще ме сметнете за луда.

— Толкова по-добре! — Ауделия я погледна несигурно и посегна към чашата с чай. Момичето насреща ѝ изглеждаше толкова живо и непредсказуемо, че тя се запита как е могла да я сметне за монахиня. — Разкажете ми какво възнамерявате и аз обещавам да ви помогна с всичко, което мога. Знаете ли колко обичам лудите планове!

— *Mon Dieu!* — Изпълнена с разкаяние, Хенрис захвърли писмото, което току-що беше получила, и падна в едно кресло. — *Ma pauvre petite!* Аз я накарах да го стори. Но кой би могъл да предположи, че една Фокан... — Тя се опита да запази самообладание. — Жюстин, момичето ни е напуснало!

— Защо бяхме толкова сигурни, че ще се съгласи с плана ни? — проговори през сълзи сестра ѝ. — Как ще обясним на Ондин какво сме сторили?

— Решила е да се върне в манастира! Оставила ни е това кратко писъмце и е заминала! — Брадичката на Хенрис трепереше. — Това вече не са само лоши маниери. Това е жестокост!

Когато се позвъни, сестрите не се помръднаха. Не очакваха никого. По-лошо не можеше да стане.

— Писмо от лорд Д'Арси — каза мисис Селдън, която влезе безцеремонно в салона, и подаде плика на Хенрис.

— Няма ли да го отвориш? — попита Жюстин, когато сестра ѝ безучастно остави плика на масичката.

— Каквото и да пише в него, вече е твърде късно, за да ни помогне — отговори горчиво Хенрис. — Себастиан ме разочарова. Мадлен замина.

Жюстин посегна към писмото.

— Тогава аз ще го прочета. — Тя скъса плика и от него изпадна някакъв документ. — *Nom de Dieu!* — проговори невярващо тя. — Това е чек за петстотин фунта!

Слънцето грееше топло от септемврийското небе. След няколко дни щеше да дойде есента и да стане по-хладно. Днес обаче областта Кент се наслаждаваше на спокойствието на късното лято.

Кочияшът постоянно подканваше конете да бързат, сякаш искаше най-после да се отърве от последния си пътник, преди да достигне брега.

Мадлен не се сърдеше на лошото му настроение. Ако знаеше пътя, тя с удоволствие щеше да измине последните десет километра пеша. Единственото, за което съжеляваше досега, беше писмото, което беше оставила на лелите си и в което заявяваше, че се връща в манастира. Те никога нямаше да се сетят, че племенницата им е тръгнала да търси мъжа, когото ѝ бяха избрали за любовник, за да се хвърли доброволно в обятията му.

Тя разглеждаше с копнеж просторните поля, обградени с живи плетове. Скоро се появиха първите ниски хълмове, замириса на мащерка и рози. Във въздуха отекваха крясъци на чайки, а небето придоби металносиния отблясък на крайбрежието.

Докато пътуваше, Мадлен постоянно си преповтаряше ролята, която трябваше да изиграе. Не можеше просто да почука на вратата му и да го помоли да я направи своя метреса. Той сигурно щеше да я изгони, особено след като идеята не беше негова. Затова беше измислила претекст, с чиято помощ да си осигури достъп до къщата му. Беше много доволна от намереното решение, защото то щеше да ѝ позволи да остане най-малко една седмица, достатъчно дълго време за човек със склонност към жените като маркиза, за да я забележи и да я направи своя любовница.

Добрата Ауделия я бе подслонила при себе си за през нощта и дори ѝ бе заела някои от роклите си. При мисълта за тази великодушна жена Мадлен се запита дали и тя като нея ще познае някога любовта или подобни чувства са неподходящи за една метреса. Тя предполагаше, че ще успее да заключи сърцето си, преди да влезе в бърлогата на лъва, тоест в дома на лорд Д'Арси, маркиз Брейкън. Първо обаче трябваше да му разкаже убедително лъжата си.

Господарският дом, който се провидя зад редицата дъбове, беше стара и великолепна английска вила. Във Франция нямаше такива покриви. Красиво облицованите стени бяха обрасли с бръшлян, циглите в топъл тъмночервен тон блестяха на светлината на късното утро и сякаш я поздравяваха с добре дошла. Мадлен разбра веднага, че именно това е селската къща на маркиз Брейкън.

Минути по-късно тя застана пред вратата с малката си чанта, в която беше прибрала роклите на Ауделия и единствената си придобивка, тиган за сос с медено дъно. Тя извади от джоба си дълга червена панделка, на края на която беше привързано писмо, и го закачи на врата си така, че написаното на плика име на маркиза да се вижда ясно.

Себастиан беше в лабораторията си и се занимаваше с химия. В момента наблюдаваше как водородът се надига на мехури в една стъклена колба. Това беше най-новият му опит да намери начин за по-добро и по-бързо производство на важния газ.

Влезе икономът и Себастиан вдигна глава от работата си.

— Простете, милорд. Дошла е една жена и иска да ви види.

Себастиан се намръщи недоволено.

— Жена ли? Не очаквам никаква жена. Отпратете я, Хорас.

— Опитях се, милорд, но тя настоява да ви види и твърди, че е дошла чак от Лондон само за да ви бъде в услуга.

— В услуга? Аз не се нуждаю от услуги. — Себастиан махна към вратата. — Отпрати я.

— О, милорд — продължи икономът с измъчено лице, защото знаеше, че не бива да пречи на господаря си, — тя твърди, че някакъв ваш приятел я изгубил на карти и че вие сте я спечелили.

— Какво?

— По-точно, милорд, тя каза, че била наградата, която сте спечелили при облога с някакъв джентълмен.

— Става все по-странно. — Ала вниманието на Себастиан остана приковано в апаратите пред него. — Не си спомням да съм се обзалагал за жена. Каза ли ви кой я изпраща?

— Младата дама носи... носи писмо, завързано с панделка на врата ѝ, милорд. Каза, че само вие лично можете да го отворите.

Най-после Себастиан се заинтересува от странната посетителка.

— Наистина ли носи писмото като табелка на врата си? Това да не е подарък за рождения ми ден?

— Да, милорд, така изглежда — кимна сериозно икономът.

Себастиан го погледна замислено.

— Минаха почти две години, откакто не съм се обзалагал, Хорас. Трябва обаче да призная, че като младеж в Лондон сключвах най-невероятни облози. Не е невъзможно да съм се обзаложил с някой приятел за услугите на красива проститутка. Сигурно изгубилият е узнал за връщането ми и желае да се отърве от стария си дълг. Трябва да поговоря с нея, за да узная за какво става дума.

Той завъртя кранчето на газта и още веднъж изглежда изпитателно врящата течност. След малко се обърна към иконома:

— Ще трябва да я поканите вътре. Не, по-добре да чака в библиотеката. — Усмивката му беше многозначителна. — Не мога да разопаковам този единствен по рода си подарък в химическата лаборатория, нали?

Мадлен бе принудена да чака точно два часа и двадесет и пет минути в библиотеката на маркиз Брейкън. Малкият часовник на камината отброяваше неумолимо минутите. След първите двадесет минути ѝ омръзна да гледа часовника и започна да обикаля библиотеката.

Намираше се в огромно помещение с високи шкафове за книги с обковани в олово врати, които заемаха всички стени. Книгите бяха с кожени подвързии в персийско синьо, тъмнозелено, мароканско червено и наситено кафяво. Високите прозорци бяха закрити с червени китайски завеси, а в единия край огромна френска врата — прозорец извеждаше в градината отстрана на къщата. Мадлен виждаше за първи път такова великолепно помещение.

Колкото и да беше впечатлена от величието му, Мадлен не можеше да остане на едно място. Започна да разглежда шкафовете и да чете заглавията на книгите. Намери Макферсъновия „Осиан“, „Валенщайн“ на Шилер в оригинал и в превода на Колридж от 1800 година. Произведения на Платон, Овидий и много други гръцки и латински автори пълнеха етажерките редом с модерните писатели. Имаше книги по архитектура, медицина, история, математика и химия. Тъй като открай време имаше усет към подробностите, Мадлен много лесно установи, че повечето томове се използват редовно. Значи тази библиотека не беше за украса, а помагаше в работата на един забележително многостранен дух.

След половин час тя посвети вниманието си на картините. Очевидно това беше галерията на предците, при това доста подробна. Най-старите портрети бяха отпреди три столетия и на пръв поглед никак не си приличаха. Ала когато успя да не обръща внимание на пъстрите костюми и разнообразните живописни стилове, Мадлен забеляза общите черти. Почти всички имаха високо чело, учудващо блестящи очи и гъста, буйна коса и бяха запазили тези черти в течение на поколения и столетия.

След като ѝ сервираха чай и ѝ позволиха да се освежи, тя се спря пред мраморните бюстове, разпределени по цялата стая. Най-много я възхити величествената двойка, която красеше двете страни на камината. Беше невероятно с каква прецизност беше работил скулпторът, за да изсече всички подробности на младите тела в белия мрамор. С прилив на срам Мадлен установи, че това е първият гол мъж, който вижда в живота си, нищо, че беше от камък.

След известно време тя отиде до един прозорец и се загледа навън. Вече беше почти обед. Ако искаше да сготви първото си ядене още тази вечер, беше крайно време да я отведат в кухнята. При вида на прекрасния парк отвън разбра колко ѝ е липсвала природата през последните седмици в Лондон. Ако ѝ позволяха да остане тук, утре щеше да стане много рано и да се поразходи по ливадите.

Беше толкова погълната от гледката, че не усети как широката ѝ наметка се закачи за една кожена папка, оставена в края на голямата маса, и я събори. Листовете хартия, с които беше пълна папката, се разпръснаха по пода като отворено ветрило.

— Mon Dieu — промърмори ужасено младото момиче и бързо се наведе да ги събере, преди някой да е влязъл. Ала когато погледът ѝ падна върху най-горния лист, тя спря наред движението. Не можеше да повярва в онова, което виждаха очите ѝ.

Пред нея беше рисунка на модно облечена жена, която седеше на ниска пейка под едно дърво. На главата си дамата носеше широкопола шапка, около врата кадифена панделка, а по деколтето и на лактите имаше богати рюшове. Нагоре от талията това беше съвсем нормален портрет. Но надолу картината се променяше така внезапно, че Мадлен се ужаси. Не, това не беше заблуда. Пред дамата беше коленичил мъж и в първия момент човек можеше да помисли, че ѝ се обяснява в любов... докато погледнеше по-внимателно и установеше, че дамата е вдигнала полите и единия си крак, за да разголи най-интимната част от тялото си.

Мадлен никога не беше виждала жена в тази поза и се взираше в картината с отворена уста. Господинът също изглеждаше възхитен от гледката. Той беше скръстил ръце пред гърдите си и се навеждаше напред с широко отворени очи и изваден език. Едва след няколко секунди Мадлен успя да разчете надписа под рисунката: „Клетва за вярност пред олтара на Венера“.

— Nom de Dieu! — Мадлен сложи ръка върху скандалната рисунка, но бързо я издърпа. — Може би е някаква алегория — промърмори тя и бузите ѝ пламнаха. После вдигна следващия лист с надеждата да намери някой по-изискан израз на тази алегория, но рисунката разсея всичките ѝ съмнения.

Под заглавието „Похотливата лястовица“ там беше нарисувана млада двойка *in flagrante delicto*^[1]. Роклята на младата дама беше вдигната до талията, гърдите и дупето ѝ бяха голи и изложени на любопитните погледи, тя лежеше на килима с високо вдигнати крака. Мъжът беше коленичил между краката ѝ със свален панталон и насочваше огромния си член към мястото, където се съединяваха бедрата ѝ. Дватамата се усмихваха с такава радост, че не можеше да има съмнения в похотливите им намерения.

Мадлен скочи, обзета от толкова силно чувство, че ѝ беше трудно да го овладее. Притисна ръце към пламтящите си бузи. Макар че трябваше да се почувства обидена до дън душа, да прокълне рисунките като отвратителни, вулгарни, греховни, тя изпитваше...

След многократните ѝ настоявания Ауделия ѝ беше обяснила с много кискане и изчервявания основните моменти на съвкуплението. Сега беше видяла по-точна, макар и малко драстична картина. Но нали беше дошла тук именно за да се предложи като любовница на маркиз Брейкън! Затова трябваше да знае какво я очаква.

Тя погледна страхливо към затворените врати на библиотеката, после хвърли бърз поглед към разпръснатите по пода картини. Може би това беше единствената ѝ възможност да събере малко знания.

Минаха пет от най-дългите и мъчителни минути на живота ѝ, преди да се реши да разгледа цялата купчина листа. Макар че умираше от страх да не я заловят, тя успя да съсредоточи вниманието си върху картините. Най-много я учуди големината на изобразените в тях мъжки органи.

„Джентълмени и метреси във вихъра на любовната игра“ беше заглавието на последната рисунка и на нея наистина бяха представени изискани господа, както личеше от великолепното облекло и обкръжаващата ги обстановка.

Когато започна да ѝ се гади, тя напъха рисунките в кожената папка и я остави обратно върху масата.

Част от напрежението, което стягаше тялото ѝ в продължение на половин час, се беше разсеяло, когато чу стъпките пред вратата. Дори успя да застане строго изправена и да изглежда спокойна, когато вратата се отвори. В следващия миг обаче забрави всичко и ѝ се дощя да заплаче при вида на мъжа, който пристъпи насреща ѝ.

Той беше облечен, сякаш идваше от обора. Яката на ленената риза беше отворена до гърдите, ръкавите навити до лактите, огромна кожена престилка стягаше талията му. Краката му бяха обути в изподраскани черни ботуши. Ако не го беше виждала и друг път, никога нямаше да го сметне за джентълмен, камо ли за маркиз.

Косата му беше разрошена и висеше по челото на златночервени къдрици. Лицето му, единствено по рода си, прикова толкова силно вниманието ѝ, че тя се забрави и го зяпна с отворена уста. Никога не беше наблюдавала тази невероятно красива игра на мускулите под наболата брадичка. Усмивката му беше подкупващо мека.

— Аха, това ли е приятното развлечение? — С ленивия си поглед с цвета на скъпоценния персийски аквамарин на Жюстин той я измери от глава до пети. Мадлен носеше проста пътническа рокля от сив лен с

наметка на бели точки от индийски муселин, обшита по краищата с червено-зелен ширит. На главата ѝ беше кацнала малка шапчица, скромно завързана под брадичката със сива панделка.

Когато погледът му се вдигна към лицето ѝ, в очите му светеше любопитство.

— Правилно ли съм разбрал, госпожице? Наистина ли принадлежите на мен?

— Oui, monsieur.

— Французойка, значи. Сигурно сте и републиканка — установи той и Мадлен се сети, че трябваше да каже „милорд“. — Колко мило.

Той направи крачка назад и скръсти ръце пред гърдите си.

— Тогава бъдете така добра, хубавице моя, и се съблечете, за да мога да се насладя на всичките ви прелести.

Това внезапно нападение не я изненада, по-скоро я учуди. Мислите ѝ направиха скок към една от картините, които беше разгледала. Елегантната млада дама с тюрбан на главата лежеше на килим, много подобен на този в библиотеката, фактът, че тази рисунка принадлежеше на красивия мъж насреща ѝ, не ѝ помогна да скрие нервността си.

Докато сваляше наметката и ръкавиците си, тя се запита дали пък този мъж няма обичай да прелъстява жените на килима в библиотеката си. И дали дамите го приемаха с благосклонност като жените от рисунките...

— Страх ли ви е, малката ми? — Обезпокояващо дълбокият му глас сложи край на фантазиите ѝ. Той се приближи и сложи ръка върху корсажа ѝ. — Може би имате нужда от помощ.

Мадлен отстъпи крачка назад, но той я последва по петите.

— Мисля, че е най-добре първо да прочетете писмото, мосю.

Големите ѝ, тъмни и странно познати очи привлякоха вниманието на Себастиан, но момичето побърза да отвърне поглед. Той я видя да се изчервява и неволно вдигна пръст да помилва пухкавата ѝ бузка.

— Вие май не сте от обикновените уличници.

Думите се изплъзнаха неволно от устата му и той се зарадва, когато малката вдигна гордо глава и отново го прониза със среднощно тъмните си очи. Нослето ѝ беше класически съвършено и правеше лицето ѝ не просто мило, а истински красиво. Пълната, сладка уста му

напомни за невероятните мадони на Рафаел, които беше видял в Милано. В тази проста рокля и с шапчицата на главата тя изглеждаше олицетворение на невинност и неумение. Ала той беше убеден, че посетителката му е съвсем друга.

Себастиан сведе поглед към плика, който беше завързан с червена панделка на врата ѝ, като при това не забрави да огледа с одобрение гърдите ѝ. Изненадата беше повече от приятна.

— Искате ли да го прочетете, мосю? — попита тихо Мадлен и попипа писмото.

— Не. — Мъжът я погледна право в очите. — Не искам да знам кой те е загубил. Първо трябва да се убедя, че наградата, която ми е изпратил, ми харесва.

— Та вие изобщо не знаете каква е наградата — възрази смело Мадлен.

— Не знам, но скоро ще узная. — Около момчешката му уста играеше чувствена усмивка. — Няма ли най-после да се съблечете изцяло за мен? — Погледът ѝ се стрелна към вратата. — Никой няма да ни попречи. Можете да бъдете абсолютно сигурна, че само аз ще се наслаждавам на прелестите ви.

Само с няколко изречения той беше унищожил всичките идеи, с които беше дошла тук, за да се опита да привлече вниманието му. Май Ауделия не познаваше мъже като него...

— Значи вие очаквате... да се съблека?

Мъжът сложи топлите си ръце на раменете ѝ.

— Може би желаете да отидем другаде? В салона? В балната зала? В шкафа за бельо на задната стълба? Във всички тези места вече съм помагал на красиви дами да се събличат.

Здравият човешки разум си проби път под смущението.

— Вижте писмото, мосю.

В погледа му блесна нетърпение, но само за миг. Гласът му прозвуча спокойно:

— Добре, дайте ми го, защото искам по-скоро да продължим.

Когато посегна към плика, Мадлен стисна здраво зъби. Ала мъжът не свали панделката от врата ѝ, както беше очаквала. Когато взе писмото, ръката му докосна бегло лявата ѝ гърд. Сигурно това беше начинът, по който мъже като него се отнасяха с жените. Това не ѝ хареса, но сега имаше да мисли за по-важни неща. Тя също щеше да

стане една от жените, които беше събличал в този дом. В този миг Мадлен се закле пред себе си, че този мъж ще трябва да положи доста повече усилия, за да я има.

Себастиан счупи печата на плика, извади писмото и го прочете набързо.

— Значи са ви изпратили, за да ми замените уволнената готвачка?

— Oui, monsieur.

Мъжът избухна в тих смях и дланта му се плъзна по дясната ѝ гърда.

— Сигурна ли сте, че не самата вие сте ястието, което трябва да опитам?

Сърцето на Мадлен заби като лудо и тя сведе глава. Значи беше много лесно да събуди еротичния интерес на един мъж? Прекалено лесно.

— Обидих ли ви? — Макар че не го виждаше, тя усети във въпроса му искрен интерес. — Бях много несръчен, прощавайте.

Но в тона му нямаше извинение, а по-скоро забава. Мадлен повдигна леко глава и го изгледа под полуспуснатите си мигли.

— Къде желаете да отседнете?

Този път тя се осмели да го погледне в очите.

— В кухнята, мосю.

— В кухнята? Аха, значи играта ще продължи още малко. — Мъжът вдигна рамене. — Е, добре, тогава нека икономът ви покаже кухнята. Поне засега.

Мадлен се наведе да вземе чантата си, но той улови китката ѝ.

— Не си правете труда. Хорас ще се погрижи за багажа ви. — Той се огледа търсещо. — Къде са останалите ви вещи?

— Това е всичко, мосю.

Мъжът я погледай изненадано, после сложи ръка на рамото ѝ.

— Мисля, че е редно да ви подаря една-две рокли. Това е почтено от моя страна, не мислите ли?

Той сложи ръка под брадичката ѝ и я огледа изпитателно. С другата развърза връзките на бонето и бързо го свали от главата ѝ.

Мадлен видя как очите му се разшириха от изненада при вида на късите ѝ къдрици и цялата смелост я напусна.

— Не съответствате на обичайния ми стил, но нищо.

Той хвърли бонето, но с другата ръка продължи да стиска брадичката ѝ. След малко разроши нежно косата ѝ.

— На харизан кон зъбите не се гледат, нали така се казваше...

Мадлен го изгледа хладно.

— Струва ми се, че не ви разбирам, мосю.

— Не се тревожете, мадмоазел. — Опитният му поглед сякаш я разсъбличаше. — Сигурна съм, че когато заговорим на езика на любовта, вече няма да имаме затруднения.

Мадлен се изчерви и потръпна под милувката на пръстите му.

— Вие очевидно не сте разбрали добре съдържанието на писмото, мосю.

— Естествено, че не съм го разбрал — промърмори той и се приведе да помилва с устни ухото ѝ. Когато Мадлен се сви и се отдръпна от него, той се отдалечи малко, но не я пусна от прегръдката си. — Вътре пише от ясно по-ясно, че ви изпращат да се погрижите за апетита ми, все едно от какъв род е той.

Тази дръзка лъжа я уплаши. Тя вдигна глава и го погледна сърдито.

— Не вярвам, че пише точно това.

— Така значи? — В сините очи засвяткаха опасни искри. — Да не би да сте го чела? — Мадлен отвори уста, но бързо млъкна и стисна зъби. Нима можеше да му каже, че тя го е писала! — Аз казвам, че сте изпратена, за да ми бъдете в услуга. Само аз мога да реша коя услуга ще ми достави удоволствие.

За първи път ѝ хрумна мисълта, че може би планът ѝ няма да протече така, както се беше надявала. Този мъж беше много по-опитен от нея в изкуството на прелъстяването.

— Аз съм чудесна готвачка, мосю. Няма ли поне да опитате ястията ми?

— Точно това смятам да направя, малката ми. — Той я привлече отново към себе си и сведе глава да я целуне.

Целувката беше изненадващо нежна, топла и когато устните му се отделиха от нейните, Мадлен усети силното им въздействие.

— Първата проба. — Той се усмихна, забелязал разнежения ѝ поглед. — Все още ли сте сигурна, че искате да отидете в кухнята и да се занимавате с тенджерите и тиганите, вместо да останете тук с мен?

— Oui — отговори твърдо Мадлен и се изненада от себе си.

— Е, добре. — Себастиан я пусна, решен да продължи играта според нейните правила. Тази жена наистина щеше да се окаже приятно разнообразие в тихия, монотонен живот в Кент. Писмото не беше подписано, но това не беше необичайно при подобни деликатни истории. Не му се вярваше обаче, че някой от приятелите му е изпратил тази прекрасна жена, за да я заточи в горещата кухня. Не се и съмняваше, че само след пет минути малката ще изскочи навън с обидено лице, готова за други игри.

— Значи наистина искате да ми стотвите нещо? — Думите прозвучаха развеселено.

— Да, мосю.

— Никой ли не ви е предупредил, че имам големи изисквания към кулинарното изкуство?

— Какво искате да кажете, мосю?

— Че имам някои особени потребности. Имам свои предпочитания, но има и ястия, които не понасям.

— Не, мосю, не ми казаха — отговори спокойно Мадлен, която вярваше в себе си. — Но с удоволствие ще ги узная.

— Е, добре. — Мъжът отиде до писалището и придърпа едно кресло. — Най-добре седнете и си запишете най-важното.

Мадлен го изгледа недоверчиво.

— Нима имате толкова много изисквания, че да не мога да ги запомня?

— Зависи от паметта ви. Добре, да започваме. — Той сложи ръце зад гърба си и се заразхожда напред-назад. — Първо, във вторник и четвъртък не ям месо. Предпочитам го в събота и неделя. В понеделник, сряда и петък ям само храни, които започват със същите букви. — Той спря за миг и попита: — Следите ли мисълта ми?

— Разбира се, мосю.

— Умно момиче. Да продължим тогава. — Той отиде до другия край на голямата библиотека и заговори през рамо: — Не обичам особено млякото и сиренето, ям ги само когато са включени заедно в едно ядене. Харесвам пикантните ястия, но не с лук, праз или зелен лук.

Остават обаче чесън, лук шалот и мечи лук, установи с усмивка Мадлен.

— Това ли е всичко, мосю?

Мъжът се обърна рязко.

— Та ние едва сега започваме. — Той ѝ посочи отново креслото пред писалището, но Мадлен поклати глава. — Предпочитам пиперът да е счукан, не смлян, а солта да е фина като прах. Хлябът да бъде с хрупкава коричка, но вътре съвсем мек. Никога препечен. Обичам морските плодове, но ям само онези, които са ми поднесени по-малко от час след изваждането им от морето. Не обичам ориз, зеле и грах. Отвращавам се от домашни пернати, сметанови сосове, наденици, шунка, печива, градински зеленчук с оранжев и зелен цвят, а най-много от кокоши яйца. — Той вдигна въпросително едната си вежда. — Май ви дойде твърде много?

Мадлен поклати решително глава. Не беше очаквала, че мъжът, който раздаваше така щедро чувствеността си, ще бъде толкова ограничен по отношение на яденето. Ала прие, че е още твърде неопитна и не може да разбере сложността на света, в който беше попаднала.

— Очаквам кафето ми — не чаят — да бъде сервирано горещо и толкова сладко, че да се точи на конци. Храня се в десет сутринта, в два следобед и в осем вечерта. Кафето ми се поднася в четири и половина следобед, никога в четири. Очаквам вечерята да се състои най-малко от пет ястия и разбира се, да има десерт. Моля ви да запомните, че не понасям ванилия, канела, мента и най-вече шоколад.

— Шоколад ли? — повтори недоверчиво Мадлен.

— Да, защо? Проблеми ли ви създавам?

— Не, мосю, мисля, че ще се справя — отговори с лека усмивка тя. Със собствените си уши го беше чула да казва, че умира за шоколадова торта, когато дойде на гости у лелите ѝ. Значи беше наговорил всичките тези лъжи само за да я затрудни максимално. Е, добре, тя щеше да му даде да се разбере, и то с удоволствие. — Това ли е всичко?

Себастиан я изгледа остро. Това момиче изобщо не се беше разсърдило от изброяването на странните му желания.

— Да, мисля че това е всичко. О, забравих! Днес е вторият вторник на месеца. В този ден винаги имам странни желания, особено когато датата е четна. А днес е дванадесети.

Той не обърна внимание на недоверчиво вдигнатите ѝ вежди, защото беше напълно погълнат от лъжата си.

— Във втория вторник от всеки месец, който се пада на четна дата, желая да ми сервираат месо от животно, което живее на сушата, но няма копита, плува във водата, но няма перки, и се движи във въздуха, но няма криле.

— Може ли всичко това да бъде събрано в едно животно? — попита иронично Мадлен.

— Надявам се вие да се справите — кимна тържествено мъжът.

— Разбирам. — Мадлен сведе глава, защото не искаше той да забележи задоволството ѝ. — Вероятно ще ми трябва малко време, за да свикна. Освен това още не съм видяла килерите.

— Хорас ще ви покаже всичко. — Себастиан се усмихна прелъстително. — Освен ако не предпочетете да погасите дълга на приятеля ми по много по-прост и приятен начин. — В гласа му имаше съжаление, но сините очи блестяха коварно. — Има различни видове апетит, мадмоазел.

Мадлен се учуди, че този мъж, толкова богат на хрумвания, прие на доверие лъжите ѝ.

— Засега ще се задоволя с първоначалната уговорка, мосю.

— Тогава е време да започнете с приготовленията за днешната вечеря. След това ще решим дали наистина предпочитате работата в кухнята пред забавленията в леглото. — Той дръпна шнура на звънеца и икономът се появи толкова бързо, че Мадлен предположи, че е подслушвал на вратата. — Хорас, покажете на мадмоазел...

— Миньон — допълни бързо Мадлен.

Себастиан се усмихна загадъчно.

— Покажете на мадмоазел Миньон кухнята и килерите, Хорас.

— Какво ли смята да прави?

— Наистина не знам, милорд.

Господарят и икономът вървяха по просторната морава зад къщата към малкото езеро. Хорас изглеждаше доста объркан, нещо твърде странно за човек като него, свикнал да ръководи многобройния персонал в голямото семейно имение на маркизите Брейкън в Западен Уелс.

— Мадмоазел помоли за руло дебел конец и дръжка от метла. После взе една от големите вилици за месо и я завърза за дръжката.

Когато след това ме попита за най-близкото езеро, реших, че е най-добре да ви уведомя, милорд.

— Разбирам. — Ала Себастиан не разбираше нищо. След разговора с момичето се беше скрил отново в лабораторията си, без да престава да мисли за малката френска готвачка. Тя беше завладяващо същество. Късите ѝ тъмни къдрички бяха омагьосващи, да не говорим за също така тъмните очи, които не бяха нито сини, нито кафяви. Вече се радваше на следващата среща, когато икономът влезе забързано в стаята му, докато се преобличаше за вечеря, за да го отведе навън в парка.

Двамата наближиха езерото, което от едната си страна беше засенчено от големи дървета, а от другата заобиколено с непроходими тръстики.

— Кога е дошла тук, Хорас?

— Най-много преди десетина минути, милорд. — Икономът изпуктя презрително, но това не беше заради момичето. — Смятате ли, че тя има намерение да улови вечерята ви в това езеро, милорд?

— Нямам представа, но ще го открия, повярвайте. — Себастиан спря на десет метра пред тръстиката. — Трябваше по-рано да се сетя, че са я изпратили да ме отрови.

— Нима имате толкова кръвожадни врагове, милорд? — Хорас го изгледа недоверчиво.

— Не в обичайния смисъл — отговори Себастиан. — Но сега сме във война, а аз работя за военното министерство. Ако шпионите са научили, нищо чудно да поискат да ме премахнат.

— Тя е францужойка — напомни на господаря си Хорас, който, подобно на повечето англичани, се отнасяше подозрително към всичко френско.

Себастиан си спомни още нещо: предположението на Брам, че след като той е избягнал дуела, Шерууд може да поиска да си отмъсти по друг начин. Този неочакван дар под формата на едно младо момиче, уж майстор готвач, вероятно трябваше да отклони вниманието му, докато коремът му се напълни с отрова.

— Какво друго прави тя днес, Хорас?

— Прекара повече от час в гората, милорд, и се върна с пълна кошница корени, гъби и листа.

— Гъби ли казахте? Майчице, това момиче има странни хрумвания! Как мислите, Хорас?

— Наистина ми изглежда странно, милорд.

— Е, добре. Върнете се в къщата. Аз ще се оправя сам.

Когато стигна на сигурно разстояние от къщата, Мадлен събу бързо обувките и чорапите си и напъха полите на роклята под връзките на престилката си. С тези импровизирани панталони можеше да се движи по-свободно. Оставаше ѝ съвсем малко време. Скоро щеше да се стъмни, а лорд Д'Арси изрично беше заявил, че не иска на масата си месо, извадено от водата преди повече от час.

Тя пое дълбоко въздух и нагази в тинята. Въпреки горещия ден, водата беше доста студена. Отдалечи се малко от брега и закрачи бързо към сенчестото място, където се чуваше многогласен жабешки концерт. Беше толкова заета с дейността си, че не забеляза шпионина, който се беше скрил зад дърветата.

Себастиан се промъкваше предпазливо през тръстиката, като през цялото време се питаше защо се крие като крадец в собственото си имение. Не той, а момичето беше натрапникът. Високата и гъста тръстика го скриваше от очите ѝ, но по същата причина и той не можеше да види какво прави тя. Когато в тръстиката полъхна вятър и стъблата се раздвижиха, той се отдръпна назад. Изведнъж се чу силен плясък и го стресна.

— Аха! Хванах ли те, мосю първи тенор? — чу се тържествуващ вик от другия край на тръстиката.

Себастиан се надигна на пръсти, но видя само шапката ѝ. По дяволите, малката ловеше жаби!

---

[1] *flagrante delicto* — пикантно действие (фр.) — Б.р. ↑

ОСМА ГЛАВА

Менюто за вечеря на картичката пред Себастиан беше написано с красиви букви на английски и френски. Ето какъв беше редът на ястията:

Супа от цвекло
Салата от див кресон, лук шалот и майонеза
Жабешки бутчета, натопени в кисело мляко и
задушени в чесново манго
Пържени гъби с бургундски сос
Пресен горски копър в сметанов сос
Торта с круши

Себастиан беше учуден и зарадван от избора на новата си главна готвачка, но и изпълнен с недоверие. Той остави менюто настрана и направи знак на лакея си. Тази малка уличница май се считаше за особено умна? Е, той щеше да сложи край на играта ѝ и да се позабавлява добре при това.

— Изпратете ми Миньон.

След няколко секунди Мадлен се появи от входа за прислугата. Себастиан забеляза първо къдравите кичурчета, които се бяха измъкнали от тънкото бяло боне на главата ѝ. По горната ѝ устна блестяха капчици пот. Без да иска, той се запита дали и при любене лицето ѝ се изчервява така очарователно. Скоро щеше да го разбере.

Мадлен носеше тъмносиня памучна рокля с бяла якичка и бели маншети. Полата беше доста по-тежка и по-широка, отколкото беше модерно в момента, и ѝ придаваше вид на истинска прислужница. А бялата престилка я правеше да изглежда като овчарка и отиваше много на тънката ѝ талия.

— Да знаете, че не съм доволен от вас, Миньон.

— Толкова скоро, мосю? — Мадлен беше напуснала кухнята неохотно, защото на огъня я чакаха няколко тенджери, а персоналът я бе посрещнал с открита враждебност. — Та вие не сте опитали дори първото ястие.

— Там е работата. Елате тук. По-близо. Аз хапя твърде рядко.

Мадлен забеляза, че лорд Д'Арси се е облякъл официално за вечеря: тъмносин сюртук със сребърни копчета и гълъбовосива жилетка. Под прясно избръснатата брадичка просветваше бяло ленено шалче с двойна редица колосани рюшове. Къдриците му бяха пригладени назад и тя усети желание да зарови пръсти в тях и да ги разбърка. Той е невероятно красив, каза си за кой ли път тя.

— Забравихте ли указанията ми?

— Разбира се, че не, мосю.

— Така ли мислите? — Себастиан вдигна бавно листа с менюто и сложи на окото си монокъл, макар че изобщо не се нуждаеше от него, за да чете. — Тук пише, че имате намерение да ми сервирате див кресон и копър. Зелено, мадам! Зелена салата, макар да ви заявих изрично, че не понасям зелени и оранжеви зеленчуци.

— Простете, мосю, но вие казахте, че не понасяте зелени и оранжеви градински зеленчуци. Тези, които съм ви приготвила, не са от вашата градина. Те си растат свободно в гората, също като гъбите.

— Аха, и гъбите — промърмори мрачно Себастиан, макар че тайно се възхищаваше на въображението ѝ. — Добре, този въпрос е решен, но има и други несъответствия. Майонеза? Признайте, че сте я приготвили с яйца!

Мадлен го погледна съвсем спокойно.

— Гъши яйца, мосю, не кокоши.

— Ах, така ли? — Себастиан изглежда сърдито листа с менюто. — Ами чесънът в масления сос?

— Следвам желанията ви, мосю. Когато казахте, че не обичате кромид лук, праз и зелен лук, не споменахте чесъна.

— А сметановия сос? Нима ще оспорите, че той се прави с мляко?

— Сосът се приготвя със сметана, мосю, която не е обработена, следователно съдържа основните вещества на сиренето, не само мляко. А вие казахте, че ядете само мляко и сирене заедно. Voila!

— Точно така, *voilà*. — Себастиан едва скриваше веселието си под мрачната физиономия. Беше имал намерение да я смути и обърка, но тя прояви достатъчно съобразителност и го напъха в собствения му капан. Такава самоувереност беше твърде рядка при жените, все едно от коя обществена класа идваха. Откъде ли беше дошло това момиченце? Трябваше веднага да чуе обясненията ѝ. — Дотук сте напълно права, мадмоазел. Какво ще кажете обаче за жабите? Откъде ви дойде на ум тази дързост?

— Вие ми описахте предпочитанията си към месото повече от точно, *мосю* — отговори спокойно Мадлен. — За днешния ден, т.е. за втория вторник от месеца, който се пада на четна дата, вие пожелахте месо от животно, което се движи по сушата без копита, плува без перки и лети във въздуха без криле. Жабата пълзи по сушата, плува, без да е риба, и подскача на няколко метра във въздуха, макар да няма крила.

Малката мушна ръце под престилката си и този скромен жест му подсказа, че е много доволна от себе си. Бузките ѝ пламтяха и я правеха още по-прелестна.

— Аз съм само едно бедно френско момиче. Не познавам нито едно друго животно, което да отговаря на изискванията ви. Може би в Англия имате повече такива животни, милорд?

Преходът към формалното обръщение „милорд“ му доказа за сетен път, че тя е отгатнала малката му хитрина. Тази красива женичка си играеше с него, правеше се, че приема думите му за чиста монета, и му отговаряше по същия начин. И, което беше още по-добро: тя бе постигнала победа, при това с най-почтени средства! Само това беше достатъчно да го накара да реши, че тя ще остане даже ако ястията ѝ бяха загорели и безвкусни.

— Е, добре. Май ще се наложи да опитам какво сте ми приготвили.

— Разбира се, *мосю*. Сега ще ви поднеса супата. — Мадлен се обърна и даде знак на лакея да внесе съдовете: сребърен супник върху красиво изработена сребърна табла.

Себастиан вдигна капака и погледна недоверчиво вътре.

— Супа от цвекло? — промърмори скептично той. — Слагате корени в супата, значи. Колко странно. — Ала ароматът и видът на

грижливо разбитата крем супа, която слугата изсипа в чинията му, изглеждаха божествени.

Вместо да вземе лъжицата, той се облегна назад в креслото си, скръсти ръце и я погледна изпитателно.

— Първо ще я опитате вие.

— Не, мосю — отговори категорично Мадлен. — Тя е само за вас.

— Настоявам.

— Щом така желаете. — Тя взе тежката сребърна лъжица и я потопи предпазливо в гъстата супа.

Себастиан я гледаше като омагьосан. Тя прокара лъжицата по ръба на чинията, за да не покапе, и я вдигна към устата си малко отстрана. Поведението ѝ беше на изискана дама и нямаше нищо общо с маниерите на кухненска прислужница или селска мома. Очевидно беше францужойка, а ако се съдеше по гласа ѝ, беше живяла най-малко в кралския двор. Вероятно е била малко дете, когато започна революцията. Дали беше сираче от благородно семейство? Или само добре маскирана уличница, излязла от някой парижки бордей? Защо и как беше дошла в Англия? Трябваше да получи отговор на тези въпроси още преди разсъмване.

— Липсва съвсем малко пипер и ако предпочитате пикантните ястия, може би мъничко сол, мосю.

— Я да видим. — Той взе лъжицата от ръката ѝ и опита супата. Прекрасният вкус, който изпълни устата му, го накара да затвори очи.

Когато отново ги отвори, тайнствената малка жена насреща му го гледаше, като че имаше пред себе си агнешка плешка, предвидена за печене. Той не можа да устои и отново започна да я дразни.

— Сигурна ли сте, че не липсва нищо друго?

Мадлен вдигна очи.

— Какво би могло да липсва, мосю? Не, абсолютно нищо.

Най-после Себастиан си разреши да се усмихне.

— Съгласен съм. Супата е превъзходна. — Той вдигна чашата с вино и отпи голяма глътка. — Благодарен съм ви за труда.

Мадлен се усмихна бегло и се обърна да си върви, но се сети, че като слугиня е редно да направи реверанс. Обърна се, за да поправи грешката си, но той я отпрати със заповедническо махване.

Себастиан изяде три чинии супа. Изръмжа доволно и посвети вниманието си на салатата от кресон. А когато му поднесоха прясно изпържените и блестящи от чесновото масло жабешки бутчета заедно с гъбите в бургундски сос и красиво навития на рулца копър, реши да я повика отново.

— Слушайте, мадмоазел — започна той, този път на френски, — нима искате да кажете, че това е цялата ми вечеря? Велики Боже!

Мадлен прехапа устни, обидена от неодобрението му. В този миг Себастиан забеляза голямата промяна във вида ѝ. Снежнобялата престилка беше опръскана с всевъзможни петна, бонето ѝ се беше килнало назад, по челото ѝ лепнеха влажни от пот къдрици. Без да съзнава какво прави, тя ги приглади назад и въздъхна.

— Простете, че се явявам в този вид, мосю.

Себастиан се постара да овладее нахлулото в сърцето му съчувствие.

— Необичайно, бих казал.

Необичайно! — възмути се тайно в себе си Мадлен. Никога не беше преживявала такъв труден ден. Кухненският персонал я посрещна на нож, наложи ѝ се да прегази половината езеро и да претърси цялата гора, за да удовлетвори невъзможните потребности на този млад благородник и какво? Необичайно? Не, положението ѝ беше просто невъзможно!

— Съжалявам, че не можах да ви приготвя най-доброто, мосю, но много бързах, а и обстоятелствата бяха доста необичайни. Обещавам, че в бъдеще ще се справям по-добре.

— Моля ви да не скромничите! Много добре знаете, че готварските ви способности са наистина гениални. — Себастиан се усмихна очарователно, прелъстително и развеселено.

— *Merci, monsieur.* — Мадлен изпита такова облекчение, че едва не се разплака, но успя да се овладее. — Радвам се, че сте доволен.

— Доволен? — Ако беше избрала друга дума, той щеше да се изкуши да повярва в твърденията ѝ, че е проста готвачка, както му се беше представила. Но нещо в нея му бе дало да разбере истинската ѝ стойност.

Може би е била метреса на някой от приятелите му. Тя притежаваше необикновена красота, с нежна, възтъмна кожа и блестящи очи, пълни с неразгадаеми тайни. Кой би могъл да се лиши

от такава красавица, като я изпрати в кухнята, вместо да я сложи в скута си и да споделя с нея ястията и виното си... и най-вече леглото? Странна история. Не, той трябваше да изтръгне от устата ѝ истината.

— Елате и седнете при мен, Миньон. Не искам да се храня сам.

Младото момиче го изгледа стреснато.

— Не мога, мосю. Тортата е още във фурната.

— В кухнята има цял куп слуги. Има кой да внимава за тортата.

— Той махна на лакея. — Иди да се погрижиш за тортата — нареди властно той, изправи се и пристъпи към Мадлен. Сложи ръка под брадичката ѝ, повдигна я и видя съпротивата в очите ѝ. — Не искате ли?

— Non, monsieur.

— В такъв случай ще се оттеглим горе. — Пръстите му се плъзнаха по меката ѝ кожа. Той забеляза капчиците пот по шията ѝ и усети горещината на бузите ѝ. На брадичката ѝ имаше бяло петно, вероятно от брашно. Обикновено подобни знаци на подчинено положение унищожаваша интереса му към жените. Все пак той беше продукт на времето си. Познаваше безброй бледи, крехки, хладни същества, които не се потяха и никога не се чувстваха изтощени от работа — само в леглото проявяваха известни признаци на живот. Без да се пита защо, той се наслаждаваше на тази промяна като на красив залез или на необичайно цвете.

— Яденето ви наистина беше прекрасно, Миньон, но вие сте много по-апетитна.

Като видя развеселения му син поглед, Мадлен си каза, че по никакъв начин няма да избегне влюбването. Тя го харесваше много, даже прекалено много, но той никога нямаше да го узнае!

Целувката му я свари напълно неподготвена. Тя не се възпротиви, но и не ѝ отговори.

Нито една случка от годините, прекарани в манастира, не я беше подготвила за тази първа вечер с един опитен прелъстител и за начина, по който той я докосваше. Монахините предупреждаваха ученичките си да се пазят от такива мъже, защото те имали ангелски лица, но дяволски души. Тя беше вътрешно подготвена да стане негова метреса с унижения и болки. Искаше да се принесе в жертва, за да спаси майка си и лелите си.

Защо сега усещаше само приятна изненада, когато топлите му, гладки устни се плъзгаха внимателно по нейните?

Предупреждението на Ауделия, че мъжът, който получава желаното твърде лесно, не се научава да го цени, и присъствието на лакея я накараха, макар и със закъснение, да се отдръпне и да протестира.

Себастиан се изсмия тихо. И тъй като беше очаквал съпротива и не се надяваше, че устните ѝ ще разцъфтят под неговите. Умелата прелъстителка веднага би започнала да се отбранява лицемерно... или? Може би, ако беше умна като тази малка мадмоазел, тя щеше да го погледне изненадано, сякаш мъжката целувка беше нещо напълно ново за нея и тя нямаше представа как трябва да се държи.

Дискретното покашляне на един слуга го накара да се вразуми. Рядко съжаляваше за постъпките си, но този път усети, че е прекалил. Не понасяше мъжете, които спяха с прислужниците си. Освен това обикновено не държеше много на публиката, когато се занимаваше с жени. Тази тъмноока сърничка го беше омагьосала. Тя беше по-вкусна дори от прекрасните ястия, които му беше стотвила.

— Елате и седнете при мен, Миньон. И вие заслужавате да хапнете нещо.

Мадлен хвърли изпълнен с копнеж поглед към отрупаната маса. Съдържанието на сребърните съдове беше наистина примамливо. Беше ужасно гладна и уморена.

— Много бих искала, мосю.

Когато Себастиан я отведе до стола ѝ, един прислужник се втурна да постави приборите, а друг напълни чашата ѝ с вино. Мадлен свали бързо престилката си и позволи на домакиня си да ѝ намести стола.

Себастиан седна отново на креслото с висока облегалка и я погледна с усмивка.

— Дамата има предимство.

Мадлен го погледна изненадано през масата.

— Нали не мислите, че искам да ви отровя, мосю?

Този директен въпрос го смая. Все пак не биваше да изпуска от внимание тази възможност.

— А вие бихте ли ме отровили, Миньон?

— Non, monsieur. Би било истинско разточителство да се отрови един толкова красив мъж — отговори дръзко тя.

После сведе глава към масата и взе приборите си. Учуди се, че когато отрязва късче от жабешкото бутче и го поднесе към устата си с елегантен жест, той не каза нищо. Крехкото месо просто се топеше в устата. Когато великолепият аромат замая обонянието ѝ, тя не можа да сдържи доволната си усмивка.

После опита едно връхче кресон, пъхна в устата си и една задушена гъбка.

— Много добре — заяви тя не без гордост.

Себастиан си отрязва голямо парче месо. Щеше да запомни завинаги аромата му. Очите му се разшириха изненадано, ноздрите му се издуха, устата му се напълни със слюнка. Никога не беше опитвал толкова вкусно нещо.

Беше обиколил много страни и навсякъде се беше наслаждавал на ястията на известни готвачи, наети от най-богатите благородници. Когато тази вечер опита жабешките бутчета, разбра окончателно, че Миньон не е просто готвачка, а chef de cuisine, истинска майсторка в своето изкуство.

— Това е невероятно! — промърмори с пълна уста той, забравил доброто държание. — Хапнете си добре, мадмоазел, тази вечер си го заслужихте.

Твърде гладна, за да се възпротиви, Мадлен изяде всичко, което беше сложила в чинията си.

Докато се наслаждаваше на тази вечеря, една от най-добрите и навярно най-необичайната в живота му, Себастиан наблюдаваше странно тихата жена, седнала насреща му. Всъщност, тя беше още съвсем млада и макар да изглеждаше спокойна и овладяна, той беше сигурен, че се страхува от положението, в което се намираше. Но в очите ѝ имаше и още нещо, израз на доверие, който беше необясним за него, полъх от Deja vu^[1], идващ може би от нежната линия на профила ѝ, огрян от трепкащите свещи.

Мадлен усещаше пронизващия му поглед, но продължи да яде и свърши след него. Той не ѝ досаждаше с въпроси или безсмислени разговори, само пиеше вино, докато тя се хранеше мълчаливо. Може би е неучтиво да продължавам да ям, след като той вече е свършил,

сети се по едно време тя, остави приборите си настрана и изтри устни със салфетката. После бутна стола си и го погледна с плаха усмивка.

— Много съм ви благодарна, мосю, но сега трябва да се върна в кухнята.

— Защо дойдохте тук, Миньон?

Мадлен наведе глава.

— Не ви разбирам, мосю...

— О, мисля, че ме разбирате. С тази вечеря ми доказахте, че притежавате бистър и бърз ум. Талантът ви на готвачка е неоспорим. Достатъчно сте красива, за да вървите под ръка с най-забележителния лондонски мъж и да топлите леглото му, и въпреки това изглежда предпочитате горещината и усилията в кухнята. Възможно ли е това?

Мадлен усети, че се изчервява. Толкова много искаше да се хареса на този странен мъж. Знаеше обаче, че не бива да се хвърли първа в обятията му, за да го загуби след една-единствена нощ.

— Много съм ви благодарна, че ми позволихте да споделя вечерята ви, мосю — прошепна тя и се обърна към вратата.

— Къде отивате? — попита недоволно той.

— Там, където ми е мястото.

Тези думи никак не му харесаха. Къде беше мястото ѝ? Наистина ли тя не го знаеше? Единственото място, на което си я представяше, беше леглото му. Въпреки това се сдържа, защото изведнъж осъзна, че не иска да я принуждава за нищо. Всичко трябваше да стане от само себе си.

Той вдигна чашата си насреща ѝ и се усмихна.

— Лека нощ, Миньон. Пожелавам ви сладки сънища.

Този път Мадлен се сети навреме за реверанса.

— Благодаря ви, мосю. Bonne nuit^[2].

Този топъл шепот го последва в спалнята и остана в сънищата му.

— По дяволите! — Гневният вик бе последван от доста силна експлозия, примесена с трясък от чупещи се стъкла. Стресната, Мадлен блъсна вратата към лабораторията на лорд Д'Арси, без да чука или да почака да я повикат.

Маркизът стоеше пред работната си маса с ръце, опрени на хълбоците, и се взираше мрачно в купчината разкривен метал и изпочупени стъкла.

— Добре ли сте, мосю? — попита обезпокоено тя.

Себастиан я изгледа строго.

— Опитах се да направя опита на Деви, за да добия натрий. Но нали съм си магаре, забравих предупрежденията му колко лесно запалим е натрият в чиста форма. — Той вдигна ръка, за да ѝ покаже почернелите си пръсти и кървавата рязка на дланта. После сърдито изтри саждите от лицето си. — Прощавайте, ако експлозията ви е уплашила.

— Господи, вие сте се наранили! — Мадлен остави таблата с яденето му на най-близкия стол и посегна към ленената салфетка.

— Внимавайте за стъклата — предупреди я той и ѝ протегна ръка, за да я води.

Мадлен го дръпна към големия прозорец.

— Седнете тук, мосю — нареди твърдо тя.

Себастиан се отпусна послушно на рамката на прозореца, докато тя взе обгорената му ръка и се наведе над нея.

— Ще ви излязат мехури, а и доста зле сте се порязали — обяви тържествено тя и така внезапно вдигна глава, че едва не се удари в неговата. — Трябват ми вода и превръзки.

— Ей там е помпата — показа ѝ той. — В чекмеджето има чисти парчета лен.

Погледът му я следваше любопитно, докато тя вършеше работата си леко и безшумно. Вече три дни живееше в дома му и беше завладяла всичките му мисли, даже когато беше погълнат от опитите си. Ястията ѝ бяха невероятно вкусни, разнообразни, а някои от тях бяха истински открития, особено като се има предвид, че тук, на село, нямаха особен избор. Но той мислеше за нея не заради готварското ѝ изкуство. Тази жена продължаваше да го смайва. Сега например беше изумен от спокойствието ѝ. Вместо да припадне от ужас при вида на кръвта, тя се зае да го спасява и дори не помисли да повика помощ.

Усмехната, Мадлен застана пред него с легенче вода.

— Пъхнете ръката си вътре, мосю, за да мога да я измия хубаво. — Тя остави легенчето на прозоречната рамка и взе ръката му. Изми грижливо раните, като си помагаше със салфетката.

Когато Миньон се приведе над ръката му, Себастиан се наклони настрана, за да може да я вижда по-добре. От меките тъмни къдрици лъхаше аромат на слънце и есен. Значи пак беше ходила на разходка. Беше му направило впечатление, че всяка сутрин, след като му беше сервирала закуската, тя минаваше покрай прозореца му. Едва след завръщането си започваше да приготвя обета. Когато излизаше на разходка, обикновено носеше бонето си, но след един внезапен дъжд се върна с гола глава.

За първи път Себастиан помисли, че тази малка женичка притежава всички необходими качества на обожаваната от него просветена, независима жена. Без съмнение обаче животът никога нямаше да ѝ даде възможностите, от които тя се нуждаеше, за да постигне успех. Беше твърде красива и някой ден непременно щеше да се омъжи. Някой свещенически син или секретар на провинциален аристократ щеше да я направи своя съпруга и да похаби младостта, красотата и интелигентността ѝ, защото нямаше да я оцени. Ако беше обикновен мъж, той щеше да види само стройното, чувствено тяло, розовите устни, приканващи за целувка, и да иска да я притежава в цялата ѝ сладост. Ако имаше склонност към насилие, той щеше да потиска ума и живия ѝ дух от страх пред превъзходството ѝ. Само след няколко години животът щеше да отнеме розовината на нежните ѝ страни и тя щеше да загуби жизнеността си. А сега присъствието ѝ го обгръщаше като най-нежен полъх на крайбрежния ветреца... Очите ѝ вече нямаше да блестят от усърдие и никой нямаше да очаква с нетърпение появяването ѝ, както я очакваше той сега.

Едно чувство, много прилично на онова, което при различни случаи го беше изправяло срещу мъжете и нравите на съвременниците му, стегна гърлото му и едва не го задуши. Той вдигна ръка към сведената ѝ главица. Усети необходимост да я защитава, но бързо си припомни, че тази необходимост на два пъти го беше довела до дуел. Този път нямаше да си отмъщава. Този път щеше само да помага. Може би си струваше да опита.

Ала едно също така силно чувство се възправи срещу присъщия му алтруизъм. Той искаше да я милва, да вземе в обятията си тази умна, нежна красавица и да я задържи здраво. Затова оттегли ръката си, без да я е докоснал.

Мадлен усещаше внимателния му поглед и тръпнеше под енергията му. От три дни насам тя усещаше появяването му още преди да е влязъл. Чувстваше се като мишка, която се намира в един и същи хамбар с котката. Страхът и загрижеността как и кога ще продължи играта, обяснена ѝ от Ауделия, и съзнанието, че той я владее във всичките ѝ тънкости, напрягаха нервите ѝ до скъсване. Опитваше се да се среща с него колкото се може по-често, без да буди недоверието му, но откакто първия ден я целуна с лекотата на опитен любовник, той не я докосваше. Времето минаваше и тя не знаеше как са майка ѝ и лелите ѝ и дали ужасният мосю Дьо Валми не е предприел нещо срещу тях. Ако не успееше да привлече вниманието на този мъж, трябваше да си замине оттук.

Тя вдигна глава и погледна с копнеж тясната, изискана уста. „Целуни ме“ — искаше ѝ се да извика. Моля те, улесни задачата ми!

— Готова съм с превръзката — прошепна вместо това тя.

— Благодаря — отговори Себастиан, взрян в розовите ѝ устни.

— А сега ще си вървя — прошепна тя, но ръката ѝ се вдигна към бузата му. Влажните ѝ пръсти оставиха водни капчици по лицето му. — Много ли ви боли?

— Не. — Себастиан покри ръката ѝ със своята. — Благодаря.

Той се приведе напред и Мадлен се надигна на пръсти, за да го достигне.

Себастиан видя как тя затвори очи, за да усети по-добре милувката на хладните му, сухи устни върху своите. Тихата въздишка, която се отрони от устните ѝ, засили нахлулата в сърцето му радост. Не, това чувство беше много по-силно от предвкусваното удоволствие.

Той се възползва от предимството си, обви ръце около тънкото ѝ кръстче и я привлече към себе си. Устните ѝ се разтвориха доброволно. Дъхът ѝ се плъзна нежно по върха на езика му. Ухаеше на невинност, сладост и добродетел. Без да се колебае, Себастиан изпълни сладката ѝ уста с езика си.

Несвикнала с подобни милувки, Мадлен се отдръпна инстинктивно и среднощно сините ѝ очи се разшириха от изненада.

— Защо направихте това?

Въпросът го изненада. Никоя жена не го беше питала защо я е целунал.

— Вие сте жена и би трябвало да разбирате, че дързостта ми е породена от красотата ви.

Мадлен знаеше, че мъжете и жените събират устните си, но нямаше представа, че езикът също играе някаква роля в целувката. По дяволите, колко съжаляваше за незнанието си!

Тя се изплъзна внимателно от прегръдката му, сякаш действията ѝ се ръководеха не от плахостта на девственицата, а от хладна пресметливост.

— Не знам с какви жени общувате обикновено, мосю, но във Франция дамата има право да избира сама партньорите си.

При тази умна атака Себастиан вдигна златните си вежди.

— Значи настоявате на правото сама да си избирате любовниците, Миньон?

Само да знаеше! Не, той не биваше да го узнае никога.

— Да, мосю. — Тя хвърли бърз поглед към лицето му с надеждата, че не го е разсърдила. — Нима английските дами нямат това право?

Той се усмихна изкушаващо.

— Английските дами, ако изобщо избират любовниците си, подхождат към този избор по-скоро пуритански. Те не знаят какво да очакват от любовта. Те искат да бъдат прелъстени и много често им се удава да прогонят угризенията на съвестта, когато се отдават.

— Наистина ли, мосю? Как тогава можете да очаквате от мен да действам срещу правилата на вашето общество?

— Това ме кара да очаквам от вас повече, скъпа моя, а и да ви уважавам повече. Аз съм мъж с високи изисквания. Ако ме изберете за свой любим, мога да ви обещавам, че няма да ви разочаровам. — Той ѝ протегна ръка. — Елате в спалнята и в леглото ми, за да мога да ви покажа по колко много начини мога да ви доставя удоволствие.

Мадлен се вираше като хипнотизирана в протегнатата ѝ ръка. Изведнъж реши, че всичко стана твърде бързо. Рисунките, които бе видяла първия ден, отново оживяха в съзнанието ѝ. Възхитена и отвратена едновременно, тя се запита дали лорд Д'Арси намекваше за същите невероятни и често невъзможни пози, които я бяха стреснали. Нима и тя трябваше да ги изпълнява като дамите от рисунките? Играта! Не биваше да забравя правилата на играта!

Тя сложи треперещата си ръка в неговата.

— Много е възможно да ме уважавате повече заради противоречията ми с вашето общество, мосю — проговори бавно тя, стараяйки се отговорът ѝ да прозвучи колкото се може по-светски. — Аз обаче бих ви уважавала по-малко. Даже момчето от обора проявява повече уважение, когато се старее да получи благоволенieto на момичето си.

В топлия му смях прозвуча възхищение и той я привлече поблизо до себе си.

— Едно на нула за вас, Миньон. Не биваше да забравям, че сте свикнала да ви ухаждат. Толкова ли е дръзко от моя страна да ви предложи поне този път да съкратим формалностите? — Той докосна брадичката ѝ с връхчетата на пръстите си. — Или искате само да ме подразните?

Сериозният ѝ поглед погълна топлата красота на лицето му, осветено от яркото слънце. Този мъж щеше да стане първият ѝ любовник. Ала инстинктът за самосъхранение я предпази от погрешната стъпка.

— Ако човек винаги получава онова, което иска в момента, животът би бил дяволски скучен.

Пулсът на Себастиан се ускори. Тази жена си струваше усилията: тя беше силна, самоуверена, схващаше бързо и на всичкото отгоре беше остроумна. В главата му започна да се оформя чудесен план.

Не беше забравил облога с Елиът за свършената метреса. Поради липсата на подходяща личност досега не беше помислял да го приложи на практика. Когато провидението му изпрати тази личност в лицето на малката Миньон, той веднага разбра, че вече разполага с необходимия суров материал, за да го оформи по свое желание.

Тази жена го привлече още от първия миг. Не вярваше, че е девствена, но бе убеден, че е добродетелна. Беше си играл на прелъстяване с най-красивите и талантливи жени на Европа, но сега не се сещаше за нито една жена, била тя дама или проститутка, която би вдигнала полите си не за да задоволи плътския му апетит, а да му приготви жабешки бутчета! Това можеше само Миньон!

С негова помощ тя щеше да се научи как да запази свободата на духа си, как да не я загуби заради някой тираничен съпруг, даже заради самия него.

Сега обаче не беше време да разисква с нея този проблем. В лабораторията му цареше ужасен хаос, а и трябваше колкото се може по-скоро да продължи опитите си. Тази жена заслужаваше по-добра обстановка.

— Вечеряйте днес с мен, Миньон. Облечете се хубаво и седнете на масата ми като почетен гост.

— Ще се опитам — отговори предпазливо Мадлен, когато той се наведе да я целуне по бузата. Този мъж беше сигурен в неустоимата си привлекателност. А тя не беше имунизирана срещу нея, дори напротив. Коленете ѝ трепереха.

---

[1] De ja vu — Нещо познато (фр.) — Б.р. ↑

[2] Bonne nuit — Лека нощ (фр.) — Б.р. ↑

ДЕВЕТА ГЛАВА

НАГРАДА ЗА ГАЛАНТНОСТТА

Сеното в плевнята ухаеше сладко. Бяхме излезли на разходка с коне в имението на съпруга ѝ, когато внезапният летен дъжд ни принуди да потърсим подслон и друго забавление през този горещ летен следобед.

Тя лежеше като излята от метал, сложила жакета си вместо възглавница под главата, докато аз откопчавах копчетата на блузата ѝ и развързвах връзките на ризата. Когато една светкавица потопа плевнята в ярка светлина и нежната кожа на гърдите ѝ заблестя, тя потрепери с цялото си тяло. Гърдите ѝ бяха малки като на дете, но увенчани от забележително големи тъмночервени зърна. Никога не бях виждал такива.

— Отговарям ли на вкуса ви, милорд? — попита тя и направи нежна муцунка. — Моят мъж не иска да ме погледне. Твърди, че съм била същинско момче.

— Нито едно момче не ме е изкушавало да направя това. Или това. И със сигурност не това. — Пощипнах нежно едното зърно, после се наведох над другото и започнах до го милвам с устни и език. След като се насладих достатъчно на гърдта ѝ, вдигнах полите ѝ.

— О, милорд! Ще посмеете ли?

Въпросът ѝ прозвуча с протестиращия тон на невинността, ала в тесните зелени очи светеше страстта на изкусителката. Миглите ѝ бяха полуспуснати и имаха точно онзи израз на умело прикрито желание, типичен за опитните жени.

— Не ми е възможно да се съблека в тази обстановка — продължи да шепне тя, докато усърдно разкопчаваше копчетата на панталона ми. — После никога няма да успя

да подреда косата си, а това е ужасно. — Очите ѝ се разшириха в радостно очакване, когато мушна ръка под колана ми. — И тогава хората ще разберат какво сме правили.

Нямаше как да не отговоря на това предизвикателство.

— Добре, милейди, ще ви покажа начин, който ще задоволи еднакво добре и вашите, и моите потребности. — Обърнах я внимателно по корем и вдигнах полите и фустите ѝ, за да разкрия меката закръгленост на пълните ѝ, женствени хълбоци. Натиснах я нежно, за да падне на колене, и с необходимия за целта ентусиазъм проникнах в утробата ѝ изотзад.

Заклучение:

Често съм се питал какво ли означава почтеността в общество като нашето, което е принудило жените да се увиват в десетки метри плат и при това да оставят центъра на женствеността си достъпен за проникването на всеки достатъчно настойчив инструмент.

Когато отново легнахме един до друг, корсетът ѝ беше непокътнат, къдриците — в ред, макар че и двамата бяхме изживели пълно удоволствие.

Ще добавя още нещо: жените, които имат малки гърди, се чувстват оцетени от природата и страданията им са големи. Сякаш не знаят коя е истинската цел на любовника им, те треперят от страх и изискват от него да похвали с най-нежни думи тъкмо тази част от анатомията им, която според тях е несъвършена. Джентълменът, който занемари тази част от задълженията си, никога няма да успее да събуди желанието на дамата си. Той трябва да прояви внимание и да не забравя дискретността, като прави сравнения с други жени. Няма нищо по-лошо от това да се опита да я убеди, че недостатъкът ѝ „не личи“.

Себастиан остави перото настрана и вдигна чашата към устните си. Не му беше много лесно да пише с превръзка на дясната ръка, но

беше в добро настроение и реши да се опита. Предстоящата вечер обещавахе да бъде още по-задоволяваща от епизода, който току-що беше записал. Отпусна се назад в креслото си, затвори очи и зачака да дойде времето за вечеря.

Себастиан гледаше с отвращение остатъците от яденето в чинията си. Беше планирал вечеря с най-хубавото вино и с ястията на Миньон, сервирани в най-скъпия му порцелан и сребро, беше заповядал на градинаря да набере от градината последните рози и да украси с тях масата. Всички свещници в трапезарията бяха запалени и масата изглеждаше подредена като за голям празник. Останалите рози красяха спалнята му, леглото беше застлано с чисти чаршафи, а в камината гореше буен огън, за да прогони влагата на нощта. Той се бе облякъл особено грижливо, сякаш възнамеряваше да посети най-изискания лондонски салон, а не да се забавлява с една малка прислужница в селската си къща.

Учуди се сам на себе си, когато забеляза, че докато се приготвя, трепери от нерви. Сякаш никога не беше насрочвал интимни срещи с дами, които трябваше да завършат в леглото.

Трябваше да си признае, че никога не е изпитвал такова напрежение и такава радост.

Проблемът беше само един. Той вечеря сам.

По едно време Мадлен се появи от кухнята, облечена в слугинската си рокля, която му беше станала ужасно омразна. Извини се и му обясни, че момичето, което било натоварено с печенето на агнешката плешка, било много несръчно и месото загоряло. Станало й ясно, че не може да разчита на никого в тази кухня, затова трябвало да си остане на мястото и да надзирава приготвянето на вечерята и поднасянето ѝ.

Себастиан я отпрати с кратко кимване, отпусна се назад и на челото му се изписа дълбока бръчка. Насили се да вечеря, но пи повече от обикновено, защото ранената ръка го болеше и защото гордостта му беше наранена.

Вечерята, която му носеха ястие по ястие от кухнята, беше прекрасна, но той изобщо не забелязваше какво яде. Храната остана почти недокосната.

Не беше свикнал дамите да му отказват, особено когато бяха получили толкова ясна покана. Мисълта, че малката го е направила от инат, го разгневи, макар че при друг случай сигурно щеше да бъде първият, който щеше да се изправи в нейна защита. Днес обаче нямаше желание да проявява разбиране — и колкото повече пиеше, толкова по-сърдит ставаше.

Мадлен беше в още по-лошо настроение и от неговото. Най-после, когато приготви десерта, тя се качи задъхано в стаичката си и се преоблече. Изми се набързо с топлата вода в каната, но си каза, че сигурно продължава да мирише на кухня. Затова натърка косата си с малко лимонова кора и вдигна влажните си къдрици с жълта сатенена панделка. Ала дори и когато сдъвка листо мента, за да освежи дъха си, опасенията, че тялото ѝ ухае единствено на агнешко печено, не се разсеяха. В последен отчаян опит да прогони кухненските миризми тя слезе в градинката с подправки, натърка ръцете си с мащерка, после и шията си. Накрая облече бяла муселинена рокля на жълти точки с подходящ жълт ешарп, която беше взела назаем от Ауделия заедно с обувките и бельото. Роклята ѝ стоеше добре, но ѝ трябваше огледало, за да провери как изглежда.

Тиха като мишка, тя се спусна на долния етаж и закрачи на пръсти към трапезарията. Отвори вратата и спря като замаяна на прага. Никога не беше виждала масата така украсена, а седналият в далечния край мъж никога не беше изглеждал толкова величествен.

Ала когато се приближи към него, гледката се промени. Себастиан се беше изгърбил, единият му крак беше праметнат над облегалката на стола. Празна сребърна чаша висеше между пръстите на лявата му ръка и заплашваше да падне. Когато Миньон изникна в полумрака на замъгления му взор, той я изгледа с безразличие. Това, разбира се, не означаваше, че появата ѝ не го интересува. Без да каже нито дума, той повдигна леко глава и я загледа втренчено, сякаш имаше пред себе си още едно от великолепните яденета, които му бяха поднасяли цяла вечер.

Простата рокличка, която беше облякла, беше толкова нежна, че разкриваше всяка подробност от меките контури на младото тяло. Роклята имаше висока талия, корсажът беше къс и тесен и разкриваше достатъчно от свежите млади гърди. Ала най-убедителното в появата ѝ беше, че тя се представяше пред него без нито едно украшение, без

дантели или изкуствени цветя, дори без ветрило. Никоя друга жена, нито една от многото, които беше прелъстил, не се беше явявала пред него в този вид.

За съжаление тя дойде прекалено късно и той беше пил доста. Макар че изглеждаше прелестно, нямаше да ѝ е лесно да предизвика промяна в настроението му. Ако все пак успееше, той нямаше да ѝ позволи да го забележи.

— Аха, най-после госпожа главната готвачка благоволи да се появи — промърмори заядливо той. — Излезте напред, мадмоазел, и ми покажете кои рокли са модерни сред готвачките тази година.

Грубите думи я прободоха като с нож, но Мадлен не се изненада. Още преди да застане пред него, знаеше, че ѝ е сърдит. Направи няколко крачки към масата и заговори предпазливо:

— Ужасно съжалявам, мосю. Знаем, че закъснението ми ви обиди.

— Да ме е обидило? Та аз изобщо не го забелязах. — Той вдигна чашата си в знак на поздрав и ѝ махна да седне насреща му. — Цветята и без това увехнаха. Порцеланът и среброто не изпитват никакви чувства. А аз... ами аз имах час и половина, за да разбера колко глупава е била поканата ми.

Той видя как лицето ѝ побледня, после изведнъж пламна.

— Масата е чудесна, мосю. Чувствам се почетена.

— Но седнете, не стойте така. Вероятно яденето вече е изстинало, но слугините са свикнали да ядат остатъците от вечерята на господарите си, нали?

Усмивката на Мадлен изчезна. Когато приседна на крайчеца на стола, който притичалият слуга побърза да отдръпне, тя устреми поглед в лицето на Себастиан. Той отпрати лакея с гневен жест и тя се запита какво ли още я чака. Гласът и поведението му издаваха, че в него е настъпила промяна. Той посегна към сребърната гарафа, за да си налее още една чаша вино, и тя разбра. Господарят ѝ беше пиян.

Лицето му беше безизразно и изпитото количество алкохол не му личеше, но сините очи блестяха предателски. Мадлен вече ги беше виждала да святкат развеселено, да искрят от изненада, да я стоплят с желанието си. Сега в тях се четеше гневно самосъжаление. Тя го погледна още веднъж и разбра, че е загубила. Днес нямаше да има любовни преживявания, само обвинения и горчивина. Този мъж не я желаше.

— Какво ви е? Защо не пиете? — попита той, като я видя да седи с ръце в скута. — Подайте ми чашата си, Миньон.

Той напълни сребърната чаша и ѝ я върна, без да каже нищо повече. Мадлен разгледа майсторски обработения метал и промълви тихо:

— Прекрасна е, мосю.

Мъжът се ухили и вдигна своята.

— Също като вас, мадмоазел.

Младото момиче отмести поглед. Макар да знаеше, че само тя е виновна за гнева му, не можеше да понесе униженията. Стисна здраво зъби, за да запази самообладание, и отпи глътка вино.

Себастиан видя внезапно пробягалото по лицето ѝ отвращение, когато тя сведе чашата, за да погледне какво има вътре.

— Какво ви стана?

Тя го погледна с намръщено чело.

— Виното ви е много сладко, мосю, освен това не е със стайна температура.

Мъжът вдигна рамене.

— Когато пия сам, съм твърде нетърпелив и не обръщам внимание на етикета.

— Това е жалко извинение — отговори Мадлен, без да е съобщила как ще прозвучат думите ѝ.

— Може би — промърмори ледено той. — Предполагам, че френският ви темперамент не позволява никой друг, освен вас да прояви известна ексцентричност. Вие, французите, смятате ексцентричността за своя привилегия.

Мадлен беше твърде разочарована от обрата, който беше взела вечерта, за да приеме укора му. Очите ѝ го пронизваха укорно.

— А вие, мосю, претрупвате само за няколко минути онова, което ми е коствало часове усилен труд. — Тя погледна масата с почти недокоснатото ядене и се прокле за старанието си. — Вие, англичаните, не знаете да се наслаждавате на храната. Изисканият човек оставя лъжичката сос да се разтопи на езика му, докато разгадае всичките ѝ тайни. За вас обаче е все едно дали в соса има босилек или естрагон, или пък само зелен лук. Можех да си спестя всички прекрасни подправки, които съм събрала с толкова усилия, и да ви нарежа трева!

Разбира се, това не беше вярно. Себастиан беше убеден, че има най-чувствителното небце в Англия. Тази малка готвачка беше дяволски остроумна и знаеше как да го засегне. Това момиченце отново беше забравило къде му е мястото и че трябва да се държи прилично с господаря си, със сведен поглед и без много приказки.

— Ако смятате, че можете да ми изберете по-добро вино, докажете ми го. — Тя го погледна уплашено и примигна. — Я не се правете на толкова плаха. Вече казахте достатъчно, за да ви изхвърля без много шум на улицата.

Мадлен беше истинска уплашена. Той беше прав. Ала през дните, прекарани тук, тя беше работила упорито, за да събуди възхищението му, и сега не биваше да разруши постигнатото с непредпазливостта си. Той обаче си седеше насреща ѝ и я гледаше равнодушно, полупиян пред остатъците от менюто ѝ.

Себастиан свали крака си от облегалката на стола и се усмихна, макар и не с обикновеното оживление.

— Моля ви, Миньон. Изпийте още една чаша от ужасното ми вино и ми обяснете защо съм доказал, че нямам вкус по отношение на вината.

Мадлен се усмихна и сведе глава.

— Беше ужасно от моя страна да ви наговоря всички тези неща...

— Правилно! — Себастиан я погледна малко по-дружелюбно. — Пийте, скъпа, и ми кажете какво не е наред.

Мадлен взе от масата една кристална чаша и изля в нея съдържанието на сребърната. После разклати течността и я вдигне срещу светлината, за да я разгледа по-добре. Намръщи се и се обърна към Себастиан:

— Това вино не е пречистено както трябва. Утайката плува на дъното като есенните листа в езерото. — Тя вдигна чашата към устните си, отпи и изкриви лице. Остави я на масата и го погледна сериозно. — Знаете ли, мосю, продали са ви вино от северен склон с доста захар.

— Ама че глупости! — Себастиан се нацупи сърдито и погледна в чашата си. — Самият аз го избрах преди един месец в Марсилия.

— Червените вина се пренасят лесно — съгласи се добродушно тя. — За съжаление белите са по-капризни. Ако при покупката виното

ви е било с добро качество, сега нямаше да му има нищо. — Тя вдигна поглед. — Мисля, че икономът ви мами, сър.

— Хорас? — Смяхът на Себастиан отекна в просторното помещение. — Това е невъзможно. Той пристигна с мен от Лондон. Виното беше докарано тук направо от Марсилия.

— Значи трябва да потърсите виновника сред другите слуги. Имате ли ключ от избата с вината?

— Разбира се.

— Бихте ли ми го дали?

— Защо?

— Искам да ви покажа какво имах предвид. Затова имам нужда от няколко бутилки.

— Ще дойда с вас.

— Не е нужно.

Забележката ѝ не беше особено ласкателна, но Себастиан си каза, че ако усили натиска, тя може да избяга и да се скрие в стаята си, а той не искаше това.

— Е, добре. — Той извади ключа от джоба на жакета си. Беше го пъхнал в него, след като Хорас донесе от избата исканите бутилки. — Заповядайте, малка виночерпке. Донесете всичкото вино от избата ми, но не забравяйте да вземете свещника.

Мадлен стана и пое ключа от ръката му.

— Ще помоля някой от слугите да ми помогне.

Себастиан смръщи чело.

— Обяснете му, че ако стане нахален, ще си има работа с мен.

Мадлен се обърна бързо, защото едва не избухна в смях. Без да разбира как точно е станало, тя усети, че вечерта все пак ще завърши успешно.

— Това вино е „Пино Ноар“ от Бургундия. По-добро е от последното, макар че и то не е напълно узряло. — Мадлен наля малко от бутилката в последната от седемте чаши, които беше наредила пред Себастиан. — След една година, или още по-добре след две, ще стане чудесно.

Ти си чудесна, Миньон, повтаряше си със замаяната си глава Себастиан и не можеше да откъсне поглед от свежите ѝ устни. Добре

направи, че отпрати слугите и сега беше сам с нея.

Нямаше защо да бърза. Докато отпиваше голяма глътка, той я наблюдаваше през ръба на чашата. Беше обзет от странна възбуда и не беше в състояние да прецени състоянието си с научна точност. Когато момичето обърна лицето си към светлината, той отново изпита добре познатата топлина в сърцето.

Тази малка готвачка провеждаше урока си за качествата на вината с трогателна сериозност. Засега беше поела инициативата и се отнасяше към него като към ученик. По усилията, с които сдържаше усмивката си, той разбра, че тя се наслаждава на ситуацията също като него.

— Искате ли да опитате, мосю? — попита тихо тя.

— О, да, разбира се, че ще го направя — отговори многозначително той, заинтересуван много повече от сочните ѝ устни, отколкото от виното.

Тази дошла кой знае откъде непозната имаше не само разум, но и знания. Все още не знаеше как съдбата я бе спуснала в скута му, но скоро щеше да го узнае. Тя говореше за виното със самочувствието на винарска дъщеря. Как, за Бога, беше спечелил такава жена при отдавна забравен облог? Всъщност, какво значение имаше? Без съмнение, тя беше най-ценният подарък, който някога беше получавал.

Мадлен почака малко и го погледна с едва прикрито нетърпение.

— Е, какво ще кажете, мосю?

Себастиан отпи послушно от предложеното му вино, задържа го в устата си, за да се наслади на букета му, и почти веднага усети леко тръпчивия вкус на незрелостта. Миньон беше права. След една-две години тази тръпчивост щеше да изчезне и виното щеше да стане съвършено — точно както беше обяснила главната му готвачка.

Все пак той успя да се покаже сдържан и сериозен като нея и се съгласи с подobaваща тържественост.

Мадлен кимна доволно.

— А сега ще ви помоля да опитате още веднъж виното в първата бутилка.

Себастиан видя как трепкащите светлилки на свещите си играят по изящния ѝ профил и му се дося да прати виното по дяволите. В скулите ѝ има нещо екзотично, каза си той. Дали пък някой от предците ѝ не е дошъл от Мавритания? Пръстите му милваха

неспокойно крехката кристална чаша. Трябваше да стисне здраво зъби, за да не я придърпа в скута си.

Мадлен беше донесла от кухнята тънки филийки хляб и парченца краставица, които му даваше след всяка проба, за да прогони от устата му вкуса на предишното вино. Себастиан усещаше действието на алкохола в кръвта си. Тя му наливаше само по една глътка, но лошото беше, че самата тя оставаше напълно трезва.

Себастиан вдигна новата чаша и отпи голяма глътка. Изведнъж изкриви лице и изплю виното обратно в чашата. Вкусът беше толкова неприятен и кисел, че устата му се сви.

— Като че ли са го наливали в бутилките през непрания жакет на някой селянин!

— Вероятно е унгарско токайско от лоша реколта. Повечето зърна са били изгнили от дъждовете и неузрели. — Тя скръсти лице и го погледна настойчиво. — Това е виното, което цяла вечер пихте и което развали впечатлението ви от прекрасното ми ядене.

Себастиан не се ядоса на номера, който му беше скроила. Тази малка женичка умееше да бъде много убедителна. Всъщност, в момента виното не го интересуваше и наполовина колкото скръстените нежни ръце и примамливо надничащите над тях млади гърди. Кой би помислил, че една толкова стройна жена може да има такива пълни гърди? Как му се искаше да отвори корсажа ѝ и да захапе някое от двете розови връхчета...

Себастиан остави чашата си.

— И защо не съм усетил веднага разликата?

— Излъгали са ви, мосю. — Мадлен посочи две от донесените бутилки. — Тази вечер сте отворили тази и тази. Изглеждат напълно еднакви, нали? — Тя извади двете тапи и му ги показа. — Разгледайте ги и ще разберете какво е станало.

Когато се наведе към него, Себастиан усети нежния аромат на лимон по кожата ѝ, примесен с изкусителното ухание на собственото ѝ тяло, което вече му беше познато.

Той взе ръцете ѝ в своите, сякаш искаше да разгледа внимателно тапите, макар че се интересуваше единствено от дългите ѝ, тънки пръсти. Как ли щеше да ги усети върху кожата си? Той вдигна глава към нея и възбуденият му поглед опари лицето ѝ.

Мадлен отговори на усмивката му.

— Дясната е нова — обясни тя. — Още не се е оцветила в тъмно. Сигурна съм, че първо са ви поднесли доброто вино. Ала след няколко чашки повече човек престава да забелязва разликата, освен ако няма опитно небце.

— Опитно небце, аха — промърмори Себастиан. Той познаваше цял куп жени, които имаха опит в най-различни неща, но обонянието и вкусът не принадлежаха към талантите им. Все пак оставаха достатъчно неща, на които той можеше да научи тази всезнайка.

Той помилва бавно нежните ѝ длани и се спря за миг на мястото, където биеше пулсът ѝ. Сърцето ѝ биеше силно, но съвсем не колкото неговото.

— И как вашето носле е станало толкова опитно, Миньон?

— Научи ме мадам Селин, бившата херцогиня Д'Екслижи.

Себастиан се изправи като свещ в креслото си.

— Нейни ли са били лозята Екслижи?

— Познавате ли семейството, мосю?

— Познавам един син. Наследникът на семейството и аз преживяхме доста приятни часове в Париж през лятото на деветдесета година. — Лицето му подсказваше какви са били тези часове, но Мадлен не попита нищо повече. Наследникът на семейството беше загинал в края на същата година от ръцете на кръвожадната тълпа заедно с дузина други аристократи. — Да не би да сте работила у това семейство?

— Не, мосю. От 1790 до 1791 година мадам Селин се приюти в манастира, в който израснах. Беше донесла със себе си най-добрите вина от избата си. През цялото време говореше, че няма да понесе, ако революционерите празнуват победата над аристократите и убийствата на роднините и приятелите ѝ с нейното собствено вино. Беше готова да остави монахините да се къпят в него, само и само да не попадне в ръцете на гражданите.

Себастиан запомни, че малката идва от манастир, но не попита нищо повече.

— Е, и къпехте ли се във вино?

Натежалият му поглед се плъзна по тялото ѝ, обхвана всяка закръгленост, после се вдигна бавно към тъмните очи.

— Да не би пръстите на краката ви да са с цвят на вино?

Мадлен избухна в смях.

— Не, мосю.

Не, мосю. Какво безупречно покорство. Без съмнение обаче щеше да се развика, ако я придърпаше в скута си.

Не, Мадлен нямаше намерение да протестира. Беше твърде доволна, че е успяла да прогони гнева му. Сега обаче, когато настъпи решителният момент, бе обзета от плахост. Също както преди в лабораторията му. Искаше да му се хареса, искаше да го накара да я направи своя метреса, но се боеше, че тази нова и непозната роля може да я унищожи като личност.

Много ѝ се искаше да помилва челото му, да отмахне червеникавата къдрица, която хвърляше сянка върху свършените му черти. Ала когато го погледна, забрави всички планове и намерения. Видя само един прекрасен мъж с крива усмивка и усети необясним порив да го докосне. Само да го докосне. Трябваше да обуздае тези безумни мисли.

— Лекцията свърши, мосю. Доказах ви, че някой запазва бутилките, които изпивате, и после ги пълни с евтино вино.

Себастиан притисна палец върху дланта ѝ.

— Как го забелязахте?

— Научих го от мадам Селин, която използваше този трик, за да спаси доброто си вино. То пристигаше в бъчви с двоен капак, напълнени до половината с кисело вино. И войниците, и полицаите проверяваха виното, но го пропускаха, защото им се струваше достойно само за сестрите в манастира.

— Наистина сте получила необичайно образование, малката ми — проговори замислено той. — След като вече знам какъв опит имате в създаването на фалшиви представи, бих могъл да предположа, че самата вие сте напълнила бутилките с евтиното вино, за да обвините персонала ми...

Мадлен го погледна втренчено.

— Защо бих направила това, мосю?

— За да ми направите впечатление — предложи тихо той. — За да ви видя в по-добра светлина.

Лицето ѝ се изопна от учудване.

— И защо би трябвало да ви лъжа, мосю?

Мъжът вдигна едната си вежда. Много по-хубави и далеч по-опитни жени от тази манастирска послушница се бяха опитвали да го

примамят в мрежите си.

Той стана рязко и сложи ръце на раменете ѝ. От тази малка жена се излъчваше някакъв странен ореол. Силуетът ѝ беше заобиколен от сребърен кръг светлина.

— Много сте красива, Миньон. Колко мъже са ви го казвали?

Мадлен поклати глава.

— Тогава сигурно идвате от място, където мъжете нямат очи и езици.

Себастиан я привлече нежно в прегръдката си и тя не се възпротиви. Той сведе глава и зарови лице в шията ѝ. Омайващият дъх на лимон и мента, усещането на мекото тяло под роклята, дори ритъмът на сърцето ѝ го омагьосаха. Той я желаше. Съвсем просто, без ненужни лъжи, без изкуствени обяснения.

Мадлен затаи дъх. Това беше мигът, който очакваше. Той трябваше да ѝ покаже желанието си. Сега щеше да я вземе и на сутринта щеше да се събуди като негова метреса. Искаше ѝ се да изпитва облекчение, да се радва и да тържествува, но в стомаха ѝ се образува болезнена малка буца, сякаш беше погълнала парче лед. Когато мъжът отдели устните си от шията ѝ, тя позна съдбата си в живите сини очи. Потрепери от страх и се запита какво ли щеше да остане от нея, когато той ѝ се наситеше.

Себастиан я погледна с топла усмивка. Това момиче копнееше за него. Гърдите ѝ се повдигаха подканващо от дълбокото деколте. Той не беше толкова суетен, че да открива покана в очите на всяка жена, но помнеше колко пъти я беше наблюдавал внимателно, без тя да го забележи. Той изпитваше същото влечение като нея и знаеше, че в този момент кръвта пее във вените ѝ. Тя беше последната му мисъл, когато си лягаше, и първата, с която се будеше. Днес на обед в лабораторията беше вдигнала ръка да го помилва... а после го целуна. Тази нощ щеше да я отведе в леглото си, а на сутринта да се събуди до нея.

Може би беше по-добре да я вземе още тук, ако това щеше да ѝ хареса повече. Много жени обичаха да усещат с топлите си хълбоци твърдостта и хладината на голямата маса. Не, все още беше твърде рано за тези бързи игри. Днес щеше да се наслади на лукса да я завладее бавно и внимателно.

Вече нямаше време за колебания. Той прокара връхчетата на пръстите си по зачервената кожа под долната и устна.

— Мисля, че вие не сте от превзето срамежливите жени, или може би се лъжа? — Той притисна пръст върху устата ѝ, за да не чуе отговора ѝ. — Не говорете. Сега ще ви покажа.

Той сведе ръката си бавно и самоуверено към корсажа ѝ и притисна пръсти върху пълната гърд. Усети как зърното оживя под милувката му и се усмихна доволно.

— Виждате ли колко е лесно? Моето докосване ви харесва, а на мен ми харесва да ви докосвам. Съвсем естествено, нали?

Ръката му обхвана гърдата ѝ, палецът му потърси набъбналото зърно.

— Аха, ето го! Как се е втвърдило! — Очите му засияха като сини пламъци под спуснатите мигли. — Ти си много чувствителна, сладката ми. Толкова по-добре и за двама ни.

Мадлен, която беше повече възхитена, отколкото разтревожена, му позволи да помилва гърдите ѝ, да ги притисне и дори да ги пощипе. Някакво сладко задоволство се разля към гърлото ѝ и от устата ѝ се изтръгна тих стон.

— Да, знам, че ти харесва. — Себастиан видя как очите ѝ се затвориха, когато вдигна ръка към бузата ѝ. Пръстите му се плъзнаха към къдриците над лявото ѝ слепоочие и той се притисна силно до нея. — Ще направя и двама ни много щастливи, Миньон.

Мадлен имаше нужда от малко време, за да разбере, че той се е облегал на нея не от плътски интерес, а защото имаше нужда от опора, докато хапеше нежно шията ѝ.

Тя се засмя облекчено и опря ръце на гърдите му, за да го отблъсне.

— Вие сте пиан, мосю.

— Ти ме опияняваш — промърмори дрезгаво той. — Само ти си виновна за състоянието ми. — Той се надигна, но сложи ръка на кръста ѝ, за да не ѝ позволи да увеличава разстоянието помежду им. — Не се бой. Може би съм пил твърде много вино, но няма да те разочаровам. — Пръстите му се заровиха в тъмните къдрици. — Господи, колко са меки! Като детска косичка. Толкова си сладка. А как ухаеш... Искане ми се да те погълна на една хапка.

Той не изчака реакцията на думите си, а сведе глава и завладя устните ѝ.

Устата му беше по-топла, отколкото я помнеше. Горещата настойчивост на дъха му я опари като огън. Странно как тялото ѝ реагира, как се напрегна от горе до долу. Това не беше опит за интимност на някой обикновен обожател, а пълно сливане на две човешки същества, допрели устните си, което накара ръцете ѝ да се вкопчат в ризата му. Значи съдбата ѝ нямаше да бъде по-лоша от смъртта. Слава Богу!

Когато Себастиан вдигна глава, двамата дълго се гледаха мълчаливо. С полузатворени очи и натежала от изпитото вино глава той избухна в тих смях.

— Ела с мен в леглото, Миньон.

Тя го погледна в очите и чу гласа си като далечен, дрезгав шепот.

— Oui, monsieur.

ДЕСЕТА ГЛАВА

— Мосю? — прошепна несигурно Мадлен, когато той продължи да стои и да я наблюдава с неразгадаемия си поглед. — Аз съм съгласна, мосю.

Себастиан отново се засмя.

— Знам. Но не бива да прибързваме. — Той вдигна глава. — Защо трепериш? Много ли те е страх?

Лицето ѝ беше сериозно.

— Искам да ви харесам.

Усмивката му беше омайваща.

— Ти вече го правиш. По най-различни начини. Не знам с какво да започна, за да те убедя.

Мадлен не се отдръпна от ръката му, която се плъзна към хълбоците ѝ. Струваше ѝ се, че напрежението на очакването е много по-лошо от онова, което той щеше да ѝ направи.

— Харесва ли ти да те докосвам така? — попита небрежно той.

— Оуі.

Ръката, която притискаше задничето ѝ, беше толкова гореща, че я пареше. Той я привлече властно към себе си и потърка с хълбоците си нейните.

— А това? И то ли ти харесва?

— Оуі. — Този отговор не прозвуча много убедено. Ето какво било тялото на мъжа, каза си изненадано тя. Той беше много помускулест, много по-твърд от нея. А странното възвишение, което се притискаше към мястото между краката ѝ, сякаш нямаше нищо общо с останалото му тяло, нито пък с мъжките атрибути, които беше видяла на картините. Не, тя нямаше никаква представа от анатомията на мъжете. Може би там имаше... още нещо.

Устните му помилваха бузата ѝ, докоснаха нежните ѝ мигли и тя се усмихна.

— Ухаеш на мента и лимон, малка моя готвачке. Сигурна ли си, че не си пораснала в собствената ми зеленчукова градина?

Когато тя вдигна глава и се засмя засрамено, той улови устните ѝ със своите. Устата му се отвори, езикът му се плъзна към нейния, обхвана го с хлъзгавата си топлина и Мадлен спря да диша.

Мъжът вдигна глава.

— Защо се разтрепери? Искам само да те вкуса. Нима не са те целували достатъчно често, Миньон?

Лицето ѝ побледня. Дали беше допуснала грешка? Сигурно вроденото ѝ неумение да лъже му беше издало истината.

— Не.

— Колко жалко. — Той помилва меките ѝ устни. — Ти заслужаваш да те целуват истински, Миньон. Заслужаваш много, много целувки.

Себастиан се усмихна и отново докосна с устните си нейните, този път без страст, но с безкрайна нежност. Беше възнаграден по неочакван начин, защото тя вдигна ръце и обви шията му.

Това момиче е напълно невинно, каза си изненадано той. Е, неопитността в целуването не означаваше добродетел. Докато проучваше многобройните си женски обекти, той беше установил с учудване, че твърде много мъже, които редовно издържаха метреси, не обръщаха внимание на страстните целувки. Някои ги намираха твърде интимни, други дори отблъскващи. Проститутката получаваше пари за удоволствието, скрито между бедрата ѝ. Метресата изискваше повече знаци на внимание, много по-материални от целувките, а съпрузите обикновено не желаеха съпругите им да се възбуждат по този неприличен начин. Това беше логиката им.

Какво разточителство, каза си с отсъстващ вид той. Да оставиш жена като Миньон нецелувана беше все едно да я любиш през дупка в одеялото. Може би пък именно такава беше целта на повечето мъже, които просто не разбираха, че по този начин губят голяма част от удоволствието да се любят с жена. Той продължи да изследва сладката ѝ уста само за да се увери напълно. После се усмихна и притисна усмивката си върху затворените ѝ устни.

— Ела тук — прошепна той и я притегли към стола, на който беше седяла. Настани се удобно и я привлече в скута си.

— А сега — продължи той, докато отново обвиваше ръка около талията ѝ, — ще те науча да се целуваш истински, Миньон. Имаш ли желание?

Мадлен погледна в лицето му, станало още по-красиво на светлината на свещите, и усети как сърцето ѝ заби като безумно.

— Искам да науча всичко, на което вие желаете да ме научите.

Усмивката му беше толкова разкошен дар за възхищението ѝ, че тя отвърна смутено поглед. Той обхвана лицето ѝ с две ръце и го обърна внимателно към своето.

— Ела, сладката ми, не се страхувай. Нали и двамата търсим едно: насладата. Искам и ти да изпиташ онова, което изпитвам аз.

Той се приведе и устните му стигнаха съвсем близо до нейните.

— Сложи ръце около шията ми, Миньон. Не се сковай. Да, така е по-добре. Облегни рамото си на моето. А сега поеми дълбоко дъх. Още веднъж. Бавно... съвсем бавно. Ето така.

Той сложи устните си върху нейните, но след миг ги отдръпна.

— Виждаш ли как си подходяме? А сега ме целуни. Поздрави устата ми със своята.

Мадлен затвори плахо очи и притисна устните си върху гладката му уста. Той беше също така топъл, както преди, но нещо не беше наред. Защо не отговори на целувката ѝ? Устните му останаха неподвижни. Без да отваря очи, Мадлен смръщи замислено чело и наклони главицата си малко встрани, за да притисне устата си към неговата. Той пак не реагира. Тя вдигна ръка към бузата му и дланта ѝ несъзнателно премести устата му малко по-настрана, за да доближи лицата им едно към друго. Той се подчини. Устните му се втвърдиха под нейните, после се разтвориха.

Съвсем малка промяна, учуди се Мадлен, а въздействието ѝ е толкова силно. Дъхът му проникна в нея, ароматът на вино се смеси с топлината и уханието на силното му тяло.

След миг Себастиан се отдръпна, разгледа внимателно зачервените ѝ устни, срещна замечтания ѝ поглед.

— Е, хареса ли ти!

Тя кимна.

— Какво точно ти хареса? Само не бъди толкова плаха! Кажете ми какво почувства!

Тя помисли малко и отговори:

— Харесах вкуса ви. Виното, разбирате ли, мосю? Но в него имаше и още нещо, което не можах да схвана. — Тя вдигна вежди. — Нещо силно и пикантно като джинджифил.

Себастиан избухна в тих смях. Тази малка готвачка го сравняваше с подправка!

— Добре ли е това?

— Oui! — Плаха усмивка повдигна ъгълчетата на устните ѝ. — От детските си години обичам сладки с джинджифил, най-добре горещи, защото тогава са влажни и хрупкави и ухаят невероятно.

— Точно така те искам — прошепна нежно той — гореща, влажна и сладка. Искам да изпълниш всичките ми сетива.

Недоверчивият израз на лицето ѝ го изненада. След миг се сети, че предишният ѝ любовник вероятно не я е научил на нищо, най-малкото да дава израз на физическото си желание. Той щеше да навакса.

Прегръдката му стана още по-нежна, той плъзна ръка по гърба ѝ и я привлече по-близо до себе си, за да усети гърдите ѝ до своите.

— Вкуси ме, Миньон. Колкото искаш.

С повече доверие в себе си Мадлен се облегна на него и не се уплаши, когато той се приведе напред. Не се стресна и когато езикът му се плъзна между устните ѝ. Потръпна, когато прегръдката му стана по-силна, когато ръцете му започнаха да я милват с бавни, сладостни движения, които стопляха кръвта ѝ.

Пръстите му докоснаха бузата ѝ, палецът притисна ъгълчето на устата ѝ, за да го разтвори. Без да се противи, Мадлен отвори устните си. Палецът му се плъзна до средата на долната ѝ устна ѝ леко я издърпа надолу, за да му отвори достъп към ранимата ѝ вътрешност.

— Добре — прошепна той и езикът му се мушна в меката гънка. Зъбите му предпазливо захапаха сочната ѝ устна, по-сладка и от най-сладкия плод.

При тази първа интимна нежност в живота ѝ Мадлен въздъхна дълбоко. Как му хрумна да направи това?

Доволен от реакцията ѝ, Себастиан си послужи отново с пръсти, за да оформи целувките ѝ, да нагоди устата ѝ по-добре към своята. Накрая бавно проникна до плахото връхче на езика ѝ. При това докосване тя потръпна уплашено, но устните ѝ реагираха живо. Неопитната ѝ страст се прояви в неволния жест, с който помилва гърдите му, докато той продължаваше да я целува. Себастиан се усмихна, притегли долната ѝ устна в устата си и я засмука. Реакцията ѝ беше незабавна и пролича по задъханото ѝ дишане. Когато той се

отдели от нея, беше възнаграден за добре изнесения урок. Без да съзнава какво прави, Мадлен облиза чувствителното връхче на палеца му.

Възбудата го обхвана толкова неочаквано и силно, че от гърдите му се изтръгна задавен стон. Още от самото начало знаеше, че тази жена е нещо съвсем особено. Сега обаче започна да вярва, че тя е единствена по рода си.

— Дай ми езика си, сладката ми. — Той отново помилва устните ѝ със своите. — Отвори се за мен, Миньон. Остави ме да откроя първата ти тайна.

След кратко колебание Мадлен изпълни молбата му и леко плъзна език по устните му.

— Още веднъж — помоли той.

Този път влажното, горещо връхче на езика ѝ се плъзна по ръба на устните му.

— Да, мила, да. Остави си толкова време, колкото ти е нужно. Узнай тайните ми, както аз ще опозная твоите. — Той продължаваше да милва гърба ѝ. — Цялата нощ е пред нас.

Слава Богу, каза си Мадлен, защото усещанията, които се надигаха в тялото ѝ, бяха толкова нови и необичайни, че ѝ трябваше време да свикне с тях. Очевидно интимната среща между мъжа и жената беше по-приятна, отколкото бе смятала досега. Той беше като силно вино: замайващ, пряк, но с много нежен букет — и я опияняваше все по-бързо. Имаше чувството, че целувките му я омагьосват. Сърцето ѝ биеше силно, в главата ѝ цареше много приятен хаос. Ако и самият акт на съединението беше толкова приятен, тя нямаше защо да се страхува. Вече започваше да разбира защо много жени му се отдаваха изцяло. Или това беше тайна, позната само на този мъж? Тя въздъхна любопитно, обърна се към него и подканващо отвори устни.

Себастиан удържа нахлулото в слабините му желание и посрещна езика ѝ със своя. Тя потръпна изненадано. Устата му се притисна по-силно върху нейната. Вече нямаше защо да я дразни и възбужда, тя беше готова за една по-дълбока реакция. Ръката му се вдигна и се зарови в къдриците ѝ, другата се спусна към хълбока и го притисна към долната част на тялото му.

Изненадана от това внезапно нападение, Мадлен изстена и се опита да се отдръпне... но само в първия миг. Когато устата му завладя нейната и езикът му се втурна стремително навътре, нещо стана с нея и тя се поддаде на страстта му. Не знаеше, че съществуват такива умели устни, такъв страстен език. Той я целуваше с такава жажда, че скоро устните ѝ набъбнаха и станаха още по-чувствителни. В тялото ѝ се разля приятна топлина и я обхвана цялата. Необяснимо защо, но тя вече не искаше да се отдели от него. Вместо да го отблъсне, тя си сгуши доволно в прегръдката му.

Себастиан вдигна глава и попита задавено:

— Хареса ли ти?

Отговорът ѝ прозвуча искрено:

— Oui, monsieur.

— Кажу „Себастиан“. — Той докосна отворените ѝ устни с върха на езика си и тихо се засмя. — Ние с теб ще се любим, Миньон. Когато сме сами, можеш да ме наричаш по име.

— Да, добре — отговори съвсем тихо тя. — Себастиан. — Френският тембър на гласа ѝ направи името му по-еротично и изкусително от всеки афродизиак, който беше опитал досега.

— Кажу го пак — прошепна той и устните му бяха съвсем близо до нейните.

— Себастиан — прошепна нежно Мадлен. — Себастиан — повтори тихо тя, когато мъжът вдигна глава.

— Да, Миньон?

— Харесва ми да те целувам.

— И на мен ми харесва да те целувам, манастирско хлапе — прошепна нежно той.

Някакъв шум от вътрешните помещения ги стресна, но когато Мадлен понечи да стане от скута му, той отказа да свали ръцете си от хълбоците ѝ.

— Никой не би посмял да ни попречи — увери я той.

Мадлен обаче не можа да се пребори с плахостта си и избягна следващата му целувка.

— Сигурно ще отгатнат какво правим... — прошепна загрижено тя.

Себастиан видя страха в погледа ѝ и реши да не оспорва думите ѝ. Щеше да му бъде много неприятно, ако слугите започнеха да правят

намеци по неин адрес.

— Моите слуги не са клюкари. Те ще се отнасят към теб с уважението, дължимо на личността ти.

„И какво ще бъде моето място в дома ти?“ — искаше да попита Мадлен, но не можа. Какво положение заемаше метресата в домакинството на джентълмена?

Колко ли други жени бяха седели тук и бяха приемали умелите му целувки, докато сръчните му пръсти се плъзгаха по тръпнещите им тела?

Себастиан, който се опитваше да си представи за какво мисли тя в момента, повдигна брадичката ѝ и се взря в очите ѝ.

— Смяташ ли, че бих направил нещо, което би могло да ти навреди?

Мадлен погледна в очите му и видя в сините им дълбини не само желание, но и сила на характера, която беше над всичко. Беше убедена, че той ще я защитава с всички сили. Но дали щеше да успее? Какво ли я очакваше? Тя щеше да стане негова метреса, но какво означаваше това?

— Аз харесвам вашия дом, мос... Себастиан. А ще остана с теб, ако още ме искаш.

— Не мога да си представя нищо друго, което да съм желал по-силно — отговори искрено той и отново впи устни в нейните. Целувката му беше дълбока и искрена.

Когато доволно установи, че отново е събудил чувствеността ѝ, той я свали от скута си и стана.

— Ела, сладката ми. Ще те заведа на едно място, където светът няма достъп.

— Да те съблека ли? Или ти ще се съблечеш за мен?

Мадлен стоеше в другия край на стаята и се взираше с трескав поглед в огъня. До този момент смелостта не ѝ беше изменила. Стиснала ръката му, тя се остави да я отведе в спалнята си. Не се възпротиви и когато той заключи вратата. Ала сега, когато думите „да те съблека ли“ отекнаха в стаята, тя осъзна какво я очакваше и в сърцето ѝ се надигнаха съмнения. Дали щеше да издържи?

— Искаш ли чашка коняк? — попита тихо и овладяно Себастиан, макар че бдителният му поглед не беше пропуснал нито една подробност от израза на лицето ѝ. Тя се страхуваше. Трябваше пак да я възбуди, както беше направил долу.

Той отиде до скрина и посочи кристалната гарафа.

— Пийни една чашка с мен. Аз го правя често, когато не мога да заспя.

Уплашеният ѝ поглед се устреми към леглото и Себастиан изруга на ум. Как можа да спомене леглото? Това момиче явно не знаеше как да се държи с мъжете. Много му се искаше да я попита с колко мъже е спала, но при сегашните обстоятелства това щеше да бъде най-голямата му грешка. Представата му за досегашния ѝ живот започваше да се оформя все по-ясно. Очевидно любовникът ѝ е бил твърде зает със себе си и твърде некадърен, което може би беше много по-лошо от липсата на любовник изобщо. Кой ли му я беше изпратил? Елиът? Тревър? Или някой наконтен глупак, с когото се беше обзаложил, без изобщо да го запомни?

Той наля един пръст коняк в кристалната чашка и ѝ я подаде.

— Пий. Това ще те стопли.

Мадлен поклати страхливо глава. Блестящите очи бяха единственото живо нещо в лицето ѝ. Ръцете ѝ бяха вкопчени в полата на роклята, сякаш стискаха реликва.

От страх, че малката ще избяга, Себастиан не направи опит да я доближи. Погледна сърдито леглото и си каза, че е най-добре да му обърне гръб. Усмихна се спокойно и седна в креслото пред камината. Погледът ѝ се местеше неспокойно из стаята. Помещението беше просторно, с бели стени и огромна мраморна камина в черно и бяло. Леглото беше огромно, застлано с тъмно златна дамаска. Стаята беше обзаведена преди повече от двеста години, когато предците му са очаквали посещението на младата кралица, която обаче не пристигнала. Оттогава в това легло не бяха спали девственици, а той предполагаше, че Миньон е много близо до тях.

— Харесва ли ти стаята?

Мадлен се обърна така рязко, сякаш я беше нападнал. Себастиан не се беше помръднал от мястото си, само беше развързал шалчето си и протегнал краката си към огъня.

— Мосю?

Значи трябваше да започне отначало. Това беше лош знак. Себастиан остави недокоснатата чашка на перваза на камината и ѝ протегна ръка.

— Ела тук, Миньон.

Мадлен стисна зъби и направи крачка към него. Ушите ѝ бучаха като разгневено море. Няма да умра, каза си тя. Нали всяка жена минава през тази първа нощ. Или почти всяка. Тя си припомни Ауделия и лелите си. Не можеше да понесе мисълта за майка си, не сега и не тук, когато щеше да тръгне по нейния път.

Не посмя да се доближи до него и го погледна нерешително.

— Ще бъдете ли мил с мен, мо... Себастиан?

Объркването ѝ го трогна. Дали пък не беше проявил грубост? Дали малката имаше чувството, че няма избор?

— Ще бъда повече от мил, Миньон. Ще бъда колкото се може по-добър и нежен, малката ми... ако ме искаш.

Той не се помръдна. Тя трябваше да дойде сама. Само остави ръката си протегнатата.

— Искаш ли ме?

Мадлен взе ръката му и се остави да бъде привлечена към него, докато застана между отворените му колене. Той вдигна бавно ръце, обви кръста ѝ и я сложи да седне върху лявото си коляно.

Изпита истинска благодарност, когато момичето се сгуши в него, притегли главата ѝ към рамото си и я прегърна с две ръце, за да я успокои. Трябваше да победи не само нейния страх, но и собственото си желание. Знаеше, че няма големи шансове, защото сладката ѝ тежест върху краката му нямаше да му позволи да я пусне да си отиде. Уханието ѝ изпълваше носа му и той беше сигурен, че ще я люби с цялото си същество. Първо обаче трябваше да си възвърне доверието ѝ.

— Знаеш ли какво правя, когато остана сам нощем, уморен съм и въпреки това не мога да заспя?

— Не — отговори тихо тя.

— Изпушвам една пура. Опитвала ли си някога тютюн, Миньон?

Тя поклати глава.

Той помилва нежно рамото ѝ и незабелязано я притисна по-близо до себе си.

— Искаш ли да опиташ?

Мадлен вдигна глава от рамото му и го погледа изненадано.

— Пура ли? — Очите ѝ бяха тъмни като среднощен океан.

— Права си. Може би няма да ти хареса. — Той се усмихна закачливо. — Обаче конякът ще ти бъде приятен, сигурен съм. — Той взе чашката и я поднесе към устните ѝ.

Мадлен отпи съвсем малка глътчица, а Себастиан дръпна чашата и завладя устните ѝ, преди да е успяла да я погълне. Усети парещия аромат на устните ѝ и започна да ги милва с езика си. Мадлен омекна в ръцете му и тогава целувката му стана по-страстна, прогони колебанията ѝ, събуди отново желанието ѝ.

Мадлен усети как дълбоко в нея нещо се отвори. И преди беше усетила там въздействието на целувките му. Ново чувство изпълни тялото ѝ. Не знаеше какво става с нея, но се чувстваше прекрасно.

Себастиан вдигна глава и в очите му изгря усмивка.

— Сега ще го направиш ти — прошепна той и отпи глътка коняк. Без да го погълне, отново впи устни в нейните. Мадлен реагира с всичките си сетива. Започваше да разбира ритъма, на който той я учеше. Ръката ѝ се вдигна и започна да милва косата му в синхрон с движенията на езиците им. Накрая тя се одързости да поеме инициативата в свои ръце и стремително плъзна език в устата му. Натискът на ръцете му върху талията ѝ стана почти непоносим. Някъде долу, дълбоко в слабините ѝ, се надигна топла вълна. Без да го забележи, тя се раздвижи неспокойно в скута му.

Себастиан разбра откъде дойде това безпокойство. Устата му се плъзна надолу, зъбите му усетиха напрежението в шията ѝ, ръката му се устреми към гърдите ѝ. Другата ръка се плъзна надолу по гърба, топла и ласкава, жадна да усети крехкостта на тялото ѝ. Пръстите му изследваха формата на тънките ѝ кости, притиснаха пулса под брадичката и малко по-надолу по врата. После продължиха пътя си към другата ѝ гърда.

Когато ръцете му притиснаха гърдата ѝ, Мадлен извика уплашено.

— Не ти ли харесват ласките ми?

Тя не отговори, само изви гърба си и гърдите ѝ се предложиха още по-пълно на милувките му. Жадните му пръсти намериха набъбналите зърна. „О, да, сладката ми, знам, че ти харесват. Само почакай, аз знам още много неща, които ще ти доставят удоволствие.“

Той я целуна отново и плъзна ръце по гърба ѝ. Отвори копчетата на роклята ѝ с учудваща скорост и само след миг я дръпна от раменете ѝ.

Напълно изгубена в магията на целувката му, Мадлен не забелязваше какво прави той, докато не усети хладния полъх по раменете си. Тя се надигна и отвори очи. Себастиан се усмихна, но погледът му не беше насочен към лицето ѝ.

— Ти си просто... великолепна — прошепна той, загледан в съвършената закръгленост на гърдите ѝ, които се очертаваха под тънката риза. Деколтетото беше толкова дълбоко, че едното розово връхче изкусително надничаше над ръба. Той докосна кадифената кожа с един пръст. — Прекрасно.

Движението му я извади от вцепенението и тя посегна към ръката му.

— Моля ви!

Себастиан смръщи чело. Кой ли глупак е отнел девствеността ѝ, без да се съобрази с невероятната ѝ чувственост, запита се той. Но сега нямаше смисъл да размишлява за това колко рано е било измамано момичето и за гнева, който го бе обзел при тази мисъл. В този миг той се закле, че ще изтрие завинаги от мозъка ѝ всеки неприятен спомен от миналото. Тя щеше да мисли за днешната вечер като за най-щастливата в живота си.

Това трябваше да бъде първата нощ, в която животът и любовта щяха да ѝ доставят удоволствие.

Пръстите му се склучиха около ръката, когато го отблъскваше, стиснаха я и със спокойни движения я положиха върху гърдата ѝ.

— Ти си красива, Миньон. Онова, което усещаш при докосванията ми, е езикът на собственото ти тяло и той ти казва, че ме харесваш. — Той взе показалеца ѝ с два пръста и го мушна под ръба на ризата ѝ, за да помилва нежната кожа.

— Виж как кожата реагира на докосването — прошепна той и я целуна по челото. Сведе пръста ѝ още по-надолу, за да попипа зърното на гърдата. — Не е ли приятно да докосваш и да бъдеш докосвана? аз също искам да изпитам това удоволствие — да те докосвам и да усетя реакцията ти. — Той смени пръста ѝ със своя и внимателно извади зърното от ризата, за да ѝ покаже как е набъбнало. — О, да, ти ме харесваш. — Той описа нежен кръг около зърното. — Нали, Миньон?

— Oui — прошепна едва чуто тя и в гласа ѝ имаше отчаяние. По гърба ѝ се стрелкаха предателски тръпки, гърдите ѝ оживяваха под нежността на опитната му ръка.

Той се усмихна, защото му беше хрумнало, че ѝ е много тежко да застане за първи път лице в лице със страстта. Все пак тя не беше влюбена и за първи път се отдаваше на прегръдката на любовника си.

През ума му премина мисълта, че ако тя беше влюбена в него, той щеше да спечели завинаги сърцето ѝ с поведението си тази вечер, особено след като ѝ показва силата на собствената ѝ страст. Не, той не беше мъжът, когото жена като нея трябваше да обича. Той умееше да оцени чувствеността ѝ, но не се стремеше да завладее и сърцето ѝ. Това беше най-доброто за нея. Щеше да се постарее да мълчи във вихъра на страстта, защото думите му можеха да се изтълкуват погрешно. Не искаше да я измами, искаше само да ѝ достави удоволствие. Нека някой друг спечели сърцето ѝ.

— Скоро ще ти покажа как да ме докосваш, за да усетиш, че и моето тяло те харесва. Но първо... — Той сведе глава и взе в устата си набъбналото връхче на гърдата ѝ.

Сладката, натрапчива горещина на плътското удоволствие изненада Мадлен. Тя се изви насреща му, предложи му се без остатък. Когато устата му засмука зърното, очите ѝ се напълниха със сълзи. Ръцете ѝ са заровиха в косата му. Сигурно му причиняваше болка с натиска си, но той не направи нищо, за да я спре. Устните му милваха чувствителното зърно, езикът кръжеше около него, лижеше го, зъбите го хапеха предпазливо и тя усети, че ѝ се завива свят. Тази сладост беше непоносима. Сълзите си пробиха път навън и потекоха по бузите ѝ. Когато Себастиан посвети вниманието си на другата ѝ гърда, тя се облегна на силната му ръка, защото щеше да припадне от сладкото мъчение. Цялото ѝ тяло беше изпълнено с настойчив копнеж, за който нямаше думи.

Без да забележи, тя премести хълбоците си по-близо до неговите и се притисна към набъбналата му мъжественост. Бедрата ѝ се задвижиха в ритъм, на който дори не беше подозирала, че е способна. Чу тихия му стон, но си помисли, че това е реакция на горещия, влажен ритъм на устата му.

Скоро ще станеш моя — каза си въодушевено Себастиан. Доведох те дотам, докъдето исках. Знам, че тялото ти жадува за моето,

и ти ще получиш всичко, каквото желаеш, Миньон, обещавам ти.

Устните му оставиха гърдите ѝ и се вдигнаха към шията и лицето ѝ, оставиха по кожата ѝ топла, влажна следа. Той намери ушенцето ѝ и мушна език в меката вдлъбнатинка. Мадлен въздъхна доволно и въздишката ѝ беше като музика в ушите му.

— Ти знаеш какво ще дойде сега, нали? — пошепна нежно той.
— Целувките ми ти харесаха. Сигурен съм, че ще ти стане още по-приятно, когато ми отдадеш цялото си тяло.

Мадлен много искаше да каже нещо, за да му бъде равностойна, но ѝ липсваха думи. А и прегръдката му беше толкова завладяваща. Не можеше да направи нищо, само стоеше и го гледаше. Този мъж беше запалил в тялото ѝ огън, който я подлудяваше. Само след миг обаче тя се засрами от себе си и скри пламналото си лице на гърдите му. Нима мъжете като него умееха да превръщат всички жени в глухи, неми същества, покорни на желанията им?

Себастиан мушна ръка под коленете ѝ и я вдигна без усилие, за да я отнесе на леглото.

Положи я внимателно върху меката завивка и полегна до нея, като покри половината ѝ тяло със своето. Зацелува я отново като умиращ от жажда и скоро тя започна да мачка страстно раменете му, докато той задиша тежко от непоносимото желание.

— Само за миг, сладката ми — прошепна задъхано той.

Той стана с гъвкаво движение и бързо свали дрехите си. Ризата и шалчето се озоваха на пода, последваха ги обувките и чорапите. Накрая отвори копчетата на панталона си и го изхлузи от бедрата.

Мадлен пое дълбоко въздух и Себастиан я погледай изненадано. Тя седна в леглото, смаяна от нечуваното според нея безсрамие да се покаже пред една жена чисто гол, и то възбуден. Очевидно беше забравила, че самата тя е полугола.

— Значи рисунките са лъгали! — извика почти сърдито тя.

— Какви рисунки? — попита слисано Себастиан. Изведнъж се сети, че може би безчувственият ѝ любовник изобщо не се е показвал пред нея гол. — Никога ли не си виждала гол мъж?

— Само на картина — отговори тихо тя.

Себастиан се усмихна съжалително.

— Не бях помислял за това. — Той вдигна ръце, решен да изтърпи и това. — Е, какво ще кажеш, мила? Харесвам ли ти в този

вид?

Замисленият поглед на Мадлен се премести неохотно от слабините към лицето.

— Забележително постижение, мосю.

Смехът разтърси цялото му тяло и отново привлече погледа ѝ към гордо стърчащата му мъжественост.

— Ти наистина умееш да се изразяваш оригинално. — Той приседна на леглото и доближи до нея обекта на интереса ѝ. — Искаш ли да ме помилваш?

Мадлен поклати глава и бързо се отдръпна.

— Не бива да се страхуваш. Обещах, че ще ти покажа как да разбереш дали те харесвам. — Той взе ръката ѝ, сложена като броня пред гърдите, и постави пръстите ѝ върху възбудения си член. При докосването ѝ бе разтърсен от силна тръпка, а тя пое шумно въздух.

— Той е жив! — прошепна изумено тя.

— Той е част от мен. Изключително непослушна и невъзпитана част, Миньон, но пък е най-подходящ да ти достави удоволствие. — Той прокара ръката ѝ по цялата му дължина. — Усещаш ли как расте, когато ме милваш? Това е добре. Колкото по-дълъг и твърд става, толкова по-скоро ще бъда в състояние да ти доставя удоволствие.

Мадлен се взря в лицето му. Значи рисунките имаха право. Сега той очакваше от нея да вдигне ризата си до талията и да отвори краката си за него. Тя потрепери и рязкото ѝ движение предизвика силно трепване у него.

— Не знам дали...

— Разбира се, че знаеш — отговори ѝ самоуверено той. — Позволи ми да ти помогна при събличането. Не искам да измачкаш хубавата си рокля.

И този път старият трик сработи — всяка жена беше готова да се съблече, за да спаси от повреждане дрехите си, все едно дали ѝ бяха единствените или гардеробът ѝ беше пълен. Той изхлузи тънката материя през главата ѝ, но разбра, че това е невъзможно докато тя продължава да държи в ръката си възбудения му член.

— Никога не бях помислял, че в такъв момент ще помоля жената да ме пусне — усмихна се той и освободи внимателно ръката ѝ. — Само след минута ще ти дам възможност да си поиграеш с мен,

колкото се искаш. Да, така е по-добре. — Той хвърли роклята ѝ на пода и побърза да свали долната ѝ риза.

— Готови сме — прошепна подканващо той, излегна се на леглото и се обърна към нея: — Къде бяхме спрели? — Той я придърпа към себе си. — Ето, точно така беше легнала. А сладката ти малка ръка... — Той я взе и я сложи върху хълбока си. — Прави с мен, каквото искаш, Миньон. Аз съм твой покорен слуга.

Ръката ѝ остана неподвижна върху хълбока му и Себастиан трябваше да се въоръжи с търпение. Затвори очи и скръсти ръце зад главата си, решен да чака. Въздъхна благодарно, когато ръката ѝ най-после се раздвижи и пръстите ѝ внимателно се сключиха около члена му.

Мадлен се подпря на лакът, за да може да го вижда по-добре. Проснатото пред нея тяло беше силно и мускулесто. По бронзовата кожа танцуваха трепкащите пламъчета на свещите. Дълбоки сенки се образуваха по продължение на ребрата към вдлъбнатинката на корема. Възбуденият му член стърчеше необезпокояван и горд и тя най-после разбра, че авторът на рисунките имаше право да рисува така мъжете. Значи това беше мъж. На лицето ѝ изгря усмивка.

Гърдите му бяха плоски, с шоколадовокафяви зърна. Той изпитваше огромно удоволствие да милва с ръце и устни гърдите ѝ, защо пък тя да не опита с неговите? Може би и на нея щеше да ѝ стане приятно.

Тя се облегна на него, гърдите ѝ се потриха в лакътя му и Себастиан въздъхна мъчително. Стисна здраво зъби и остави горещото ѝ, усърдно езиче да помилва гърдите и зърната им. Изненада се, когато неговото зърно реагира подобно на нейното — първо се сви, а после оживя под докосванията ѝ. Когато ръката ѝ инстинктивно се сключи по-здраво около възбудения му член, тялото му потръпна от наслада. Мадлен го подръпна внимателно, сякаш се опитваше да го удължи. Себастиан изохка и отново захапа долната си устна.

Младото момиче го погледай уплашено.

— Сигурно ти причиних болка!

— Не — промърмори в отговор той. — Аз... това ми харесва.

Ръката ѝ помилва втвърдения член и се задвижи нагоре-надолу по ствола му. Себастиан затвори очи и се запита с какво е заслужил това сладко мъчение. Това ли беше същото девойче, която само до

преди няколко минути трепереше от страх, че ще влезе в леглото му? Очевидно тя не беше толкова непросветена, колкото беше предполагал досега. Притежаваше същата силна чувственост като него.

Докато тя продължаваше да го милва, нервите му се обтегнаха до скъсване. Навсякъде, където минаваха целувките ѝ, в тялото му се разгаряше огън. И най-лекото потъркване на кожата ѝ о неговата му причиняваше непоносима болка. Не можеше да си обясни какво става с него. Неопитното ѝ езиче оголваше нервите му и го караше да стене задавено. Той захапа до кръв долната си устна и се запита дали ще издържи докрай. Може би трябваше да я спре. Неопитните ѝ милувки го възбуждаха както никога досега.

Най-после осъзна какво беше станало. Чуваше съскането и пращенето на огъня, сякаш камината беше само на сантиметри от ухото му. Влажното шумолене на вятъра в клоните на дърветата отвън свиреше в главата му, сякаш стената на къщата беше изчезнала. Той се обърна към Миньон и се взря в лицето ѝ. Чу тихото плъзгане на дъха ѝ между устните и видя как около лицето ѝ изгря многоцветен светлинен ореол. Мозъчна буря! Никога досега не беше спал с жена в това състояние.

Изведнъж Себастиан разбра, че времето е дошло. Изправи се и я притисна да легне на възглавницата. Тя се отпусна назад, но само след миг отново протегна ръце към него. Той взе китките ѝ и ги задържа над главата ѝ.

— Сега е моят ред — проговори гърлено той.

Сведе глава и впи устни в нейните. Езикът му проникваше отново и отново в сладките дълбини на устата ѝ и я предизвикваше да сложи край на протестите, макар че тя изобщо не бе помислила да се съпротивлява.

Сърцето ѝ биеше като лудо. Тя не можеше да диша, объркаността ѝ се засилваше. Внезапно устните му се отделиха от нейните и се плъзнаха надолу по тялото ѝ. Спряха за малко, за да се насладят на кадифената мекота на гърдите ѝ. Когато засмукаха зърното, тя се изви като змия, извика от внезапната болка, но не се отдръпна нито за миг.

В тялото ѝ се разля дива, неопикуема сладост. Без да пуска китките ѝ, Себастиан се плъзна по-надолу, коляното му раздели нежно краката ѝ. Отдадена изцяло на новите, непознати чувства, които разтърсваха тялото ѝ, Мадлен се подчини с удоволствие на натиска му.

Опитният език, който милваше кожата на корема ѝ, я караше да потръпва и да се извива в прегръдката му. Себастиан трепереше като в треска. Стаята беше пълна с шумове и миризми и той затвори очи, за да се изолира от тях. Трябваше да се съсредоточи само върху нейното ухание, върху нейните шумове, върху меката ѝ кожа. Тя беше като кадифе и сметана под търсецата му уста, тук топла и сладка, там влажна и ухаеща на мускус. Пръстите му неуморно изследваха разликата между меката коприна на гърдите и сметановата повърхност на бедрата. Неочакваният аромат на лимон между гърдите ѝ замая главата му, а пикантното ухание на пола ѝ го подлуди. Тя се извиваше така сладостно под него, че той трябваше да притисне хълбоците си до болка към матрака, за да намали сладкото мъчение. Не искаше да я разочарова, но нямаше да може да спре експлозията.

Когато най-после пусна китките ѝ, тя остана неподвижна. Много внимателно Себастиан протегна ръка и намери центъра на женствеността ѝ, влажна и топла плът, толкова нежна, че той едва повярва на ръката си. Когато пръстите му се плъзнаха навътре, тя пое дълбоко дъх и нервите му едва не се пръснаха. Тихият ѝ стон, когато Себастиан разтвори меките устни, за да направи място за пръста си, разтърси тялото му като в треска.

— Шшт — прошепна нежно той. Вкуси я и тя започна да стене. Главата ѝ се мятеше безсилно по възглавницата.

— Non! Non! Par grace!

Дойде ѝ твърде много, разбра Себастиан, поучен от дългия си опит. Тя беше готова за него, а той беше твърде близо до експлозията, за да може да понесе това допълнително удоволствие. Затова се надигна бавно, устните му се насочиха отново към гърдите ѝ, кожата му се отърка в нейната, за да ѝ предаде топлината и увереността си. Той трепереше от желание и проклинаше силата му, защото знаеше, че този път няма да може да я доведе до оргазъм. По-добре беше да прояви малко егоизъм и да побърза. Когато отново си възвърнеше разума, щеше да започне отначало и да ѝ даде удоволствието, което заслужаваше.

Той се наведе над нея, целуна я жадно, изчака дишането ѝ да се успокои малко и прошепна:

— Ще бъда колкото се може по-бавен, Миньон, но ти вероятно разбираш, че всичките ми добри намерения отидоха по дяволите.

Мадлен отвори очи. Напълно завладяна от чувствата, които пронизваха тялото ѝ, тя виждаше над себе си само впечатляващо красивото мъжко лице и тъмната фигура, от която се излъчваше неустойима сила. Всеки нерв в тялото ѝ беше опънат и тя едва говореше.

— Не можеш ли малко по-бързо?

Внезапен луд смях разтърси тялото му. Тази жена не преставаше да го изненадва, дори в ситуация като тази. Смахът помогна. Той отведе тялото му достатъчно далече от критичната пропаст на оргазма и той можа да се настани между бедрата ѝ достатъчно овладян и спокоен. Проникна леко във влажната ѝ утроба, но не можа да продължи. Усети неочакваната преграда и чу как тя пое мъчително дъх. Когато натисна малко по-силно, тя изплака и се опита да го отблъсне.

— Миньон! — прошепна укорно той между здраво стиснатите си зъби. — Ти си девствена!

Мадлен знаеше мнението му за девствениците. Нямаше представа как е разбрал, но тя трябваше да отрече.

— Non — прошепна отчаяно тя и се опита да скрие лицето си във възглавницата.

Себастиан си каза, че би трябвало да спре и да я остави, но тялото вече не му се подчиняваше. Хълбоците му се притискаха като безумни в меката ѝ плът. Нищо не беше в състояние да го спре. Най-малко нежната ципа на девствеността ѝ.

Той се надигна и я издърпа към себе си. После отново се приведе към лицето ѝ и я целуна дълго и страстно.

— Много съжалявам, миличка. Ще ти причиня болка. — По дяволите! Как не му се искаше да прави това!

Притисна отново устни в нейните и ръката му си проправи път между краката ѝ. После се надигна и проникна в утробата ѝ с единствен мощен тласък.

От гърлото ѝ се изтръгна задавен вик на болка и Себастиан усети как тънката преграда се разкъса под напора му. Той почти не усети болка, когато ноктите ѝ се забиха в гърба му. Беше готов да изтърпи всичко, само да облекчи болката ѝ. Чу тихото ѝ хълцане, което дойде сякаш много отдалеч, макар че устата ѝ беше точно до ухото му.

Свърхчувствителните му сетива бяха устремени към мястото, където телата им се сливаха. Трябваше да напрегне цялата сила на волята си, за да задържи могъщия си напор. Тя беше толкова тясна, че нямаше нужда от движения. Тялото му пулсираше във вътрешността ѝ, опитваше се да изпълни тясната ѝ утроба и да я разшири. Той чуваше как кръвта пулсира във вените ѝ, как животът се възвръща в тялото ѝ. Това беше най-прекрасният звук на света. Тялото му трепереше от усилието да се овладее. Състоянието му беше такова, че щеше да я вземе бързо и бурно и да ѝ причини болка.

Тя беше тази, която се раздвижи неспокойно под него. Водена от непогрешимия си инстинкт, тя помилва гърба му, потри хълбоците си в неговите и прошепна умолително:

— Помогни ми!

Себастиан нямаше нужда от повече окуражаване. Той се опря на лакти и внимателно проникна по-навътре.

— Боли ли те? — попита загрижено той, уплашен от тихата ѝ въздишка.

— Не! — Дрезгавият ѝ шепот отекна като гръм в ухото му. — Направи го... пак.

Себастиан не можа да сдържи усмивката си.

— Още веднъж, и още веднъж, и още веднъж. Само за теб, малката ми.

Мадлен усети как в утробата ѝ се разля сладостна вълна. Никога не беше предполагала, че сливането между мъжа и жената може да бъде толкова прекрасно. Тласъците му ставаха по-бързи, той проникваше все по-дълбоко и по-дълбоко в най-интимната ѝ същност. Тя изпитваше болка, но тялото ѝ се устремяваше към неговото, без да се съобразява с болката. Ритмичното пулсиране в утробата ѝ беше тъкмо това, от което имаше нужда в момента. Ръцете ѝ се вкопчиха в раменете му, стиснаха го с все сила, за да усилят ритъма. Силата на мъжа над нея се вливаше в тялото ѝ. Мигът на оргазма я завари неподготвена. Първият спазъм я разтърси до дън душа и тя извика силно. Вторият гърч беше толкова сладостен, утробата ѝ се разтвори, за да го поеме докрай във влажните си дълбини и тя замря в ръцете му.

Себастиан стисна здраво зъби. Още малко, само още малко! Положи я внимателно върху леглото и се отдаде на собствените си избликнали като буря чувства. Първият могъщ тласък го разтърси като

никога досега, викът му отекна силен и остър и той усети срам, че се е отдал без остатък на това напълно ново усещане.

В този момент на пълното сливане той разбра, че опитът му да остане далеч от нея се е провалил напълно. В този момент човекът Себастиан Д'Арси се беше загубил като личност. В този момент, на това място, потънал в утробата ѝ, той стана част от едно цяло, много по-голямо от самия него.

Без да я изпуска от прегръдката си, той полегна нежно върху нея и зачака сърцата им да се успокоят и дишането им да стане равномерно. После се претърколи настрана и я привлече към себе си. Ръцете му се плъзнаха по копринената мекота на кожата ѝ и той я притисна към себе си, без да се отделя от хълбоците ѝ. Мълчеше, защото не знаеше какво би могъл да каже на жената, съумяла да му достави това никога неизпитвано удоволствие. Думите, които напиреха на езика му, бяха забранени.

Мадлен се усмихна в мрака и помилва лицето му. Тя беше станала жена. Благодарение на него беше узнала какво се случва между мъжете и жените и знанието за това я изпълваше със задоволство. Вече не се срамуваше от реакцията си. Никога досега не се беше чувствала така ранима и в същото време преливаща от щастие. Добре направи, че избра тъкмо този мъж. Той беше не само дяволски красив, но и невероятен любовник. Беше нежен, деликатен и мек с нея. Сигурно щеше да бъде прекрасно да живее като негова метреса.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Мадлен седеше на синия диван в библиотеката. Лорд Д'Арси я беше повикал, но все още го нямаше. Какво ли казваха жените на завладяващо красивия мъж, с когото бяха прекарали нощта?

Малко преди разсъмване тя се събуди сама в леглото на лорда. Почака малко с надеждата той да се върне, но когато първите слънчеви лъчи проникнаха изпод спуснатите завеси, ѝ стана ясно, че е чакала напразно. Каза си, че той вероятно е зает с някой от своите експерименти или иска да запише поредния научен резултат. Макар че беше тук само от няколко дни, тя бе разбрала доста неща за него. Когато работеше над нещо важно, Себастиан губеше чувство за време и му посвещаваше цялото си внимание. Така стана и през нощта, когато беше зает с нея.

За момент тя затвори очи и допусна споменът за нощта да оживее в съзнанието ѝ.

Макар че нямаше никакъв опит в тази област, тя беше абсолютно сигурна, че Себастиан Д'Арси е съвършеният любовник. Сякаш самият той беше измислил това изкуство: спокоен, изискан, с непогрешим инстинкт по отношение на жената до себе си, знаещ как да ѝ достави удоволствие. Бяха се любили още веднъж, без да си кажат нито дума. Тя просто следваше примера му, целувка след целувка, ласка след ласка, и при това научаваше нови и нови тънкости, докато остана без дъх и устните ѝ се подува.

Чувствата, които Себастиан събуди в нея, нямаха нищо общо с разказите на Ауделия или с рисунките, които беше разглеждала. Властният порив да милва и да бъде милвана, чувствителността на кожата ѝ към най-леките му докосвания, триенето на наболата му брада в лицето ѝ, дъхът му по гърдите и бедрата ѝ — всичко това беше толкова прекрасно, че ѝ се искаше да плаче от неизказано желание. Това беше чудо и то нямаше нищо общо с глупостите, които ѝ бяха разказвали. А чудото на кулминацията не можеше да се опише с думи! Втория път той не бързаше да стигне до върха, а остана в нея цели

часове, или поне така ѝ се струваше, понякога напълно неподвижен, докато тя загуби окончателно съзнанието за материалността на тялото си и се сля с него без остатък.

Мадлен отвори бързо очи и поклати глава. Дали това умение беше характерно за всички светски мъже, или Себастиан Д'Арси имаше съвсем особено умения в любовното изкуство? Инстинктът ѝ подсказваше, че никой мъж няма да я накара да изпита отново това невероятно усещане. Дори сега, след не особено приятната сутрин, то беше живо в нея.

Разочарована от отсъствието му и все пак изпълнена със самоувереност, тя напусна леглото, за да се заеме с всекидневните си задължения. По пътя през задната стълба към стаята си тя не срещна никого от слугите, макар че при минаването ѝ няколко врати се открянаха многозначително. Когато влезе в кухнята, Хорас тъкмо обясняваше на събраните прислужници, че лорд Д'Арси ще уволни безмилостно всеки, който бъде заловен да се докосва до виното му.

Упоритите, тъпи погледи на персонала се насочиха към лицето ѝ. Мадлен знаеше още от самото начало, че никой не я обича, но сега беше станала техен враг. Тя беше съобщила на господаря за кражбата. Дори лицето на Хорас беше хладно и укоряващо, когато я поздрави.

Докато приготвяше закуската на лорда, тя се вслушваше, без да иска, в недоволния шепот зад гърба ѝ. Знаеше, че всички говорят за нея. Опита се да остане равнодушна, когато Хорас внезапно заяви, че той лично ще отнесе таблата на Негова светлост в лабораторията, макар че това беше нейна задача. Самият лорд Д'Арси наредил така, поясни многозначително Хорас с настойчив поглед в нейна посока.

— Най-масленото мляко се вкисва най-бързо — отбеляза подигравателно най-старата кухненска прислужница.

Хихикането след тази забележка показваше само едно: всички знаеха. И последното хлапе знаеше, че тя е прекарала нощта в леглото на лорда!

Мадлен осъзна, че това трябваше да се очаква — и преди всичко, че случилото се през нощта ще я направи още по-омразна на прислугата. Тя беше млада и хубава, непозната и на всичкото отгоре чужденка. Сега господарят се интересуваше от нея и всички бяха готови да я намразят. В манастира не цареше чак такава идилия, че да

не е разбрала що е ревност, но не беше подготвена за тази открита злоба.

След като икономът излезе с таблата, прислужничките се закискаха още по-високо, започнаха да я побутват и блъскат. Веднъж дори изляха гореща вода върху крака ѝ. Добре, че носеше дебели работни обувки, иначе щеше да се изгори ужасно.

Мадлен вдигна поглед към затворената врата, защото в коридора се чува стъпки. Не знаеше какво да мисли, чувстваше се чужденка в собствената си кожа. И все пак тя не съжаляваше ни най-малко за миналата нощ.

Себастиан сложи ръка на бравата и отново се поколеба. Той познаваше по-добре от всички слабостите си. Ала до тази сутрин не подозираше най-важното: че е страхливец.

Миньон беше девствена, а той дори не се сети да я попита! Той беше жалък подлец. Беше се любил с безброй жени и се славеше като познавач в тази област, но никога не беше имал девойка.

Защо беше позволил на безумното си желание да пренебрегне очевидните признаци на девствеността ѝ? Защо не искаше да повярва, че тя е недокосната и неговите собствени правила му забраняваха да я докосва? Сега се чувстваше като последен глупак. Знаеше, че е женкар и не може да устои на никоя жена, и като такъв си признаваше известна мъжка агресивност. Можеше да поеме отговорността за обезчестяването ѝ, но това не обясняваше защо, след като вече знаеше, се люби с нея още веднъж, за да ѝ покаже всички тънкости на единението между мъжа и жената. Дали това действие беше подпечатало съдбата ѝ?

Ръката му трепереше. Това момиче разцъфтя като цвете под вещите му ръце! А когато избухна в безпомощен плач на рамото му, той я научи да владее преливащите в сърцето ѝ чувства и да им се наслаждава докрай. А после я отнесе още по-високо, до самия връх на насладата, накара я да хълца неудържимо и накрая да се засмее.

Когато тя заспа, сгушена на рамото му, изтощена и изпълнена с доверие, той не можа да затвори очи. Угризенията на съвестта го държаха буден, а най-после го прогониха от спалнята. Той беше събудил съзнателно чувствеността ѝ и сега трябваше да си плати.

Когато вратата най-после се отвори и лорд Д'Арси застана на прага, Мадлен нямаше време да се изправи. Само до преди миг стаята

беше тиха като църква, а сега беше изпълнена докрай с присъствието на любимия ѝ. Слънцето заблестя по-ярко, розите ухаеха по-силно, въздухът стана по-свеж. Тласната от внезапен порив, тя се затича към него с грейнало лице.

— Мосю! — Усмихна се засрамено, но вдигна ръце и обгърна талията му. — Липсвахте ми, мосю... Себастиан! — прошепна задавено тя.

Когато той не отговори на прегръдката ѝ, Мадлен се стресна и веднага го пусна. Усмивката му беше очарователна както винаги, но в сините очи имаше бдителност, която я уплаши.

— Как си, Миньон?

— Добре съм, мосю — усмихна се спокойно тя.

Себастиан огледа внимателно лицето ѝ и установи, че е напълно овладяна.

— Много добре. — Какво щастие за теб, допълни на ум той.

После се обърна и започна да се разхожда из стаята. Не знаеше какво да очаква, когато влезе в стаята, беше подготвен за всевъзможни сцени. Все пак той се беше измъкнал подло от леглото и се беше скрил в лабораторията си, за да се овладее. Защо я беше оставил да се събуди сама в леглото му?

Някоя друга жена щеше да го посрещне плахо и засрамено. Повечето жени не умееха да се държат естествено с прелъстителя си. Можеше да се очакват изблици на срам, разкаяние, дори гняв. Кокетката щеше да се хвърли на гърдите му, да го приласкае, или да скрие лице в косите му, за да си поплаче за изгубената невинност. Миньон не направи нищо подобно. Той я беше притежавал по най-интимния начин, по който мъж може да притежава жена, а тя си оставаше спокойна и загадъчна както винаги.

Себастиан беше внимателен любовник. Той знаеше, че любовниците му очакват от него нежности и целувки, напомняне за радостите на миналата нощ. Жените обичаха да ги ласкаят, но Миньон не им приличаше по нищо. С нея трябваше да бъде много предпазлив. Не можеше да я прегърне нежно и да целуне полуотворените ѝ устни. В същото време умираше от страх, че няма да успее да се удържи и ще я събори на пода, за да я поведе отново по трънливия път на страстта.

Не, той не искаше просто да я върне в леглото си. Той я искаше завинаги, искаше да я махне оттук и да я скрие от любопитните хорски

очи. Желанието да закриля една жена не беше ново за него, но тази жажда да я притежава го изумяваше. Още с влизането си беше забелязал изпълнения с очакване поглед. Това момиче беше повярвало, че го обича. Разбира се, при дадените обстоятелства това можеше да се очаква, но то беше най-страшната грешка, която можеше да стори.

Без да съзнава какво прави, той прокара език по пресъхналите си устни. Чувстваше се неловко, че е заел толкова важно място в живота на друг човек. След като не беше устоял на изкушението да я завлече в леглото си, сега той носеше отговорност за нея.

— Искам да те попитам нещо, Миньон. Имаш ли работно място в Лондон?

Въпросът завари Мадлен неподготвена. Той изобщо не я поглеждаше, а сега и тази деловитост... Тя прехапа устни, за да не изкрещи в лицето му разочарованието си. Как може да е толкова спокоен и овладян след случилото се през нощта? Нима не вижда, че тя копнее за прегръдката му, за сигурността на целувките му? Дали пък снощи не беше реагирала твърде ентузиазирано? Дали не му беше омръзнала?

— Не, мосю.

Себастиан я погледна изненадано.

— Какво каза?

— Казах „не“, мосю.

— Мога ли да попитам какво възнамеряваш да правиш, след като прекараш една седмица тук и трябва да се върнеш обратно в Лондон?

Мадлен пое дълбоко дъх.

— Трябва ли да се върна в Лондон, мосю?

Себастиан не беше очаквал това. Досега Миньон правеше впечатление на момиче, което държи на традициите.

— Искаш ли да останеш тук?

Мадлен отново пое дълбоко дъх и отговори просто:

— Много искам да остана при вас, мосю.

Себастиан я погледна остро.

— Ясно ли ти е какво казваш?

— Моля ви да остана... в дома ви, мосю.

— И да ми служиш, така ли? — Себастиан наклони глава. — Нямах ли приятели в Англия? Нямах ли семейство? — Тя поклати глава и той ѝ повярва. Никой от близките ѝ не би допуснал една

толкова красива и невинна млада жена да остане в домакинството на един ерген. — Вероятно и сега не искаш да ми кажеш какво общо имаш с облога, който уж те изпрати при мен?

— Не, мосю.

Себастиан избухна в тих смях. Как добре умееше да отказва, без в думите ѝ да прозвучи безсмислен инат. Ако не беше видял очите ѝ, щеше да повярва, че малката е напълно спокойна. Ала в тъмните им дълбини имаше толкова ранимост, нищо, че тя се стараше с всички сили да я скрие. Този поглед му оказа много по-силно въздействие от потоци сълзи. Смелият ѝ дух имаше нужда от умел водач, от защита, докато се научи да се бори сам.

Лицето му омекна.

— Надявам се, разбираш, че полът ти е много сериозна пречка за намерението ти да постигнеш успех в попрището на главен готвач?

Мадлен не каза нищо и Себастиан не се изненада. Започваше да свиква с мълчанието ѝ, много по-ефектно от цяла батарея думи.

— Позволи ми да ти припомня някои факти. Никога няма да си намериш място в дом, където господарката ще те ревнува заради красотата ти. С това не те лаская, разбери. Вероятно от време на време си поглеждала в огледалото.

— Да, мосю. Мисля, че изглеждам приемливо.

— Приемливо? — Той я изгледа критично. — Ти си необикновена. С подходящи дрехи и малко повече самочувствие ще се превърнеш в истинска красавица. Искам да разбереш, че нямаш никакви изгледи да получиш добро място. Даже вдовица няма да си позволи да избере готвачка с такива необикновени качества. Ако изобщо те назначат някъде, това ще бъде в дома на ерген като мен.

— Разбирам, мосю. И какво толкова лошо има в това?

Себастиан усети как лицето му пламва. Мадлен го гледаше въпросително и той се почувства неудобно, но реши да бъде откровен докрай. Застана пред нея и заговори настойчиво:

— Този мъж няма да оцени нито душевните ти качества, нито таланта ти да готвиш. Той ще види в теб невероятно вкусна хапка, но в съвсем друго отношение. Ако го отблъснеш, ще те изхвърли на улицата без препоръки и ще се погрижи всичките му приятели да узнаят, че не си готова на някои „отстъпки“. Това ще ти затвори всички врати. — Той стоеше съвсем плътно пред нея. — Разбираш ли мисълта ми?

— Мисля, че да, мосю. — Мадлен се опитваше да обуздае радостта си, защото усещаше накъде води разговорът. Той щеше да направи, както тя искаше! — Май нямате особено високо мнение за мъжете. — В гласа ѝ имаше мека ирония. — Щом не мога да си намеря подходящо място в Лондон, ще се наложи да потърся другаде.

— Ще ти трябва дяволски късмет, за да намериш нещо наистина добро. Ако в къщата има съпруг, брат, чичо или син над шестнадесет години, можеш да бъдеш сигурна, че някой постоянно ще те преследва. Онова, което те очаква, е да бъдеш прелъстена и изоставена. — Той наблюдаваше внимателно лицето ѝ, за да види всяка подробност от реакцията ѝ. Само леките искри в очите ѝ показваха някакво вълнение. — Вярвам, че това не би ти харесало, или се лъжа?

— Прав сте, мосю. Наистина няма да ми хареса.

В гласа ѝ имаше смях и Себастиан се обърка.

— Е, какво предлагаш?

— Мисля, че вие разбирате тези неща много по-добре, мосю. Е, какво бихте ми препоръчали?

Себастиан едва не я разцелува. Точно този въпрос трябваше да му зададе!

— Предлагам ти да останеш известно време тук, преди да уредя положението ти.

Той спря за миг. Искаше да разбере дали предложението ѝ е приятно. Тя го гледаше спокойно, изпълнена с очакване.

— Аз съм учен. Изследвам нови идеи, разработвам хипотези и ги проверявам, за да изведа от тях обща теория. — Той подбираше грижливо думите си, за да не я наведе на погрешни мисли. Ала как другояче да се изрази, за да не ѝ позволи да мисли, че се отнася с нея като с най-желаната жена на света? Той искаше да я задържи само за себе си! — Една от моите хипотези е, че жената, самостоятелната жена, може да бъде абсолютно независима и не се нуждае от защитата на мъжа.

Мадлен смръщи чело.

— Ами ако не е заможна? От какво ще живее?

— От самочувствието си. — Той взе дебела папка листове от писалището си и я погледна втренчено. — Много бих искал да проверя тази своя хипотеза. За съжаление досега не бях намерил подходяща жена.

Той се обърна към нея и изпита неволно възхищение. Тази малка жена стоеше насреща му горда и решена на всичко. Копнееше да я грабне в прегръдките си и да я увери, че подаръкът, който му бе поднесла миналата нощ, е най-ценният в живота му. Искаше да ѝ обясни, че ако осъществи намерението му, тя ще стане независима не само от всички други мъже по света, но и от него. Не искаше никой мъж да ѝ налага авторитета си, да я подчини на волята си. Знаеше обаче, че не може да направи това. Експериментът му щеше да завърши още преди да е започнал.

— Мисля, че ти си личността, която търся, Миньон.

— Разбирам. — Лицето на Мадлен остана неподвижно. — И как ще ме научите да стана независима?

— Вероятно методите ми ще ти се сторят необичайни. Уроците ще бъдат в противоречие с всичко, което си научила в манастира. Някои неща дори ще ти изглеждат безогледни и неморални. Аз искам да приложа на практика не само собствените си идеи. Велики мислители като твоя сънародник Волтер вярват, че светът има нужда от нов морал, за да се развива.

— *C'est une des sopersitions de l'esprit humain d'avoir imagine que la virginite pouvait etre un vertu* — изрецитира тържествено Мадлен.

Очите на мъжа се разшириха.

— Точно така. Волтер е казал и че моралната стойност на девствеността не е нищо, освен суеверие. Къде си го прочела?

— Във вашата библиотека, мосю. Всяка сутрин идвам да почета тук, докато чакам хлябът да втаса. — Себастиан се смая още повече. — Сбъркала ли съм нещо?

— Не, разбира се. Но защо избра тъкмо този цитат, Миньон?

— Вие желаете да стана ваша метреса, така ли е? — Изражението ѝ беше напълно овладяно. — Или поне така мисля...

— Значи ти мислиш... — Тази жена не преставаше да го изненадва! — Искаш ли да станеш моя метреса?

— Оуі. Като ответна услуга за вашата привързаност аз няма да позволя на никой друг мъж да спи с мен. Ако съм правилно осведомена, вашата привързаност би трябвало да се изрази в материални придобивки като къща, мебели и нови дрехи. Аз съм готова да се откажа от всичко това, но да получавам редовно известна сума пари.

— Ти искаш пари? — Себастиан беше изпълнен с любопитство. Тази млада дама беше решила предварително всичко! — Защо са ти пари?

— C'est mon affaire.

Сега вече Себастиан се ядоса.

— Мисля, че е и моя работа, след като парите са мои.

Изведнъж Мадлен се запита дали не постъпи зле, като прояви такава откровеност. Ала фактът, че след миналата нощ той не намери нито една нежна дума за нея я беше ядосал повече, отколкото признаваше пред себе си. Е, късметът ѝ помогна да му се отплати със същата монета. На хладния му разум тя щеше да противопостави хладна пресметливост.

— Докато четях в библиотеката ви, намерих и нещо друго, мосю. — Тя посочи папката в ръцете му. — Говоря за този ръкопис. Вече съм почти сигурна, че е написан от вашата ръка. В него авторът твърди, че независимата жена не позволява на никой мъж да се меси в частния ѝ живот. Тя е длъжна да съсредоточи вниманието си върху онова, което желае, и не се интересува от останалото. Цитирам точно:

Никой мъж не бива да има монопол над чувствата на жената, защото и в най-добрия мъж живее душата на тирана. Не парите, а принципите трябва да определят избора ѝ.

— Вие ли сте написали това, мосю?

За момент Себастиан загуби ума и дума. Тази малка женичка беше изрецитирала пламенните му думи, както свещеническа дъщеря декламира Библията.

— И какво, ако е така? — попита предизвикателно Себастиан.

— Аз просто следвам мислите ви, мосю. Вие можете да споделяте леглото ми, но не и частния ми живот.

Себастиан, който досега се смяташе за опитен в светските дела, умен мъж, сега се почувства непохватен и недодялан. Тази жена беше обърнала ситуацията в своя полза и го беше поставила на мястото на молителя. Тя беше прочела ръкописа му. Защо не се сети да ѝ го даде сам? Нека Бог да е на помощ на човечеството, и най-вече на мъжката

му половина, когато я пусне на лов в обществото! Никога не си беше представял, че задачата му ще бъде толкова лесна. Трябваше само да култивира естествените ѝ склонности.

— Да не би нарочно да си ме избрала за свой учител, Миньон?
— попита той, повече от суетност, отколкото от благородство.

Мадлен разбра, че сега не е моментът да се откаже от нахалството си. Той я слушаше най-добре, когато му казваше нещо неочаквано.

— Наблюдавах ви, мосю, и установих, че сте мъж с вкус, интелигентност, добри маниери и забележителна красота. — Тя вдигна глава към него и нервите ѝ се опънаха. Защо не проявяваше поне малко нежност към нея? Точно сега, когато отчаяно се нуждаеше от нежността му! — Мосю Волтер сигурно би се отчаял от мен, но аз съм сигурна, че вие много скоро ще отстраните недостатъците и незнанието ми.

Себастиан я гледаше изумено.

— Вероятно би трябвало да се чувствам поласкан, че отговарям на потребностите ти. — В синия му поглед светнаха нахални искри. — Откъде можеш да си сигурна, че изборът ти е правилен?

Мадлен го погледа замислено.

— Снощи бяхте много мил с мен, мосю. Всъщност, аз не бих могла да коментирам поведението ви, тъй като просто нямам опит в тази област.

— Заслужих си го — промърмори недоволно Себастиан. После обърна гръб на писалището и продължи решително: — Трябва да си изясним положението, Миньон. Нямам намерение да ти предавам уроци само в леглото. Това е най-дребната ми грижа. — Лъжец, укори го съвестта, но той не ѝ обърна внимание. — Би могла още днес да заминеш за Лондон и да се предложиш на който и да е друг джентълмен. Ще установиш, че вече си събрала известни знания за поведението на мъжете. — Той отвърна поглед, за да не вижда повече раненото ѝ лице. Угризенията на съвестта не бяха характерни за него, но в този момент разбра колко болезнени могат да бъдат. — Ако решиш да останеш при мен, аз ще очаквам от теб да овладееш някои принципи, които, макар да ти се струват радикални и опасни, са единствените, които могат да те освободят от подчиненото положение на жената.

Той сложи ръка на рамото ѝ, както би направил баща с детето си. Не, сравнението беше глупаво. Когато погледна дълбоко в тъмните ѝ очи, които тази сутрин имаха цвета на узрели сливи, усети как в слабините му се надига лудо желание. Това желание дойде внезапно, но беше толкова настойчиво, че го смая. Тази малка девственица го бе избрала за свой покровител! Господ да му е на помощ, но той нямаше да я разочарова.

— Ще се справиш ли, Миньон?

Тя издържа на погледа му.

— Oui, monsieur.

Той дръпна ръката си, защото се страхуваше, че ей сега ще я погали.

— Тогава ще се наложи да те предупредя. — Посрещна сдържано изпитателния ѝ поглед и завърши делово: — В никакъв случай не бива да се влюбваш в мен.

За няколко секунди думите му увиснаха във въздуха, едновременно предизвикателство и заплаха. И двамата го разбираха.

— Аз не съм по-добър от другите негодници, от чиито интриги ще те науча да се пазиш — продължи вразумяващо той. — Може би съм дори по-лош, защото ти предлагам защита и помощ и в същото време съм твой любовник. Обикновено младата жена изпитва особена привързаност към първия си любовник. Затова те предупреждавам още в самото начало: аз не съм способен да изпитам чувството, което обикновено наричат любов. Ясен ли съм?

Мадлен се опитваше отчаяно да се пребори с обзелото я безименно разочарование. Ала лицето ѝ не издаваше нищо. Дори напротив, то блестеше с някаква вътрешна убеденост, която смая Себастиан. Вече беше много късно. Тя го обичаше, но никога нямаше да му го признае.

— Мисля, че още не разбирам всичко, което ми казвате, мосю, но ще се науча.

Себастиан я погледна с желание и се запита как ли ще се почувства, когато тя се отдаде на друг мъж. Знаеше, че е много опасно да мисли за бъдещето. В същото време осъзнаваше, че тя значи за него много повече от всяка друга жена в живота му. Затова беше длъжен да я научи как да се пази от мъжете като него. Той щеше да я направи най-великата куртизанка на всички времена.

— Изборът е твой. Не искам да идваш в леглото ми, преди да си сигурна, че го правиш от любопитство, не от привързаност.

Това умно решение беше в ярко противоречие със силния порив да я грабне в прегръдките си и да потъне толкова дълбоко в нея, че да я разкъса със силата на страстта си. А когато двамата останеха без дъх от силата на любовта си, да ѝ заяви, че всичко, казано дотук, не е истина. Той я искаше само за себе си и нямаше намерение да я отстъпва на никой друг! Господи, той беше полудял! Защо поне не я целунеше?

Мадлен дори не подозираше какви мисли го вълнуват. Тя се взираше в красивото му лице и откриваше в очите му само сдържаност и хладина. Все пак забеляза, че му се иска да я целуне, но не смее да го направи. Откъде бяха тези сенки на съмнение в сините му очи? В нея ли се съмняваше или в самия себе си?

— Е, добре, мосю — проговори тихо тя. — Не искам да изглеждам неучлива, но каква ще бъде издръжката ми?

Себастиан се усмихна облекчено. Опасният миг беше отминал.

— Имаш право да питаш. — Той отстъпи крачка назад и остави ръкописа си на писалището. — Ако си прочела изследването ми, вероятно знаеш, че добрата метреса трябва да бъде и опитна светска дама. Вероятно вече си определила сумата?

— Не, мосю. Готова съм да приема всяко ваше решение.

— Какво ще кажеш за петстотин фунта годишно?

Изненаданото изражение я издаде. Не беше очаквала повече от двеста. Все пак тя успя да се овладее и попита делово:

— Толкова ли плащате на сегашната си метреса?

— В момента нямам метреса — отговори той и едва не се засмя на облекчението в погледа ѝ. Дали пък не се страхува от конкуренция? Или беше нещо лично? В противоречие със здравия разум той се надяваше да бъде последното. — Ако желаеш, мога да увелича сумата.

Мадлен веднага разбра, че той иска да я постави на изпитание, макар да не знаеше какво точно има предвид.

— Вие очевидно не очаквате кой знае какво срещу парите си, мосю, след като не се нуждаете от мен в леглото си. Не мога ли да спечеля парите по друг начин?

Възхитен от тази проява на самостоятелност, Себастиан отговори:

— Имаш ли някакво предложение?

— Мога да продължа да ви готвя.

— Не, съжалявам, но няма да стане. Ще имаш твърде много други занимания.

— Тогава бих могла да ви помагам в работата.

— И как си го представяш?

— Вие правите какви ли не експерименти. Аз пиша и чета на френски, английски и латински. Мосю Хорас казва, че понякога оставате по цяла нощ, за да препишете на чисто бележките си. Мисля, че бих могла да ви помагам.

Себастиан я гледаше изпитателно. Само след няколко дни това момиче познаваше всяка подробност от начина му на живот. След по-малко от седмица домакинството му изглеждаше напълно променено. В края на седмицата вероятно щеше да започне да му обяснява как да прави експериментите си. Тази жена беше прекалено съвършена и не можеше да бъде истинска!

— Съгласен съм, стига да не занемаряваш уроците си.

Мадлен се усмихна доволно.

— Има и още нещо, мосю.

— Това не ме изненадва.

— Когато съм готова с обучението, ще ми трябва препоръчително писмо.

— За какво, Миньон? — усмихна се снизходително Себастиан.

— Щом искате да вървя по свой път, ще ми трябва достъп до доброто общество.

Той избухна в смях.

— Когато свърша с теб, цял Лондон ще падне в краката ти.

— Толкова ли сте сигурен в уменията си, мосю? — попита скептично тя.

Той помилва устните ѝ с върха на пръста си.

— Целуни ме, скъпа, за да сключим сделката.

Тя го целуна, леко и бегло като докосване на пеперудено крило. Себастиан се улови, че се устремява към примамливата ѝ топлина, и побърза да се отдръпне. Ако това момиче само знаеше как го изкушава... Когато завършеше образованието ѝ, лондонските женкари трябва много да внимават и да пазят сърцата и кесиите си от тази малка магьосница.

Веднага след обяда Мадлен се запъти към близкото село Хайт, разположено на брега на Ламанша. В джоба си носеше банков чек за необичайната сума от сто двадесет и пет фунта. Още сега щеше да изпрати по-голямата част от нея на лелите си. След като размисли добре, тя стигна до заключението, че е добре да прибави към парите едно кратко писмо.

Мила лельо Хенрис, мила лельо Жюстин!

Аз съм добре и съм на сигурно място. Преживях чудни неща! Намерих си добро място. Изпращам ви възнаграждението си за първите три месеца. Употребете го за нуждите си. Предайте на маман най-сърдечните ми поздрави.

Мадлен

Все още не можеше да им каже къде се намира и защо. Надяваше се обаче, че с тези пари ще спаси майка си.

В селото от всички страни я следваха любопитни погледи. Тесните калдъръмени улици бяха обкръжени със стари къщи, приведени от годините. Мъжът зад гишето в банката взе чека от лорд Д'Арси и я изгледа мрачно, ала изпълни желанието ѝ да получи чек за сто фунта и да ѝ изплати останалите в банкноти по пет фунта. Обяснението му къде се намира пощата беше съвсем кратко и нелюбезно.

Мадлен излезе от банката с увереността, че никой в селото не може да я понася. Затова и не се осмели да попита за пътя, а просто обиколи тесните улички, докато намери пощенската станция. Тук спираха дилижансите от Лондон.

Тя влезе в помещението, без да смее да вдигне глава. Под ниските греди висяха гъсти кълба дим. Мадлен хвърли бегъл поглед към мъжете, насядали около огъня, и забеляза, че единият се е пременил в импровизирана униформа. Мина мълчаливо покрай масата и застана пред гишето.

— Искам да изпратя писмо до Лондон — проговори любезно тя и погледна червендалестия мъж зад стъклото.

Вместо да приеме писмото ѝ, той я огледа пренебрежително.

— Какво ми дрънкате?

— Говоря ви на английски, мосю.

— Вие сте французойка! — Той почти изкрещя тази дума и веднага привлече вниманието на мъжете около масата. После изтръгна писмото от ръката ѝ. — Какво търси една френска курва в нашия Хайт?

Мадлен се опита да обуздае нахлулия в гърдите ѝ гняв. Не можеше да разбере защо този англичанин я нарече курва.

— Аз съм прислужница в дома на лорд Д'Арси.

Мъжът я изгледа с нахална усмивка.

— Значи вие сте новата приятелка на лорда? Вече чух, че си е довел някаква лондончанка.

Мадлен не се помръдваше.

— Аз съм новата главна готвачка на лорд Д'Арси.

Лицето му се изкриви презрително.

— Това май е някаква нова дума за уличница?

— Това означава, че му готвя.

— Защо още не съм ви виждал? Всички готвачи на лорда правят покупките си тук.

— Нова съм, затова. — Тя посочи писмото, почти смачкано от дебелията му ръка. — Колко трябва да ви платя?

Мъжът погледна адреса, после вдигна плика и го размаха към другите мъже.

— Чухте ли, тази е французойка!

Тези думи отрезвиха изведнъж дузината ухилени лица и към Мадлен се устремиха няколко чифта враждебни очи. Досега мъжете в стаята изпитваха към нея чисто плътски интерес, който внезапно беше заменен от открита враждебност. Един от омразните им неприятели отвъд канала беше посмял да дойде при тях!

Мъжът в червения сюртук скочи от мястото си и закрочи наперено към гишетото. Тясното му лице беше оброчено от дълги мазни коси.

— Какво търси една френска уличница в Хайт? — Той протегна ръка към нея, сякаш искаше да свали бонето ѝ.

— Я го махни, за да те разгледам по-добре, малката.

Мадлен му обърна гръб и попита строго мъжа зад гишето:

— Ще приемете ли писмото ми или не?

— Няма да го направиш, Джак! — отговори мъжът с червения сюртук, украсен с пагони на сержант. — Сигурно французите са я изпратили да ни шпионира.

Мадлен се обърна възмутено.

— Писмото е за лелите ми!

Войникът протегна ръка и докосна рамото ѝ.

— Ами ако и те са шпионки? Във вестника пише, че всички трябва да внимават за подозрителни личности. Тук гъмжи от френски шпиони! — Без да му мисли много, сержантът я сграбчи за рамото. — Ти си шпионка, сигурен съм. Дошла си да огледаш пристанището, а сега изпращаш вест на съучастниците си. Шпионка!

При всяка дума Мадлен потреперваше като от удар. Лицата на другите мъже също изразяваха заплаха. Искаше ѝ се да бъде сигурна, че името на лорд Д'Арси е достатъчно, за да я предпази от бруталността им, но мръсните, запотени лица на мъжете, които я бяха наобиколили, не предвещаваха нищо добро.

Тя преглътна гордостта и страха си и се опита да изглежда спокойна и делова. Погледна войника, който я държеше за рамото, и попита тихо:

— Кой сте вие?

— Аз съм Уейл, шеф на местната милиция — отвърна гордо той.

— Ние всички сме патриоти и не понасяме французите! — подкрепи го един от мъжете.

Третият вдигна от пода някаква желязна кука и я размаха заплашително.

— Само да посмее вашият Наполеон да ни нападне, ще му дадем да се разбере!

— Точно от такива като теб ни предупреждаваха да се пазим — ухили се униформеният.

— Аз не съм шпионка, разберете. Аз работя при лорд Д'Арси. — Мадлен огледа лицата им с напразната надежда да открие някой разумен. — Идете в Брейкън Манър и попитайте.

— Няма защо да досаждаме на Негова светлост. Хванете я, момчета, и да я заведем в съда на Хейстингс!

— Не мисля, че това е необходимо.

При тези думи Мадлен се обърна и видя застаналия на вратата иконом Хорас.

— Мосю Хорас — поздрави го облекчено тя.

Мъжът кимна кратко.

— Мадмоазел Миньон.

— Познавате ли я? — попита изненадано Уейл.

Хорас го изглежда хладно.

— Да. Тя е новата главна готвачка на лорд Д'Арси.

Макар и с недоволно мърморене, мъжете бяха принудени да се оттеглят.

— Можеше да ни го каже веднага — оправда се някой.

Мадлен предпочете да премълчи. Трябваше непременно да изпрати писмото. Погледна Хорас и реши да го помоли за помощ.

— Бихте ли ме почакали за момент, за да се върнем заедно в Брейкън Манър?

Мъжът кимна бегло и тя разбра, че никак не му е било приятно да влезе в ролята на неин спасител. Никой в дома на Себастиан не я обичаше. Е, нали все пак я подкрепи в тази трудна ситуация!

— Ще приемете ли писмото ми? — обърна се отново тя към мъжа зад гишето.

Той изглежда презрително смачкания плик.

— Не изпращаме френски писма. — Усмивката му беше нагла.
— Адресът е написан на френски.

Мадлен взе писмото си и се опита да го изглади.

— Това е английски.

Мъжът примигна, но изобщо не погледна към плика.

— Френски е. Нищо не мога да разбера.

Мадлен прехапа устни. Лелите ѝ трябваше да получат парите!

— Ако сложим върху плика печата на лорд Д'Арси, вие ще го изпратите в Лондон, а там сигурно има хора, които знаят френски — намеси се внезапно Хорас.

Мъжът зад гишето го изглежда тъпо.

— Добре. Но не мога да гарантирам, че ще пристигне.

Хорас се приближи, сложи подписа си под адреса и го подпечата с герба на лорд Д'Арси.

— Времената са трудни, мадмоазел. На ваше място никога вече не бих напускал без придружител земята на лорд Д'Арси — посъветва я хладно той, докато вървяха по пътя към имението. — Хората в Кент не са особено добре настроени към чужденците.

— Това е твърде меко казано, мосю Хорас — опита се да се усмихне Мадлен. Все едно ѝ беше казал, че и той споделя общата омраза към французите.

— На кого писахте, мис? — попита внезапно Хорас. — Негова светлост каза, че нямате роднини в Лондон.

От тази проста забележка Мадлен разбра, че Хорас не е дошъл случайно в селото. Беше я проследил. Но защо? Без да го погледне, тя отговори:

— Не прочетохте ли името, когато сложихте подписа си?

Мъжът не каза нищо и тя се усмихна тържествуващо. Ала усмивката ѝ скоро угасна. Ако разкажеше на лорд Д'Арси какво е видял и чул, положението и щеше да стане ужасно.

Как ли щеше да реагира Себастиан, когато узнаеше, че тя е племенницата на сестрите Фокан? Дали щеше да се ядоса? Или да се разочарова? Да се обиди? Ами ако ѝ откажеше положението на метреса?

Всяка от тези възможности беше повече от неприятна. Мадлен въздъхна угрижено, после здраво стисна зъби и изправи глава. Той трябваше да я иска! Тя ще направи всичко, но той трябва да я задържи.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Октомври 1803 година

— О! Да, виждам го!

Ръката на Мадлен се склочи по-здраво около месинговия цилиндър на телескопа, който беше вдигнала пред очите си. В светлото петно на лещата се люлееше триъгълно платно.

— Какъв е корабът? — Себастиан стоеше плътно зад нея и тя усещаше ръката му на гърба си.

Мадлен примигна, за да различи вида на платното, което сякаш плуваше пред равномерната синева на морето и небето.

— Не мога да кажа точно.

— Погледни още веднъж. Когато живееш толкова близо до брега, е много важно да се научиш да различаваш корабите.

Тя се опита да се съсредоточи, но това ставаше все по-трудно. Ръката му се плъзгаше бавно по гърба ѝ. Още при първия урок преди три седмици тя се научи, че трябва да приема присъствието му и да остава колкото се може по-равнодушна. Винаги когато оставаха сами, той започваше да я милва. Не можеше да го обвини, че я изкушава, защото докосванията му не бяха интимни или принудителни. Той си играеше с къдриците ѝ, с панделката на шията ѝ, докато говореше, галеше връхчетата на пръстите ѝ. Все пак докосванията му не бяха небрежни и между другото, каквито се стараеше да ги представи, и Мадлен невинаги успяваше да ги остави без внимание. Ето и сега се раздвижи нервно под ръката му. Телескопът се измести и платното изчезна от очите ѝ.

Ръката му се вдигна към уреда и го нагласи правилно.

— Съсредоточи се — заповяда строго той.

Мадлен прехапа устни. Винаги когато реагираше на докосванията му, той ставаше строг. Тайно в себе си тя предполагаше, че реакцията ѝ му харесва, но това не правеше положението ѝ по-леко.

Най-интересното беше, че всички предупредителни слова завършваха по един и същи начин: и не се влюбвай в мен.

— Колко мачти има корабът?

— Една. — Тя се вгледа по-внимателно. — Не, две. Ох... една.

Ръката му се склочи около талията ѝ и я притисна леко.

— Четириъгълни ли са платната?

— Да. А, сега вече го познах. Това е шхуна. — Тя се обърна и го погледна въпросително. Той беше толкова близо до нея, че бузата му милваше брадичката ѝ, дъхът му галеше лицето ѝ, очите му бяха затъмнили дори синевата на морето.

Мадлен видя блясъка в очите му и разбра, че това е реакция на близостта ѝ. Погледът ѝ спря върху устните му, отдалечени само на сантиметри от нейните. Не я беше целувал от сутринта, когато склучиха сделката. Тя спря да диша и го погледна очаквателно. Много ѝ се искаше този път да задоволи необяснимия глад за нежност, който я обземаше винаги когато бяха заедно.

Ръката му стисна по-силно талията ѝ и я привлече към силното му тяло. В следващия миг обаче той я обърна настрана, за да застане пред рисунката с корабите, закачена на стената до прозореца.

— Кои очертания ти се струват най-близки до видяното?

Разочарована и гневна, Мадлен посочи първите, които ѝ попаднаха пред очите.

— Това е едномачтов скутер. Шхуните имат по две мачти. — Той притисна още веднъж талията ѝ и отстъпи назад, за да я обърне към себе си.

Засрамена, но и разочарована, че той повече не я докосва, Мадлен се усмихна сияещо, но без вътрешно убеждение.

— Аз съм безнадежден случай, мосю. Не мога да схвана и толкоз.

Мъжът вдигна рамене.

— Е, поне разпознаваш много точно онова, което виждаш, макар че още не си свикнала с наименованията. — Той затвори лещата на телескопа. — Избра правилния кораб. Това беше „Алдебаран“, един от крайбрежните скутери, който всеки ден минава оттук. Англия хаби много време да защитава бреговете си от контрабандисти — не помалко, отколкото от французите. За щастие с французите имаме по-голям късмет.

Стараяйки се да изглежда небрежна, Мадлен отговори:

— Това е щастие и за избата ви, мосю.

Само две седмици след пристигането ѝ цялата изба с вината беше преустроена. Мадлен не знаеше колко му е струвало това, нито кой му е доставил стоката, но вината, които им поднасяха вечер, бяха наистина превъзходни. За нещастие, след като тя беше напуснала кухнята, ястията бяха безвкусни и типично английски: варено месо, картофи и зеле.

Себастиан се облегна с безизразно лице на писалището си и се опря на единия крак.

— Ела да видиш какво имам за теб. — Той посочи плоската кутия от орехово дърво, която беше донесъл в началото на урока. Отвори капака и Мадлен извика изненадано. Върху подложка от черно кадифе лежаха половин дузина прекрасни накити.

Мадлен знаеше, че той наблюдава реакцията ѝ, затова се усмихна и кимна.

— Прекрасни са, мосю.

Мъжът протегна ръка и повдигна с показалец една дълга перлена огърлица.

— Кажете ми истински ли са или не.

Мадлен взе огърлицата, дълга почти един метър, и я вдигна към светлината. Бледокехлибарените камъни блестяха меко и примамаващо.

— Прекрасни са.

— Истински ли са или не?

Тя поднесе един камък към устата си и предпазливо го опита със зъби, както я беше научила леля ѝ Хенрис като дете. Повърхността беше без нито една драскотинка. Мадлен отпусна огърлицата и поклати глава.

— Не, мосю, не са истински.

Себастиан се усмихна и ги взе от ръцете ѝ.

— Умно момиче. Права си. Те са твърде гладки и съвършено закръглени, за да бъдат истински. Правят ги от перлен прах и глина. А сега погледни тези. — Той извади от джоба си няколко скъпоценни камъка без обков. — Кои са истински и кои не са?

Мадлен разгледа камъните, които искряха в ръката ѝ. Вдигна ги един по един към светлината и ги подреди в две купчинки. После отиде до етажерката и извади най-тежката книга, която можа да

намери. Без да погледне учителя си, тя вдигна книгата и я стовари като чук върху едната купчинка. Всички камъчета, с изключение на едно, се разтрошиха на парченца. Мадлен взе сапфира и го сложи върху другата купчинка. Когато вдигна глава, Себастиан я наблюдаваше развеселено.

— Ефектно, но не продължавай по същия начин, защото ще унищожих цялата ми библиотека. — Той отупа книгата от праха и я остави на мястото ѝ. — Сега ще ти покажа по-добър метод. — Извади от джоба си стъкло, прилично на монокъл. — Разгледай камъните през него и ми кажи какво откриваш.

Мадлен взе лупата, сложи я пред окото си и разгледа внимателно един от сапфирите. В дълбините му се мяркаха сенки.

— Виждам съвсем дребни форми, подобни на иглички, а още по-навътре сякаш се издига облаче дим. — Тя погледна несигурно Себастиан. — Нещо не му е наред, така ли?

— Нищо му няма. Тези малки недостатъци са известни под името перца и са доказателство, че камъкът е истински. — Той взе още един син камък и ѝ го подаде. — Разгледай и този.

Мадлен го погледна под лупата, после го раздвижи насам-натам.

— Този има цепнатини и мехурчета.

— Точно така. Той е от стъкло. Много е красив, но няма никаква стойност.

Себастиан се засмя и го хвърли обратно в кутията.

— Не всичко, което блести, е злато. — Усмивката му беше сладка, цинична, завладяваща. — Умната и образована жена не бива да допуска да я измамат.

Мадлен вдигна рамене.

— Нима не е неучтиво да огледаш подаръка с такова внимание?

Лицето му изрази одобрение.

— А ти помисли ли защо мъжът би подарил на жената такива фалшификати? Той се надява да ѝ открадне нещо, а тя си мисли, че го купува.

— Нима всички отношения между мъжете и жените са подчинени на тази икономическа закономерност? — попита отвратено Мадлен.

— За теб е важна независимостта, Миньон. Това е удобство, което трябва да си купиш. Скъпоценните камъни са по-ценни от

парите, защото са платежно средство в целия свят, независимо от положението.

Мадлен го погледна със съмнение.

— Значи за да бъде независима, трябва да притежавам търговски дух?

— Точно така. Ти искаш тази независимост, нали?

— Разбира се — прошепна тя с едва сдържан гняв. Единственото, което искаше в момента, беше да се отърве от този глад за нежност.

— Добре. А сега можеш да си избереш един накит от кутията като награда за прилежанието си.

Мадлен разгледа украшенията, но в очите ѝ нямаше желание. Тази лекция за безогледния стремеж към собствена изгода и преследване на собствените интереси ѝ беше поднасяна по всевъзможни начини през последните седмици, но продължаваше да я отвращава. Тя не искаше скъпоценностите му. Искаше смеха и шегите му, искаше да усеща привързаността му. Ако ѝ бе направил това предложение в знак на дружба, тя щеше да се чувства щастлива дори от едно стъклено камъче. Знаеше обаче, че той няма да го направи. Тук ставаше въпрос само за добре научен урок, един от многото, с които бяха изпълнени дните ѝ. Междувременно тя познаваше всички части от сребърния му сервиз, знаеше как да напълни лулата на джентълмена, как да се обръща към членовете на английската аристокрация, разбираше достатъчно от политика, за да не обиди нито един от представителите на различните течения. Беше прочела дузина философски трактати, които пропагандираха нови теории за жените, от Аристотел до Русо — докато главата ѝ се замая и мислите ѝ отлетяха някъде много надалеч.

Тя погледна отново кутията с накитите и си каза, че би дала всичко в нея само за един час в обятията на този мъж.

Като забеляза неспокойството му, тя избра най-малкото украшение — шнола за коса от диаманти във формата на пеперуда.

Себастиан я погледна изумено. Не можеше да реши дали жената насреща му постъпва така, защото е много хитра, или просто не мисли за скъпоценностите.

— Защо избра най-малкото?

Мадлен вдигна рамене. Не можеше да му каже истината.

— Достатъчно малка е, за да не направи впечатление в Лондон. Нещо по-голямо би повдигнало въпроса как съм се сдобила с такава ценност. Не искам да изглеждам твърде богата. Не искам джентълмените да останат с чувството, че не могат да си позволят такава взискателна метреса. Освен това не искам да обидя съпругите им, като нося по-скъпи накити от техните. Глупава ли съм?

Дори ако жената пред очите му внезапно се беше превърнала в куче или в жаба, Себастиан нямаше да изглежда по-учуден. Ала дългогодишните тренировки му помогнаха да запази самообладание.

— Ти не преставаш да ме изненадваш, Миньон. Запази шнолата. Тя беше на майка ми.

Мадлен погледна с любов красивия накит, възхити се на прекрасната изработка, за миг склочи пръстите си около него, после го остави обратно в кутията.

— Мерси, мосю, но не мога да го приема.

Лицето му потъмня.

— Вероятно предпочиташ нещо по-ценно?

Мадлен го погледна в очите и разбра, че е обиден.

— Тази шнола е била на майка ви. Мисля, че сте я обичали поне малко, макар да твърдите, че нямате сърце. Не мога да приема толкова ценен подарък, освен ако изрично не потвърдите, че ми го подарявате.

Тя видя, че отново е успяла да го изненада, но той не отговори на уловката ѝ.

— Тогава си избери нещо друго.

— Може би следващия път — измъкна се тя и му обърна гръб, защото ей сега щеше да му изкрещи какво всъщност иска от него.

— Ти шпионка ли си, Миньон? — попита учтиво Себастиан.

Мадлен нямаше представа какво му е разказал Хорас за случилото се в пощата. Досега не ѝ беше споменал нищо. Само че ѝ задаваше този въпрос всеки ден, дори по няколко пъти, по един или друг начин. Тя му отговаряше според настроението си, понякога глупаво, понякога обидено, третия път с мълчание. Една от първите му лекции беше посветена на светските разговори с мъже. Още тогава ѝ беше обяснил, че повечето мъже не желаят жената да бъде интелигентна, а само забавна.

Този път Мадлен го погледна със сладък, умолителен поглед.

— Какво бих могла да искам от вас, ако бях шпионка, мосю?

Себастиан се взираше мрачно през прозореца и сякаш нямаше нужда от телескопа, за да различи далечните платна на хоризонта.

— Прочете ли целия Ричардсън?

Внезапната промяна на темата не можа да я измами. Безкрайната история на Клариса Харлоу ѝ беше доскучала до смърт.

— Oui, monsieur. Не мога да си представя, че една жена би могла да напише толкова тъжна история. Според мен героят на женските сърца Роб Ловелас подценява силата на любовта. Той не вярва в нея, а и Клариса не разчита много на него.

— Коя е според теб най-голямата му грешка? — Когато той посегна към ръката ѝ, Мадлен трябваше да събере цялата си смелост, за да я остави в неговата. — Прав ли съм, като приемам, че ти не се чувстваш унищожена завинаги след първото си отклонение от пътя на добродетелта?

В първия миг Мадлен не можа да проговори, толкова силно беше желанието ѝ да бъде с него. Още по-силен обаче беше страхът от последствията. Тонът му беше предателски хладен, но в погледа му имаше подигравка и предизвикателство. Не, тя никога нямаше да му каже какво чувства в действителност. Никога! Изненадата ѝ беше пълна, когато Себастиан не издържа на погледа ѝ и се обърна настрана.

— Можеш ли да танцуваш, Миньон? — попита той с дълбокия, мек глас, който ѝ допадаше повече от всяка музика.

Тя понечи да отрече, но мисълта, че танците са за предпочитане пред книгите, ѝ хареса.

— Съвсем малко, мосю.

Когато отново се обърна към нея, изразът на лицето му беше обичайният.

— Имаш странния навик да подценяваш способностите си, Миньон. Хайде да проверим, какво ще кажеш?

Той взе ръката ѝ и я изведе от библиотеката. Влязоха в малко помещение, което Мадлен не познаваше. Стаята беше от източната страна на къщата и сега беше потопена в следобедната сянка. Завесите бяха дръпнати, но Мадлен съзря бледосини, розови и кремави мебели. Близо до двойния прозорец беше поставен статив, в другия край на стаята имаше пиано.

Себастиан затвори вратата, пушна ръката ѝ и отиде до пианото. Вдигна капака, седна на столчето и сложи ръце върху клавишите. Едва

тогава вдигна глава към нея.

— Е, покажи ми стъпките, които знаеш, Миньон. — Пръстите му тихо засвириха менует.

— Не знаех, че има и мъже, които свирят на пиано, разбира се, с изключение на музикантите — учуди се тя.

Себастиан избухна в смях.

— Значи музикантът не е мъж?

— Не исках да кажа това. Просто в манастира на свиренето се гледаше като на типично женско изкуство.

— А ти владееш ли това типично женско изкуство?

— Съвсем не толкова добре, колкото вие. Не, не спирайте — помоли тя, когато Себастиан вдигна ръце от клавишите наред изпълнението.

— Аз ще продължа да свиря, но ти ще танцуваш. Разбрахме ли се?

Тя знаеше какъв отговор се очаква от нея и изрече тихо:

— Ако продължите да свирите, може би ще се опитам да потанцувам.

Себастиан се усмихна одобрително.

— Както желае мадмоазел.

Мадлен проследи гъвкавото движение, с което той се наведе отново над белите и черни клавиши и музиката започна да се лее изпод пръстите му сякаш без никакви усилия. Той беше благородник, маркиз, млад, дяволски привлекателен, безсрамно чаровен, интелигентен, богат, талантлив — и разглезен. Сякаш нямаше нищо, което да не е подвластно на волята му. Нищо чудно, че беше против тя да се влюби в него. Без съмнение, ако и тя паднеше в краката му като всички други жени, скоро щеше да му доскучае и да я зачеркне от живота си.

След като послуша малко, тя вдигна полата на роклята си и се обърна, за да не вижда лицето му. Тя нямаше да позволи това. В никакъв случай!

Себастиан я наблюдаваше с ъгълчето на окото си. Крехкото ѝ тяло се движеше като перце на чайка под полъха на мекия морски бриз. Желанието му се усили до крайност, но пръстите му продължаваха да се плъзгат с обичайната сръчност по клавишите. Как му се искаше да затръшне пианото и да я грабне в обятията си!

Цели три седмици той беше поддържал напрежението помежду им, без да престава да я предизвиква, и през цялото време ѝ показваше как да устоява на привлекателната му сила. И през цялото време си повтаряше, че го прави, защото все още вярва във възможността Миньон да е шпионка.

Когато получи заповед да я последва в Хайт, Хорас се провали позорно. Дори не бе помислил да прочете името и адреса на писмото ѝ до Лондон! Уверенията ѝ, че не си била платила наема, бяха смешни. И все пак той нямаше причина да я подозира. Защо тогава съмненията не го напускаха?

Дали причината не беше в това, че не можеше да я погледне, без да усети необходимостта да се предпази от собствените си чувства? Вече три седмици я чакаше да дойде сама в леглото му. Три дълги, самотни седмици спеше сам. Трябваше да направи нещо срещу това мъчение. Може би утре сутринта трябва да замине за Лондон. Няма да остане дълго. Само след два дни щеше да се върне като друг човек, спокоен и доволен мъж, който е в състояние да ѝ устои.

Когато менуецът свърши, Себастиан сведе глава към ръцете си. Най-добре беше веднага да стане и да излезе. Щеше да яхне коня си и да препусне право към Лондон. С малко повече усилия щеше да пристигне преди следващото утро. Погледна към Миньон и помоли тихо:

— Ела тук.

Тя се приближи послушно. Себастиан стана ѝ и протегна ръка. Усмивката ѝ беше обезоръжаваща.

— Обичам да танцувам.

Себастиан се запита дали тя въобще осъзнава с каква лекота се движи в ритъма на музиката.

— Време е да преминем към друг урок. Дай ми ръката си. Започваме с онова, което обикновено се случва при срещата между джентълмен и дама. Те си подават ръка.

Той взе отпуснатата ѝ ръка и я обърна с дланта надолу, така че пръстите ѝ да легнат върху неговите.

— Когато се срещнеш с джентълмен, който ти е представен по нормалния начин, ти му подаваш ръка. — В гласа му отново се промъкна онзи даскалски тон, който Мадлен вече мразеше с цялото си сърце. — Пръстите ти трябва да бъдат меки и отпуснати чак до китката

и леки като цветче. — Той повдигна внимателно ръката ѝ. — Не бива да ги вдигаш повече, разбра ли?

— Да — прошепна Мадлен и направи опит да се усмихне.

— Много добре. Джентълменът ще привлече ръката ти към лицето си и ще се наведе над нея. Ето така. — Той ѝ показа как се прави, но се отдръпна, преди устните му да са докоснали ръката ѝ. — Виждаш ли? Това е най-учтивият поздрав.

Мадлен смръщи чело.

— Това ли е всичко? Та това изобщо не беше целувка.

— Точно така. Разбира се, че нямаше целувка. Това е символ, знак на уважение. По този начин мъжът може да бъде еднакво учтив с дамите, които са болни, дебели, грозни и нещастни. Аха, най-после се засмя. Добре.

Мадлен наистина се засмя, но повече на подигравката в очите му, отколкото на думите му.

— Минаваме към следващата стъпка. Внимавай за разликата.

Той вдигна ръката ѝ и се приведе над нея. Този път Мадлен усети как топлите му устни се докоснаха бегло до кожата ѝ. Себастиан се изправи и се усмихна.

— Разпозна ли разликата, Миньон?

— Естествено. Този път наистина целунахте ръката ми.

— Аха. По-точно е да се каже, че се докоснах с устните си до ръката ти. Това обаче се прави само когато дамата носи ръкавици.

Мадлен го изгледа подозрително.

— Не разбирам.

— Наистина ли? — Той се приближи към нея, но лицето му беше непроницаемо. — Разликата е в докосването. Ако дамата позволи на джентълмена да се докосне до голата ѝ кожа, той може да го изтълкува като знак, че тя го окуражава да прибегне и към други волности.

Мадлен се изсмя недоволиво.

— Вие се шегувате.

— От кой свят си дошло, детенце?

— Не ме наричайте дете — разсърди се тя. — Вярно е, че не знам много неща, но със сигурност не съм дете.

— Права си. — Погледът на Себастиан се устреми към примамливото ѝ деколте. — Наистина не си дете. Простете, мадмоазел. Да продължим урока. Сега ще ти покажа нещо, което в

никакъв случай не бива да позволяваш на обществено място. Ако мъжът не ти е доказал уважението си с обичайните форми, т.е. с цветя, парфюм или украшения, ти си длъжна да му откажеш целуването на ръка дори когато сте насаме. Ако не ти харесва, ще му забраниш категорично да прибъгва към такива интимности.

Той я погледна дълбоко в очите.

— Мъжете изпитват силно желание да имат жени, които ги отбъгват. Все едно дали е куртизанка или девойка от висшето общество, колкото по-недостъпна изглежда, толкова повече той я желае. Никога не се продавай под цената си. Вземай много и давай малко. И най-вече, запомни, че никога не бива да позволяваш на джентълмените да правят това. — Той вдигна ръката ѝ към лицето си и силно притисна устни към връхчетата на пръстите ѝ.

— Или това. — Той отвори уста и Мадлен усети топлия му дъх по пръстите си. — И никога това. — Той обхвана средния ѝ пръст със зъби и леко облиза връхчето.

Той я пусна точно в мига, когато тя изтегли рязко ръката си.

— Разбра ли ме? За опитния, нагъл мъж не е трудно да превърне обикновения жест на учтивост в повод да компрометира дамата, особено когато тя не го очаква или е неопитна.

— И вие ли се упражнявате в подобни неучтивости? — попита остро тя и потърка парещите си пръсти.

— Винаги, когато мога. Правя го обаче само с жени, които се впечатляват лесно. — Той се усмихна развеселено. — И ти ли се впечатляваш лесно, Миньон?

Тя вдигна рамене и се опита да изглежда равнодушна също като него.

— Не ми се вярва. Първата целувка ми хареса. Втората беше още по-добра. Но последната... не ми хареса чак толкова.

— Почувства се неловко, така ли?

Мадлен вдигна вежди.

— Стомахът ми се сви на топка.

Себастиан изглеждаше необикновено доволен.

— Да продължим урока. Поздравът, който ще ти покажа сега, е особено обичан от твоите сънародници.

Когато изведнъж вдигна ръце и ги сложи върху раменете ѝ, Мадлен се стресна. А когато я привлече към себе си, в сърцето ѝ

отново лумна желание. Преди да се сети какво я очаква, той приведе глава и сложи дясната си буза до нейната. Също така бегло притисна лявата си ръка към нейната и се изправи.

— Voila! Сигурно си го виждала вече.

— Разбира се — отговори сърдито Мадлен. Наистина беше виждала аристократични дами, които се поздравяваха по този начин в манастира.

— Пази се от чужди хора, които се държат като твои роднини. Онези, които с удоволствие се представят за чичовци или братовчеди, обикновено си позволяват най-големите свободи. — Този път той не я улови за раменете, а бавно вдигна ръце към лицето ѝ. Пръстите му се разпериха като ветрила върху бузите ѝ, палците му бяха под брадичката ѝ.

— А сега внимавай! — В погледа му нямаше топлота. Приличаше по-скоро на мъж, който желае да ѝ покаже как да отсече с един удар главата на ненавистен противник. — Никога не позволявай на мъж, който не е твой любовник, да направи това.

Той сведе глава към лицето ѝ, но в последния момент се извърна настрана и вместо да я целуне по устата, притисна устни към бузата ѝ. Остави ги малко по-дълго, сякаш искаше да усети топлината на кожата ѝ.

— Не позволявай и това. — Той я целуна по същия начин по лявата буза.

— И никога не позволявай това. — Когато устните му се докоснаха до бузата ѝ, горещината му я опари, а по страната ѝ остана влажна следа.

— Сладка... — прошепна като на себе си той, когато повтори целувката от другата страна.

Бузите ѝ пареха от натиска на тази забранена целувка, когато той отново повдигна лицето си. Погледна в големите, среднощно сини очи, но в усмивката му нямаше топлина.

— И в никакъв случай не позволявай това — прошепна той и обърна лицето ѝ настрана. Само след миг Мадлен усети устните му в ухото си. Той духна лекичко вътре и я учуди, като лизна точно в средата на ушната кухина. Тази перверзна нежност предизвика толкова силно усещане, че коленете ѝ омекнаха.

Мадлен протегна ръце и се вкопчи в раменете му, без да знае дали иска да се опре на него или да го отблъсне. Опита се да мисли за нещо разумно, опита се да каже нещо, без да звучи като истеричка, но не можа да устои на вихрушката, надигнала се в тялото ѝ след тази милувка с език.

— Само най-нахалният развратник би посмял да притесни дамата по този начин — прошепна дрезгаво Себастиан и нежно захапа ушенцето ѝ.

— О, моля! — проплака тя и се наведе назад, но той не я пусна. Чувствата, които бушуваха в тялото ѝ, бяха засегнали всичките му чувствителни точки наведнъж. Едната му ръка притисна талията ѝ, за да я подкрепи, докато устата му нежно смучеше крайчеца на ухото ѝ.

Най-после устните му оставиха ухото ѝ и се плъзнаха към бузата, оставяйки влажна следа, езикът му помилва веждите ѝ, насочи се към връхчето на носа, вдигна се отново към очите. Той вдигна лицето ѝ към своето, засмука нежно едната буза, после другата, накрая положи нежна целувка върху челото и.

Защо, защо не ме целуне по устните, питаше се безпомощно тя, треперееща от очакване. Където и да я докосваше, той запалваше в тялото ѝ искра на щастие. И все пак това не беше достатъчно. Телата им почти не се докосваха, той беше близо до нея само в мястото, където се намираха устните му и където ръцете му обръщаха главата ѝ според потребностите му. Пръстите ѝ се вкопчиха с все сила в жакета му и кой знае защо, именно в този миг тя си помисли, че ще го измачка. Дано само да я целуне! Трябва да го направи, просто трябва!

Мадлен пое дълбоко дъх и вдигна лицето си към неговото. Себастиан разбра мълчаливото ѝ предложение и очите му заблестяха. Мадлен видя как самодоволно се повдигнаха ъглите на устата му. В този момент обаче ѝ беше все едно дали той знае какво иска тя и колко силно. Само да го направи, само да я целуне. Защо я оставя да копнее за целувката му?

Ала Себастиан се изправи и се отдалечи от нея, без да се докосне до устата ѝ.

Треперееща от разочарована страст, Мадлен затвори за миг очи. Когато отново ги отвори, той стоеше на голямо разстояние от нея и я наблюдаваше с развеселена небрежност и с известна симпатия.

— Е, научи ли нещо днес?

Да, каза си вбесено тя, разбрах, че ти си в състояние да ме разтопиш от страст, без да ме слагаш над огъня. Значи това беше истинското изкуство на прелъстяването! Нищо чудно, че жените не можеха да му устоят. Така ѝ се искаше да го удари, да запрати по главата му поне половин дузина от дебелиите му книги, да се нахвърли върху него с юмруци — или да избяга от стаята засрамена и отчаяна. Тя не направи нищо от това, което ѝ се искаше. Само стоеше и го гледаше.

— Всеки мъж, който посмее да те обиди по този начин, заслужава плесница.

Устата ѝ беше толкова суха, че едва произнесе едно кратко „Да“.
Лицето му изразяваше неодобрение.

— Въпреки това ти не стори нищо, за да ми попречиш.

— Да направя... О! — Тя се изчерви, защото ѝ осъзна, че чувствата са изписани на лицето ѝ повече от ясно. — Мерси, няма нужда да упражнявам и това.

— Може би аз имам нужда. — Себастиан я огледа хладно, преценяващо и пристъпи към нея. Нито една жена, дарена с този поглед, не беше останала безучастна. Всички реагираха на него като на най-ужасна обида или опит за завладяване с пристъп. Много му беше интересно кой път ще избере Миньон. — Само преди минута ти ми позволи някои безотговорни волности.

— Безотговорни? — Думата сякаш залепваше за небцето ѝ.

— Точно така. — Той протегна ръка и докосна устните ѝ с върха на пръста си, за да я накара да замълчи. — Държа се лекомислено, сладката ми. Аз те обидих. — Той разпери подканващо ръце. — Накажи ме, Миньон.

— Но аз не мога...

Изразът на лицето му се промени рязко, превърна се в леденостудено обвинение. Твърдите му ръце посегнаха към нея, пръстите му се впиха безмилостно в раменете ѝ.

— Тогава ще приема, че имам право да те съблека още тук, на място, и да си взема всичко, каквото искам. — Той притисна лице към нейното, докато Мадлен стоеше като вкаменена. — Защото аз те желая, Миньон. Желая те извънредно много.

Смутена от тази внезапна промяна, тя се изплъзна от прегръдката му.

— Не биваше да правите това — прошепна тя и изведнъж осъзна, че се е държала като малко момиченце. Засрамена от глупавата си реакция, тя се опита да се овладее. — Не харесвам тази игра.

Себастиан отговори на усмивката ѝ и Мадлен се стресна още повече. Никога не беше виждала такова жестоко лице.

— Да не те докосвам? Но ти си само една малка уличница, която има големи претенции, прав ли съм? — Гласът му изплющя като камшик. — Нима не искаш да ти дам онова, от което се нуждаеш?

Когато посегна към корсажа ѝ, тя не посмя да се помръдне. Пръстите му се заровиха във вдлъбнатинката между гърдите ѝ. Мадлен се опита да се изтръгне от яката му хватка, чу как роклята ѝ се скъса, усети как той смъкна корсажа ѝ. Себастиан я сграбчи за талията със свободната си ръка и я привлече към себе си.

— Хайде, Миньон, съблечи се за мен.

Сега вече Мадлен започна да се отбранява сериозно, но той беше твърде силен за нея. Роклята ѝ беше раздрана почти до талията и тя усети хладен полъх по голата си кожа.

— Не! Моля! Престанете!

Но Себастиан не престана. Посегна към гърдите ѝ, мушна ръка под ризата ѝ. Загубила ума и дума от страх, тя замахна с дясната си ръка и го зашлеви с все сила. Главата му отхвъркна назад, шумът от плесницата отекна като гръм в помещението.

Себастиан я пусна и тя едва не се строполи на пода, толкова замаяна беше. Без да съзнава какво прави, прибра с трепереща ръка остатъците от корсажа пред гърдите си. След малко се обърна разтревожено към него. Той стоеше на мястото, където я беше оставил.

При вида на потъмняващото синьо петно на бледата му буза Мадлен се уплаши до смърт.

— Аз... много съжалявам — прошепна пресипнало тя. — Не исках...

— Разбира се, че искаше — ухили се той като момче, спечелило състезание по бягане, и потърка подутата си буза. — За Бога, сладката ми! Защо ти трябваше толкова време, за да ми отговориш както трябва?

Най-после Мадлен проумя какво всъщност се е случило и в гърдите ѝ нахлу бесен гняв.

— Как можяхте да постъпите така с мен!

— Правилно. Постъпих наистина ужасно. — Този човек ѝ се подиграваше! — Искам да разбереш, че действях точно така, както би постъпил всеки мъж на моето място спрямо жена с твоето положение. При поведението ти преди малко всеки мъж би решил, че може да те има още тук и сега.

Той се приближи бавно и Мадлен сведе глава, разкъсвана между страха и срама.

— Позволи ми да отида твърде далеч. Ако това не беше упражнение, сега щеше да си там. — Той посочи дебелия килим. — По гръб, а аз щях да съм между бедрата ти. — Лицето му стана шеговито — меко и подигравателно едновременно. — За да предотвратиш това, трябва да се научиш да действаш — и то много по-рано, отколкото го направи с мен.

Мадлен го гледаше, сякаш имаше насреща си озъбено чудовище.

— Това е... наистина... страшно... невероятно... нечувано!

— Но е реалност и ти трябва да се научиш да реагираш бързо!

Мадлен забеляза, че той диша равномерно, докато нейните дробове едва не се пръскаха от напрежение. Погледна го смело в очите и откри добре познатата ѝ усмивка.

— Не забравяй този урок. А сега ела при мен.

Засрамена и ядосана от глупостта си, тя му обърна гръб. В началото ласките му бяха толкова примамващи, толкова нежни. Той ѝ достави радост и тя просто не можа да му причини болка. Помисли си, че той е нежен с нея, че ще я целуне, може би дори ще я вземе. Глупачка! Той обърна собствените ѝ чувства срещу нея!

Радостта от близостта му отстъпи място на горчиво разочарование. Тя пое дълбоко дъх, за да прогони напирещите сълзи. Почувства се използвана и унижена и в същото време не можеше да разбере в какво точно се състои грешката ѝ.

Себастиан пристъпи зад нея, но не се опита да я докосне. Тя усети присъствието му с всеки нерв по гърба си. Почувства се толкова ранима и безпомощна, че се вбеси от себе си. Обърна се рязко и го изгледа с цялата студенина, на която беше способна.

— Аха — промърмори с доволна усмивка Себастиан, който следеше без усилие хода на мислите ѝ. — Сега имаш чувството, че съм постъпил несправедливо с теб. Почувствала си се поласкана от един обожател, а той е злоупотребил с доверието ти. Ето къде е грешката ти.

Той отстъпи крачка назад.

— Предупредих те, Миньон. Не очаквай това от мен. Всеки мъж с огън между краката ще ти даде отговор на въпроса, който събудиха в тялото ти безобидните ми целувки. Ти си тук, за да се научиш как да привличаш вниманието на мъжете, да ги обвързваш за себе си, да ги използваш в своя изгода. Само така ще имаш живота, който искаш. Остави любовта и другите извисени чувства извън играта, иначе ще загинеш.

Думите му я пронизаха като с нож. Мечтата ѝ беше на път да умре.

— Мразя ви!

Той се изсмя с пълен глас. Миньон никога не го беше чувала да се смее така обидно и отново ѝ се дощя да го удари.

— Това прозвуча детински. Би трябвало да бъдеш по-сдържана.

Той протегна ръка, попи с пръст единствената сълза, която се беше отронила от окото ѝ, и Миньон побърза да се обърне настрана. Той погледна капчицата върху пръста си, после я размаза с палец.

Погледът му беше безпощаден.

— Мъжете се държат невъзможно с жени, които плачат всеки път, когато не получат онова, което са искали. Нетърпеливите и лишени от въображение обикновено прибягват до насилие, за да променят положението.

В стаята се възцари мълчание. Мадлен го погледна предпазливо и разбра, че се е замислил за нещо свое. Когато отново заговори, гласът му прозвуча приглушено:

— Първата ми метреса загина от ръцете на любовника си. Той не можеше да разбере защо тя отказва да му достави удоволствие с някои... да ги наречем трикове. Когато му омръзна, реши, че никой друг мъж няма право да се докосва до нея. Непрекъснато я тормозеше, че си е намерила нов любовник, започна и да я бие. Тя почина от последствията на побоите му. И ти ли искаш да те сполети нейната участ, Миньон?

При този спокоен въпрос кожата ѝ настръхна. Беше повярвала, че познава този мъж, а той изчезна зад невидима, но непреодолима стена. Лицето му беше студено и жестоко. Ледената подигравка в очите му накара кръвта ѝ да замръзне.

— Какво стана с убиеца?

— Извиках го на дуел и го убих — отговори невъзмутимо Себастиан.

Мадлен не се усъмни в истинността на думите му. Те отговориха на въпроса, който досега не беше посмяла да си зададе. Защо беше постъпил така с нея? Защото беше способен на много повече.

— Не искам никога вече да ме докосвате насила — проговори бавно и категорично тя. — Иначе ще си отида оттук.

Себастиан кимна кратко и ледената маска падна от лицето.

— Много добре го каза. За да имаш успех като метреса, трябва да се държиш като херцогиня. Херцогините не плачат. Те са високомерни, изискващи, страстни и никога не признават, че са засегнати.

Той взе ръката ѝ, без да обръща внимание на опита ѝ да се съпротивлява, и я вдигна с две ръце към устните си. Целувката му беше топла и нежна.

— Не се извинявам, но те моля за прошка. Бях те предупредил, че някои уроци ще ти се сторят необичайни и дори жестоки. Възможно е да си ме намразила и сигурно ще ме мразиш, когато уроците свършат. Тогавата обаче ще знаеш какво ти е нужно в свят като нашия, за да получиш онова, което искаш. А сега си върви и си измий лицето.

Мадлен отговори на погледа му с хладна решителност. Това, че я отпрати да си върви като глупаво хлапе, беше следващата обида. В гърлото ѝ сякаш пареше киселина.

— Начинът ви на действие е извънредно убедителен, мосю. А сега вървете по дяволите!

Себастиан погледна часовника си. Мадлен закъсняваше вече петнадесет минути. Вечерята изстиваше. Той прибра часовника си и забеляза нервното безпокойство на лакеите. Запита се дали да стане и да я доведе. Ако го направеше, нещата помежду им щяха да станат още по-трудни. След случилото се в стаята за музика тя не дойде в лабораторията. Себастиан знаеше, че е виновен. За всичко, случило се помежду им, беше виновен само той.

След като се успокои, той осъзна, че е бил бесен и че гневът му е бил насочен срещу нея. Тя само го беше погледнала и той веднага я бе пожелал. Беше се усмихнала и той поиска да се разтопи в усмивката ѝ

като сняг на слънце. Искаше я навсякъде, в библиотеката, в балната зала, във всяка минута, през която бяха заедно. Не искаше нищо друго, искаше само да я люби. И тя го искаше. Чувствата бяха изписани на лицето ѝ и той четеше всяка нейна мисъл. Тъмните ѝ очи бяха пълни с желание. Не беше искал нищо друго, освен да я задържи на разстояние от себе си. И ето че успя.

Никога нямаше да забрави шока, изписал се по лицето ѝ, след като му удари шамар. Даже ако се беше нахвърлил върху нея като бясно куче, тя нямаше да изглежда толкова обидена, уплашена и нещастна.

Себастиан вдигна чашата си и се учуди, че изпитва такова отвращение към себе си. Тези негови проклетни капризи. Проклетите капризи на баща му. Той беше виновен за всичко.

При мисълта за баща си той потръпна от ужас и скочи на крака. Сигурно тя се криеше, защото той я бе наранил? Може би, без да го забележи, ѝ беше причинил зло?

Беше стигнал почти до вратата на трапезарията, когато тя се отвори.

Миньон носеше старомодната рокля, с която беше облечена докато му готвеше — скромна, тъмна, с широка пола и дълги ръкави. Рокля на прислужница. Лицето ѝ беше напълно овладяно, но той разбра какво искаше да му каже с вида си: как мрази да бъде подчинена на авторитета му. На устните му се изписа възхитена усмивка, но той успя да я прогони. Много смело от нейна страна, като се има предвид случилото се следобеда. Щом беше в състояние да го предизвика по този начин, вероятно не я беше наранил твърде сериозно.

— Много мило от твоя страна, че дойде да ми правиш компания, Миньон. — Той премести стола ѝ към масата и махна на лакея да се приближи. — Вино за мадмоазел.

Мадлен го погледна крадешком и установи, че е облечен в черен сатен и кадифе, сякаш се беше приготвил за бал. Запита се дали пък не възнамерява да излезе някъде вечерта, но не посмя да зададе този въпрос гласно. Не искаше той да помисли, че тя се интересува от него. Когато лакеят наля в чашата ѝ искрящо шампанско, тя не можа да сдържи учудването си. Вдигна глава и го погледна въпросително. Той я наблюдаваше с мълчаливо одобрение.

— Учудваш се, че съм любезен с теб, макар че днес се държах недостойно?

Мадлен преглътна и отговори тихо:

— Да.

Себастиан се облегна назад.

— Повечето мъже са такива. Ядосват се бързо, но при вида на красотата забравят яда си също така бързо. — Той се наведе през масата и постави до дясната ѝ ръка кадифена кутийка. — Подарък от мен. В знак на уважение.

Мадлен дръпна ръката си, сякаш се беше опарила.

— Аз не се продавам, мосю.

Себастиан се усмихна и очите му заблестяха развеселено.

— Обещах да бъда честен спрямо теб. Животът на жената не е никак лесен в този мъжки свят. Ти винаги ще зависиш от благоволението на някой по-силен, затова трябва да събереш достатъчно пари и ценности, за да се сдобиеш с желаната независимост. А сега отвори кутийката и виж дали съдържанието ѝ не е добра инвестиция за бъдещето ти.

Мадлен прехвърли през ума си няколко възможни отговора, обмисли и възможността дали да не му хвърли кутийката в лицето. Ала се сети, че пак ще бъде наречена дете, затова посегна към кутийката и я отвори.

Върху черното кадифе беше положена прекрасна диамантена гривна, широка поне три сантиметра. Златната ключалка беше във форма на пеперуда с крилца от жълтеникави диаманти и очи от сапфири. Това беше най-красивият накит, който някога беше виждала.

— И гривната беше на майка ми.

Когато го погледна, лицето ѝ беше безизразно.

— Вероятно я е получила от баща ви?

Себастиан стисна устни и Мадлен се смая от промяната във вида му. Гняв, студен, интелигентен, поразяващ гняв. Това чувство превърна красотата му в ледена, нечовешка маска.

— Да, като подарък за годежа, заедно с шнолата. Доколкото знам, я е наричал своята *petit papillon*^[1].

Мадлен го погледна изпитателно.

— Сигурно я е обичал много...

— Не знам защо се е омъжила за него. — Гласът му беше странно тих. — Знам само, че още преди смъртта ѝ той раздаваше роклите и накитите ѝ на своите уличници. Остави ѝ само пеперудите. Вероятно не са били достатъчно крещящи за метресите му. — Усмивката му беше ледена и фалшива. — Извод: никога не приемай щедростта за любов, никога не вярвай, че любовта ще трае вечно. Не искаш ли да пробваш гривната?

— Може би ще си я сложа... по-късно. — Мадлен затвори кутийката и я сложи в скута си.

Подаръкът се беше превърнал в нова лекция за подлостта на мъжете. Мадлен не преставаше да се пита дали мъжът насреща ѝ е и в действителност толкова лош, колкото се представяше. Или по-скоро защо тя се съмняваше в думите му.

— Ти все още ми се сърдиш.

Мадлен се владееше превъзходно. Погледът ѝ беше устремен към един сребърен свещник.

— Не се сърдя на лекциите ви, мосю. Неприятен ми е методът, който сте избрали. — Тя се обърна и го погледна право в очите. — Можехте поне да ме предупредите, преди да преминете към демонстрацията.

— Може би. Но ако бях избрал друг метод, ефектът нямаше да бъде желаният. — След кратко мълчание той попита: — Ще запомниш ли завинаги случилото се? Ще бъдеш ли предпазлива?

— Oui. Но не мога да се съглася с методите ви. И никога няма да ви ценя така, както преди.

Той издържа на погледа ѝ и се възхити на пламъчетата, които танцуваха в тъмносините дълбини.

— Учениците никога не ценят учителите си, преди учението да е дало първите си плодове. Някой друг път ще ти покажа как да криеш чувствата си. Сега не е моментът.

Най-после в очите ѝ светна весела искра.

— Няма друго, което да желая по-силно от това да се науча как да се пазя от вас, мосю.

— Склонен съм да ти вярвам. Смятам обаче, че въодушевляването, с което ще научиш този нов урок, ще бъде повече, отколкото мога да понеса след ден като днешния. Обещавам ти, че ще ти дам шанс да ми отмъстиш, Миньон, но не днес. Не днес.

Мадлен се усмихна и сдържаността изчезна от лицето ѝ.

— Вече се радвам на този миг, мосю. Нямаме представа как го очаквам.

Себастиан вдигна чашата си.

— Пак сме приятели, нали, Миньон?

Мадлен вдигна бавно чашата си и впери изпитателен поглед в очите му.

— A la revanche, monsieur^[2].

— Touche, mademoiselle^[3]. До следващата среща.

---

[1] Petit papillon — пеперудка (фр.) — Б.р. ↑

[2] A la revanche, monsieur — На реванш, господине (фр.) — Б.р.

↑

[3] Touche, mademoiselle — Туш, госпожице (фр.) — Б.р. ↑

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

... маркизата погледна надолу над зачервеното си голо тяло към моето лице, обградено от бедрата ѝ. Отделих се внимателно от нея и бавно полегнах отстрана. С нежното си пръстче тя очерта първо контурите на бузата ми, после овала на долната ми устна, още влажна от соковете на тялото ѝ.

— Имате много талантлива уста, сага, еднакво способна да води умни разговори на половин дужина чужди езици и да дава израз на плътската си жажда.

Аз продължавах да милвам черните къдрички, които скриваха входа на утробата ѝ.

— Ще продължите ли този сладостен диалог с тялото ми?

— С най-голямо удоволствие, сага.

— *Dokemento, mio cicisbeo*^[1] — прошепна задавено тя, когато отново ѝ посветих цялото си внимание и се наведох към пищните ѝ гърди.

Когато отново започнах да милвам с устни влажната ѝ женственост, тя разтвори краката си и се предложи цялата на устните и езика ми. Можех да очаквам, че...

— *Cest incroyable*^[2]!

С пламтящи бузи, сякаш някой я беше ударил с коприва, Мадлен остави страницата с неприличния текст обратно на масата. Ръката ѝ трепереше. Няколко секунди тя седя напълно неподвижна, за да прогони редуващите се горещи и студени тръпки, които лазеха по гърба ѝ. Беше разтърсена от онова, което току-що бе прочела.

Тази сутрин задачата ѝ беше да прочете какво е написал лорд Д'Арси за сръчното боравене с парите. Хорас ѝ съобщи, че ръкописът е оставен на дългата маса в библиотеката. Тя отиде там и намери две

съвсем еднакви папки. Случайността поиска да отвори не тази, която трябваше. А после вече не ѝ беше възможно да се откъсне от еротичните епизоди, които ѝ разкриваха страниците. Часът, предвиден за досадни практически лекции, се превърна в еротични мечтания.

Тя прокара език по пресъхналите си устни, но това не ѝ помогна. Езикът ѝ беше сух, не можеше да преглътне. Само като си представеше, че мъжете и жените правеха такива неща и че някой — кой ли всъщност? — беше писал за това!

Тя беше почти сигурна, че познава автора, и посегна към другия ръкопис, за да сравни почерците. Силният, енергичен почерк не можеше да бъде сбъркан с никой друг. Лорд Д'Арси беше автор и на двата ръкописа.

Тя остави двете папки на масата и стана.

— Значи с такива неща си прекарва времето един лондонски Дон Жуан — прошепна задавено тя.

Той събираще неприлични рисунки и записваше любовните си приключения във всички подробности.

Тя застана пред прозореца. Зад далечната редица дървета Ламаншът блестеше като следа от охлюв в меката светлина на утрото. Тя се опита да насочи мислите си към времето, но това не ѝ се удаде.

Бяха минали повече от три седмици, откакто се бе отдала на Себастиан Д'Арси — изплашена и изпълнена с неведоми очаквания. Колкото повече време минаваше, толкова по-невероятно ѝ се струваше, че е лежала гола в обятията му. Оттогава поведението му беше станало почти братско и постоянно я объркваше. Понякога беше готова да повярва, че любовната нощ просто не се е състояла. Ала сега, след като прочете този възбуждащ текст, който събуди в тялото ѝ недвусмислени усещания, тя не можеше да отрече преживяното.

Тя беше изумена от себе си — тялото ѝ тръпнеше от непознат порив, нервите ѝ бяха опънати до скъсване. Изпитваше приятна възбуда, която просто не искаше да си отиде. Изведнъж тя разбра всичко. Това чувство беше предизвикано от мисълта за Себастиан. Е, разбира се, и от любопитство да разбере дали разказите отговарят на истината. И ако лорд Д'Арси действително беше толкова страстен мъж и лесно се поддаваше на женските прелести, защо не ѝ обръщаше внимание? Дали защото тя не притежаваше познанията, приемчивостта и красотата на онези жени?

Трябваше да обмисли по-подробно положението си. Вярно, тя нямаше познания в тази област, но как можеше да ги има, след като никой не си беше дал труд да ѝ обясни какво правят мъжът и жената в леглото? И как да прояви предприемчивост, след като той я бе накарал да обещае, че ще дойде в леглото му само от любопитство, а не от привързаност? Да, любопитството ѝ беше събудено. А що се отнася до красотата, тя изобщо не можеше да се сравни със споменатите в книгата жени, чиято анатомия беше описана много по-подробно от лицата им.

Все още обърната към прозореца, тя помилва предпазливо гърдите си и със задоволство установи, че са много по-пълни и тежки от тези на дамата в плевнята, която изпитваше едва ли не отчаяние от мършавостта си. Ръката ѝ се спусна надолу към хълбоците и намери, че те са достатъчно закръглени и меки и вероятно ще му доставят известно удоволствие. Пръстите ѝ спряха засрамено, преди да стигнат до мястото, където се събираха краката ѝ и където усещаше такъв странен копнеж. Тя се засмя тихо, после прехапа устни. Не можеше да знае дали тази част от анатомията ѝ изглежда задоволително, но мислите, които я вълнуваха в момента, бяха толкова възбуждащи, че ѝ се искаше да крещи.

Първият ѝ опит беше толкова объркваш, първо болката, а после разтърсващата наслада, че я засегна до дъното на душата. Себастиан беше стенал и охкал, сякаш изпитваше мъчение, но после я бе уверил, че му е доставила истинска наслада. Не, тя сигурно беше пропуснала нещо. Само да можеше да го направи пак, за да разбере точно какво става. Той беше обещал да я обучи, но чакаше тя да отиде при него от любопитство. Е, днес беше стигнала до тази точка!

Ами ако той вече не проявява интерес към нея? Ако няма желание да я милва по начина, описан в онази дяволска книга? Ако тя отиде при него и той я отблъсне?

— Non! Няма да го допусна!

— Какво няма да допуснеш, сладката ми?

Мадлен се обърна толкова рязко, че полата се развя около краката ѝ. Себастиан стоеше само на метър от нея в кафяв жакет за езда, тесни панталони от еленова кожа и кожени ботуши.

Той направи още една крачка към нея.

— Надявам се, че нямаш нищо против присъствието ми?

— Не, мосю. — Очарователната руменина, която се разля по нежните ѝ страни, я смути, тя обърна гръб на писалището и сведе виновно глава. Кога ли беше влязъл? От колко време я наблюдаваше? Но какво значение имаше, след като сърцето ѝ щеше да изхвъркне? Нищо, той щеше да припише реакцията ѝ на внезапното си влизане. Слава Богу, че не можеше да чете мислите ѝ!

Себастиан нямаше нужда да разгадава какво става в душата ѝ. Причината за неловкостта ѝ беше изписана от ясно по-ясно на лицето ѝ. Сигурно беше прочела част от ръкописа му, специално поставен там от него, за да я хване в капан.

— Добре ли си, Миньон?

— Оуі — Тя полагаше отчаяни усилия да овладее треперенето на гласа си. — Разбира се, че съм добре.

— Попитях само защото изглеждаш малко... зачервена. — Себастиан не криеше усмивката си. — Бих казал, че си трескава.

Той вдигна ръка да я докосне, но тя побърза да се отдръпне.

— Наистина съм добре. Само размишлявах напрегнато, това е всичко.

Размишляваше или преживяваше, манастирска мишко? — запита се Себастиан, без да престава да се усмихва. Тя беше шокирана, това беше очевидно. Той посочи към писалището.

— Дали трескавите ти мисли са свързани по някакъв начин с днешния урок?

Мадлен погледна двете еднакви папки с толкова виновно изражение, че сърцето го заболя.

— Аз... вероятно да. От толкова много цифри ми се премрежи погледът.

— Така ли? През последните седмици ми направи впечатление, че поправяше всички грешки в лабораторните ми записки, без да се... сгорещяваш.

Мадлен не отговори нищо. Какво можеше да му каже?

Усмивката му стана още по-широка. Значи тя не искаше да признае, че е прочела еротичния текст? Това беше окуражаващо. Ако беше обидена или ужасена, сигурно щеше да каже нещо, ала онова, което се четеше в големите тъмносини очи, беше сладостно, виновно любопитство. Толкова по-добре.

Той отиде до писалището и взе едната папка. Зачете се в нея, като от време на време вдигаше бегъл поглед към Миньон. Розовите ѝ бузи се оцветиха в тъмночервено, по горната ѝ устна избиха капчици пот. Ръцете ѝ трепереха. А в очите ѝ гореше странна тревога. Тя не знаеше коя папка е в ръцете му и той нямаше намерение да ѝ каже.

След малко Себастиан затвори папката и се обърна спокойно към нея:

— Иди да вземеш наметката си. Приготвили са ни кошница с ядене. Ще отидем на излет.

Мадлен гледаше упорито шарките на килима.

— Къде отиваме?

— Имаш ли нещо друго предвид?

В очите му пламтяха весели искри.

— Не, мосю.

— Не, Себастиан — поправи я меко той. — Ще се срещнем след четвърт час в антрето. — Той вдигна кожената папка. — Да взема ли ръкописа? Може би по пътя ще ми разкажеш какво си научила днес.

Лицето ѝ пламна още по-силно и Себастиан едва не се изсмя. *Това е едва началото, сладката ми.*

Когато Миньон излезе, той се ухили доволно, загледан в затворената врата. Дали тя беше мислила за него, докато четеше? Дали се беше поставила на мястото на партньорката му? Дали се е изчервявала и треперила, дали се е обливала в чувствена пот, разкъсвана от незнаен копнеж? Дали се е питала какво означава да се загубиш в тялото на другия? Опасни мисли. Точно такива трябваше да бъдат, защото той искаше така.

Докато се мятеше без сън в самотното си легло, той беше осъзнал, че твърде много се старее да устои на прелестите ѝ. А след случилото се вчера бе разбрал, че се е държал непростимо. Най-важното в урока не беше да я научи да се предпазва от дръзките домогвания на обожателите. Той не се съмняваше, че тя не е посмяла да го отблъсне — по същата причина, която го бе накарала да я унижи. Тя го желаше. А той, Бог да му е на помощ, той също я желаше.

Досега беше убеден, че като учен е длъжен да остане обективен, за да оцени коректно резултатите. Междувременно обаче беше започнал да мисли, че се е излъгал. Като пренебрегваше естествения път на прелъстяването, той придаваше твърде много тежест на този

елемент в цялостното обучение на Миньон. Разбра го едва тази сутрин, между два и четири часа. Този вид самоотричане му беше чужд. А след като действаше против собствената си природа, значи изкривяваше научните си изследвания. Като се стараеше да загърби интереса си към нея, той беше постигнал точно обратното — напрежението помежду им да определя всяка дума, всеки поглед, всяко докосване. Те бяха двама млади, здрави, красиви хора. Естествено, че се желяеха. Малко след три часа сутринта той проумя това и изработи нов план.

Щеше да довърши образованието ѝ, като промени само една точка. Щеше да я научи да се наслаждава на красотата си, на естествените прелести, с които я бе дарила природата. Когато приключе, тя щеше да бъде истинска, чувствена жена и да се оправя сигурно със сексуалните си усещания и най-вече с властта, която ѝ даваха те.

Малкият номер с ръкописите беше само първият от опитите му да я освободи от плахостта и девическата сдържаност. Ако желанието ѝ да бъде с него възникнеше в собствените ѝ мисли, тя нямаше да остане с чувството, че е била прелъстена и използвана, и новата им среща щеше да бъде прекрасна. Този път тя трябваше да повярва, че е изиграла ролята на прелъстителката.

Денят беше невероятно красив и свеж. По наситено синьото небе се гонеха купести облаци. Двамата пътуваха по крайбрежието в управляваната от Себастиан карета. Мадлен се наслаждаваше на топлото октомврийско слънце и се опитваше да отклони мислите си от нервното очакване. Докато се преобличаше, ѝ хрумна, че би могла да прелъсти Себастиан Д'Арси.

След като беше решила да води живот на метреса, тя трябваше да научи от него целия възможен сексуален репертоар.

Ала това не беше лесна задача и най-добре беше да се заеме с осъществяването ѝ далече от любопитните погледи на слугите. Може би, след като преспи още веднъж с него, подигравателните, враждебни погледи, с които я следяха всички в къщата на маркиза, щяха да престанат да ѝ правят впечатление. Прислужниците знаеха, че тя е прекарала една нощ в леглото на господаря им и че оттогава той не я е викал при себе си. Е, това щеше да се промени, и то много скоро.

Тя съзнаваше болезнено близостта на Себастиан, присъствието му беше като лек бриз по кожата ѝ. Раменете им се докосваха, кракът му на няколко пъти се удари в нейния, докато каретата се друсаше по неравния път. Слабият аромат на стопленото му от слънцето тяло се смесваше със соления дъх на крайбрежието. Мадлен копнееше да се опре на рамото му или поне да улови ръката му, но усещаше, че е още рано за това.

— Англия е красива страна.

— Сега е есен — отговори той, докато минаваха под сянката на един стръмен хълм, типичен за тукашните брегове. — Знаеш ли какво означава това за Англия?

Мадлен поклати глава.

— Означава, че дните с хубаво време са преброени. След една или две седмици небето ще стане сиво и ще се спусне ниско над земята. А влагата ще ни изгризе до кости. — Той посочи към Ламанша, който тъкмо беше изчезнал зад веригата хълмове. — Морето ще стане неспокойно, приливите и отливите буйни и страшни. Нощем вятърът ще свири над полето и най-малко веднъж седмично ще вали пороеен дъжд.

— Не звучи много примамливо — отвърна тихо тя и се запита защо ли се опитва да ѝ представи родината си в толкова черни краски.

— За хората, които пътуват по море, е още по-лошо. Непрекъснатите и неочаквани промени на времето затрудняват плаванията им.

Когато завиха по една затревена пътека между две редици жив плет, които скриваха полята с овес, Себастиан я изгледа изпитателно отстрана. Как ли щеше да реагира, ако я прегърне?

— Снощи видях една френска шалупа съвсем близо до брега, а на сутринта ми казаха, че след падането на нощта е хвърлила котва западно от Хайт и е уплашила до смърт местните рибари. Твърди се, че са имали среща с някого. Знаеш ли нещо по този въпрос?

Мадлен хвърли бърз поглед към гордия му профил, очертан примамливо на фона на синьото небе, и усети как я залива бурно желание. Себастиан обърна глава и я погледна с подкупваща усмивка. Очите му имаха цвета на небето. Слънцето правеше кожата му златна, вятърът развяваше косите му. Ако вдигнеше ръка да помилва гладката му буза...

— Разкрий ми сърцето си, скъпа.

Мадлен примигна. Той чакаше отговор. Какво ли я бе попитал?

— Може и да съм францужойка, но това не ме прави довереница на корсарите.

— Значи Бонапарт не ти е сънародник? — попита с мека ирония той. Велики Боже, тя трябваше поне да му даде знак, че ще приеме с радост милувките му! — Щом не си част от френския план за нападение, значи мога да седя до теб спокойно?

Мадлен премести чадърчето си от другата страна, за да не може да го вижда. Всекидневните му намеци, че страните им са във война, я изнервяха повече, отколкото ѝ се искаше да признае. Ако наистина ѝ нямаше доверие, защо я беше оставил в дома си? О, тя знаеше отговора. Усещаше го във всеки удар на пулса си, във всеки многозначителен поглед, който си разменяха. Той се интересуваше от нея, но смяташе за свой дълг да бъде предпазлив.

Себастиан се питаше защо днес се изразява така несръчно. Не беше в характера му да събужда враждебността на жена, с която иска да си легне. Може би причината беше увереността му, че в един момент няма да успее да се сдържи и ще я вземе насила. Или просто му харесваше да я дразни. Никога не скучаеше, когато беше с нея, и дори само това беше приятно разнообразие. Трябваше само да погледне в сериозното ѝ лице и целият се изпълваше с телесна и умствена възбуда. В живота си беше срещал твърде много жени, готови да му се отдадат. Но тя беше единствената жена, която той искаше да опознае и отвътре, и отвън.

Това прозрение беше направо шокиращо. За първи път в живота му външният вид на жената не беше най-важен за него. Инстинктът непрекъснато му напомняше да бъде предпазлив. Желанието го тласкаше към действие. Практическият му усет го правеше търпелив.

Скоро пред тях се разкри обширна низина и Мадлен се надигна, за да види по-добре събралите се на близкия хълм хора. Поне дузина мъже и жени се бяха скупчили около нещо като сребърно кафяво езерце, което се къдреше на вълни върху тревата.

Хората се държаха като на панаир, само че липсваха палатки и знамена, жонгльори и музиканти. Въпреки това лицата им сияеха, очите им блестяха възторжено. Мъжете разтоварваха сандъци от

спрелите наблизко коли или мъкнеха тежки въжета. Други теглеха дълги тръби, следвани от смеещи се деца и лаещи кучета.

Себастиан спря каретата на известно разстояние от множеството.

— Искаш ли да отидем да видим какво става?

Той скочи на земята и ѝ помогна да слезе. Когато ръцете му се заключиха около талията ѝ, погледите им се срещнаха. За момент в погледа му блесна топлина, която не се беше появявала от седмици насам. Усмивката му отговори на мислите ѝ и тя стъпи на тревата с леко сърце.

Себастиан взе плетената кошница с храната, предложи ѝ ръката си и двамата прекосиха поточето по тясно мостче.

Мъжът с дебело палто от туид и груби кожени ботуши, който наблюдаваше суетнята малко отстрана, ги забеляза, свали бързо шапка и се завтече насреща им.

— Добро утро, милорд, милейди! Времето е прекрасно за полет, нали?

— Бих искал отдавна да сме готови с всичко — промърмори замислено Себастиан. — Но днес ще направим само опит, Тобиас.

Мъжът кимна тържествено.

— Ако желаете, можете да вземете дамата горе и да разгледате местността, докато ние проверяваме въжетата.

Себастиан погледна дяволито Мадлен и тя се изуми от момчешката му веселост.

— Идеята ти е прекрасна, Тобиас. Мадмоазел Миньон не се страхува от нищо. Мадмоазел, позволете да ви представя капитан Тобиас Уикъм. Той е един от най-добрите пилоти в Англия. Вече има зад гърба си повече от петдесет полета с балон.

Миньон се усмихна и спонтанно протегна ръка на мъжа.

— Много се радвам да се запозная с вас, капитан Уикъм. Веднъж присъствах на полет с балон в Тюйлери и никога няма да забравя смелостта на пилотите. Вие сте герой, капитане.

— Много ви благодаря, милейди — отговори смутено Тобиас. — Не заслужавам тази висока похвала. Надявам се, че при днешната малка демонстрация ще добиете непосредствено впечатление от това преживяване. С удоволствие ще ви взема със себе си.

— Наистина ли, мосю? — Мадлен хвърли нерешителен поглед към Себастиан. — Възможно ли е?

Себастиан местеше очи от възрастния мъж, който с такова усърдие разтърсваше ръката на Миньон, и сияещото младо момиче. Забравил за плановете си, той изпитваше искрена гордост, че е придружен от тази очарователна млада дама.

— Мисля, че не е невъзможно...

Тобиас вдигна ръка към шапката си.

— Отивам да видя какво става. Ще ни трябва доста време, докато го напълним, милорд.

Себастиан кимна и му махна с ръка да си върши работата.

— Няма защо да бързате, Тобиас. Днес е важно да работим сърчно, не бързо.

Когато капитанът се отдалечи, той изглежда многозначително Миньон.

— Ето че направи първото си завоевание сред мъжете.

Младото момиче вдигна рамене.

— Не съм го искала. Просто дадох израз на искреното си чувство.

— Това е най-добрият метод — отвърна с усмивка той, взе ръката ѝ и я поведе към крайбрежните скали. — Тобиас със сигурност ще разкаже във всички кръчми оттук до Дувър как те е срещнал. Искам обаче да ми разкажеш какъв полет с балон си наблюдавала в Париж! — Той я погледна многозначително. — В последно време се говори, че Наполеон се интересува извънредно много от полетите с балони.

Мадлен смръщи чело и тръгна редом с него.

— Тогава бях четиригодишна. Беше един от полетите на мосю Бланшар.

— Много интересно. Вероятно знаеш, че Бланшар е първият, прелетял Ламанша с балон? През 1784 година измина пътя от Дувър до Гизнес само за два часа.

— Същата година съм родена, мосю.

— Нима си толкова млада? А аз те мислех за няколко години по-възрастна. Вероятно причината е в светската ти опитност.

Мадлен му обърна гръб, защото не знаеше какво да мисли. Очевидно му харесваше да я дразни. Мъжете тъкмо подреждаха въжетата като решетки около балона.

— Какво правят сега?

— Подготвят полета, за да проверят на практика промените в новия ми балон.

Мадлен се обърна толкова внезапно, че Себастиан трябваше да спре.

— Вашият балон?

Мъжът погледна с обич красивото ѝ лице.

— Защо си толкова изненадана? Всеки мъж с достатъчно пари може да притежава балон. Разбира се, това не означава, че е лесно да се намери добър майстор на балони.

— А вие сте намерили Тобиас — отговори тихо тя и отново се запита каква ли би била реакцията му, ако вдигнеше длан към гладката му буза.

— Трябва да знаеш, че проектът е изцяло мой. — Велики Боже, тя стоеше насреща му и го гледаше, а устните ѝ сякаш молеха за целувка!

— Вие проектирате балони? Защо? — Ако протегнеше ръка към нея, тя щеше да падне в обятията му дори тук, където щяха да ги видят десетки чужди хора.

— Все някой трябва да го прави — отговори тайнствено той и продължи към скалите. Ако не я отведеше скоро в някое невидимо за другите място, щеше да я постави в много неловко положение. — Ела, ще обядваме, докато приготвят балона. Ще ми разкажеш всичко, което знаеш за балоните, и ще отговоря на всичките ти въпроси.

На стотина метра от скупчените около балона хора той намери защитено от всички страни местенце в сянката на скалите с изглед към морето. Извади от кошницата одеяло, разстла го върху затоплената трева и се излегна с доволна въздишка.

— Не искаш ли да дойдеш при мен?

Мадлен обърна гръб на морето и забеляза, че той ѝ протяга ръка. Точно така, каза си смело тя, ще дойда при теб по всеки начин, който искаш да ми покажеш.

Тя коленичи до него на одеялото и развърза връзките на шапката си. Свали я и прокара пръсти през косата си, за да я разбухне.

Себастиан я наблюдаваше през полузатворени очи. Тя очевидно не подозираше колко прелъстително изглежда в този момент и как копнееше той да разроши тъмните ѝ коси, да вдигне лицето ѝ към

своето и да целуне нежните, сочни устни. Той се облегна назад и протегна дългите си крака извън одеялото.

Като я видя да разкопчава наметката си, осъзна, че гори от желание да махне ръцете ѝ и сам да я разкопчее, после съвсем бавно да плъзне меката материя по раменете ѝ. Представи си как целува шията ѝ, първо съвсем лекичко, после все по-силно, докато остави по нежното ѝ вратле верига от любовни знаци, за да го запомни тя завинаги.

Миньон будеше у него желанието да я притежава, да я направи своя собственост, да я бележи завинаги със знака си. Себастиан затвори очи и усети как желанието втвърдява тялото му.

— Братята Монголфие са били принудени да горят цели купи слама, за да напълнят балоните си с горещ въздух — заговори почти сърдито той, без да отваря очи. — Освен това са смесвали сламата с вълна, за да стане още по-горещо.

— Значи колкото е по-горещ въздухът, толкова по-добре?

Той отвори очи и видя, че тя го наблюдава съсредоточено.

Тя наистина ме слуша, каза си той. Изведнъж забеляза, че Мадлен е свалила наметката си и е разкрила необичайно дръзко деколтето. Пълните ѝ гърди бяха невероятно съблазнителни. Това събуди вниманието му и в същото време го направи предпазлив. Кога беше откопчала кукичките на гърба си?

Погледът ѝ се плъзна по тялото му и за негово удоволствие спря върху слабините му.

— Балонът е празен и отпуснат, докато въздухът е студен. Когато го напълнят с горещ въздух, той се надува и започва да се издига, нали? — попита меко тя.

Тя флиртуваше с него! Слабините му потръпнаха сладостно, но лицето му остана безизразно.

— Значи си прочела някои неща.

На устните ѝ играеше усмивка.

— Доставя ми удоволствие да знам как действат нещата, които ни заобикалят. — Търсецият ѝ поглед намери очите му и той усети как стомахът му се сви на топка. — Мисля, че човек не се страхува толкова много от нещата, които разбира, права ли съм?

И двамата знаеха, че тя не говори за балоните. Тази мисъл го накара да потрепери.

— Трябва да похваля разума ти. В никакъв случай не бих искал да се страхуваш от някои неща в живота.

При тази формулировка Мадлен се изчерви, ала ръката му се плъзна към китката ѝ и я притисна с нежност.

— Разкажете ми още нещо за балона си, мосю.

— Правила сме многократни опити, за да отстраним съществуващите досега трудности при полета. — Той се опря на лакът и плъзна пръсти към рамото ѝ. — Проблемите са преди всичко практически. Например малката разлика в плътността на горещия и студения въздух, нормалният въздух тежи с около четвърт повече от горещия. Затова и балонът на Монголфие, напълнен с горещ въздух, се е издигал само до определена височина.

Той хвана долния край на ръкава с два пръста и го подръпна, за да оголи рамото ѝ.

— Следователно е необходимо балонът постоянно да се допълва с горещ въздух, за да се задържи на необходимата височина.

— А после, мосю? — Тя се приведе към него, опря се на едната си ръка и роклята се смъкна от рамото ѝ. Гръдта ѝ се оголи примамливо, пълна и розова.

Бавната, почти ленива усмивка на Себастиан не издаваше вълнението му.

— Тежестта на горивото ограничава количеството товар и броя на пасажерите, които могат да летят.

Пръстът му следваше извивката на деколтето и той усещаше как кожата ѝ потръпва при докосванията му.

— Огънят е опасно нещо. Ако вятърът преобърне гондолата, тя може да се отвърже и да падне. Или самият балон може да се запали.

Когато палецът му притисна връхчето на гърдата ѝ, Мадлен спря да диша. Само тънкият плат я отделяше от търсещите му пръсти.

— Нали сега има балони с водород?

— Точно така. — Той свали роклята и обхвана гърдата ѝ с цялата си длан. Когато от гърлото ѝ се изтръгна тих стон, той я привлече върху себе си и меко притисна голото ѝ рамо.

— Водородът е много по-лек от горещия въздух и много по-сигурен. — Ръката му провери тежестта на гърдата ѝ и я намери прекрасна. — Щом балонът бъде напълнен и затворен, той остава

изпънат дълго време и може да измине доста голямо разстояние, без да увисне.

Мадлен скри парещото си лице в шията му и въздъхна доволно. Пръстите му се ключиха около втвърденото зърно на гърдата ѝ. Не можеше да повярва, че се е държала така дръзко, но знаеше, че ако продължаваше да стои далеч от него, щеше да умре.

— Значи щом балонът се напълни, вече няма нужда да се допълва с газ?

— Не, но трябва да е много добре напълнен. — Устните му гризяха ушенцето ѝ. — Така самият балон се превръща в проблем с тежестта си. Първите балони са правени от восъчна хартия или от коприна, подплатена с каучук, което ги прави още по-тежки. За съжаление не са могли да постигнат желаната плътност. Внезапната загуба на газ посред полета може да бъде много неприятна и дори опасна.

Ръката му се движеше свободно в корсажа ѝ, изследваше различните повърхности на кожата ѝ, нежната коприна, гладкия сатен и финото кадифе.

— Днес ще опитаме да полетим с много тънка коприна, разбира се, добре подплатена. Тя е също като кожата ти...

— Значи полетът ще бъде спокоен и сигурен? — прошепна тя и пое дълбоко дъх, когато той я сложи в скута си.

— Ще прилича на разходка с кон, сладката ми. Също като ездата полетът с балон зависи много от вида на участващите в него елементи.

Изведнъж той я вдигна нависоко с една ръка и с бързо движение отметна назад полите ѝ, така че голото ѝ задниче се озова върху опънатата кожа на панталона му.

— Полетът е плавно издигане, леко плъзгане и меко спускане към земята. — Силните му хълбоци се притискаха настойчиво в голата ѝ плът. — При други случаи може да има рязко издигане, силни тласъци и пропадания, внезапни обрати, неочаквани залитания. Вълнуващо е, повярвай!

Той сложи ръка под брадичката ѝ и обърна лицето ѝ към своето. Зад небрежното забавление в сините му очи пламтеше особен огън.

— Как мислиш, кое би ти харесало повече?

Мадлен сложи ръка на гърдите му и го погледай със замъглени от страст очи.

— Второто звучи много интересно, но сигурно е опасно, мосю... Себастиан.

— Нима не те привлича опасността, Миньон? — Той вдигна пръст към устните ѝ и ги разтвори. — Някои от големите удоволствия, които мъжът... или жената... могат да преживеят, карат сърцето да бие като лудо.

Пръстът му се плъзна по устните ѝ, когато вдигна глава, за да целуне шията ѝ. Ръката му се вдигна от кръста ѝ и отново обхвана едната ѝ гърда.

— Ето, например моето сърце бие по-силно, когато те докосвам. — Той отдели устни от шията ѝ. — И с теб ли става така?

Мадлен се вираше като хипнотизирана в чувствените му устни и копнееше да ги усети върху своите.

— Не мога да ви кажа нищо по този въпрос, мосю. Независимата жена не говори за чувствата, само за потребностите си.

Той се надигна към нея и топлият му дъх опари устните ѝ. Когато най-последно я целуна, Мадлен забрави къде се намираха и че не бяха сами.

Тя се облегна назад, доколкото ѝ позволяваше ръката му. Устремила поглед в невероятно сините му очи, тя се чувстваше напълно гола пред него. Тъй като нямаше друга защита, тя реши да прибегне до ума си.

— Вие сте забележително красив мъж с богат опит, а аз съм неопитно младо момиче и не знам как да се държа с хора като вас. Естествено е да се чувствам привлечена от вас и се радвам, че полагате известни усилия да ме научите на някои неща.

Ръката му се спусна към корема и отиде още по-надолу. Забравила се, Мадлен разтвори крака.

— Искаш ли да положи още малко усилия?

Ръката му се потопи в топлата, влажна гънка между бедрата ѝ и лекичко я потърка. Мадлен дишаше на пресекулки. Погледът му беше устремен в нейния.

— Мека и топла. Какво ще ми отговориш сега, сладка Миньон?

Изкушаващият му ритъм и горещата ѝ възбуда направиха гласа ѝ дрезгав от желание.

— Вие... много ми е трудно... да ви устоя, мосю.

— Имам намерението да го направя невъзможно — отговори тържествено той и впи устни в нейните.

Мадлен затвори очи. Най-после имаше това, което искаше. Стана ѝ чудно, че го беше постигнала толкова лесно. Все пак тя не беше опитна в любовното изкуство и не можеше напълно да прогони от съзнанието си далечните шумове от работещите около балона. Страстта ѝ беше твърде млада и крехка, за да надвие страха от това, че някой можеше да ги види.

Когато Себастиан вдигна глава, за да си поеме дъх, тя се облегна на рамото му и прошепна задавено:

— Моля те, ако някой ни види...

— Шшт! — Себастиан не искаше да чува тези думи. Той беше усетил много точно в кой момент тя беше започнала да разсъждава и за какво и как този размисъл беше унищожил пламналото в утробата ѝ желание. Той знаеше, че тук няма кой да им попречи, но дори и да се появеше непознат човек, тя си струваше неловката ситуация. Все пак трябваше да вземе предвид, че Мадлен още не се е научила да приема изискванията на страстта, която презира всичко друго.

Ръката му се отдели от бедрата ѝ и се вдигна към пламналото ѝ лице. Той я целуна нежно и остави устните си върху нейните дори когато тя поиска да се отдръпне. Усети как се разтопи в ръцете му и как устните ѝ станаха отново меки и податливи. Той удължи целувката, задълбочи я, докато устните им станаха едно цяло и тялото ѝ отново се разтърси от страст. Той не искаше пламналото в утробата ѝ желание да се разсее толкова бързо, но не искаше и да го удовлетвори веднага. Беше чакал дълги седмици този момент и помнеше как се беше чувствал. Затова сега трябваше да го изживее, както трябва. Така щеше да бъде по-добре и за нея.

— Имаш ли ми доверие, Миньон? — прошепна в ухото ѝ той.

— Нямам друг избор — отговори задавено тя и направи опит да се усмихне.

— Тогава ти обещавам, че още днес следобед ще имаш желания полет. Обещавам ти го!

Мадлен не успя да го попита какво точно е имал предвид, защото той изведнъж я вдигна и я сложи на одеялото до себе си. Тя приглади несъзнателно полите си и го погледна смаяно. Той се беше заел с кошницата и изваждаше приготвения обед: хляб и студено пиле,

горчица, индийски подправки, сирене. Как можеше да мисли за ядене, когато устните и гърдите ѝ още вибрираха от неутолено желание?

Тя вдигна ръкавите на роклята си и се опита да стегне корсажа си. Като видя усилията ѝ, Себастиан се засмя и рече:

— Обърни се, аз ще закопча кукичките.

Той го направи с учудваща сръчност и тя недоволно се запита къде и от кого го е научил.

Без да каже нито дума повече, той се отпусна на одеялото и изяде обяда си с вида на мъж, който може да се гордее със свършеното през деня.

Мадлен хапна малко хляб и сирене и изобщо не погледна към пилето. По дяволите, мъжете бяха ужасно трудни за разбиране!

---

[1] *Dokemento, mio cicisbeo* — По-нежно, миличък (ит.) — Б.р. ↑

[2] *Cest incroyable* — Това е невероятно (фр.) — Б.р. ↑

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Виждате ли онези бъчви, милейди? — Капитан Уикъм обясняваше на слушателката си всички подробности на полета с балон. — Те съдържат добре премерена смес от железни и цинкови стърготини, вода и сярна киселина. Киселината реагира на металите и се отделя газ. През тръбите водородът изтича към онзи голям съд, който в долния си край е отворен и е поставен в меден басейн с вода. Там газът се пречиства, после отива в балона. Преполова през този тръбопровод, нали виждате?

Мадлен разбра как се пълни балонът. Голямата сребърно кафява копринена обвивка беше започнала да се пълни с водород, платът се димпеше меко и все повече се издигаше към небето. Сега вече Мадлен разбираше защо с подготовката на един балон са заети толкова много хора. Заобиколили балона, те стискаха в ръце овързани с плат пръчки, движеха внимателно мрежата от въжета и помагаша на стотиците квадратни метри коприна да се разгъват равномерно.

— Вашият балон е много по-голям от този на мосю Бланшар — проговори с възхищение тя, наслаждавайки се на гледката.

— Този балон е предвиден за петдесет души — отговори гордо капитанът.

Мадлен се обърна и видя, че Себастиан, който досега беше зает с инсталацията за производство на водород, е свършил и идва към тях.

— Когато се надуне докрай, балонът ще бъде висок около осемдесет метра. — Той направи широк жест с ръка, сякаш искаше да й покаже точно докъде ще се вдигне балонът.

— Защо ви е толкова голям балон, мосю?

— За да прекарвам с него войници, скъпа — отговори ухилено мъжът.

— Войници? — повтори невярващо тя. — Но защо, за Бога?

Себастиан я погледна изпитателно и разбра, че изненадата ѝ е искрена.

— Преди двадесет години американецът Бенджамин Франклин, след като наблюдавал издигане на балон в Париж, предсказал, че балоните ще станат бойните машини на бъдещето. Слуховете твърдят, че Наполеон мисли като него. Какво е мнението ти по въпроса?

Мадлен не можеше да откъсне поглед от бавно издигащата се сребърно кафява коприна.

— Мисля, че е позорно да превърнеш такава красота в средство за унищожение на хора.

— Отговорът ти не е много научен, Миньон, но е типично женски.

— Нима не съм жена, мосю? — усмихна се предизвикателно тя.

Той едва устоя на желанието си да я целуне пред очите на всички присъстващи.

— Разбира се, мадмоазел. Няма съмнение, че си жена.

Капитан Уикъм се усмихна доброжелателно.

— Няма ли да заведете дамата да разгледа гондолата, преди да полетим, мосю?

Без да отделя поглед от лицето на Мадлен, Себастиан отговори:

— Идеята е много добра. Как смятате, колко време ще остане балонът горе?

— О, най-малко час, а може и много по-дълго. Зависи от посоката на вятъра. Няма да го пълним целия, защото полетът ще бъде кратък. Смятам обаче, че на всяка цена трябва да го задържим горе около час, за да проверим дали ще се справи добре с тежестта, която сме му определили.

— През цялото време ли ще държите балона с въжета за земята? — попита Себастиан и дръзката му идея започна да се оформя.

— Да, милорд. Забили сме котвата дълбоко в почвата и сме взели най-дебелите корабни въжета. — Мислите на капитана следваха без усилия тези на лорда. — Балонът е сигурен, милорд. Ще отида да проверя докъде са стигнали.

Себастиан погледна отново Мадлен, вдигна ръка и закопча последното копче на наметката ѝ. С внезапно предрезгавял глас той заговори:

— Впрочем, аз съм много щастлив, че ти си жена. — Ръката му остана за миг върху рамото ѝ. — И много скоро ще ти покажа какво

значи това. — Той плъзна ръка надолу и улови здраво китката ѝ. — Да вървим. Нали искаше да видиш балона отблизо?

След пикника Мадлен беше доста потисната, защото ѝ беше станало ясно, че не може да го прелъсти, когато наблизо има толкова чужди хора. Потиснатите ѝ страсти и тревогата, че не може да бъде толкова дръзка, колкото ѝ се иска, разваляха настроението ѝ.

— Къде отиваме?

Себастиан я изглежда дяволито.

— Обещах ти да те повозя на балон. Ти каза, че ми имаш доверие. Затова не се противи, скъпа. Никога вече няма да имаш такава невероятна възможност.

Тя не беше много сигурна в намеренията му, но се остави да я поведе към съоръжението.

След като заобиколиха мъжете и жените, които наблюдаваха издигането на балона, Мадлен откри гондолата в другия край на полето. Тя имаше форма на корабче, само дето дъното ѝ беше плоско, без кил. Към гондолата водеше дебела греда, простряна върху тревата. Без да се колебае, Себастиан стъпи на гредата и потегли Мадлен след себе си.

Той се изкачи леко по наклонената греда и смело скочи в гондолата, макар че дъното беше на около метър дълбочина. После се обърна, хвана Мадлен през кръста и я прехвърли през ръба. Вътре беше също като в кораб. По релинга висяха чувалчета с пясък, няколко дузини бъчви бяха наредени по краищата.

— За какво са тези бъчви? — учуди се Мадлен.

— Всяка бъчва тежи горе-долу колкото един силен мъж — отговори Себастиан, който развързваше въжетата, които държаха гредата. — Днес проверяваме какво влияние оказва тежестта върху височината на издигане на балона.

— Защо подът е покрит със сено? — любопитства Мадлен, когато дебелият пласт сухи треви зашумоля в полите ѝ.

— Само мярка на предпазливост — отговори той и блъсна гредата. — Сеното служи да омекоти удара, ако някоя бъчва се откъсне, иначе може да пробие дупка в дъното. Това не се случва, когато пътуват хора.

— Разбирам — проговори предпазливо Мадлен. — Защо гондолата е с форма на кораб? Досега съм виждала само кошове.

— Построена е по плана на Месние. Тъй като балонът трябва да премине през Ламанша, направихме го така, че в случай на нужда да може да плава и по водата.

Мадлен го погледна смаяно. Себастиан проследи как сянката на балона прелетя над тях и за миг скри слънцето. Гондолата се раздвижи, но Мадлен не забеляза нищо, защото точно в този миг Себастиан протегна ръце към нея. Гондолата се повлече по тревата, вероятно защото вятърът блъскаше балона, после се усети леко люлеене и... настана пълна тишина.

— Мисля, че е време да слезем — проговори тихо тя, докато Себастиан отвързваше бонето ѝ.

— Когато му дойде времето, ще слезем — отговори с усмивка той и захвърли бонето ѝ в сеното.

Мадлен се огледа бързо, но стената на гондолата беше висока и не можа да види почти нищо. Въпреки това, когато Себастиан откопча наметката ѝ, тя изпита потребност да го предупреди:

— Някой може да ни види.

— Кой би могъл да има толкова остър поглед, че да забележи какво става в небето? Само хищните птици, нали?

Мадлен го погледна объркано и се смути още повече, когато от всички страни се надигнаха радостни викове.

— Мислех само, че... — Тя се изтръгна от прегръдката му и се втурна към парапета. Линията на хоризонта беше отлетяла някъде много надалече и се намираще много по-дълбоко, отколкото можеше да се очаква. Изведнъж Мадлен се почувства някак странно тежка. Когато разбра какво се е случило, тя се стресна. Най-ужасното беше, че земята под нея се смаляваше невероятно бързо и скоро съвсем щеше да изчезне.

— Mon Dieu! — Тя се обърна към Себастиан, който беше застанал зад нея. — Светът пропада! — извика уплашено тя.

— Не е точно така — опита се да обясни той. — Всеки момент ще... — Внезапното спиране на балона разлюля гондолата и той политна да падне. В последния миг успя да се хване за нея и двамата заедно се строполиха в сеното. — Ето, виждаш ли, въжетата ни държат здраво — засмя се весело той. — Сега ще узнаем дали сме увиснали в небето като детско хвърчило или...

В продължение на минута гондолата се люля заплашително насам-натам и макар че Себастиан я държеше здраво, Мадлен трепереше от страх. Двамата се търкаляха от единия край до другия и добре че беше мекото сено.

— Май ни очаква по-голямо приключение, отколкото бях планирал — завърши изречението си той и избухна в смях.

Побесняла от гняв, Мадлен го заудря с юмручета по гърдите.

— Значи сте го направили нарочно!

Себастиан не можеше да престане да се смее и изобщо не си даваше труд да се отбранява от ударите ѝ.

— А аз си мислех, че искаш да останем насаме! Направих всичко, за да ти осигуря желаното, и ето какво получавам! Олеле! Това беше носът ми!

— Трябваше да ми кажете, че... О!

Мадлен млъкна изведнъж, защото подът под тях отново описа дъга, докато стомахът ѝ сякаш се втурна в обратната посока. Тя пое дълбоко въздух и се хвърли по лице върху сеното.

Най-после положението на гондолата се стабилизира и тя увисна в спокойното есенно небе. Наоколо цареше пълна тишина, чуваше се само лекото поскърцване на опънатите въжета.

Макар да беше убедена, че цялата се е сковала от страх, Мадлен се раздвижи първа. Тя коленичи и запълзя колкото се може по-далече от Себастиан.

— Стой си на мястото! — изкрещя сърдито тя, когато той седна и я погледна с обезоръжаващата си усмивка. — Не смей да ме докосваш!

— Не бива така, Миньон — проговори меко той. — Как ще си доставим удоволствие, ако не се докосваме?

Той скочи на крака и изтупа жакета си.

— Първо обаче трябва да съобщя на хората долу, че сме добре. — Той застана до парапета и се наведе толкова силно напред, че Мадлен се уплаши да не падне. Направи крачка към него и видя, че той маха на събралите се на крайбрежието мъже и жени.

Все още несигурна в краката си, тя направи още една крачка, опипвайки внимателно пода. Стори ѝ се стабилен, макар и някак странно вибриращ. Движението ѝ напомняше лекото люлеене на кораб в спокойно море. Е, не беше като издигането и спускането по вълните, но напрежението на противоположните сили ясно се усещаше.

Себастиан се обърна точно в мига, когато паниката я надви. Тя се хвърли на гърдите му и захълца сърцераздирателно.

— Mon Dieu! Mon Dieu! Искам да сляза!

Тъй като през първите няколко минути от първия си полет с балон и той се беше чувствал по същия начин, Себастиан не ѝ се разсърди. Само я притисна силно до себе си, за да я успокои.

— Тихо, миличка, тихо, няма от какво да се страхуваш. — Той целуна тила ѝ и продължи окуражително: — Нима не искаш да видиш онова, което твърде малко хора са имали възможност да видят? Гледката е наистина великолепна.

Тя зарови лицето си още по-плътено на гърдите му.

— Не... не искам... не мога — прозвуча глухият ѝ отговор.

Себастиан си каза, че е по-добре да я държи здраво и да чака уплахата да отшуми. После щеше да ѝ покаже далечните брегове на Франция на югоизток, градовете Кале и Булон Сюр Мер.

Ала тя се триеше толкова примамливо в него, крехкото ѝ тяло се извиваше толкова чувствено, че дълго потисканите му нагони заглушиха гласа на разума. Това беше опасно, но той знаеше, че трябва да я има, иначе не отговаряше за себе си.

Той я притисна силно до гърдите си и бавно потърка хълбоци в нейните. Тя простена, но той не беше сигурен дали стонът ѝ е от удоволствие или изразява страх. Започна да милва нежно гърба ѝ, от раменете към бедрата, наслади се на извивките на гъвкавото ѝ тяло. После нежно я положи върху мекото сено и вдигна полите ѝ, за да усети под пръстите си мекотата на сгорещената ѝ кожа, гладка като сатен и пулсираща от живот.

Той се настани удобно, сложи я на коленете си и започна да гали голите ѝ бедра и твърдото дупе. Тя беше толкова нежна и в същото време силна и гъвкава. Струваше му се, че е създадена специално за него. Много му се искаше да ѝ каже, че дълго я е чакал, но не го направи — тези думи щяха да прозвучат като обещание и да се превърнат в лъжа, макар и неволна.

След малко той вдигна ръце и помилва лицето ѝ, за да я успокои и да ѝ вдъхне от своята сила.

Пръстите му бяха толкова добри, толкова нежни. Мадлен усети в докосването им, в твърдостта и топлината им силното, изпълнено с

увереност присъствие на мъжа пред себе си. Устните му намериха нейните.

Тя се разтвори, за да го приеме, надигна се насреща му, последва мекия натиск на ръката му и се отпусна на сеното. Ръцете ѝ намериха ризата му и я измъкнаха от панталона, плъзнаха се към гърдите му, впиха се в твърдите зърна. Когато помилва корема му, усети как той се стегна под докосването ѝ. Днес не беше като първия път, когато чакаше и се боеше, когато беше изпълнена с несигурност. Този път тя беше жена, която знаеше какво иска и как да го постигне. Без да се колебае, тя мушна ръка в панталона му, намери втвърдената му мъжественост и започна да я милва с уверени движения. Изненадан от смелостта ѝ, Себастиан едва задържа напирания в гърлото му сладостен стон. Тя усети реакцията му и се притисна до него с все сила.

Себастиан си беше обещал, че няма да я притеснява, че ще я остави сама да определи темпото, ала нетърпението му беше толкова мощно, толкова властно, че скоро нямаше да може да му устои. Тя вдигна ризата му и отворените ѝ устни обхванаха зърното на гърдата му. Горещият, гъвкав език започна да кръжи около него и удоволствието, което го прониза, беше непоносимо.

— Велики Боже, почакай малко, Миньон!

Той задържа ръцете ѝ с едната си ръка, а с другата притисна силно крехкото ѝ тяло. Повдигна я леко, разкопча роклята ѝ и я смъкна от раменете ѝ. После я сложи да легне на сеното и впи устни в меката ѝ гърда. Тя се изви насреща му и той побърза да преметне крак през бедрата ѝ, за да я задържи още малко, докато се порадва на сладостта ѝ.

Мадлен се носеше на вълните на насладата. Тя изтръгна едната си ръка и бързо я вдигна към устата си, за да я захапе. Беше готова да стене от удоволствие.

Себастиан вдигна глава и се усмихна.

— Не, мила, не се крий от мене. — Той издърпа ръката от устата ѝ. — Много искам да чуя как ме зовеш, как ме търсиш. Искам да дадеш воля на желанието си. — Той целуна зачервените ѝ пръсти и продължи уверено: — Искам да знам кога и как ти доставям удоволствие.

Мадлен се покори, завладяна от властното му присъствие. Целувката му беше дълбока и настойчива. Езикът му се втурна в

дълбините на устата ѝ и се задвижи в завладяващ ритъм. Навсякъде, където я докосваше, по кожата ѝ оставаше пареща следа. Тя се разтапяше под милувките му. Езикът му ближеше устните ѝ, веждите и ушите, връщаше се непрекъснато на гърдите ѝ — влажен, плъзгащ се пламък, който изгаряше тялото ѝ. Тя се извиваше към него, предлагаше му все нови и нови места от тялото си, смаяна от силата на усещанията си. Дълбоко в тялото ѝ нещо вибрираше все по-силно и по-силно. Тя шепнеше задавено името му, въздишаше, стенеше. Играта на езика и зъбите му беше събудила във вътрешността ѝ ненаситен глад. Дълбокото, настойчиво желание възпламени чувствеността ѝ, напрегна мускулите и нервите ѝ. Тялото ѝ търсеше неговото и изобщо не усещаше тежестта му. Тя не разбра кога е свалил ризата си, но когато усети голата му кожа върху своята, извика от удоволствие и впи пръсти в твърдия му гръб. Невероятно беше да усети отново мускулестата му гръд върху меката закръгленост на гърдите си.

Себастиан се плъзна надолу по тялото ѝ и Мадлен потръпна сладостно от студения полъх на октомврийския въздух по голата ѝ кожа. Тя се разтрепери като лист и понечи да му изкрещи да престане. Ала той продължи да се движи надолу, като спираше във всяко примамливо кътче на тялото ѝ, помилва с устни гърдите ѝ, спря задълго на корема, зарови се във вдлъбнатинката на пъпа ѝ. Пръстите му погалиха кичурчето меки косъмчета и разтвориха бедрата ѝ.

— О!

Палецът му намери чувствителното място в предверието на женствеността ѝ, което жадуваше за ласките му и Мадлен извика задавено. Устните му последваха пътя на ръката и тя отново извика, отдадена без остатък на сладостните усещания. Вече не се страхуваше от вълните на насладата. Те бяха твърде силни, за да ги задържи дълбоко в себе си.

Изведнъж Себастиан престана да я милва с устни и бързо се изтегли нагоре към лицето ѝ.

— Това ти харесва, нали? — прошепна предрезгавяло той. — Ти си създадена за любов. Остави ме да ти покажа всичко — помоли с усмивка той и целуна меката ѝ буза. Ръката му се плъзна отново към мястото, където се събираха бедрата ѝ. — Отвори се за мен и ми позволи да ти доставя удоволствието, което заслужаваш. Ето, така е добре. — Пръстите му си проправиха път навътре. — О, Миньон,

искам да усетиш колко силно ме желаеш там. Искам да разбереш, че мога да удовлетвори желанието ти. — Той се плъзна отново към разтворените ѝ крака, намести раменете си помежду им и се наслади до болка на триенето на телата им.

Той познаваше желанието ѝ, знаеше от какво има нужда тя, знаеше къде и как да я помилва. Леко докосване тук, сладостно потъркване там, а ритъмът на пръстите и езика му надмина всички описания на удоволствието, които беше срещнала в книгите му.

За да успокои треперенето ѝ, Себастиан притисна с разперени пръсти корема ѝ. После обхвана хълбоците ѝ с две ръце и ги вдигна към устата си. Много скоро от устните ѝ започнаха да излизат сладостни звуци и той проследи с благодарност експлозията на усещанията ѝ. Той искаше само нейното удоволствие, нейната наслада, искаше да чуе похвалата ѝ в тази най-ласкателна от всички мелодии. Остана до нея, докато тялото ѝ престана да трепери, докато виковете ѝ заглъхнаха в дълбоко дишане, прекъсвано от време на време от задавено хълцане. Чувстваше се опиянен от насладата, която ѝ беше доставил. Тя беше създадена за любов, създадена за него.

След малко той се изтегли нагоре и бързо свали панталона си. Настани се удобно върху корема ѝ и я остави да усети напращялата му мъжественост. Когато се надигна и отново отвори бедрата ѝ, на лицето му грееше нежна усмивка. Мадлен отвори очи и отговори на усмивката му.

Себастиан си спомни как първата нощ постъпи като глупак и я остави да се събуди сама в леглото му и реши да се извини, като удължи насладата до безкрайност. Помилва меката ѝ кожа, погали твърдия корем, после посвети вниманието си на гърдите.

— Толкова си красива — прошепна той и се изненада от думите си. Тя беше толкова сладка, толкова жива. И беше много по-истинска от жените, с които се беше любил досега. До последния си миг щеше да ѝ бъде благодарен, че го е избрала за свой учител в любовта.

Откъде му дойде тази мисъл? Защо именно в този момент? Негодниците лъжеха, прелъстителите не го усещаха, опитните донжуани избягваха такива мисли.

Той проникна бавно и внимателно в утробата ѝ и въздъхна дълбоко, когато влажната ѝ, набъбнала топлина се разтвори, за да го приеме. Тя се надигна насреща му, той обхвана хълбоците ѝ с две ръце

и проникна още по-дълбоко. Чу въздишката ѝ и се запита дали пък не ѝ е причинил болка. Тя беше толкова тясна, толкова гореща. Ала преди да е успял да я попита, тя се устреми насреща му, опря се с пети в ръба на гондолата, за да го приеме още по-навътре в себе си.

Той започна да се движи, отначало бавно и внимателно, после все по-настойчиво и всеки негов тласък я издигаше все по-високо и по-високо, докато задъханите ѝ викове приеха ритъма на неговите стонове, сляха се с тях в съвършена хармония и заличиха всяка друга мисъл или усещане.

Дълго, много дълго никой от двамата не проговори. Нито той, нито тя имаха нужда от думи.

Той остана в нея колкото можеше по-дълго, защото нямаше сили да се отдели нито на сантиметър. С него ставаше нещо, за което го беше страх дори да помисли.

Най-после вдигна бавно глава и наболата му брада потърка порозовялата ѝ буза.

— Мисля, че е време да дадем знак на хората долу. — Ала не можа да се помръдне.

Мадлен сложи ръка на бузата му и той се извърна, за да я целуне. Устните му се впиха в меката ѝ уста и я засмукаха, за да вкусят сладостта ѝ. Пръстите му се плъзнаха по петната, които беше оставил по шията ѝ като нанизани на пръчица ягоди. Неговият знак. Какво странно желание беше изпитал — да я бележи със знака си...

Когато очите му срещнаха нейните, той изпита несигурност. За първи път от много години насам не беше уверен във въздействието си върху една жена.

— Добре ли си? — попита почти плахо той.

Тя поклати бавно глава и се усмихна. Докосна нежно лицето му, защото ѝ се струваше, че той има нужда от успокояване.

— Любил ли си се някога в балон?

Лицето му беше толкова сериозно, че изглеждаше почти болезнено.

— Никога не съм любил жена по този начин.

Тя кимна тържествено и целуна с благоговение бузата му.

— Мисля, че ти вярвам.

Опитът с балона завърши успешно. Капитан Уикъм остана с хората си, за да се погрижи всичко да бъде оставено, както трябва. Въпреки скандалната слава на лорд Д'Арси никой не помисли, че той и придружителката му са прекарвали следобеда в нежна любовна прегръдка на дъното на гондолата. Никой не разбра, че те бяха първите любовници в балон.

— Колкото и ужасно да ти се струва, войните винаги са давали тласък на науката — обясни кратко Себастиан. — Твоите сънародници са превърнали необходимостта в изкуство.

Мадлен го погледна сърдито.

— Сигурно искате да кажете, че французите са по-крвожадни от англичаните?

Себастиан пусна юздите на коня и го остави сам да търси пътя си към дома.

— Нека погледнем по-сериозно на нещата. Известният французин Лавоазие помогна както на американската, така и на френската революция, като подобри решително свойствата на барута. Френската революция му се отблагодари, като го обвини в предателство и му отсече главата. — Той се — усмихна иронично. — Е, не може да се отрече, че французите са и великодушни. След няколко години размислиха и го обявиха за национален герой. Сигурен съм, че Лавоазие, където и да е сега, им е простил временното неуважение.

— Не мога да повярвам — процеди през зъби Мадлен.

— Трябва да призная, че други френски учени имаха по-добра съдба. — Той спомена няколко имена и й описа заслугите им.

— Вие очевидно знаете много неща за френското военно изкуство — отбеляза недоверчиво тя. — Какво толкова ви интересува?

Себастиан се усмихна обезоръжаващо.

— Аз съм учен.

— И половин французин — допълни нахално тя.

Той я изгледа остро.

— Кой ти каза това?

— Вече не си спомням точно. Някой от персонала спомена, че майка ви е била французойка, това беше след онази караница...

Фактът, че тя отвърна поглед, събуди интереса му.

— Каква караница?

Мадлен се запита как да му отговори. След този прекрасен любовен следобед в облаците тя беше почти — почти! — готова да му разкаже всичко.

— Вашият английски персонал не ме харесва особено, мосю. Аз съм францужойка и всички ме подозират. Някои дори твърдят, че съм дошла в Англия, за да им навредя.

Себастиан забеляза внимателната ѝ формулировка, която очевидно не беше предизвикана от недостатъчно владене на езика.

— И това доведе до сериозна разправия?

— На сутринта след пристигането ми една от прислужниците в кухнята узна, че синът ѝ е загинал при обстрел на английската блокада от французите. Тя беше много възмутена от присъствието на една францужойка в английски дом. Тогава мосю Хорас деликатно ѝ напомни, че вашата майка също е била по рождение францужойка.

Себастиан я погледна и разбра, че това не е цялата история.

— Защо никой не ми е казал за случилото се?

Мадлен вдигна рамене.

— Сигурно са сметнали, че не е толкова важно. — Тогава я беше страх да му разкаже, че е станала причина за страшната разправия. Жената я нападна с големия сатър и едва когато Мадлен заплаши да я залее с врящата вода в котела, двама от слугите се втурнаха да ги разтърват, иначе сигурно щеше да се пролее кръв. Мадлен не се разсърди, защото разбираше страданието на жената, освен това съзнаваше, че тя не може да се лиши от работата си. Ако Себастиан беше узнал за случилото се, със сигурност щеше да я уволни, тъй като беше нападнала с нож друг член на персонала.

— Разкажете ми повече за тези научни открития, Себастиан. Какво ще кажете за англичаните?

— Друг път. Вече сме си в къщи.

Мадлен вдигна изненадано глава. Бяха пристигнали по-бързо, отколкото очакваше. Пред входната алея беше завързан кон, който, ако се съдеше по знаците, принадлежеше на офицер.

Себастиан дръпна юздите така внезапно, че конят се подплаши.

— Май имам гости — промърмори недоволно той. Стана му неприятно, защото веднага разпозна униформата на гвардейската кавалерия. Уайтхол беше дошъл да го търси. Сигурно бяха отчаяни.

Той насочи колата към задния вход, през който минаваха слугите, спря пред вратата и се обърна към Мадлен.

— Ще те помоля за една услуга, скъпа. Искам да влезеш оттук и да се прибереш право в стаята си. Остани там, докато дойда да те взема. — После ѝ се усмихна по начин, който загатваше, че щеше да я целуне, ако не бяха заобиколени от любопитни очи. — Може да закъснея, но ще дойда.

Мадлен кимна. Беше разбрала, че той не иска посетителите му да я видят, но не разбираше основанията му да постъпи по този начин.

— Ще чакам.

Себастиан слезе от каретата и заговори по-високо:

— В лондонските библиотеки ще намериш най-различни философски и научни книги. С удоволствие ще те придружа, когато се върнем.

Тази покана прозвуча учудващо делово. Дали очаква да остана с него и когато отидем в Лондон, запита се тя и слезе внимателно от каретата. Защо ли се държеше така?

Себастиан ѝ кимна кратко и се запъти с енергични крачки към предната врата веднага щом лакеят пое юздите на коня.

По пътя към стаята си Мадлен срещна няколко от слугите, но мина покрай тях със сведена глава. Затвори грижливо вратата, свали бонето, наметката и ботушките си, просна се на леглото и потъна в дълбок сън.

Себастиан влезе в салона с бързи, сърдити стъпки. Настроението му не се подобри, когато видя застаналия наред стаята гвардейски майор, облечен в пълна парадна униформа, с висок шлем и позлатен портупей, който спокойно отпиваше от чашата си с бренди. Сигурно цялото графство Кент го беше видяло да язди насам посреди бял ден.

— Защо просто не си окачихте на врата табела, на която да пише: „Уайтхол изпраща за лорд Д’Арси. Гледайте насам!“ По дяволите, всички знаят, че мразя недискретността.

— Може би точно поради тази причина генерал Армстронг ме изпрати да правя компания на майора — обади се шеговит женски глас откъм дивана в дъното. Тя се изправи бавно и се обърна към Себастиан.

Само дългогодишният опит в будоарите на Лондон му помогна да запази самообладание.

— Лейди Елизабет, каква радост! — поздрави той с точно дозирана топлина, която намекуваше за предишното им познанство.

Жената се усмихна и разкри очарователните си трапчинки. Роклята ѝ беше твърде дълбоко изрязана за октомврийската вечер, а фризура ѝ беше толкова екстравагантна, сякаш нарочно разбъркана от мъжка ръка.

— Ето те най-после, Себастиан. Вече започнах да се боя, че известният ти усет е започнал да ти изневерява. Не помниш ли как по-рано твърдеше, че усещаш уханието ми най-малко час след като съм излязла от стаята?

Това сигурно е било преди сетивата ми да бъдат изпълнени докрай с нежния аромат и вкус на Миньон, каза си замислено Себастиан. Велики Боже! Уханието ѝ се усещаше по кожата му като най-скъп парфюм. По-добре беше да не се приближава много до гостенката си, защото изостреният ѝ нюх щеше да усети следите от приключението му. Когато тя понечи да се хвърли в обятията му, той отстъпи назад и вдигна отбранително ръце.

— Простете, но първо трябва да измия праха от прекарания навън следобед, преди да имам смелост да се доближа до вас.

Очите ѝ се разшириха от учудване.

— О, да, разбира се. Ние с майора ще намерим начин да се забавляваме, докато ви няма. — Тя се усмихна предизвикателно на младия офицер, очевидно с надеждата да събуди ревността на Себастиан.

Странно защо никоя жена досега не беше разбрала, че той не е ревнив, макар че грижливо си отбелязваше съперниците си. Днес обаче не изпитваше ни най-малък интерес към любовниците на Елизабет, които и да бяха. Той погледна майора и попита кратко:

— Прав ли съм да мисля, че ми носите важно известие?

Младият мъж отвори безмълвно чантата си и извади плик с печата на гвардейската кавалерия. Себастиан го взе от ръката му и се усмихна.

— Ще имам нужда от известно време, за да го дешифрирам. Извинете ме, но ще сляза малко по-късно за вечеря. Икономът ми ще

се погрижи за потребностите ви. — Той се поклони бегло на лейди Елизабет и бързо излезе от салона.

Беше почти полунощ, когато Мадлен чу стъпки пред вратата на стаята си. Тя беше вечеряла сама в стаята си и вече знаеше, че Себастиан е в компанията на красива дама и гвардейски офицер от Лондон. Всички в къщата говореха само за това.

Мадлен се опитваше да не мисли за дамата и какво би могло да означава присъствието ѝ. Опитваше се да не придава значение на факта, че Себастиан не счете за нужно да се отбие при нея дори за миг, за да я успокои. Опитваше се — напразно — да не се ядосва, че ѝ бяха изпратили вечерята в стаята, сякаш беше твърде млада, твърде несръчна или положението ѝ беше твърде ниско, за да вечеря заедно с благородните му гости. Това я ядоса най-много и тя намрази жената, която бе прекарала вечерта в компанията на Себастиан, без дори да я е видяла.

Все още не беше облякла нощницата си, защото той ѝ бе обещал да мине да я види дори ако стане много късно. Въпреки това се радваше, че се е наспала, а после имаше достатъчно време да се нахрани, измие и преоблече. Винаги когато затвореше очи, усещаше лекото люлеене на гондолата под себе си и на Себастиан над и в себе си.

Изведнъж вратата се отвори и Себастиан застана на прага в официално вечерно облекло. Това я изненада почти колкото факта, че не беше почукал. Появата му не подобри настроението ѝ, дори напротив.

— Съжалявам, но... Защо още не си си легнала? — попита учудено той, като я видя да седи пред студената камина, огряна от мътната светлина на една-единствена свещ. — Защо нямаш огън? — продължи с въпросите той.

— Аз не съм гост, а слугиня в къщата ви, мосю — напомни му любезно тя. — Слугините не палят огъня си след смрачаване.

— Ще им кажа... — Себастиан не довърши изречението си. Беше дошъл да направи нещо, което само до преди час считаше за невъзможно и немислимо. Беше дошъл, за да я отпрати.

Той влезе в стаята, без да каже нито дума повече. Застана пред нея и я загледа мълчаливо, беше познавал десетки жени, по-красиви, по-чувствени, по-опитни и при всички случаи по-изкусителни. Но никоя не можеше да се мери с Миньон. Тя беше нещо съвсем особено.

— Всъщност аз дори не знам фамилното ти име.

Мадлен го погледна и стисна здраво устни. Много искаше да му каже истината. Докато седеше самотна в стаята си, тя бе решила, че е крайно време да му разкрие самоличността си. Трябваше да сложи край на този маскарад. Той заслужаваше да знае коя е тя и защо го е измамил по този начин. Сега обаче я спря ароматът на люляк, който струеше от дрехите му.

— Сигурно е красива жена.

— Коя? — попита стреснато Себастиан.

— Жената, която ухае на люляк. — Тя не беше много сигурна в полумрака, но ѝ се стори, че той се изчерви.

— Бети винаги е обичала да се залива с този парфюм.

Бети. Не лейди Елизабет. Не даже Елизабет.

Себастиан размишляваше трескаво дали да ѝ каже истината или поне част от нея. Появата на Елизабет беше само номер. Както самата тя му бе разказала по време на вечерята, всеки, който я видеше да пристига в дома на лорд Д'Арси, придружена от военен, щеше да сметне, че е дошла, за да поднови връзките си с бившия си любовник или дори да организира *menage a trois*. В действителност тя беше дошла само като прикритие за майора, който носеше много обезпокоителни сведения. На следващата сутрин майорът щеше да тръгне обратно за Лондон, но лейди Елизабет трябваше да остане още няколко дни. Не, тя нямаше да споделя леглото му. Себастиан беше получил важна и деликатна мисия — да прекоси Ламанша. В този момент само на няколко километра оттук на брега вече го чакаше малък кораб. Той не можеше да разкаже на Мадлен за мисията си. В никакъв случай.

Той отиде при нея, прилекна и взе ръцете ѝ в своите.

— Та ти си съвсем студена — проговори обвинително той. Не дочака отговора ѝ, а я прегърна и я отнесе на леглото. Седна удобно, сложи я в скута си и уви и двамата с дебелото одеяло.

— Вече мислех, че няма да дойдете — проговори тихо Мадлен, вдигна ръце и обви врата му. Облегна се на гърдите му и въздъхна

доволно, но в същия миг в душата ѝ се надигнаха съмнения.

Той я нагласи удобно и мушна къдравата ѝ главица под брадичката си.

— Искам да ме изслушаш внимателно, Миньон, и да не ме прекъсваш с въпроси. Ти беше умна, внимателна ученичка. Днешният прекрасен следобед ме убеди, че си готова за следващата стъпка. — Говори спокойно, заповяда си той, но думите излизаха с мъка от устата му. Само като си помислеше, че я държи за последен път в обятията си... — Затова реших да те възнаградя с пътуване до Лондон.

Той усети как тялото ѝ се скова, но тя не промълви нито дума.

— Имам намерение да ти наема малка къща на „Белгрейв Скуеър“ и да ти дам препоръчителни писма до някои приятели. Ще им пиша, че си моя далечна роднина по майчина линия, с което ще обясня френския ти произход. Сега не е сезонът в Лондон и в града са останали само хората, които не се интересуват от лов. Така ще имаш достатъчно време да свикнеш, защото по Коледа ще настане голяма суетня.

Той помълча малко и заговори остро:

— Знам, че ще имаш нужда от дрехи. Ще ти дам известна сума, която ще връчиш на мадам Елен. Тя е най-добрата шивачка в Лондон. Най-голямото ти оръжие ще бъде невинността. Ще се облечеш като млада лейди, която за първи път излиза пред обществото.

Той погледна надолу с надеждата да види очите ѝ, но тя беше скрила глава на гърдите му.

— Лейди Елизабет великодушно предложи да ти уреди някои срещи с приятелите си. Най-добре ще бъде да си избереш за постоянен придружител братовчед ми Брам. Той е солиден мъж и можеш да разчиташ на него. Освен това скоро ще се ожени. Знам, че ще му е приятно да излиза с теб, но ти в никакъв случай не бива да искаш друго от него. Ясно ли ти е?

Мадлен дори не трепна.

— Аз свикнах с теб и знам, че ще ми липсваш, Миньон. Но още в началото ти обясних защо една по-трайна връзка помежду ни би била непрактична и за двамата. Смисълът на експеримента е да се превърнеш в независима жена и да живееш като такава. Сега трябва да направиш следващата крачка, както заради себе си, така и за да удовлетвориш научния ми интерес. Аз ще дойда да те видя в Лондон...

— Кога?

— Когато се устроиш. Не бих желал да преча на развитието ти. Настойчивата любезност на човек като мен, който се ползва със славата на Дон Жуан, може да подплаши другите ухажори.

Той събра силите си, за да произнесе и последното твърдо предупреждение.

— Помни какво ти казах за избора на покровители. Търси мъже, които харесваш, но към които не изпитваш по-дълбоки чувства. Любовните романи са демоте. Бъди предпазлива, внимателна и дискретна. Само след една година цял Лондон ще бъде в краката ти. Тогава ще можеш да си избереш, когото искаш. Имаш ли някакви въпроси?

— Oui. — Мадлен беше изненадана от звука на гласа си. Имаше чувството, че всеки момент ще избухне в сълзи, и не разбираше как е успяла да ги овладее. — Лейди Елизабет сигурно е бившата ви метреса?

— Не е имало нищо толкова официално. — Когато отговаряше на подобни въпроси, Себастиан се стараеше да бъде колкото се може по-тактичен. Днес обаче знаеше, че по някакъв начин трябва да забие клин между себе си и Миньон.

Следобедът беше свършен, твърде свършен. Той беше разбрал, че е в състояние да се влюби. Нямахте друга дума, с която можеше да назове нахлулото в сърцето му чувство. Това прозрение не му хареса особено. Фактът, че беше способен да обича, не променяше с нищо много по-страшния факт, че е способен и да разрушава.

Затова бе решил да завърши обучението на Миньон с последната лекция: че най-истинското удоволствие изисква най-строга дисциплина. Истинското изкуство на всеки майстор на любовната игра се състоеше в пикантното мъчение на загубата. Страданието щеше да я научи да управлява чувствата си.

— Има още нещо, което трябва да ти обясня, преди да се разделим. То се нарича *redingotes d'Angletere*^[1] и джентълменът го слага, преди да легне с любимата си, за да предотврати евентуално забременяване.

— Никога досега не сте го споменавали — прошепна срамежливо Мадлен.

— Права си, това беше непростимо от моя страна — отговори сериозно той и си припомни колко пъти си беше рискувал с ужас възможните последствия. — За съжаление сега нямам време да ти обясня как се употребява, затова те моля да се обърнеш към лейди Елизабет. Тя е опитна светска дама, освен това е много дискретна и няма да те издаде. Към края на седмицата тя ще се върне в Лондон и с удоволствие ще те посъветва по този и по други въпроси.

— Нямам намерение да разговарям с бившата ви метреса — отговори твърдо Мадлен и стана. Значи лейди Елизабет щеше да остане с него... Това обясняваше намерението му да я отдалечи от себе си. Тя не го погледна, защото знаеше, че няма да удържи сълзите си. — Кога трябва да замина?

— Утре сутринта.

— Толкова скоро? — прошепна неволно тя и обидата й нарасна.

Той вдигна ръка да помилва лицето й, но не посмя.

— Да.

Имаше толкова много неща, които трябваше да й каже. Знаеше обаче, че би било жестоко да й обещае нещо, без да може да го изпълни. Пък и кой знае дали щеше да остане жив след рискованото пътуване до Франция и дали изобщо щеше да я види отново.

Мадлен се опита да не мисли за идващото утро. Тя вдигна ръка и помилва бузата му.

— Остани тази нощ с мен.

Себастиан усети как нещо се скъса в сърцето му. А доскоро вярваше, че е овладял напълно поривите му.

— Не. Тази нощ ме чакат другаде.

Мадлен дръпна ръката си като опарена.

— В леглото на лейди Елизабет?

Той стисна зъби и излъга с твърд глас:

— Да.

---

[1] redingotes d'Angletere — английски редингот, т.е. презерватив (фр.) — Б.р. ↑

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Как мислиш, коя е тази мадмоазел Миньон?

— Лесно е да се отгатне, ma soeur. Естествено новата метреса на лорд Д'Арси.

Хенрис и Жюстин Фокан се наведоха през прозорчето на каретата и се загледаха любопитно към простата четириетажна тухлена къща на „Белгрейв Скуеър“. Миналата вечер бяха получили покана да се явят тук и в началото Хенрис беше твърдо решена да не я приема. Ала през нощта Жюстин получи един от пристъпите си на мигрена и в съня си видя, че бъдещето им е зад вратата на тази къща.

— Надявам се мигрената ти да познава — заяви мрачно Хенрис.

— Бъди сигурна в това! Винаги когато съм сънувала нещо подобно, ни е сполетявало щастие.

Жюстин намести внимателно бонето си, украсено със златно перо, което беше най-новата ѝ покупка и си пасваше отлично със златно кафявата наметка, която носеше над бялата рокля с дълги ръкави, за да се предпази от хладните ноемврийски дни. Хенрис си беше сложила копринено боне с подходящо виолетово жакетче, общито със златни кордели. Същите се виждаха по чантичката и обувките ѝ. Дамите Фокан бяха в пълно бойно снаряжение, защото отиваха да се срещнат с една неприятелка, която заплашваше да им отнеме привързаността на милия им Себастиан Д'Арси, маркиз Брейкън.

Те изчакаха кочияшът да почука на вратата, после слязоха и се запътиха величествено към чакащия ги иконом.

— Мосю Хорас! — поздрави го учудено Хенрис. — Какво правите тук?

Хорас се поклони церемониално.

— Мадам... и мадам. За мен е удоволствие да ви видя. — Обичайно безизразното му лице този път беше пълно със съмнения. — Аз съм, така да се каже, нает временно. Очакват ли ви?

— Помолиха ни да дойдем — отвърна остро Хенрис. — Писмото е лично от маркиза. Правилно ли съм разбрала, че тук живее някоя си мадмоазел Миньон?

— Точно така, мадам. — Хорас отстъпи настрана, за да ги пропусне да влязат. — Почакайте в салона, ако обичате — той посочи вратата вдясно. — Ще известя мадмоазел за пристигането ви.

Отвън къщата изглеждаше малка, но това беше заблуда. Огромният салон, в който влязоха двете дами, правеше силно впечатление с боядисаните в нежнозелено стени, мраморната камина, украсена с барелефи и с колони от бледорозов мрамор. Таванът беше с гипсови орнаменти, подът беше постлан с фламандски килими. От острия поглед на Хенрис не убягна, че голяма част от благородните мебели бяха донесени от собствения дом на лорд Д'Арси. Която и да беше неговата *fille de joie*^[1], тя очевидно имаше свободен достъп не само до сърцето на маркиза, но и до кесията му. И това беше станало учудващо бързо!

— Това трябваше да бъде къщата на Мадлен — въздъхна уморено тя. — А сега той си пилее парите с тази... тази Миньон, която и да е тя! Себастиан никога не е бил толкова сантиментален. Я погледни масата. Това е гръцкият бюст, който му подарих за двадесет и петия му рожден ден. — Тя стисна здраво зъби, за да не каже нещо неприлично. Не беше очаквала такава неблагодарност от питомеца си. — Можеш да бъдеш сигурна, че тази *petite amie*^[2] е много по-хитра от всички жени в Лондон. Сигурно е францужойка — заключи тя, за да се утеши поне малко.

— Защо ли лорд Д'Арси иска да проявим любезност към метресата му? — попита невярващо Жюстин.

— Защото сме му задължени — отговори обидено Хенрис. — Казах ти, че е по-добре да му върнем парите. Нямаме нужда от съжалението му.

— Права си, но нямаше да останат за мосю Дьо Валми. Помниш колко се ядоса, когато му казахме, че Мадлен е изчезнала!

Хенрис вдигна рамене.

— Не ми напомняй за нея. Никога няма да ѝ простя, че ни изостави. Никога!

— Би било много жалко.

Двете сестри скочиха на крака и се взряха смаяно във влязлата дама, която говореше свършен френски.

Мадмоазел Миньон беше влязла безшумно. Тя носеше тънка копринена наметка, обшита с листенца. Гърдите ѝ бяха закрити с прекрасен дантелен шал, изпод който надничаше плисирана якичка. Черните къдрици бяха вдигнати високо и завързани на върха на главата с тъмозелена кадифена панделка, подходяща по цвят на шала. Само няколко тъмни къдрички обкръжаваха лицето ѝ.

Нещо в елегантната млада дама им се стори познато, но едва когато тя се приближи и застана пред тях, двете сестри Фокан проговориха едновременно:

— Мадлен!

— Казаха ми, че имам гости, но не ме осведомиха кои са. — Мадлен се зарадва, че гласът не ѝ изневери, защото когато Хорас ѝ каза кой е дошъл, тя се уплаши, че няма да издържи на напрежението. — Хорас ми каза, че лично лорд Д'Арси ви е поканил.

— Точно така, но не каза, че ни кани при теб — отговори зарадвано Жюстин. — Какво правиш тук, та petite? Познаваш ли тази мадмоазел Миньон? Нито аз, нито Хенрис сме я срещали някога. Затова и...

— Достатъчно си бърбила, Жюстин — прекъсна я хладно Хенрис. — Мисля, че Мадлен има да ни каже нещо.

Племенницата им скри ръце зад гърба си, защото не искаше лелите ѝ да видят треперенето им.

— Аз съм мадмоазел Миньон.

Хенрис я погледна изумено. Това беше невъзможно! След малко погледна невярващо към вратата.

— Наистина ли сме попаднали в къщата на лорд Д'Арси?

Жюстин се обърна намръщено към сестра си:

— Но как е възможно това? — После се вгледа смаяно в Мадлен. — Познаваш ли лорд Д'Арси?

— Мисля, че го познава дори твърде добре — намеси се Хенрис и втренчи остър поглед в лицето на племенницата си. Зачервените ѝ бузи говореха достатъчно ясно. — Значи, ти имаш любовник, Мадлен? И той е лорд Д'Арси, права ли съм?

Мадлен сведе глава в знак на съгласие.

— О, мила! — извика Жюстин със смесица от радост и ужас. — Наистина ли си станала метреса на лорд Д'Арси? Моите благопожелания, ma chere! — Тя се втурна към племенницата си и я прегърна, отправяйки поздрав, подходящи повече за новобрачни.

Хенрис затвори очи и усети как в сърцето ѝ се впива остра болка. Никога не беше изпитвала такава мъка.

Тя беше готова да предаде племенницата си в ръцете на Себастиан. Беше убедена, че това е най-добрата и най-подходящата връзка и за двамата, и досега беше убедена в това. До този момент обаче не се беше замисляла как ще се чувства, когато връзката между племенницата ѝ — младо и красиво момиче, достатъчно младо, за да ѝ бъде дъщеря, — и великолепия млад мъж, някога неин любовник, стане факт. Откакто преди десет години беше напуснал леглото ѝ, той беше имал десетки любовници, но нито една от тези жени, дори когато ѝ бяха познати, не беше събудила в душата ѝ ревност. Днес обаче, след обяснението на Мадлен, тя изпита чувство за невъзвратима загуба. Времето минаваше, светът се променяше с всеки ден, годините се нижеха една след друга. Младите мъже си търсеха млади метреси. *C'est la vie*^[3].

Тя отвори очи и се опита да изобрази на лицето си доволна усмивка.

— Виждаш ли, Мадлен, ти беше предопределена да станеш една от нас. Обясни ми, ако обичаш, кога и как го направи.

Мадлен отговори спокойно на критичния поглед на леля си. Опасният миг, който я тревожеше от седмици насам, отмина, без да доведе до сериозни сътресения. Може би причината беше, че през последните дни сълзите ѝ най-после бяха пресъхнали и тя се чувстваше неспособна на каквито и да било чувства.

— След като обмислих много внимателно всички възможности, аз стигнах до заключението, че е добре да приема предложението ви. Ала предпочетох да го направя по свой начин.

— Ти избяга от дома ни като невъзпитано, глупаво хлапе!

Мадлен се усмихна снизходително.

— Мисля, че трябва да признаете успеха ми, лельо Хенрис. Предполагам, че сте получили банковия превод?

— О! Наистина прекрасно! — извика весело Жюстин и вдигна ръка към новото си боне. — Харесва ли ти?

— Красиво е — съгласи се с усмивка Мадлен, без да изпуска от очи другата си леля, която съсредоточено оглеждаше стаята.

— Лорд Д'Арси е бил много великодушен към теб. Знае ли коя си в действителност?

— Не. Отидох във вилата му в Кент и той ме нае на работа като готвачка.

— Значи готварското ти изкуство го спечели! — засмя се Жюстин. — Знаех си аз. Най-бързият път към кесията на един мъж невинаги е през панталоните му.

Хенрис видя как Мадлен се сгърчи при тези думи и се постара да се овладее.

— Как мислиш, защо той ни покани тук на среща с една непозната?

Мадлен навлажни пресъхналите си устни.

— Лорд Д'Арси ме изпрати в Лондон да се запозная с обществения кръг, в който се движи той. Каза ми, че смята да изпрати препоръчителни писма до всички свои познати, за да улесни влизането ми в обществото. Предполагам, че вие също сте получили такова писмо. Хорас ми каза, че е видял дори обява в „Газет“. Според желанията на лорд Д'Арси аз ще се представя в обществото като негова далечна роднина по майчина линия. Братовчед му лорд Евърли вече предаде картичката си. Тази вечер го очаквам. Освен това ще има... и други.

— Значи всички очакват да се срещнат с роднина на лорд Д'Арси, а не с една Фокан, така ли?

Мадлен кимна.

— Радвам се, че ме разбрахте правилно.

— Всъщност, аз не разбрах нищичко. — Жюстин приседна на тапицирания с червено кадифе диван. — Значи той мисли, че нашето име не е достатъчно добро за теб?

— Очевидно не е, защото целите на Мадлен и лорд Д'Арси са по-високи — отговори ѝ хладно Хенрис. — Какво точно очаква той от теб?

Мадлен направи прелестен реверанс.

— Вие сте първите, които имат удоволствието да се запознаят с най-новия експеримент на лорд Д'Арси. Аз ще бъда прототип на независима жена.

— Какво е пък това?

— Веднъж ме нарече „просветена метреса“.

— Значи все пак си негова метреса? — обнадежди се Жюстин.

Мадлен поклати глава.

— Не е точно това. За да успее експериментът, аз трябва да се чувствам независима от всеки мъж и да съумея да запазя положението, което съм си извоювала. — Тя помълча малко и добави: — Това важи особено за лорд Д'Арси.

— Ma foi! — прошепна изумено Жюстин. — Значи вече няма да си любовница на маркиза?

— Вече съм чувала за тази негова теория — проговори бавно Хенрис. — Но това беше преди няколко години и бях повярвала, че маркизът я е захвърлил като непригодна за реалния живот.

— О, не, той дори е написал цял научен труд по въпроса — защити го горещо Мадлен. — Аз съм задължена да му помогна, за да може да докаже теорията си.

— Значи си глупачка — заключи студено Хенрис и се изправи.

— Да си вървим, Жюстин. Очевидно е, че племенницата ни няма нужда от вашата помощ.

— Не се сърди на детето, Хенрис — помоли Жюстин, ядосана, че старата караница между двете отново беше пламнала. — Мадлен е част от нашето семейство. — Тя огледа завистливо стаята. — И късметът ѝ е проработил.

— Vraiment? — Лицето на Хенрис беше обидено, и то сериозно. — С какво бихме могли да ти услужим, скъпа племеннице?

— Разкажете ми за маман — помоли бързо Мадлен. — Как е тя? Върна ли се при вас?

— Не. — Думата прозвуча студено и окончателно.

— Къде е тя?

— Какво те интересува? Името Фокан явно не означава нищо за теб. Лелите ти не са достатъчно добра компания за една млада метреса. Имаш си къща, покровител, пари, Лондон скоро ще бъде в краката ти. Не мисли повече за нас. Наша работа е да се погрижим за майка ти.

Мадлен отстъпи крачка назад, сякаш я бяха ударили.

— Защо се държиш така, лельо? Не мислиш ли, че е крайно време да ми кажеш нещо определено за мама? Искам да разбера къде е

и какво прави. Искам да го знам дори да е в затвора за длъжници или мъртва! — Тя срещна предизвикателния поглед на леля си и направи усилия да се овладее. — О, не желая да се карам с вас! — прошепна отчаяно тя.

Втурна се към леля си, падна на колене пред нея и взе ръката ѝ в своите.

— Моля те, лельо, умолявам те, кажи ми къде е мама!

— Ако ти не го направиш, ще ѝ кажа аз! — намеси се твърдо Жюстин, чиито очи бяха пълни със сълзи. — А ти знаеш, че не умея да разказвам.

Хенрис кимна сковано.

— Tres bien. Щом Мадлен непременно държи да узнае какви глупости е вършила майка ѝ, ще ѝ кажа всичко — тя посочи към дивана. — Седни там, ma fille. Историята е доста дългичка.

Изведнъж Мадлен усети вледеняваща празнота. Едва сега осъзна, че не иска да научи истината. Само преди няколко дни беше убедена, че е постигнала всичко, което желае. Днес обаче беше на дъното. Майка ѝ не се беше върнала, а мъжът, когото обичаше, я отпрати, за да се хвърли в прегръдките на друга.

Запъти се към вратата и дръпна шнура на звънеца.

— Позволете ми да ви предложи нещо разхладително.

Не, по-добре беше да узнае всичко.

След пет минути всички пиеха горещ шоколад.

— Да започваме — проговори с равнодушен вид Хенрис. — Майка ти замина за Франция. Дочу слуховете, които се носеха в Лондон за един... приятел на семейството, и реши да узнае истината за него. Всички вярваха, че е мъртъв, но после започна да се говори, че се е спасил от терора. Очакваме я да се върне и дано това стане по-скоро. Мисля, че това е всичко, скъпа племенница.

Кратката история на Хенрис беше пълна с неясноти и Мадлен не се остави да я заблудят толкова лесно.

— А аз бях убедена, че маман е попаднала в затвора за длъжници и не иска да узнае за позора ѝ.

— Можеш да бъдеш сигурна, че никой от семейство Фокан няма да престъпи прага на онова ужасно място — отговори остро Хенрис.

— Защо тогава мама не ме повика в Париж, за да се видим? Защо поиска от мен да дойда в Англия?

— Когато ти писа да дойдеш, тя не знаеше, че ще се върне във Франция — обясни Хенрис. — Всичко стана много бързо. Не й остана време дори да ти пише.

— Защо ми го казваш чак сега? — попита тихо Мадлен и взе една бисквита. Имаше чувството, че дъвче трева. От три дни не беше хапвала почти нищо. — Защо маман е трябвало да се възползва от услугите на мосю Дьо Валми, за да прекоси Ламанша?

— Защото нямаше друг начин да стигне до Франция. Мосю Дьо Валми познава много хора и френските емигранти в Лондон са принудени да използват връзките му.

— Какви връзки?

Хенрис я погледна строго.

— Не всички имат щастието да са под покровителството на английски маркиз. Ние сме чужденци, а Англия е във война с родината ни. Трябва да се научим да пазим тайна. Услугите на мосю Дьо Валми бяха необходими и толкова.

Мадлен не можа да удържи нетърпението си.

— Вече ми омръзна постоянно да ми напомнят за войната. Англичаните, включително и лорд Д'Арси, не говорят за нищо друго.

Сестрите се спогледаха многозначително.

— Лордът скоро ли ще дойде в Лондон?

Мадлен поклати глава и отново се върна на темата за майка си.

— Кой е човекът, когото мама иска да намери?

Хенрис поклати глава.

— Нямаме право да ти кажем.

— Кажй й — помоли полугласно Жюстин.

Хенрис сведе поглед.

— Баща ти.

— Баща ми? — Мадлен не можа да повярва в чутото. — Баща ми е жив? Кой е той?

— Той е от кралското семейство — прошепна Жюстин и се огледа страхливо.

Мадлен не разбра нищо.

— Но вие казахте, че съм се родила от... незаконна връзка!

— Ти си дете от любовта на един много важен мъж — обясни спокойно Хенрис. — Във Франция на тези неща се гледа другояче. Ти имаш всички документи, които доказват произхода ти. Имаш

кръщелно свидетелство, внесена си в църковния регистър с името на баща си. Откакто напуснахме Париж, не сме споменавали пред никого коя си, за да предпазим и теб, и майка ти от излишни... тревоги. Има хора, които биха се възползвали от тези знания за своя собствена изгода. Може би един ден... — Тя вдигна рамене и лицето ѝ се озари от плаха надежда, примесена с примирение.

Мадлен отчаяно се опитваше да разбере.

— Дори да е вярно, какво значение има това сега? Кралят е мъртъв, Бурбоните са прогонени, Наполеон е начело на държавата.

— Не всички аристократи са мъртви — прошепна страховливо Жюстин, сякаш стените имаха уши.

— Ако по Божия милост Бурбоните се завърнат на френския престол — продължи също така тихо Хенрис, — ти можеш да предявиш претенции към наследството си...

— Ще имаш титла — добави едва чуто Жюстин.

Мадлен се загледа с празен поглед в чашата си.

— Наистина ли баща ми е толкова значителна личност?

Хенрис сведе глава.

— Oui.

Главата на младото момиче забуча. Разказът на лелите ѝ дойде твърде много. След преживяната любовна мъка тези разкрития я поразиха. Последните три дни бяха истински ад. Едно обаче беше повече от ясно.

— Мисля, че е време да се запозная с този мосю Дьо Валми. — Тя погледна очаквателно леля си, сигурна в протеста ѝ, но такъв не последва. — Какво ще кажеш, лельо?

Хенрис въздъхна примирено.

— Ще бъде много глупаво, но няма как да го избегнеш. Дьо Валми ще се държи и с теб по същия начин. Ще ти наговори куп лъжи и ще измъкне парите ти.

— Но ако маман...

— Ондин може и сама да си помогне!

— Мосю Дьо Валми е страшен човек — проговори страховливо Жюстин. — А ти си красива млада жена.

В тези думи се криеше сериозна заплаха и Мадлен се стресна.

— Засега си под защитата на лорд Д'Арси — успокой я мрачно Хенрис. — Ако обаче Дьо Валми узнае коя си в действителност, нищо

не може да те спаси.

Още в деня, когато бе подслушала разговора на лелите си с Дьо Валми, Мадлен бе разбрала, че те желаят да я пхнат в леглото на Д'Арси само за да я предпазят от опасност. Само че днес сутринта тя беше взела решение да не притеснява излишно Себастиан. Трябваше да си потърси нов обожател.

Тя вдигна ръка и помилва с трепереци пръсти високата плисирана якичка. Нямаше нужда да поглежда в огледалото, за да си припомня ласките на Себастиан. Докато любовните петна изчезнеха и разбитото ѝ сърце се успокоеше поне малко, не ѝ оставаше нищо друго, освен да чака.

Тя беше овладяла теорията му и вече можеше да решава невъзмутимо. Докато си избере нов покровител, щеше да прекарва дните си в компанията на мъже, които ѝ харесваха.

— Къщата е на мое разположение, докато желая да живея в нея. Ако все още не сте си намерили по-добър дом, бих се радвала да се преместите при мен.

Жюстин запляска с ръце.

— Възхитени сме, нали, Хенрис?

— Много си великодушна, *ma fille* — отговори с достойнство Хенрис. — Но какво ще каже лорд Д'Арси?

— Ако не му харесва, може да дойде в Лондон и да ми се скара — отговори спокойно Мадлен. — Дотогава обаче ще правя, каквото си искам. Той ви е поканил да ме посетите и тъй като нямам придружителка, компанията на две дами не би трябвало да прави впечатление никому.

— Не мисля, че сме особено подходящи за компаньонки на млада дама — усъмни се Жюстин.

— Познавате ли някоя си лейди Елизабет Дайтън?

Хенрис вдигна вежди.

— Да, аз я познавам.

— Е, лорд Д'Арси беше на мнение, че тя е подходяща за моя довереница — обясни с усмивка Мадлен.

Хенрис се изсмя злобно.

— Тази английска хиена! Всички знаят, че поддържа интимни връзки с дузина лондонски благородници, както ергени, така и женени. Включително Себастиан, прибави в ума си Мадлен.

— Щом маркизът е сметнал, че дружбата с нея няма да навреди на доброто ми име, значи вашата компания ще бъде повече от приемлива — обясни тихо тя и за първи път се изчерви, защото я беше срам да зададе следващия въпрос. — Знаете ли как се употребяват les redingotes d'Angleterre?

— Мадлен! — Жюстин закри с ръка устата си и лицето ѝ пламна. Хенрис се усмихна благосклонно.

— Себастиан е разумен млад човек. Когато дойде времето, ще ти покажа всичко.

— Къде е лорд Д'Арси? — попита Жюстин, която не беше забелязала тъгата на племенницата си.

Мадлен сведе глава.

— Той... замина.

— Но вие едва сте се...

Хенрис изгледа укорно сестра си. Тя разбираше по-добре състоянието на племенницата си.

— Ще се радваме да живеем при теб, скъпа. Веднага ще се нанесем.

Мадлен погледна благодарно леля си.

— Merci. Ще ми простите нелюбезността, но съм много изтощена от пътуването. Откакто съм тук, прекарвам часове при шивачката и тези вечни проби започнаха да ме изнервят. Искам да си полегна малко, защото довечера ще дойде лорд Евърли.

— Но разбира се, миличка! И сами ще намерим изхода. — Хенрис стана и кимна заповеднически на сестра си. — Да вървим, Жюстин. Чака ни много работа. Adieu. До утре.

— До утре — усмихна се в отговор Мадлен. — А Дьо Валми?

— Остави го на мен — отговори кратко Хенрис.

— Как мислиш, какво всъщност е станало? — попита Жюстин, когато двете отново седнаха в каретата. — Себастиан го няма, а Мадлен изглежда почти болна.

Хенрис вдигна рамене.

— Любовна мъка. Не помниш ли как се чувстваше някога при подобни случаи?

— О, разбира се! — оживи се Жюстин. — С по-голямо удоволствие си спомням за помиренията. Веднъж срещнах един пруски офицер...

Хенрис престана да слуша спомените на сестра си и се замисли за положението на племенницата си. Не беше възможно Себастиан да се е уморил от любовта с тази малка красавица. По лицето на Мадлен още лежеше отпечатъкът на първото любовно преживяване, ала под красивите очи се бяха очертали тъмни сенки и предателски подутини от сълзи. Очевидно двамата се бяха разделили съвсем наскоро и раздялата е била много бурна. Тя помнеше добре собствената си младост и знаеше колко непредсказуеми са чувствата на младите. Но никой мъж, дори щедър и великодушен като Себастиан, не би купил толкова прекрасна къща на изоставената си любовница само за да я отдалечи от себе си. Мадлен не беше никаква кратка афера в живота му, в никакъв случай! По-скоро тя беше склонна да мисли, че чувствата на Себастиан Д'Арси са били необичайно силни и дълбоки и именно това го е накарало да избяга от обятията на Мадлен.

Тази мисъл хареса на Хенрис. За мъж, който твърдеше, че няма сърце, Себастиан притежаваше странния навик да защитава рицарски жените все едно от кой обществен слой бяха.

Тя знаеше защо Себастиан постъпва така, знаеше и защо предпочита беззащитните и безпомощните. Докато считаше, че Мадлен е сама в света, нещастно младо момиче, което има нужда от защита, той нямаше да я изостави, въпреки временните разногласия помежду им. Това не означаваше, че ще продължи да я дарява с любовта си. Сигурно оттам беше дошла и глупостта с „независимата метреса“.

Наистина ли Себастиан беше направил глупостта да предложи на Мадлен да си потърси нов любовник? Велики Боже! Сигурно наистина се беше влюбил, за да действа така странно.

Хенрис продължи да размишлява усилено. Още едно беше сигурно: племенницата ѝ показваше всички признаци на влюбена млада жена.

— Смяташ ли, че я е напуснал окончателно? — попита смутено Жюстин.

— Невъзможно! Очевидно има намерение да се настани в къщата. Не видя ли, че я е напълнил със свои неща? Повечето вещи в

салона бяха от стария му дом.

— Mais oui! Защо не се сетих по-рано?

Хенрис не отговори.

— А що се отнася до Мадлен, няма какво да говорим. Никога не съм виждала по-влюбено лице. Трябва да се преместим колкото се може по-бързо при нея и аз ще се погрижа да ги сдобря. Мисля, че трябва да започнат нов живот. Трябваше да ни оставят да уредим предварително подробностите около връзката им. Това щеше да ни спести доста ядове. Първо трябва да узнаем дали къщата е записана на името на Мадлен.

— Много ми хареса — промърмори мечтателно Жюстин. — Мисля, че е достатъчна дори за четири дискретни дами.

— Права си. Само че ако маркизът има намерение да я превърне в свое любовно гнездо, сигурно ще ни изхвърли на улицата.

— Тогава ще предложим на Мадлен да поиска от маркиза прилична рента за двете си лели и ще обещаем да не се мяркаме пред очите им.

— Ти очакваш твърде много от Мадлен, сестричке. Не забравяй, че той е първият ѝ любовник. Сигурно няма да пожелае да го притеснява с въпроси за пари. Засега ѝ е достатъчно да диша същия въздух като него. Тя узрява, но бавно. Станала е много по-силна, нали я видя? Сигурно няма да ѝ хареса, ако се опитаме да я ръководим.

— Ти говориш повече за себе си, Хенрис. Аз никога не съм се опитвала да я манипулирам.

Хенрис я погледна укорно, но не отговори. Жюстин открай време оставяше неприятните неща на нея. Както обикновено, и този път отговорността беше нейна.

През целия си живот Брамел Евърли не беше изпитвал такава дълбока и искрена радост, че е роднина по бащина линия на Себастиан Д'Арси. Причината за тази неочаквана радост беше младата дама, която в момента седеше насреща му.

Тя беше облечена в рокля от кремава брюкселска дантела, общита с малки перли. Покритият с дантела сатенен корсаж разкриваше примамливата ѝ гръд. Брамел не беше толкова красив и привлекателен за жените като скандално известния си братовчед, но и

той умееше да цени красотата. А мадроазел Миньон беше най-апетитното парче, което беше виждал някога — от грижливо подредените абаносовочерни къдрици до крачетата в сатенени обувчици.

— Много любезно бе от ваша страна да ме посетите, лорд Евърли — проговори тихо Мадлен и му наля чаша шери. — Джентълмен с вашето положение сигурно е много зает.

— О, не, разбира се, че не! Но никаква заетост не би могла да ми попречи да посетя такава очарователна роднина. А и Себастиан изрично ме помоли да го сторя. — Изведнъж той се изчерви. — Простете, май не знам какво говоря. Така не се разговаря с дама. — Той устреми поглед към камината, сякаш можеше да намери обяснението там. За всичко бяха виновни очите на тази малка женичка. Това бяха най-впечатляващите очи, които някога беше виждал.

— Ние с вас сме нещо като братовчеди, нали? — усмихна се сладко Мадлен и му подаде чашата.

Евърли я погледна жадно и бързо си възвърна самообладанието.

— Е, макар и по женска линия, мадроазел. — Той вдигна едната си вежда. — Нямаме кръвно родство.

Мадлен отговори на усмивката му.

— О, братовчедо Брамуел, аз съм само едно обикновено френско момиче. Подобни тънкости са ми чужди. — Тя посегна към своята чаша. — Щом сме от едно семейство, най-добре е да ми казвате Миньон. Права ли съм, братовчедо Брамуел?

— Чудесно, братовчедко Миньон. Много хубаво звучи, когато ми казвате „братовчедо“ на вашия език. — Той вдигна чашата си и отпи голяма глътка.

Мадлен сведе скромно поглед и огледа внимателно младия англичанин изпод полуспуснатите си мигли. Той беше поширокоплещест от Себастиан, носеше тъмносин вечерен сюртук, бяла сатенена жилетка, кремави панталони и черни обувки. Косата му беше по-тъмна от тази на Себастиан, а горната му устна бе украсена с гъсти мустаци, чиито краища стърчаха предизвикателно. Лицето му беше приятно, но не така завладяващо красиво като на Себастиан. Сините му очи бяха някак по-меки. Красив, впечатляващ мъж, но кой знае по каква причина Мадлен го намери недостоен дори да лъска обувките на Себастиан.

— Не мога да си обясня защо Себастиан никога не ви е споменавал — промърмори Евърли след втората глътка шери.

— Доскоро и самият той не знаеше нищо за съществуването ми — обясни Мадлен, решена да не умножава лъжите в историята си. — Майка му се е преместила да живее в Англия много преди раждането ми.

— Разбира се. А чичо Саймън не беше от мъжете, които водят жените си на пътешествия. Вие вероятно знаете някои неща за него, нали?

— Ще ви кажа истината, братовчедо Брамвел: аз знам твърде малко за семейство Д'Арси.

Евърли кимна.

— Това не ме учудва. Себастиан също не е човек, който обикаля салоните и разказва семейните си истории. И без това преживя достатъчно с баща си. През последните години старият се държеше наистина лошо.

— Чувала съм, че починалият маркиз бил капризен и непредвидим човек — изрече тихо Мадлен, решена да продължи интересната тема. Забележките на Ауделия за бащата на Себастиан бяха събудили любопитството ѝ. Най-после имаше насреща си човек, който би могъл да хвърли малко светлина върху семейната история, която Себастиан очевидно не желаше да разисква.

— Капризен? Той беше жесток човек, това е най-правилната дума. Ала не ме питайте за подробности. Историята не е за пред дами.

— Всички пазят мълчание — промълви с усмивка Мадлен. — Вероятно не смеят да говорят открито. — Тя се приведе леко към него и му позволи да надникне в пицното ѝ деколте. — Да не би да е бил нелюбезен със съпругата си?

— Той беше един стар негодник! — Евърли не можеше да откъсне поглед от примамливата гледка. — С това не искам да кажа, че мъжът трябва да се откаже от правото си... ами да се забавлява. Мъжът има нужда от своя клуб, от своите любими занимания. — Той избягваше да я погледне в очите.

Мадлен кимна замислено.

— Във Франция също съществува така нареченото *mariage de monde*. Щом съпругата роди желаня мъжки наследник, много двойки започват да живеят отделно... като разбира се, запазват дискретността.

— Наистина ли? — Евърли я погледна с нов интерес. — Често съм чувал, че французите са много по-свободни в разбиранията си в сравнение с нас.

Мадлен приглади полите си и по този начин привлече вниманието му върху стройните си крака.

— Знаете ли, всичко зависи от уговорката между съпрузите. — Тя разрови паметта си за повече информация от разговорите с мадам Селин. — Всяка светска дама, която желае да бъде в крак с модата, има официален любовник, както съпругът ѝ има официална метреса. А ако се заинтересува от някой друг... Enfin^[4]! Тези petits indiscretions^[5] се случват дори в Англия, нали?

Евърли се съгласи с готовност, докато жадно оглеждаше прозиращите изпод полите стройни крака. Не бяха много жените, които рискуваха да носят такива прозрачни поли. Ала французойките бяха известни със смелостта си. А ако слуховете за мадмоазел Миньон бяха верни, тя беше новата метреса на Себастиан, а не далечна братовчедка. Елиът беше сигурен, че именно тя е „идеалната любовница“, за която се беше обзаложил, че Себастиан няма да може да я покаже преди края на следващия сезон. И той се надяваше — без да се замисля за годеницата и метресата си, — че слуховете не лъжат. Защото, ако Себастиан му позволише, той щеше с удоволствие да се включи в кръга от обожатели на красивата Миньон. Ала жената, седнала насреща му, беше толкова мила и изглеждаше толкова невинна, че никой не би я нарекъл леко момиче.

— Разбира се, в Англия са поставени известни граници — продължи той, сякаш искаше да защити дръзките си мисли. — Така например, не е прието дамите да си вземат любовници. Мъжете се ползват с твърде много предимства, това е вярно, но старият маркиз наистина надмина всяка мярка!

— По какъв начин? — Забелязала смайването в погледа му, Мадлен сведе глава. — Да, разбирам, че искате да запазите дискретността, и няма да настоявам. — Тя го погледна подкупващо.

— Ще оставим на случайността да ми разкрие истината. Вероятен ще се намери някой, не толкова мил и деликатен като вас, за да ми разкаже тази обезпокояваща семейна история.

— Предполагам, че така и така ще я чуете скоро — съгласи се с въздишка Евърли. — В такъв случай наистина е по-добре да ви я

разкаже човек от семейството, отколкото непознат. — Той изръмжа нещо неразбрано и обясни: — Много често слуховете разрушават доброто име на човека, макар че всъщност няма никакви основания за това.

Мадлен се усмихна на себе си. Себастиан отново беше излязъл прав. Именно той ѝ беше посочил този начин да измъкне желаната информация от някой мъж. Като се обръщаше едновременно към чувството му за справедливост и инстинкта му на покровител, тя бе успяла да го накара да направи точно това, което искаше.

— Много мило от ваша страна, че решихте да ми спестите слуховете. Е? Разкажете ми всичко, моля ви.

— Саймън Д'Арси, бащата на Себастиан, бил женкар още от ранната си младост. Много преди да се ожени за Маргарита, хората говорели, че се промъквал под всяка пола, която срещнал. — Той почервения като рак. — О, Господи! Не исках да кажа това. Но какво да се прави, като точно това е истината! Вие сте францужойка и вероятно ще съумеете да оцените откровеността ми.

Мадлен само се усмихна и вдигна рамене.

— Знаете ли, мама казва, че въпреки всичко той е обичал жена си и че всичко щяло да бъде наред, ако не била войната за независимост на Колониите. Семейството твърди, че след завръщането си от Америка Саймън бил напълно променен. Тъй като Себастиан се родил точно в годината, когато баща му започнал службата си като морски офицер, той видял сина си едва след завръщането си. А тогава вече било много късно. Бил жесток с него и непрекъснато го биел. Разбира се, има много такива бащи, но Саймън изобщо не се интересувал от него и никога не му казал поне една мила дума. Скоро след завръщането му Маргарита заболяла и той започнал да търси удоволствия другаде. Бащата на Себастиан открай време имал неутолима жажда за жени. — Той отново сведе поглед. — Обикновено издържал по две-три метреси наведнъж. Накрая довел една от уличниците си в собствения си дом и я представял за домакиня. Тя седяла начело на масата и забавлявала приятелите му. През това време Себастиан бил в интернат, а майка му била прикована към леглото. Нали знаете, при такива неща благородното общество обикновено затваря очи, но Саймън Д'Арси направо им плюл в лицата. Помня, когато почина Маргарита, и ще ви кажа, че бедната жена се отърва от

мъките. Скоро след това Саймън Д'Арси загуби живота си в дуел заради жената на един провинциален благородник. За съжаление Себастиан е наследил една от най-лошите склонности на баща си — тази към дуелите.

— Какви дуели?

— И това ли не знаете?

— Себастиан е много дискретен — прошепна тъжно Мадлен.

— Затворил се е като мида — съгласи се с усмивка Евърли. — Никой не може да се похвали, че е проникнал в душата му. Мисля обаче, че последната заплаха с дуел го отрезви. Или поне така изглежда. Все пак след последния си дуел той напусна Англия с гръм и трясък, а малко след като се върна, се забърка в нова каша. Сигурно затова не се връща от Кент.

Мадлен не можа да проумее хода на мисълта му, но разбра най-важното.

— Значи братовчедът Себастиан има доста дуели зад гърба си?

— Даже твърде много за англичанин. Все пак той се дуелиреше винаги за честта на някоя жена, а това е джентълменска проява. Първият дуел беше заради убитата му метреса. Вторият заради една бита от мъжа си съпруга. А последния път, макар да не е за вярване, той щурмувал един публичен дом, за да спаси една новопостъпила проститутка от капризите на един страшен драгун!

Странно, но Мадлен не се изненада. Себастиан беше човек на дълбоките страсти. Ако вярваше в нещо, сигурно щеше да действа по подобаващ начин.

— Сигурно често се е влюбвал?

— Себастиан и любов? — Евърли поклати решително глава. — Не вярвам, че той знае какво означава тази дума. Нашият братовчед има невероятен успех сред жените. Той ги харесва, харесва всички жени, но това няма нищо общо с любовта. Е, мисля, че като за първи път бях достатъчно недискретен. Не мога да разбера защо отидох толкова далеч. — Той я погледна, сякаш се будеше от сън. — Има нещо в присъствието ви, което ме кара да се чувствам спокоен и готов да ви се доверя...

— Приемам го като голям, незаслужен комплимент.

— Не е незаслужен. Иска ми се Мег... — Евърли стисна устни и скочи от мястото си. — Крайно време е да си вървя. Надявам се, че не

съм ви доскучал с бърбенето си. Сигурно много ви се иска да ме отпратите и да ми забраните да ви посещавам повече.

— Точно обратното, братовчеде Брам. Бяхте извънредно забавен и ми помогнахте да си обясня някои важни неща. Няма ли да останете за вечеря? — Смаяното му лице ѝ подсказа, че е отишла твърде далеч. — Разбирам, че направих грешка, но каква?

— В Лондон неомъжените дами не канят джентълмени на вечеря, ако нямат официална придружителка.

— Разбирам. — Тя докосна извинително ръкава му. — Трябва да стоите винаги близо до мен, за да ми спестите и други такива неловкости. Елате, моля ви, друга вечер, когато дамите Фокан ще са се настанили в къщата ми. Лорд Д'Арси ги е поканил, тъй като, както съвсем правилно отбелязахте, аз се нуждая от компаньонки.

— Ами, не знам дали... е, приемам, че вече са достатъчно възрастни, за да ви осигурят известно приличие. Приемам поканата с удоволствие. Впрочем, не помня скоро да съм водил такъв приятен разговор.

— О, братовчеде Брамвел, вие сте твърде галантен и аз съм сигурна, че всички дами се обръщат подире ви.

— В такъв случай се осмелявам да ви поканя на музикалното соаре, което ще се състои утре вечер. Надявам се, че няма да ми откажете. В писмото си Себастиан ме моли да ви покажа града, докато той отсъства. Много ще се радвам да изпълня молбата му, разбира се, ако и вие сте съгласна.

Мадлен му протегна ръка с искрена обич.

— Ще ви бъда много благодарна, братовчеде Брамвел. — Тя си отбеляза, че целувката му беше на милиметри от ръката ѝ. Много почтен момък. Себастиан би го одобрил, каза си тя и усети болезнено пробуждане в сърцето.

---

[1] fille de joie — момиче за удоволствие (фр.) — Б.р. ↑

[2] petite amie — малка приятелка (фр.) — Б.р. ↑

[3] C'est la vie — такъв е животът (фр.) — Б.р. ↑

[4] Enfin — В края на краищата (фр.) — Б.р. ↑

[5] petits indiscretions — малки недискретности (фр.) — Б.р. ↑

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

10 декември 1803 година

— Това не може да бъде! — Мадлен вдигна глава от сметките, поднесени ѝ от иконома Хорас. — Как е възможно моето малко домакинство да гълта толкова пари? Та аз не съм в състояние да изхарча такава сума за цяла година!

Хорас стисна устни.

— Мадмоазел не се задържа много в къщи, но вашите гости често приемат посетители.

— Не вярвам, че вечерите, които организират дамите Фокан, са толкова скъпи. Те ми казаха, че канят приятели на карти, и нищо повече.

Хорас протегна ръка и ѝ показа няколко сметки.

— Пастет от трюфели, „Дом периньон“, стриди — това са все чуждестранни ястия, а те са много скъпи, мадмоазел — той вдигна рамене. — Бих казал, че дамите Фокан имат доста... изискан вкус.

Мадлен почука нетърпеливо с пръст по масата.

— Можем ли да почакаме още малко с плащанията?

Хорас се усмихна за първи път този ден.

— Думата на маркиза ви гарантира почти вечен кредит, мадмоазел.

Мадлен вдигна глава и в очите ѝ блесна надежда.

Сега, след като беше минал почти месец от пристигането им в Лондон, Хорас знаеше, че тайнствените „той“ и „него“ се отнасяха за Себастиан. Малката мадмоазел очевидно не можеше да произнесе името на господаря му.

— Откакто сме в града, лорд Д'Арси не се е обаждал — отговори той, както правеше всеки ден.

Мадлен се обърна настрана.

— Е, добре. Аз ще говоря с дамите. За съжаление тази сутрин съм на проба. Няма да се върна в къщи за обяд. Тази вечер ще изляза с

лорд Евърли. Моля, пригответе любимия му коняк.

— С удоволствие, мадмоазел. Но какво да правя, ако и тази вечер се съберат гости...

Мадлен се усмихна иронично.

— Ще им поднесете онова, което има в кухнята. Ако имат нещо против, изпратете ги при мен.

Хорас отговори на усмивката ѝ. Той невинаги разбираше малката францужойка, но вече започваше да проумява защо господарят му беше така запленил от нея. Всъщност, Хорас се тревожеше искрено, че лордът отсъства толкова дълго време, и не можеше да си представи, че препоръката му към мадмоазел да си потърси друг обожател е била изказана сериозно. Лорд Д'Арси трябваше да си дойде колкото се може по-скоро, защото мадмоазел Миньон започваше да става известна и настойчивите ухажори щяха да му я изтръгнат от ръцете.

Къщата беше пълна с екзотични цветя и готвачката не спираше да се оплаква, защото постоянно кихаше. А що се отнася до лорд Евърли, в последно време младият мъж не пропускаше нито вечер и двамата с мадмоазел бяха непрекъснато заедно.

— Лейди Елизабет отново остави картичката си.

Мадлен вдигна рамене и по лицето ѝ пробяга тъмна сянка. Никога нямаше да приеме съперницата си. Не можеше да се покаже любезна към нея и толкова!

— Няма ме в къщи, нали знаете.

— Много добре, мадмоазел — проговори почтително Хорас. — Освен това ме помолихте да ви напомня, че очаквате на чай виконт Пристли и мистър Холистър.

— Много ви благодаря, Хорас. Съобщете на мадам Хенрис, че бих желала да ми прави компания.

— Разбира се, мадам. — Икономът се поклони и излезе.

Мадлен потърка пулсиращите си слепоочия и отиде до прозореца. Стъклата бяха замръзнали, а навън, на улицата, дори вечнозелените растения изглеждаха сковани и настръхнали. Декември беше изненадващо студен, макар постоянно да я уверяваха, че преди зимата да започне истински, ще има още много меки дни.

Тя духна предпазливо заледения прозорец и вдигна ръка, за да нарисува няколко кръга на побелялото стъкло. Топлите октомврийски дни в Кент бяха далечно минало. Сега тя беше изправена пред задачата

да организира живота си. Дълбоко в себе си обаче се чувстваше замръзнала и скована като ледения прозорец.

Решавай.

Тя видя думата, написана на прозореца. Тя бе взела решение, но не можеше да го изпълни. Той я беше предупредил. Може би именно затова тя се бе влюбила до ушите в Себастиан Д'Арси.

С времето споменът за него се беше замъглил и това я тревожеше най-много от всичко. Когато затвореше очи и се опиташе да си припомни следобеда в гондолата, силното му, гъвкаво тяло, което се притискаше в нейното и я изпълваше цялата, тя установяваше с уплаха, че помни само някои подробности. Когато беше с него, тя губеше способността си да мисли и да запомня. Интересно защо беше запомнила само учудването, което изпита, когато в силните му обятия удоволствието се превърна не в ужас, а в божествен дар.

При тази мисъл стомахът ѝ се сви на топка. Тя сложи ръце върху прозореца и опря в тях пулсиращото си чело.

— Mon Dieu! — прошепна с болка тя. Значи това беше изкушението на плътта. Не беше справедливо, че той ѝ бе разкрил цялото очарование на плътската любов, за да я лиши от радостите ѝ толкова скоро след това.

Къде беше Себастиан? Защо не отговаряше на писмата, които му беше изпратила в Кент? Възможно ли беше наистина да е приключил с нея?

Като си представи, че сега той дарява друга жена с благоволенieto и очарованието си, в гърдите ѝ се надигна луда ревност. Ако се съдеше по мемоарите му, той беше забележително демократичен при избора на любовниците си. Все едно камериерка или херцогиня, англичанка или мавританка, той използваше всяка попаднала му жена, за да се отдаде истински на плътските удоволствия. Може би тя беше твърде кротка, твърде неопитна, за да привлече вниманието му за по-дълго време. Може би затова не искаше да я вижда повече. Дали щеше да се заинтересува отново от нея, ако си вземеше любовник?

Още през първите дни след пристигането си в Лондон тя разпита за Ауделия и остана ужасно разочарована, когато разбра, че приятелката ѝ не е в града. В нейно лице поне щеше да има приятелка на своята възраст, с която можеше да си поговори за душевните си

вълнения. Лорд Евърли ѝ разказа, че през октомври Ричард Балтри е сключил брак и е заминал с невестата си на дълго сватбено пътешествие в Шотландия. Вероятно Ауделия бе напуснала града, за да не се чувства самотна след заминаването на любимия си. Мадлен не можеше да се сърди на приятелката си. Тя усещаше същата ревност, когато си представяше как Себастиан лежи в ухаещите на люляк обятия на лейди Елизабет. Значи и това беше част от живота на метресата! Никога не беше изпитвала такава тъга и самота!

Такъв е животът, както обичаше да казва мадам Селин. Твърде малко са хората, които са дарени с милостта да изживеят няколко бегли мига щастие, които им помагат да понесат цял един живот, изпълнен с хиляди дребни битки и ужаси.

Мадлен изправи рамене. Дали преценката ѝ за живота беше правилна? Дали най-прекрасните мигове от нейния вече бяха отминали? Дори ако никога вече не видеше Себастиан, тя беше имала повече щастие от другите. Беше изживяла прекрасни мигове в обятията на един учудващо надарен любовник. Не биваше да сърди съдбата си с недоволство.

Тя обърна гръб на прозореца. Скоро щяха да пристигнат гостите ѝ. Предсказанията на Себастиан бяха на път да се осъществят. Обществото, което си търсеше развлечения в това студено време, я намираще омагьосваща. Само след няколко дни тя бе престанала да брои посетителите, подаръците и обожателите. Поканите се множаха, макар че тя не изпитваше особено желание да участва в модния живот. Лорд Евърли беше единственият ѝ постоянен придружител. Обаче тя знаеше, че това не може да продължи вечно. Беше време да вземе решение и да избере един от многото си обожатели.

Може би тази вечер — въпреки че се разкъсваше от копнеж — тя щеше да се запознае с някого, да завладее сърцето му с щурм и да потъне в насладите на опияняващ любовен романс. Тогава Себастиан Д'Арси вече нямаше да носи отговорност за нея и тя можеше най-после да го забрави... или поне да се преструва, че го е забравила, и то толкова убедително, че дори сърцето ѝ вече нямаше да знае къде е истината.

Вечерта беше наистина забавна. Музикалното соаре, започнало с изпълнението на наскоро пристигнал в града италиански тенор, продължи с произведения за чембало от Моцарт и Хендел и с дебюта на цигулково трио от оркестъра на операта, преди домакинът да обяви почивка, за да могат гостите да се освежат. Някои от джентълмените се оттеглиха в пушалнята, други е събраха около купите с пунш, които разпръскваха приятно ухание.

Дамите насядаха по диваните и столовете по три, по четири и се заговориха кой с какво е облечен, кой с кого е дошъл и кой към кого поглежда.

Мадлен, която вече започваше да се уморява от еднообразието на вечерните забавления, изпита удовлетворението да бъде в центъра на вниманието на предприемчивите млади господа, които тази мрачна вечер бяха дошли без дами. Може би първата причина за това беше в роклята ѝ. Тя беше ушита от златно кафяв плат, който я загръщаше меко като булото на Саломе и смело разкриваше голяма част от прелестите ѝ. Строгата кройка и късият шлейф бяха достатъчни, за да не изглежда роклята скандална. Тъмните ѝ къдрици бяха вдигнати на върха на главата, единственото ѝ украшение беше диамантената гривна от Себастиан.

Тя се отнасяше учтиво с младите господа, макар че сърцето ѝ беше празно. Всички бяха приятни на вид, богати, невероятно дръзки и я зяпаха, сякаш имаха насреща си парче самородно злато, определено като награда за най-добрия играч. По всичко личеше, че за тях е много по-важно кой ще я спечели, отколкото какво мислеше тя по въпроса. Решението ѝ да си потърси нов любовник сред тези млади господа бързо отстъпи място на все по-настойчивото желание да се махне оттук.

Тя бе установила, че лорд Евърли приема напълно сериозно ролята си на придружител. Достатъчно ѝ беше само да го погледна и той се втурна забързано към нея и с няколко добре премислени думи разгони нахалните ѝ обожатели.

— Изглеждате притеснена — пошепна в ухото ѝ той и се обърна към младите господа: — Клейрбърн, мадмоазел Миньон се нуждае от нещо разхладително. Шели, донеси на дамата няколко сандвича, а вие, Сейнт Джеймс, се погрижете за по-удобна възглавница. Соутбъри, намерете веднага шала на дамата, защото започва да захладнява. Има

ли някой достатъчно сръчен, за да се добере до парче ягодова торта? — Само след минута младите мъже се разпръснаха на всички посоки.

— Колко добре се справихте — прошепна съзаклятнически Мадлен и му се усмихна мило.

— Още в училище бях много добър в тези работи — отговори със заслужена гордост Браммуел. — Това ми помага и до днес. Знам, че тези млади контета не са особено забавни. Почакайте само да започне сезонът. Тогава представленията ще бъдат много по-интересни.

Мадлен го изгледа с недоверие. През последните два месеца тя излизаше най-малко четири пъти в седмицата. Макар че Евърли не преставаше да се оплаква от липсата на подходящи развлечения преди началото на сезона, тя не можеше да си представи, че календарчето ѝ за срещи може да бъде по-пълно. Най-лошото беше, че ѝ ставаше все по-скучно.

Тя се обърна към придружителя си, докосна бегло ръката му и проговори настойчиво:

— Заведете ме у дома, братовчеде Браммуел, моля ви.

Евърли хвърли бърз поглед към нежната ръка върху своята, после към лицето ѝ и онова, което блесна в сините му очи, я изненада. Никой мъж не я беше гледал така, с цялото сърце в очите.

Брам е солиден мъж и на него може да се разчита. Сигурен съм, че с удоволствие ще те придружава. Ала в никакъв случай не се опитвай да го направиш свой любовник. Разбра ли ме?

Предупреждението на Себастиан изникна в главата ѝ и я обля като студен душ, но тази вечер беше твърде нещастна, за да остане безучастна към молбата в очите на придружителя си. Тя харесваше Браммуел, но знаеше, че никога няма да сбърка това чувство с любовта. Защо тогава да си отказва единствената радост, която от седмици насам се изпречваше на пътя ѝ? Защо да не завърже кратка връзка с този мъж, който я ценеше истински и нямаше да я използва за научните си цели, нито да гледа на нея като на ловен трофей? Лорд Д'Арси не можеше да очаква, че тя ще следва буквално всичките му указания. Тя притисна ръката му по-силно.

— Отведете ме у дома, Брам.

Тя не пропусна да отбележи как погледът му се разшири при употребата на това галено име и как усмивката му стана още по-широка.

— За мен ще бъде чест, Миньон.

Най-вълнуващото, което и се беше случило този ден, бяха едрите снежинки, които ги посрещнаха навън.

— Твърде рано е за сняг — промърмори недоволно Евърли. — Сега е едва средата на декември. Не е добър знак за идващата зима.

Мадлен потръпна от студ под копринената си наметка, обшитата по краищата с копринено кадифе.

— Боя се, че не съм подготвена за зимата — прошепна задавено тя.

— Майчице, та вие треперите! — Евърли свали бързо вълнената си пелерина и загърна с нея раменете ѝ.

Когато седна в каретата, тя му се усмихна омагьосващо.

— Седнете до мен, братовчедо Брамuel. Ще запазя пелерината ви, но само ако я споделите с мен.

Мадлен не можа да повярва, че е казала тази дързост, но в следващия момент Брам вече седеше до нея.

— Сигурно ме смятате за непросримо дръзка — прошепна съкрушено тя, надявайки с, че полумракът в каретата е скрил изчервяването ѝ.

Брам се обърна към нея.

— Смятам, че сте най-необикновената жена, която съм виждал някога. Това е нещо съвсем друго, братовчедке Миньон.

— Много съм ви благодарна, братовчедо Брамuel. — Измъчвана от угризения на съвестта, тя се опита да продължи играта. — Чували ли сте нещо за скъпия ни братовчед?

Брамuel я изгледа с неловкост.

— Съжалявам, но не съм. Даже наскоро ходих в Уайтхол, за да разпитам генерал Армстронг. Той ми заяви, че Себастиан е в Кент и се е затворил в проклетата си лаборатория. Спомена обаче, че самото правителство му е дало заповед да продължи с опитите. Може би в края на седмицата ще отида да проверя лично. Искате ли да дойдете с мен?

Мадлен поклати глава.

— Не желая да смуцавам опитите му, особено след като беше толкова мил с мен.

— Според мен не е нищо особено да се погрижиш за роднина на майка си.

— Вие сте наистина галантен, Брам. — Тя замлъкна. Беше дошло времето да му разкрие част от истината. — Но аз не съм глуха и знам какви слухове се носят по мой адрес. Говори се, че не съм никаква роднина на маркиза, а неговата нова *petite amie*. Говори се също, че вие сте натоварен да пазите интересите му, докато се върне.

Брам я погледна шокирано, сякаш никога не бе чул тези слухове.

— Това са само завистливи лъжи!

— Дамите също ги повтарят и гледат да стоят далече от мен.

— Тези стари кокошки! Оставете ги да крякат и не им обръщайте внимание.

Мадлен избухна в тих смях.

— Вие сте много добър, Брам. Когато съм с вас, поне за малко забравям за... — Тя не довърши изречението си, надявайки се, че той ще разбере намек за тъгата ѝ, която се стараеше да крие от всички. — Тревожа се, че доброто име на мъж като вас страда заради мен...

— Това са глупости. Безделниците нямат друга работа, освен да дрънкат глупости. Но какво могат да кажат, след като Себастиан го няма и не може да ви придружава?

— Да, и този ужасен дълг падна върху вас.

— Ужасен? Аз смятам, че съм имал невероятен късмет. Огледахте ли се тази вечер? Всички мъже, даже шестдесетгодишните, позеленяха от завист, когато влязох подръка с вас. Себастиан сигурно си е загубил ума, за да ви остави сама толкова дълго.

Мадлен въздъхна и отвърна поглед.

— Мисля, че трябва да ви кажа нещо, Брам, след като бяхте толкова мил с мен. — Тя затвори очи, засрамена от кокетството си. — Аз живея от великодушieto на лорд Д'Арси. Нямам собствени средства. Ала съвестта ме измъчва и трябва да измисля начин да променя положението си.

— Какво друго бихте могли да направите? Себастиан не е от мъжете, които стискат парите си, уверявам ви.

Мадлен се обърна към него и го погледай умолително.

— Вие имате метреса, нали?

— Аз ли... ами да. — Гласът му прозвуча задавено.

— Разкажете ми за нея, Брам. — Тя докосна ръката му. — Вярно ли е, че подобна съдба е по-лоша от смъртта за една млада жена?

— Какво? — Той се облегна назад, сякаш му беше необходимо да застане на известно разстояние от нея, за да даде верен отговор. — Да не би да мислите, че...? Скъпа моя, дори не си го помисляйте! Себастиан... не, аз никога няма да допусна да се унижите така!

При това сериозно заявление Мадлен се уплаши истински.

— Вие сте много мил, Брам, но и добрите мъже издържат метреса. Защо смятате, че животът, който сте осигурили на вашата *petite damie*, е невъзможен за мен? Не сте ли мил с нея? Не плащате ли сметките и наема ѝ? Не ви ли е благодарна за това? Аз съм практичен човек. Нямам име, което да заслужава внимание, нямам връзки, нито пък зестра. Младостта и външният ми вид имат известна стойност, но с тях не мога да си купя английски съпруг.

Засрамен и сгорещен, Евърли си спомни, че когато ухажваше младата танцьорка, която после стана негова метреса, твърдеше съвсем същите неща. Ала една дама, при това роднина на семейството, да стане метреса — не, това беше невъзможно! Жените от неговото семейство нямаха право да водят такъв живот.

— Наистина не мога да повярвам, че говорите сериозно! Това са пълни глупости! Няма да допусна да се хвърлите сама в устата на лондонските вълци! Та вие нямате и най-малка представа какво означава такъв живот! Ако Себастиан е ограничил доходите ви, аз ще се погрижа всичко да бъде наред. Няма да го допусна, в никакъв случай! Твърде много ви харесвам, за да ви го позволя!

Мадлен не беше изненадана, когато ръката му обви раменете ѝ и я привлече към силното му тяло. При последните му думи тя бе видяла чувствата, изписани на лицето му. Прелъстителят и кавалерът водеха ожесточена война.

— По дяволите, Миньон! Ако Себастиан ви е пренебрегнал, аз няма да се поколебая да защитя собствените си интереси.

Мадлен затвори очи и му позволи да я целуне. Беше осъзнала, че е крайно време да сравни целувката на братовчеда Брам с тази на Себастиан.

Преживяването се оказа разочароващо.

Не че братовчедът Брамунел целуваше лошо. Ала дори след добре изпълнената, умела и опитна целувка на един лондонски благородник тя не усети нищо — освен неутолим копнеж по мъжа, когото не можеше да има.

— Не знам защо направих това — прошепна Евърли с повече тревога, отколкото беше очаквал. — Искам да кажа, разбира се, че знам, но не биваше да го правя и съм сигурен, че ме очакват трудности. — Той ѝ се усмихна, изненадан от хода на мислите си. — Не вярвах, че мога да имам шанс там, където е замесен Себастиан.

Мадлен го погледна с искрена симпатия, после спонтанно вдигна ръце и ги сложи върху бузите му.

— Много съжалявам — прошепна тя, но съзна, че думите бяха недостатъчни. Усети как в гърлото ѝ се надига буца и ѝ се дощя да се разплаче. Той беше най-милият мъж, когото беше срещнала в Лондон, и тя не биваше да го лъже.

Евърли очевидно я разбра правилно.

— За всичко е виновен проклетият ми братовчед, нали?

Мадлен извърна глава. О, защо беше объркала така нещата? Ако беше мълчала, щеше да си спечели най-добрия възможен любовник.

— Мисля, че още не съм стигнала дотам да вляза без страх в света, за който говорехме преди малко. — Тя пое дълбоко дъх. — Няма да ви се разсърдя, ако от днес нататък отказвате да общувате с мен.

— Надявам се, че не искате да се отървете от мен, след като се държах непростимо дръзко?

В гласа му имаше нещо, което правеше сериозния отговор невъзможен. Тя се засмя тихо и рече:

— Вярно е, че сте по-дързък от другите, но поне не сте толкова досаден като тях.

Евърли се облегна назад и скръсти ръце пред гърдите си. Гордостта му беше поласкана.

— Вие наистина имате твърде много характер за една францужойка!

— А вие, братовчедо Брамвел, сте забележително добър във флиртуването за един проклет англичанин!

Когато каретата спря пред къщата ѝ, и двамата се смееха. Ярко осветените прозорци придаваха на падащия сняг нещо театрално.

— Вашите компаньонки май имат гости — отбеляза кисело Евърли.

Мадлен присви уста. Тя бе помолила лелите си да организират соаретата си в по-тесен кръг, а днес цялата къща беше осветена. Тя слезе на улицата и свали от раменете си пелерината на Евърли. При

първите ѝ крачки по мокрите стълби към входната врата тя се отвори и даде път на няколко млади мъже в униформа, които излязоха навън и закрачиха надолу по стълбите, без да се сетят да затворят.

— Здравей, сладурче! — извика единият, като я забеляза.

— Заповядай, влез — покани я приятелят му и направи дълбок поклон. — Може би ще реша да се върна поне за час на масата за фараон, ако ме придружиш. Да загубя от теб — или поне да привлека за малко интереса ти — ще бъде дяволско удоволствие? Как мислиш, приятелче?

— Махайте се оттук! — изкрещя заповеднически Евърли.

Двамата пияни офицери вдигнаха глави, сякаш на стълбата беше застанал генерал.

— Не ме ли чухте? За в бъдеще се обръщайте към роднината на маркиз Брейкън с дължимото уважение. А сега се махайте, преди да съм извикал стражата.

Един от офицерите примигна слисано към цивилно облечения мъж.

— Тази е ваша, значи? Трябва да внимавате, защото някой скоро ще ви я отмъкне под носа.

Той вдигна ръка към шапката си, грабна под ръка пияния си другар и го помъкна надолу по улицата.

— Трябва да предприемете нещо срещу тези хора — проговори предупредително Евърли, когато влязоха в антрето. — Още в самото начало разбрах, че идеята ви да поканите дамите Фокан под този покрив не е особено добра. Трябва да знаете, че не се ползват с много добро име.

— Вече чух за това — отговори небрежно Мадлен. — Но коя съм аз, че да ги критикувам?

Брам я погледна със смръщено чело и улови ръката ѝ.

— Никога повече не казвайте това, Миньон. Знам какво значи да си отчаян. Вие сте сама на света и не се учудвам, че не сте успели да прецените правилно ситуацията. — Изведнъж той ѝ се усмихна с добре познатата момчешка усмивка. — Мога само да благодаря на съдбата, че не ми се сърдите. Оставаме приятели, нали?

Мадлен стисна с благодарност ръката му.

— Разбира се. Merci.

— Слушайте, помислете добре дали искате да дойдете с мен в провинцията. Зимата скоро ще започне. До коледа цялото висше общество ще се е събрало в града. И тогава ще настане истинска лудница.

— О, не ми се вярва, че... — започна Мадлен, но в това време някой слезе по стълбата.

— Може би аз ще успея да убедя мадроазел, тъй като съм неин сънародник — проговори дълбок мъжки глас и Мадлен потръпна. Вече три месеца чакаше да го чуе.

Тя вдигна глава и огледа безстрашно мрачното лице и неразгадаемите тъмни очи.

— Мосю Дьо Валми — проговори с ледена учтивост тя.

— Дьо Валми? — попита хладно Брам. — Какво правите тук?

Тонът му не можа да извади французина от спокойствие. Той се усмихна на Мадлен, сякаш бяха стари приятели, а не само бегли познати.

— Надявах се да ви срещна, мадроазел. Сега, когато най-последно ви заварвам в къщи, ще ви помоля да ми окажете честта да поговорим за малко насаме.

От втория етаж долетя пронизителен женски вик, следван от дързък мъжки смях. Мадлен се обърна към Евърли:

— Извинете ме, братовчедо Брамюел, но ще ви помоля да се качите при гостите и да ги попитате дали ще завършат играта си скоро. Ще им бъда много благодарна, ако ме освободят от присъствието си.

— Разбира се, братовчедке Миньон. — Евърли подчерта роднинството им и хвърли предупредителен поглед към Дьо Валми. — Ще се върна само след минута.

Когато Брам тръгна нагоре по стълбата, Мадлен се обърна към черния мъж до себе си и кимна кратко с глава.

— Оттук, мосю. — Тя посочи малкия салон отляво.

Когато влязоха, Мадлен забеляза, че мъжът отново е облечен изцяло в черно. Даже черните му очи поглъщаха светлината на дузината запалени свещи и тя имаше чувството, че едрата му фигура хвърля сянка върху цялата стая.

Той беше много висок и слаб, а мълчаливата бдителност в очите му го правеше приличен на хищно животно. Благодарение умелата тактика на двете й лели двамата се бяха срещнали само веднъж, и то за

минута. Кръговете, в които се движеше Евърли, нямаха нищо общо с неговите и Мадлен не го беше срещала никога извън къщи. Все пак лелите ѝ не можеха да му откажат достъпа до къщата си, тъй като той беше единственият човек, който знаеше нещо за сестра им Ондин. Те продължаваха да се отнасят към него с дължимата учтивост и от време на време той благосклонно им предаваше вест за беглата поява на Ондин някъде из Франция. Дали в тези вести имаше нещо вярно, или не — трите жени бяха стигнали до съгласие, че няма да му възразяват, докато Ондин се върнеше и им разкажеше какво е преживяла в действителност.

Мадлен отиде до камината и протегна ръце към огъня. Снегът беше достатъчно убедителна причина за треперенето ѝ, но тя не се съмняваше, че мъжът до нея знае истината.

— Е, мосю? Какво имате да ми кажете?

Той не отговори и тя се обърна към него. Лицето му беше мрачно и затворено, но от него се излъчваше някаква странна привлекателност. Около тънката му уста играеше усмивка. Този човек беше безкрайно търпелив. Сигурна щяха да минат дни, седмици и дори месеци, преди да предприеме нещо срещу нея. Нищо чудно, че лелите ѝ го намираха страшен.

— Просто размишлявам как е най-добре да подхвана темата, мадмоазел... — Той разпери ръце. — Наистина е странно, но досега не съм чувал фамилното ви име.

— Oui. Това е една малка ексцентричност от моя страна — обясни Мадлен. Беше си подготвила този отговор от седмици.

— Teins. Постъпили сте умно, като се има предвид колко много държат англичаните на произхода и семейните връзки. Е, както и да е. — Той направи крачка към нея. — Напомняте ми за някого, но не мога да се сетя за кого. Но един ден ще го узная, и то много скоро. Никога не забравям човек, когото съм видял дори бегло.

Мадлен вирна упорито брадичка.

— Моля, минете към въпроса, мосю. Вече е късно и аз съм уморена.

— Разбира се. Съжалявам, но ще ви говоря за някои дългове, направени във вашето домакинство.

Мадлен вдигна рамене и погледна през прозореца.

— Не мога да си представя за какво говорите, мосю. Аз нямам задължения към вас.

— Вероятно съм се изразил неправилно. — Той говореше със съвършена учтивост, но беше застанал твърде близо до нея. — Дълговете са направени от членове на вашето домакинство. По-точно от сестрите Фокан.

Сърцето на Мадлен се сви от страх. Той сигурно знаеше коя беше тя в действителност.

— Те имат дълг към вас? Какъв точно?

— Дълг от игра на карти. — Мадлен го погледна изненадано, той се поклони с цинична усмивка и ѝ подаде лист хартия. Украсеният със завъртулки подпис на леля Жюстин не можеше да бъде сбъркан с никой друг. Сумата беше пет хиляди гвинеи.

Мадлен стисна здраво зъби, за да не даде израз на гнева си. Подаде му листа и се постара да говори равнодушно.

— Намирам, че не е много учтиво от ваша страна да показвате частните задължения на една дама на човек, който няма нищо общо с тях.

Тънките му устни се опънаха в ледена усмивка.

— Нима не ви засяга, че всяка вечер в дома ви се разиграват големи суми? Нима не сте отговорна за онова, което става тук?

— Аз не контролирам гостите на гостите си — отговори кратко тя, опитвайки се гласът ѝ да звучи спокойно.

— Тогава е време да започнете, мадмоазел. Така например, в дома ви идват жени, които са известни с печалната си страст към хазарта и са принудени да заемат пари от семейството, приятелите и дори от любовниците си, за да задоволят тази страст. — Той докосна с дългия си пръст рамото ѝ и Мадлен потръпна като от удар. Направи крачка встрани и въздъхна облекчено, когато той не я последва.

Тя го погледна право в очите, решена да не се поддава на уловките му.

— Това ли е всичко, мосю?

Очите му блестяха в сиянието на огъня.

— Казах ви го, защото тук идват и мъже, които са повече от готови да приемат благоволенieto на една дама вместо парите, които им дължи. — Ухилената му физиономия подсказваше как точно си представя това благоволение. — Вероятно лорд Д'Арси няма да се

зарадва, когато му кажат, че една от градските му къщи се е превърнала в бордей за заможната класа. — Погледът му се впи в деколтето ѝ. — Или точно това е намерението му?

Мадлен го изгледа, без да трепне.

— Вие сте отвратителен, мосю. Нямам намерение да продължавам познанството ни. — Обърна му гръб и закрачи с достойнство към вратата.

Очакваше той да я спре и когато стигна безпрепятствено до вратата, ръцете ѝ трепереха и сърцето ѝ биеше като лудо. Излезе в коридора и въздъхна облекчено. Надяваше се, че изглежда овладяна, но когато видя лицето на Евърли, се стресна. Дъо Валми излезе от салона, кимна ѝ кратко и прошепна съзаклятнически:

— *Au revoir, mademoiselle.* — После спокойно се запъти към вратата.

— Кой беше този човек? — попита възбудено Евърли и спря задъхано пред нея. — Обиди ли ви този тип?

— Не особено — отговори тихо тя, защото ѝ стана ясно, че му дължи обяснение за разстроеното си лице. — Сигурно и той е чул слуховете, които се разпространяват по мой адрес.

— Да го вземат дяволите! — Лицето на мъжа побеля от гняв. — Ще му дам да се разбере!

Мадлен сложи ръка на лакътя му, за да го успокои.

— Не го правете, братовчеде Брам. Ако се наложи да ме защитавате, това само ще даде нова храна на слуховете. Помислете си само как ще реагира лорд Д'Арси! Освен това честта ми не може да бъде застрашена от човек, който сам няма чест.

— Добре казано! — засмя се с уважение Евърли. — Вие разсъждавате като мъж, малка братовчедке, наистина!

Тя отдръпна ръката си, след като беше стиснала неговата.

— Ще ме разглезите с комплиментите си, братовчеде.

След около час, когато гостите си бяха отишли и къщата остана тъмна, празна и тиха, Мадлен застана до прозореца в спалнята си и се загледа в бушуващата навън снежна буря. Запита се къде ли е сега Себастиан и от все сърце му пожела да се чувства също така самотен, изпълнен с копнеж и объркан като нея.

— Мразя го! — прошепна ядно тя и залепи горещото си лице върху побелялото стъкло. — Мразя го истински!

Себастиан стоеше на върха на една крайбрежна скала и се взираше напрегнато в разбуненото море под себе си. Носеше палто на кавалерист и шлема на офицер от гвардията на Наполеон. Въпреки силния дъжд той очакваше появата на уговорения знак в морето, знак, дошъл от дългоочаквания кораб, който трябваше да пристигне отдавна. През изминалите месеци той си беше пуснал дълги мустаци и разкошни бакенбарди, а на тила му се люлееше дълга изкуствена плитка, залепена за косата му. Беше се побратимил с хората от „желязното крайбрежие“, както французите наричаха тази непревземаема граница срещу южния бряг на Англия, и можеше да се гордее с познанията си по разговорен френски.

През тези месеци Себастиан научи много полезни неща, но за съжаление повечето от тях бяха неизползваеми. Шуаните се движеха доста по на юг, отколкото се надяваха в Уайтхол. Говореше се, че въстаниците чакат и се надяват граф Д'Артоа, по-младият брат на Луи XVI, да се присъедини към тях в Париж и да даде съгласието си да заеме трона след падането на Наполеон. Проблемът беше само, че никой не знаеше точно къде се намира графът и какви са намеренията му.

След като бе прекарал два месеца по крайбрежието, след като беше предприел подробни измервания и пресмятания, Себастиан можеше да бъде почти сигурен, че балоните на Наполеон, прибрани на сигурно място в Булонския лес, не означават сериозна опасност за Англия. Те можеха да натоварят в гондолите си най-много по десетина войници, а това означаваше, че Наполеон трябва да разполага поне с хиляда балона, за да прехвърли през Ламанша необходимата армия. Не, това беше не само непрактично, но и невъзможно.

Значи войната щеше да продължи по традиционния начин: с интриги, предателство и с известните оръжия, с дрънкане на саби и дипломатически опити, макар да не беше сигурно дали от тях ще излезе нещо. Утре можеше да се върне към лабораторията и мемоарите си. Може би щеше да си вземе дори нова метреса, не толкова тайнствена като предишната.

Странно, но той беше свикнал с мисълта, че Миньон се намира в къщата му. Ако сега намереше някоя дискретна вдовица...

Внезапна светкавица озари небето и разкри не само пенестите вълни под краката му, но и самия него. Беше направил грешка, като бе застанал тук като каменна статуя. Не биваше да чака толкова дълго. Морето беше твърде бурно и нито един капитан не би се осмелил да пътува в такава нощ. На север сигурно вече валеше сняг.

Себастиан затвори очи и когато гърмът отекна над главата му като трясък на оръдие, едва устоя на напора да запусти ушите си с длани. В такава нощ му се искаше да си бъде на топло в Лондон — при Миньон.

През изминалите седмици споменът за пълните ѝ с тъга очи не го напускаше. Никога нямаше да забрави как я изостави и я накара да вярва, че отива в леглото на друга жена. Трябваше ли да се държи така лошо с нея, трябваше ли да я нарани така силно? Не, тогава вярваше, че болката, копнежът и очакването той да се върне — очакването на невъзможното — ще бъдат много по-страшни. Тя не биваше да чака нещо, което той не можеше да ѝ даде.

Така беше по-добре. Без съмнение, в този миг тя танцуваше в обятията на някой щастливо усмихнат мъж и му се усмихваше с искрящите си тъмносини очи.

Когато в морето проблесна дългоочакваната светлинка, тя беше толкова далече навътре, че Себастиан не можа да повярва на очите си. Нова светкавица мина над вълните и той беше готов да повярва, че се е излъгал, но в този миг видя сигнала повече от ясно — няколко златни примигвания навътре в морето.

През следващия четвърт час той стоеше неподвижен и се вираше като хипнотизиран в уголемяващия се силует на корабчето. Беше цяло изкуство да се дават сигнали едновременно на съзаклятниците, разпределени по брега, и на хората от кораба. Те не го очакваха тук и със сигурност нямаше да се зарадват, че някой е решил да се възползва от тайното им слизание на брега за своите си цели, освен това бяха убедени, че само верните на краля хора имаха право да знаят какво се върши по брега. Наистина е учудващо, каза си той, какво може да постигне златото дори при най-верните привърженици на краля. За съжаление днес в Бовил му се наложи да убие един мъж, един офицер от наполеоновата гвардия. Сигурно вече го търсеха и ако не заминеше тази нощ, нямаше да има къде да се скрие.

Докато гледаше към идващия кораб, вятърът се успокои и вълните вече не изглеждаха толкова страшни. Светкавиците станаха по-чести и той можа да види как спуснаха лодките на вода. Тези хора бяха решени да достигнат родината на всяка цена.

Когато в скалите зад него внезапно се раздвижиха хора и се чуха мъжки гласове, Себастиан разбра, че е дошъл часът на истината. Трябваше да пропълзи безшумно по ръба на скалата, да се спусне по стръмния бряг до морето и да вземе първата лодка, излязла на сушата, за да се върне с нея на кораба. Това беше игра, в която не би се впуснал нито един разумен човек.

Конят под него затанцува неспокойно, когато се понесе поредният гръм, но той го насочи смело към ръба на скалата, която изглеждаше като окачена посред нощта. Когато се плъзна от седлото, в нощта отекна тихото дрънчане на оръжията му. Но и то беше достатъчно.

— Стой! — изкрещя някой. Пост ли имаше наблизо? Или войскава част? Симпатизанти на краля? Това нямаше значение. Всички щяха да се опитат да го убият, ако можеха.

Той, разбира се, не изпълни заповедта и нападателят му очевидно не беше очаквал друго. Без да се обръща назад, Себастиан скочи от коня, подхлъзна се и падна, но бързо се изправи и се втурна слепешката към близкия ръб на скалата.

— Стой! — проехтя отново дрезгав вик на френски.

Нямаше нужда от фенери, защото светкавиците отново раздраха нощния мрак. Главата и раменете му се обляха в ярка светлина, и това само секунда, преди да се скрият зад скалата.

Отдясно проблеснаха два мускета и Себастиан се наведе светкавично. Само след миг небето над главата му отново потъмня и той въздъхна облекчено. Успя да им избяга! Докато тичаше към морския бряг, той усети силна болка в дясната ръка. Сигурно я беше ударил в някой издаден камък, докато прескачаше проклетата скална стена. Болката беше точно под рамото. Когато навлезе в морето, той усети, че ръката му е изтръпнала и се прокле, че докато слизаше, постоянно трябваше да се подпира на нея. Разстоянието до кораба не беше малко и той не можеше да си представи как ще гребе с тази ранена ръка.

Чу мъжки шепот, някой вдигна високо донесения фенер и той погледна право в лицето на емигрирания благородник Арман дьо Полинък, фанатичен привърженик на краля.

— Работата напредва — проговори бодро той и французинът го погледна смаяно. Това беше уговорената парола.

— Напредва с Божията помощ — отвърна с усмивка Дьо Полинък и вдигна рамене. Себастиан захвърли мократа си от дъжда шапка, скочи в управляваната от двама англичани лодка и се отпусна тежко върху пейката. Пронизващата болка в ударената ръка го изненада, защото го прободде от лакътя до рамото. Попипа се и установи, че десният му ръкав и топъл и лепкав — но не от ледения дъжд или от морската вода. Значи стрелецът не бе пропуснал да улучи целта.

Той се отпусна и легна по гръб на дъното на лодката. Първите снежинки нападаха по лицето му и отново му напомниха, че в Лондон вече беше зима. Не, сега нямаше да мисли за Лондон. Щеше да мисли за невероятния топъл следобед в Кент, за уханието на сгорещеното сено, за сладостните викове на самозабравилата се в прегръдките му жена. Раздялата не беше донесла забрава, дори напротив. Макар и далече, Миньон продължаваше да го омагьосва.

Странно, досега не беше изпитвал такива чувства. Дори не знаеше, че е способен да се влюби като хлапак. Той не беше от мъжете, които изпитваха чувство на вина, че са отнели девствеността на едно младо момиче и са му показали силата на плътта. Не, грешката, която допусна, беше друга: той смяташе, че ще прогони желанието си, като се наслади на прелестите ѝ. Теорията беше добра и той успя да докаже истинността ѝ, но се оказа, че все пак е пропуснал нещо много важно. Само че кое ли беше то?

Той погледна в тъмното небе и разбра.

— Миньон!

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

— За в бъдеще ще се наложи да ограничавате разходите си — заключи строго Мадлен. — Ще се допитвате до мен за всички покупки, които желаете да направите. Освен това в къщата ми повече няма да се играе хазарт и по този въпрос съм категорична. Разбрахме ли се?

Хенрис я погледна предизвикателно и сви устни.

— Не съм свикнала да ми заповядват, малка племеннице.

Жюстин започна да хленчи.

— Много съм ти обидена, Мадлен. Не е редно да лишаваш единствените си роднини от малките им удоволствия. Какво лошо има, че от време на време каним по някоя групичка приятели в покоите си?

— Така ли наричаш дивата оргия, която снощи се разигра тук? — отговори остро Мадлен, вбесена от упоритостта на лелите си. Те изобщо не искаха да я разберат. — Двама от гостите ви, при това английски офицери, се нахвърлиха върху мен като вълци на собствения ми праг!

— Заблудили са се — обясни ледено Хенрис.

— Те са млади, *cherie*, и са толкова красиви в униформите си! Нима им се сърдиш, че са опитали един безобиден флирт? — прибави с усмивка Жюстин.

Мадлен вдигна чашата си и погледна изпитателно лелите си. По лицата им нямаше и най-малко разкаяние. И двете бяха по халати, но не изглеждаха особено свежи, макар че бяха останали в леглата си до обяд. Миналата вечер бяха изпили доста шампанско, а и не бяха в първа младост.

— Вашите гости харчат парите ни, пият виното ни и застрашават доброто ни име.

Хенрис вдигна едната си вежда и в гласа ѝ прозвуча презрение.

— Откога къщата и парите са твои, *ma petite*? И за чие добро име говориш?

Мадлен преглътна зловните думи, които напиха на устните ѝ. Беше прекарала безсънна нощ и макар че на разсъмване заспа дълбоко, не можа да се успокои. Събуди се с ужасно главоболие и сега нямаше желание да се кара с лелите си. Те очевидно вярваха, че живеят в свят, който не им търси сметка за делата им, но Мадлен знаеше, че всеки е длъжен да отговаря за онова, което прави. От много дни насам очакваше, че нещо ще се случи, и снощната заплаха на Дьо Валми го потвърди.

— Ще ограничите разходите си. Това е всичко, което искам. Великодушието на лорд Д'Арси не е безгранично. Аз нося отговорност за домакинството и само аз имам право да решавам какво да се купува и какво не.

Хенрис изпразни чашата си и я остави в чинийката.

— Отказвам да приемам заповеди от едно дете. Ще правя само онова, което аз искам.

Сега вече Мадлен се ядоса истински. Леля ѝ не играеше коректно. Трябваше да реагира веднага, иначе двете щяха да ѝ се качат на главата.

— Разбрах те много добре, лельо Хенрис. Не искам никоя от вас да се чувства нещастна. — Тя вдигна глава и в погледа ѝ блесна решителност. — Щом смятате, че ограничавам свободата ви, няма да се обидя, ако решите да се върнете в предишното си жилище. — Тя помълча малко и добави с едва доловима тъга: — Макар че бих предпочела да продължа да живея със семейството си.

Тя затаи дъх и зачака реакцията на Хенрис. Леля ѝ изтри елегантно устни със салфетката, сгъна я грижливо и заговори отмерено:

— Мисля, че бихме могли да ограничим игрите на карти до два пъти седмично. Разнообразието ще ни се отрази добре, нали, Жюстин.

Тази жена е свършена артистка, каза си развеселено Мадлен.

— Никакви игри на карти повече — възрази категорично тя, макар че стомахът ѝ се сви на буца, когато леля ѝ я изгледа възмутено. — В тази къща повече няма да се играе хазарт. Разбрахме ли се?

— Ти си на път да се превърнеш в истински малък тиран, скъпа — проговори величествено Хенрис и се изправи. — Това е много непрактично за жена, която иска да се харесва. — Тя се обърна и направи знак на Жюстин да я последва.

— Моля те, лельо Жюстин, почакай — повика я бързо Мадлен.

По-младата сестра Фокан я погледна недоволено, но вдигна рамене и се отпусна в най-близкия стол.

— Имаш нещо специално за мен, така ли? — попита виновно тя, когато Хенрис излезе.

— Снощи мосю Дьо Валми ми показа разписката ти — заговори направо Мадлен и видя как леля ѝ се изчерви. — Как си могла да задлъжнееш на такъв човек?

Жюстин избягна погледа ѝ.

— В играта на фараон е нещо обичайно един или няколко гости да се включат в банката, защото се знае, че банката почти винаги печели. Enfin, тъй като нямахме пари в брой, мосю Дьо Валми предложи да ни ги заеме. — Тя смръщи чело. — И аз не знам как е станало така, че загубих толкова много пари наведнъж, след като в началото на играта непрекъснато печелех. Пък и не е толкова важно. — Лицето ѝ се разведри. — Мосю Дьо Валми прояви похвално великодушие. Тази сутрин получих вест от него, в която се намеква, че е готов да скъса разписката, ако му окажем честта да заминем с него в провинцията. В имението на един голям английски благородник ще има бал с маски по случай началото на сезона. Ще присъства отбрано общество, цял куп красиви мъже и жени, ще има музика, танци и много смях. Cest de s'amuser beaucoup^[1]!

— Щом и мосю Дьо Валми ще вземе участие, мога да си представя какви хора ще присъстват — промърмори полугласно Мадлен. — Ти ще отклониш поканата му, нали?

— Но той покани и теб! — Жюстин сведе кокетно очи. — О, ma petite, мисля че мосю Дьо Валми ще бъде много доволен, ако и ти дойдеш с нас!

— В никакъв случай — отговори категорично Мадлен. — Аз не мога да го понасям.

— Не бъди толкова нелюбезна. Аз, разбира се, се съгласих и от твое име. Ако не бяхме ние с Хенрис, ти нямаше да имаш тази красива малка къща, всичките тези прекрасни рокли и повече обожатели, отколкото са пръстите на ръцете ти. Сега те моля и ти да ни помогнеш, както ти помогнахме ние. Една малка услуга, нищо повече.

Мадлен втренчи поглед в чинията си.

— Снощи вашият странен Дьо Валми направи многозначителен намек. Каза ми, че дългът ти може да бъде върнат срещу известни услуги. — Тя погледна леля си право в очите. — Какво е имал предвид?

Жюстин вдигна рамене и отговори провлечено:

— И той е като всички мъже. Малко женска компания, една усмивка, няколко ласки, може би две-три целувки. Дреболии.

Мадлен скочи като ужилена.

— Не мога да повярвам, че ти очакваш от мен... да бъда мила с него само защото ти обичаш да губиш на карти!

Светлите очи на Жюстин заблестяха от гняв.

— А аз не мога да си представя, че ще продължаваш да се държиш като неблагодарна хлапачка. Би трябвало да се радваш, че не са те накарали да вършиш по-страшни неща!

Мадлен не можа да повярва в чутото. Никога не беше очаквала леля й Жюстин да застане срещу нея.

— Моля те, опитай се да разбереш! Аз не отказвам заради теб. Не мога да понасям мосю Дьо Валми, там е цялата работа. Става ми лошо само като ме погледне.

— Да, сега разбрах. — Жюстин присви очи и в погледа й блесна злоба. — Ти си станала твърде нагла, малка племеннице. Тези недодялани англичани са ти завъртели главата и си повярвала, че си направила велики завоевания. Ала жени като теб, които живеят от красотата и уменията си, не могат да си позволят да проявяват капризи в избора на обожател. Или си мислиш, че си намерила щастието в обятията на лорд Д'Арси? — На бузите й избиха некрасиви червени петна. — Не разчитай много на него! Той е прекалено красив, за да бъде верен на някоя жена. Освен това е притежавал всички красавици на Лондон. — Тя вирна тържествуващо брадичка. — Попитай само леля си Хенрис!

Мадлен вдигна глава и в очите й се появи студ, който накара леля й да побледнее.

Жюстин скочи на крака и разля чашата си с кафе.

— Ma foi! Не биваше да слушаш бърбенето ми! Знаеш, че когато се ядосам, започвам да говоря глупости. Прощавай! Трябва да събера багажа. — Тя скочи и избяга от стаята, сякаш я гонеха дузина адски кучета.

Мадлен остана на мястото си. Думите на Жюстин биеха като чук в главата ѝ.

Леля ѝ нямаше защо да ѝ напомня, че Себастиан Д'Арси е женкар. Нали беше прочела мемоарите му? Нали самият той неколкократно я беше предупреждавал, че не бива да се влюбва в него? Той я бе направил своя любовница, но никога нямаше да я признае за своя метреса. Колко пъти я беше съветвал настойчиво да не смесва чувствата с реалността на външните обстоятелства.

Тя предположи, че започнатият и прекъснат опит за прелъстяване на лорд Брамвел нямаше да му хареса. Толкова ли беше важно, че не изпитва страст към Брам? Така беше дори по-добре. Ала страхливата ѝ реакция от липсата на желание, дори неуспелият сблъсък с лелите ѝ бяха показали от ясно по-ясно, че тя продължава да живее с глупавите копнежи и надежди, от които Себастиан я бе предупреждавал да се пази. Те можеха да я унищожат.

— Добре, ще замина с тях и ще участвам в онзи бал — промърмори полугласно тя. Трябваше да види как се забавляват изисканите хора. Може би щеше да открие как се завързват любовни връзки и да се научи как да действа. Трябваше да намери мъж, който да я освободи от изкусителния шепот на Себастиан Д'Арси, от спомена за омагьосващите сини очи, от усещането за ръцете му по кожата ѝ. Но това нямаше да бъде мосю Дьо Валми, в никакъв случай!

Когато излезе от къщата на „Белгрейв Скуеър“, Себастиан изкрещя на кочияша си да кара колкото се може по-бързо. Сви се в един ъгъл на каретата и с учудване забеляза, че ръцете му треперят. Не, нямаше смисъл да се ядосва.

— Дьо Валми! — изсъска ядно той.

Когато приближаваше къщата на Миньон, той бе видял профила на мъжа в една отминаваща карета. Сега беше почти сигурен, че и тя е била в каретата с него. Ако дългът му не изискваше да се представи в Уайтхол веднага след пристигането си в Лондон, сигурно щеше да пристигне навреме и да предотврати най-лошото.

Наложил му се да остане няколко дни на крайбрежието, защото раната на рамото му се възпали. Все още несигурен на краката си след току-що прекараната треска и загубата на кръв, той пристигна в

Лондон рано тази сутрин. Но това не беше нищо в сравнение с дивия гняв, който изпълваше сърцето му.

— Тази малка глупачка! — изфуча разярено той. Нима беше възможно да е направила толкова лош избор?

Малката камериерка в къщата на „Белгрейв Скуеър“ му обясни, че господарката ѝ заминала в провинцията с мосю Дьо Валми и дамите Фокан. Единственото, което момичето не знаеше, беше в кое имение смятаха да отседнат.

— Някъде на южното крайбрежие, милорд — повтаряше безпомощно тя.

— Някъде на юг! — повтаряше си сърдито Себастиан. Това ограничаваше възможностите до неколкостотин километра.

Той предполагаше, че трябва да я търси някъде между Брайтън и Дувър. Армстронг имаше неприятното подозрение, че сестрите Фокан наистина шпионират за Дьо Валми. Изброи му с мрачна физиономия имената на гостите, които редовно се събираха в дома на „Белгрейв Скуеър“ под предлог, че играят карти, и Себастиан остана ужасен, особено когато осъзна, че по този начин самият той финансира неприятелите на страната си, макар да нямаше представа какво се разиграва под собствения му покрив. Между гостите имаше офицери от армията на Негово величество, френски емигранти с крайни политически възгледи и някои по-дребни политици от двете партии. Накратко, Уайтхол подозираше, че на „Белгрейв Скуеър“ е създаден истински шпионски кръжец.

В средите на шпионите се говореше, че Дьо Валми се е забъркал здравата в съзаклатието за свалянето на Наполеон. Все още търсеха отговор на въпроса какъв е той всъщност: привърженик на краля, републиканец или дори хугенот. Едно обаче беше ясно: Англия не можеше да продължи да закриля шпионин от подобен ранг, без да може да го контролира. Уайтхол желаше Дьо Валми да бъде компрометиран и да излезе веднъж завинаги от политическата партия шах, която Европа играеше с Наполеон. Заради връзката му със сестрите Фокан Армстронг бе натоварил Себастиан да се погрижи за отстраняването на шпионина. Капанът беше заложен още преди излизането му от кабинета на гвардейската кавалерия.

Едно беше сигурно: първата му и най-важна задача беше да стигне до Миньон, иначе и тя щеше да падне в капана.

Дори ако Дьо Валми въртеше някакви мръсни игри със сестрите Фокан, това не обясняваше защо бяха забъркали и Миньон. Тя със сигурност беше чула, че този човек се ползва с лошо име в доброто общество. Какво ли я беше накарало да му се довери до такава степен, че да тръгне с него? Въпреки съмненията си в лоялността ѝ, той не можеше да повярва, че Миньон е шпионка. Сънародниците му обаче щяха да я погледнат с други очи. Ако я заловяха заедно с Дьо Валми, тя щеше да плати скъпо и прескъпо за незнанието си.

Той не се съмняваше в причината, поради която французинът бе направил опит да се сближи с Миньон. Тя беше млада и красива, французойка без пари и без покровител. Живо си представяше как Дьо Валми се е опитвал да спечели доверието ѝ под претекст, че двамата принадлежат към един народ. Дали връзката им беше станала поинтимна?

При тази мисъл от устата му се изтръгна ядно проклятие. Къде беше Брам, как беше допуснал да се случи всичко това?

— Бедната ми Миньон! — прошепна задавено той. Не би изпратил в лапите на Дьо Валми дори най-жалката проститутка. Потисна мисълта, че може би е направил точно това, когато я остави сама точно в момента, когато я пусна на свобода в света на наглите мъже и куртизанките.

Надигна се и нетърпеливо извика на кочияша да кара по-бързо и най-после да го отведе в дома му. После отново се сви в ъгъла.

Опита се да си внуши, че не е отговорен за действията на Миньон. Той беше обещал да я подпомогне в живота ѝ на метреса и толкова. Тя беше виновна, защото не приложи на практика онова, което беше научила от него. Тя го предаде! Не, вината беше само негова. Той се държеше напълно логично, както би се държал всеки мъж в неговото положение. Той искаше нещо, но не можа да го получи и сега се гневеше. Даже беше бесен от гняв.

Защо тогава през цялото време се измъчваше от съмнения и страх, че я е разочаровал?

Той се постара да я научи да предусеща и да разбира грешките и потребностите, слабостите и заблудите на мъжете. Тя сигурно бе забравила мнението му за мъжете. Беше допуснала лъжите им да я впечатлят. Тя беше твърде млада, твърде доверлива и невинна, за да се

справи с мъж като Дьо Валми. Той беше длъжен да ѝ помогне. Първо обаче трябваше да открие къде е заминала.

— Брам сигурно знае!

Ала когато кочияшът му спря, Себастиан установи с учудване, че се намира пред собствения си дом. Твърде късно осъзна, че не е казал нищо за намерението си да отиде при братовчедата си. Подаде се през прозорчето на каретата, за да поправи грешката си, когато изведнъж се сети, че Хорас сигурно знаеше къде е заминала господарката му.

— Добър вечер, Хорас — поздрави сърдечно той, без да обръща внимание на изплашеното лице на стария иконом.

— Желая ви добра вечер, милорд! — Хорас вдигна високо свещта, която държеше в ръката си, и затвори вратата. — Едва ви познах, милорд, с този мустак и с тази нова фризура.

Себастиан се усмихна и разтърси глава, за да му покаже плитката си.

— Маскарад, Хорас, нищо повече.

— О, сър, но вие сте ранен! Много съжалявам...

— Ловна злополука — излъга хладнокръвно Себастиан и хвърли поглед към ранената си ръка.

— Да, разбира се. — Хорас знаеше какво означава дипломатическа лъжа. — Прав ли съм в предположението си, че пътуването ви се е увенчало с успех?

Себастиан кимна и го погледна с отсъстващ вид.

— Виждам, че ремонтът е почти завършен.

— Още в края на миналия месец, милорд. — Хорас запали един свещник. — Много дълго ви нямаше, милорд. Вече се тревожихме за безопасността ви, особено младата дама, милорд.

Себастиан се обърна като ужилен.

— Къде е тя, Хорас?

— Ето ме!

Смаян, Себастиан хвърли поглед към стълбището, откъдето дойде тихият женски глас. Не, това не беше Миньон. Едно момиче по нощница и с боси крака, най-много тринадесетгодишно, се беше навело над парапета.

— Знаете ли откога ви чакам!

Тя се втурна надолу по стълбите и се хвърли на гърдите му. Заприлича му на пиленце, отделено от майка си, с тънички ръце и

крака. Косата ѝ беше разкошна, дълга до хълбоците и падаше по раменете ѝ като разтопено злато. Лицето ѝ беше цялото в лунички.

— Знаех си, че ще се върнете — захълца тя. — Обещах, че няма да ви опозоря. Всички могат да потвърдят, че бях добро момиче. Питайте мастър Хорас дали това е вярно, само го попитайте!

Стреснат до дън душа, Себастиан се обърна към стария иконом:

— Коя е тя?

Хорас сведе глава.

— А аз си мислех, че вие знаете по-добре, милорд. Един ден, беше към края на септември, я доведохте тук към четири часа сутринта. Бяхте... как да кажа, бяхте малко отнесен, милорд. Доколкото си спомням, споменахте някакъв гвардейски офицер и заявихте, че с удоволствие бихте го нашибали с камшика си.

Себастиан погледна нещастната малка проститутка. Значи историята на Брам за спора му с лейтенант Шерууд се оказа вярна!

— По дяволите!

— Прав сте, милорд — проговори съчувствено Хорас и хвърли остър поглед към момичето, което продължаваше да се притиска към маркиза. — Казахте да ѝ намеря работа в къщата и аз помолих мисис Ходж да я вземе в кухнята.

— Защо не сте я споменали нито веднъж? От септември мина много време.

Хорас кимна дискретно.

— Вие също не я споменахте, милорд, и аз реших, че за вас случаят е приключен.

Себастиан не знаеше дали да се радва или да се ядосва. Икономът му знаеше по-добре от самия него какво е добро за господаря му и какво не. Той се усмихна благосклонно на момичето.

— Иди си в леглото, дете, и бъди все така прилежна. — Потупа я приятелски по бузката и я бутна към стълбата.

Когато малката изчезна, Себастиан се обърна към икономата си с помрачняло лице:

— След като ме познавате толкова добре, защо, по дяволите, допуснахте мадроазел Миньон да напусне града с негодник като Дьо Валми?

Хорас очевидно се чувстваше неловко.

— Нямах представа, че мистър Дьо Валми е замесен в тази работа, сър. А вие не ми наредихте да не позволявам на дамата да пътува!

— Пропускът е мой — съгласи се сърдито Себастиан. Истината беше, че той толкова бързаше да я отстрани от живота си, та не помисли какви опасности могат да я връхлетят. — Защо не се е намесил поне лорд Евърли?

— Братовчедът на ваша светлост е в Дербишир. Помоли ме да го извиня пред вас, ако се върнете преди него. Семейството на годеницата му го поканило да прекара известно време в имението им.

Себастиан се усмихна мрачно.

— Очевидно са научили, че е проявил твърде голямо внимание към мадмоазел Миньон. Знаете ли случайно къде е отишла?

Най-после лицето на икономата се разведри.

— Разбира се, милорд. Дамите ще прекарат края на седмицата в Локсли Хаус, където лорд и лейди Хауърд дават маскен бал. Запазих поканата ви, милорд, в случай, че...

Себастиан се усмихна за първи път този ден, макар че празненствата на лорд Хауърд бяха известни като зле прикрити оргии.

— Май не ви плащам достатъчно, Хорас.

— Напротив, милорд, напредив! — ухили се с цялото си лице икономът.

Гостите на лорд и лейди Хауърд не бяха много в сравнение с друга година, обясниха лелите на Мадлен. Първата нощ в имението щяха да нощуват само дващсетина души. Ала в очите на младото момиче шумната тълпа празнуващи изглеждаше по-многобройна от всяко друго празненство, на което беше присъствала. Може би причината беше, че всички се бяха наблъскали в една зала, тъй като времето беше ужасно. Домакините изглежда одобряваха всички видове хазартни игри и се стараеха да забавляват гостите си с карти, игри на криеница, билиард и много, много напитки.

Още от самото им пристигане шампанското се лееше без мяра, а дамите непрекъснато се преобличаха. Освен това двойките постоянно се сменяха. Тя беше сигурна, че някои от семейните, на които беше представена, много скоро смениха партньорите си. След вечерята

имаше много сведени погледи и кискане, свързано с бегли докосвания. Много от участниците дискретно се оттеглиха в околните помещения веднага след като се нахраниха.

Ако не беше сигурна още от началото, сега вече нямаше съмнение: това беше забавление за заможни светски личности. Всички мъже бяха облечени елегантно и пълни със самочувствие, жените носеха прекрасни рокли и фризури, гледаха премрежено присъстващите мъже и им се усмихваха подканващо иззад ветрилата си. На бала тази вечер бяха поканени около сто и петдесет души, за да отбележат началото на Коледния сезон.

Хенрис и Жюстин, пременени в нови рокли, се движеха безгрижно сред множеството, докато Мадлен потръпваше нервно и нетърпеливо очакваше появата на тайнствения мосю Дьо Валми. Докато пътуваха насам, той изобщо не я бе погледнал, сякаш не искаше нищо повече от присъствието ѝ, не очакваше знаци на внимание, камо ли проява на интерес от нейна страна. Когато след вечеря изчезна и повече не се върна, тя въздъхна облекчено. Вечерта мина без значителни събития, ако не се броеше настойчивото ухажване на барон Еди-кой-си, който я следваше по петите като кученце, което си търси нов собственик.

На следващата сутрин Мадлен се чувстваше по-уверена в себе си. Към десет и половина тя седна на масата за закуска с някои от поранобудните гости. Трапезарията беше просторна и добре затоплена. Закуската се състоеше от печени бъбречета, огромни парчета печено месо, яйца, красиво приготвен фазан, вафли, препечени филийки, мармалади и различни видове сладкиши.

Тя сложи една филийка в чинията си и огледа голямата маса. Две дами, седнали наблизко, ѝ махнаха с ръка и се засмяха.

— Елате и седнете при нас, мадмоазел — покани я едната и Мадлен си спомни, че миналата вечер двете бяха разговаряли приятелски.

— Много ви благодаря — отговори с усмивка тя и седна.

— Тъкмо си говорехме за големия ви успех с барона снощи — започна тъмнокосата и хвърли многозначителен поглед към червенокосата си приятелка.

— Той е само на двадесет и четири години и тъкмо наследи титлата.

— Сигурно доходът му не е по-малък от двадесет хиляди годишно — допълни завистливо червенокосата. — Узрял плод, трябва само да го откъснеш!

— Аз изобщо не го познавам — отговори предпазливо Мадлен и поднесе чашата към устата си.

— Той е русичък, а русите мъже често са страстни натури — отбеляза червенокосата и се изсмя фриволено.

— Много е апетитен — прибави приятелката ѝ. — Ще го хапна наведнъж!

Червенокосата я изгледа накриво.

— Ако се вярва на слуховете, вече си го направила.

Докато двете се смееха невъздържано, Мадлен сведе глава.

Никой не забелязваше срама ѝ. Дамите продължиха разговора си, посветен единствено на големината и способностите на мъжките интимни части. Мадлен не знаеше кое я ядоса повече — дали самата тема или увереността на дамите, че тя има достатъчно опит, за да я обсъжда с тях. Дали след няколко години и тя щеше да бъде като тях: преживяла какво ли не, скупаеща, склонна да преценява мъжете само по любовните им умения и пълната им кесия?

Тъмнокосата я погледна с интерес.

— Разкажете ни за мосю Дьо Валми. Говорят, че вкусът му бил доста необикновен.

— Не, по-добре е да ни разкаже за маркиз Брейкън — прекъсна я завистливо червенокосата. Гласът ѝ предрезгавя от желание. — Много жалко, че не е тук. Дамите твърдят, че бил страхотен. Не само панталонът му бил пълен до пръсване, ами и кесията му! Кажете ни, наистина ли слуховете за легендарните му размери са верни?

— Много съжалявам, но се боя, че сте ме объркали с друга дама. — И тъй като не можеше да понася повече любопитните им погледи, Мадлен стана от масата.

— Тази нахална малка мръсница! — извика червенокосата. — Какво си въобразява? Защо се прави на добродетелна? Да не мисли, че някой ще ѝ повярва!

— Като я слуша, човек може да помисли, че си разтваря краката само за да се измие!

Без да се трогва от безвкусния смях и любопитните погледи на гостите, Мадлен излезе с твърда крачка от трапезарията, без да е

закусила. Предполагаше защо са я поканили тук, но сега предположенията ѝ се превърнаха в увереност. От нея се очакваше да забавлява търсещите развлечение мъже. Опита се да прогони паниката, която се надигна в душата ѝ при тази мисъл, но не успя. Дьо Валми я бе довел тук, за да се забавлява с нея или да я предложи на друг мъж, от когото се очакваше някаква изгода.

От лелите си не можеше да очаква помощ. Имаше чувството, че те се страхуват от него дори повече, отколкото тя. Защо иначе щяха да настояват да спят в една стая с нея? Не, те не можеха да я пазят непрекъснато.

Не вървеше да събере нещата си и да избяга, пък и в този студ и сняг сигурно нямаше да стигне далеч. Тогава целият гняв на Дьо Валми щеше да се излее върху нещастните ѝ лели, а може би и върху майка ѝ. Тя трябваше да остане тук и да се преструва, че е доволна от живота.

Тя се оттегли в библиотеката и се зарадва, че я намери необитаема. Откри някаква книга, после едно закътано ъгълче зад опънатия параван, приседна до прозореца и се зачете. Дано никой не забележеше отсъствието ѝ. Тази вечер трябваше да намери силен и достатъчно влиятелен кавалер, който да се съгласи да я върне в Лондон. Даже ако трябваше да ухажда младия барон, щеше да го направи. Дори той беше по-добър от Дьо Валми.

Късно следобед започнаха да пристигат гостите за бала. Крайно време беше да се преоблече. Господата, които бяха излезли да видят някакви средновековни кули, обновени за защита от нашествието на Наполеон, също се прибраха и в къщата настана весела суетня. Разговорът в салона се въртеше главно около предстоящата война, докато камбанката призова всички да започнат да се приготвят.

Мадлен изчака повечето дами да привършат с безкрайните процедури по обличането, пудренето и фризирането, за да се облече на спокойствие. Никак не ѝ беше приятно да слуша вечните им оплаквания от камериерките, които според тях бяха несръчни, глупави и виновни за всяка дребна неприятност.

Имаше безброй овчарки с широкополи шапки и криви тояжки, обаче роклите им бяха толкова дълбоко изрязани, че се виждаха дори зърната на гърдите им. Една дама, облечена като египетска богиня, беше сложила на главата си нещо като глава на овен и маската

откриваше единствено злюбната ѝ уста. Плисираната ленена рокля, държана само от тънки презрамки, оставяше гърдите напълно открити и зърната им бяха подчертани с яркочервен руж. Имаше дами с рокли като на Мария Антоанета, отворени от кръста надолу, за да се виждат стройните или доста дебели крака, обути в разноцветни копринени чорапи, стегнати със сатенени панделки. Други носеха средновековни островърхи шапки с була, които скриваха лицата им, но роклите отново бяха силно изрязани. Имаше одеяния, чието място беше в харема на някой султан и които смело разкриваха пълни бедра и закръглени гърди. Единственият общ белег беше желанието да възбудят мъжката похот.

Мадлен облече прекрасната рокля, ушита от мадам Селдън още преди месеци, когато в живота ѝ всичко изглеждаше възможно и постижимо.

— Няма да носиш долна риза — предупреди я Жюстин. — Ще опропастиш цялата красота на роклята. Свали я, какво чакаш? Не ми разваляй вечерта!

Мадлен тръгна бавно към балната зала, чувствайки се съвсем гола в прозирния сив шифон, който разкриваше гъвкавите движения на стройните ѝ крака. Опита се да си внуши, че е правила и по-лоши неща. Какво толкова страшно имаше да влезе в този вид в една английска бална зала, след като беше прекосила половината Франция пеша и беше търгувала с контрабандисти! Да, но тогава поне имаше възможност да взема решенията сама и излагаше на опасност единствено себе си...

С помощта на лелите си тя вдигна косата си така, че по шията и около лицето ѝ останаха само няколко тъмни къдрички. Украси опашката си с букетче от сиви рози и сребърни панделки. Устните ѝ бяха натъркани обилно с намачкани розови листенца. Лейди Харолд беше приготвила маски за някои дами, които бяха забравили своите. Доминото на Мадлен беше от черно копринено кадифе и скриваше очите и носа.

Когато влезе в залата, тя осъзнаваше болезнено всяко движение на собственото си тяло. Сребърните кордели, които украсяваха корсажа, се вееха при всяка стъпка и Мадлен имаше чувството, че звънят като камбанки. Тя се огледа и започна да проумява защо баловете с маски бяха любимото развлечение на аристокрацията.

Почувства се друг човек, силен и смел. В този момент тя се смяташе за непобедима и много по-безстрашна от простосмъртната Мадлен Фокан.

Маската ѝ даваше смелост да се движи свободно и да не се срамува от оскъдно облеченото си тяло. Още, щом влезе в залата, вниманието на много от господата се насочи към нея. Следваха я объркани погледи и изумен шепот и тя разбра, че никой не я е познал. Най-последно на лицето ѝ изгря усмивка. Играта, която се играеше тук, беше рискована. Пиеше се много и присъстващите се опияняваха лесно, макар че имаше още много време до обявената късна вечеря. Оркестърът свиреше новия танц, скандално известния виенски валс. Не бяха много двойките, които се осмеляваха да излязат на дансинга, защото за този танц се изискваше известна сръчност.

Мадлен обърна гръб на танцуващите двойки. Не можеше да понесе гледката на прегърнатите тела, които се въртяха в бърз ритъм. Някои дръзко се целуваха.

След няколко минути тя откри Дьо Валми, застанал с група мъже в края на танцовата площадка. Той не носеше маскараден костюм, а обикновеното си черно одеяние. Държеше доминото си в ръка, не пред лицето, сякаш искаше всички да знаят кой е.

Когато неочаквано се обърна и втренчи поглед в лицето ѝ, Мадлен се почувства несигурна. В непроницаемите черни очи проблесна опасна искра. Не ѝ се вярваше, че я е познал от пръв поглед, но не биваше и да рискува. Затова се обърна и закрачи бързо към най-близката врата.

Излезе в зимната градина, която още не беше виждала. Осветена с китайски лампиони, тя все пак беше пълна с тъмни ъгли и Мадлен се стресна до смърт, когато най-неочаквано настъпи нечий крак. Двойката, разположила се удобно на една каменна пейка, се раздели неохотно. Ризата на мъжа беше разкопчана, корсажът на жената напълно отворен.

— Пардон, мосю, мадам — прошепна задавено младото момиче, макар да беше сигурна, че двамата не са женени.

Двамата очевидно не се чувстваха неловко, че са ги заварили в това положение. Усмихнаха ѝ се доброжелателно и отново се заеха един с друг, сякаш покрай лицата им бе прелетяла пеперуда. Мадлен видя как мъжът вдигна ръка и помилва голата гръд на жената. Преди

да е успяла да се обърне, той вдигна поглед към нея и ѝ намигна съзаклятнически.

Тя се усмихна несъзнателно в отговор, обърна се и забърза към изхода, като дишаше дълбоко, за да се възстанови от преживяния шок. Само след секунди чу стъпки зад гърба си и бързо се скри в мрака под палмовото дърво. Ами ако Дьо Валми я беше последвал?

Някой влезе в градината и тръгна по същата пътека. Чу се проскърцване на ботуши. След малко пред краката ѝ изникна дълга сянка. Острият силует на парадна военна шапка и униформена пелерина над дясното рамо показваха, че мъжът е облечен като военен. Сянката му беше невероятно дълга и се очертаваше ясно върху каменните плочи.

Мадлен стоеше в мрака и не смееше да се помръдне. Трябваше да го изчака да отmine. Не, това не беше Дьо Валми. Непознатият носеше светлосин жакет, подплатена с кожа пелерина и останалите атрибути от униформата на френските хусари. Като се имаше предвид, че домакинът беше английски офицер и английската аристокрация беше враждебно настроена към Наполеон, появата му в този костюм беше твърде смела, ако не рискована.

Възхитена от беглото чувство, че тя не е единствената тази вечер, която изпитва отвращение от разиграващата се оргия, тя събра смелост и излезе от тъмнината.

— Стойте, мосю хусар! — извика го тихо тя.

Мъжът се обърна рязко. Нещо в стойката на раменете ѝ се стори познато, но беше готова да се закълне, че днес следобед не го е видяла в салоните. Огледа лицето му, огряно от меката светлина на лампиона, после плъзна поглед по костюма и с учудване установи, че това е истинска френска униформа. Цяла Франция познаваше хусарските полкове и тя не можеше да ги обърка.

Неведомо чувство се надигна дълбоко във вътрешността ѝ. Това небесносиньо беше толкова типично за Франция, че сърцето ѝ се сви от болка. От ботушите, та чак до червения ешарп, всичко в униформата беше точно. Кой беше този мъж?

Той носеше тясна маска, но шапката беше нахлупена и очите му бяха скрити. Усмивката, с която я посрещна, беше направо замайваща под копринено русите мустаци. На гърба му висеше грижливо сплетена плетка, завързана с тясна червена панделка. Тази последна

подробност я накара да се усмихне. Френските хусари бяха известни със суетността си.

Мъжът не можеше да откъсне поглед от заруменялото ѝ лице. Не изглеждаше изненадан, че го е спряла. Не беше висок колкото Дьо Валми, но в стойката на широките му рамене се усещаше трудно съдържана сила. Краката му бяха дълги и мускулести. Едва сега тя забеляза собствената си сянка, легнала помежду им и разкриваща с невероятна точност глезените, бедрата и хълбоците ѝ. Светлината беше точно зад нея и Мадлен едва не извика. Дори и гола нямаше да изглежда така прелъстително. Може би той я зяпаше с такъв интерес именно поради тази причина.

— Искате ли да танцуваме, мадмоазел? — попита той със съвършената учтивост на френски придворен кавалер.

— Аз не владеея немските валсове — отговори също на френски тя.

Мъжът пристъпи към нея и протегна лявата си ръка с дланта нагоре.

— Тогава ми позволете да ви покажа как се танцува валс, мадам. Дамите в родината ви се кълнат, че няма нищо по-приятно.

Мадлен не се съмняваше, че удоволствието идва от плътно притиснатите тела на партньорите.

Все пак, кой знае защо, тя беше уверена, че този омагьосващ чужденец няма нищо общо с вулгарните мъже от английската аристокрация. Едва когато топлата, силна ръка се заключи около копринената ѝ ръкавица, тя забеляза, че му е подала ръката си.

Когато той я привлече към себе си, Мадлен изпита чувството, че се е докоснала до нещо познато. Освен това беше уверена, че чужденецът знае колко силно я привлича. Опита се да си го обясни с факта, че той ѝ беше напомнил за родната земя и че униформата, с която беше дошъл на бала, свидетелства за смелост и пренебрежение към обществените норми.

Той сложи лявата си ръка на талията ѝ и тя пое дълбоко въздух, когато горещата му длан опари тялото ѝ под тънката рокля.

— Мадмоазел е толкова леко облечена, че се боя да не замръзне — прошепна на френски мъжът. — Слава Богу, не изглежда да ви е студено. Чувствам се поласкан.

Това дребно ласкателство, отнесено и към самия него, накара Мадлен да се засмее.

— Винаги ли сте така сигурен във въздействието си върху дамите? — попита кокетно тя и вдигна ръка с очакването той да я поеме, както беше виждала да правят другите танцуващи двойки.

— Мадмоазел ще извини несръчността ми, но... — Мъжът я пусна, вдигна крайчето на праметнатата през рамото му пелерина и Мадлен видя, че ръката му е стегната в превръзка.

— О, но вие сте ранен! — извика ужасено тя.

Усмивката му привлече вниманието ѝ върху изящно оформените му устни, скрити наполовина под мустаците. При тази гледка в спомена ѝ отново оживя нещо познато. Защо не преставаше да мисли за Себастиан?

— Сега е война, мадмоазел, а аз съм враг на тази страна.

Мадлен затаи дъх.

— Надявам се, че не сте и мой враг — отговори след малко тя.

Усети как очите му пронизаха нейните.

— Започвам да вярвам, че никога не бих могъл да ви бъда враг. Ще запазите ли тайната ми поне тази вечер?

— Оси. — Мадлен се почувства като участничка в заговор и ѝ стана малко страшно. — Е, мосю хусар, как се танцува валс?

При тихия му смях по гърба ѝ пробягаха сладостни тръпки и това я изпълни с изненада. Сигурно беше полудяла! Защо този човек не преставаше да ѝ напомня за Себастиан Д'Арси? Тя се доближи до него, без да забелязва, за да се спаси от натрапчивите мисли.

— Мадмоазел трябва да сложи дясната си ръка в моята лява — обясни с усмивка той. — А лявата ръка да постави върху рамото ми. — Мадлен изпълни указанията му и той кимна доволно. — Тъй като не мога да ви държа с две ръце, както е редно, трябва да се държите здраво и да се стараете да нагодите крачките си към моите. Готова ли сте?

Той се задвижи бавно, като тананикаше мелодията и ѝ показваше стъпките и ритъма. Мадлен притисна ръка към тила му и се отдаде на удоволствието от танцуването. Мъжът се завъртя по-бързо и ботушите му затракаха по каменните плочи. Копринените ѝ обувчици му отговаряха в завладяващ ритъм. Мадлен се спъна само веднъж, но се опря в ранената му ръка и чу тихото му изохкване.

— Господи! Сигурно ви причиних болка!

Мъжът се отдели от нея, но ръката му остана върху талията ѝ.

— В немските села мъжете държат партньорките си за кръста, а жените слагат и двете си ръце на тила им. Може би ще ви бъде полесно, ако и вие направите така.

Мадлен избухна в смях.

— По-лесно да, мосю хусар, но не и по-сигурно.

Въпреки това тя вдигна ръце към раменете му и се улови здраво за тила му. Мъжът я притисна по-силно и двамата затанцуваха отново, напред-назад, напред-назад, после в широк кръг между блещукащите лампиони и вечнозелените тропически дървета. Зимната градина ги скриваше от любопитните погледи.

Когато валсът свърши, Мадлен дишаше на пресекулки. Беше изненадана, но в изненадата ѝ се примесваше нещо много повълнуващо. Без да сваля ръце от шията му, тя вдигна поглед към лицето му и изпита необичайно задоволство. Силната му ръка я подкрепяше.

— Често ли играете тези игрички, мадмоазел? — попита шеговито той.

— Никога досега не съм си позволявала подобно нещо, мосю хусар — отговори с нарочна небрежност тя.

Лицето му беше в сянка, но тя видя блясъка на зъбите му и разбра, че се е усмихнал.

— Как да ви вярвам, мадмоазел, след като се убедих, че флиртувате наистина отлично?

— Сериозно ли говорите? Нямах представа, че съм толкова добра — отговори искрено тя. Ръката ѝ се плъзна по гърдите му и притисна плетения шнур. — Само че тази вечер...

— Oui, mon coeur? — попита дрезгаво той и се приведе към нея.

— Струва ми се, че ви познавам. — Тя не знаеше защо каза това и се засрами от себе си.

— Не искате ли да ме опознаете още по-добре?

— Не знам... Може би... — Устните му бяха съвсем близо до нейните. — Може би...

— Приемам го като еднозначно „да“. — Гласът му звучеше едва ли не делово, а тя беше толкова развълнувана, че не смееше дори да диша! — Една любовна нощ не е обвързваща, нали, мадмоазел?

— Една нощ? Mais oui. Сега си спомням. — Как бе могла да забрави? Всеки от присъстващите очакваше да си намери партньор за през нощта. Ръката ѝ притисна с все сила плетения шнур на гърдите му. — О, мосю хусар, ако тази нощ ме отведете отгук, ще ви бъда извънредно благодарна!

— Какво означава извънредно, мадмоазел?

Тя се приведе към него и гърдата ѝ се потри в коравия жакет. Гласът ѝ трепереше.

— Каква благодарност бихте искали, мосю?

Мъжът се засмя и топлият му дъх помилва бузата ѝ.

— Почти съм готов да повярвам, че сте толкова невинна, колкото изглеждате.

— Да, мосю, такава съм. Моля ви, трябва да разберете, че бях принудена да дойда тук. Не знаех що за бал е този...

— И въпреки това сте готова да се доверите на един непознат? Аз мога да ви отвлека и...

— Готова съм — прекъсна го решително Мадлен. Тя се държеше точно така, както я бяха научили. Трябваше на всяка цена да спечели богатство и влияние от мъжа, който се чувстваше привлечен от нея. Така беше казал Себастиан и тя постъпваше според указанията му. Помощта и защитата на този мъж ѝ бяха необходими и тя щеше да ги спечели.

Когато непознатият я привлече към себе си и между телата им не остана нито сантиметър, тя се устреми насреща му.

Топлата търсеца уста върху нейната не я разочарова. Сърцето ѝ заби по-бързо и тя склучи ръце около шията му. Когато той отвори уста, тя последва с готовност движението му и съвсем естествено мушна езика си в устата му. Неволната му въздишка се изля като балсам в устата ѝ и светът на тъмната чувственост отвори бездънната си пропаст. Тя се усмихна на странните си мисли. Значи можеше да живее и без Себастиан Д'Арси!

Когато най-после отдели устата си от нейната, мъжът я погледна сурово.

— Ти надмина всичките ми очаквания, Миньон! Най-сърдечни поздравления!

[\[1\]](#) Cest s’amuser beaucoup — Ще се забавляваме чудесно (фр.) —
Б.р. [↑](#)

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Този дълбок, тъмен и развеселен глас можеше да принадлежи само на един мъж.

— Себастиан? — прошепна невярващо тя.

Мъжът сложи пръст на устните ѝ и я издърпа към другия край на зимната градина, където музиката и високите смехове от залата почти не се чуваха. Остана само шепотът на вятъра. През високите прозорци проникваше сребърна лунна светлина. Себастиан вдигна ръка и свали маската от лицето си.

Мадлен се взря с надежда в тъмното лице на мъжа пред себе си. Ала чертите му бяха засенчени от кепето, устните му бяха прикрити от големия мустак, а студената светлина на луната правеше лицето му далечно и недостъпно. Тя го позна едва когато на устните му отново изгря типичната за него чувствена, самоуверена усмивка.

Тъй като Себастиан мълчеше, тя също не направи опит да заговори. Той я привлече отново към себе си, сякаш щяха да продължат да танцуват, и я обърна така, че да се облегне на една от гръцките мраморни колони, които носеха кръглия таван.

После разкопча токата, която държеше шапката, и я захвърли настрана. Отвори пелерината и я хвърли на пода. Вдигна лявата си ръка и обхвана лицето ѝ.

— Първо това — прошепна в ухото ѝ той. Целуна я толкова нежно, сякаш устните им никога не се бяха докосвали. Тя усети пулсиращото му желание и се замая както преди малко в ритъма на валса. Цялото ѝ същество се стремеше към него. Тя се притисна към гърдите му, без да усеща грапавия вълнен плат по голата си гръд, потърка корема си в набъбващата му мъжественост, краката ѝ се увиха около стройните му бедра.

В тялото му се надигна такава жажда, че той не можа да ѝ устои. Притисна я към себе си с все сила и езикът му закръжи диво в устата ѝ. Никога преди не я беше целувал така настойчиво и Мадлен остана без дъх.

Тя вдигна ръце, за да обхване лицето му, и забрави бала, забрави страха и големия чужд свят, който ги заобикаляше. Единственото, от което се нуждаеше, беше той и сладостното усещане, че е тук и се нуждае от нея. Търсещата му уста се притискаше в нейната, изследваше интимните ѝ дълбини, смучеше я и я милваше и тя беше готова да повярва, че ще стигне до кулминацията само чрез целувката му.

Тя усети как ръката ѝ се плъзна по тялото му и потрепери. Част от този мъж ѝ беше непозната, но тя беше готова да се люби с него. Този път беше различно. Наболата му брада я драскаше, копринената милувка на мустаците му беше невероятно възбуждаща, но вкусът на кожата му беше същият. Никога нямаше да го замени с друг мъж, никога!

Ръцете ѝ се плъзнаха към панталона му и тя чу тихия му смях.

— Остави. Аз ще го направя. — Той се опита да разкопчее жакета си с лявата ръка и от устата му се изтръгна ядно проклятие. Все пак успя да свали тирантите и да преодолее част от двойната редица копченца.

Мадлен се постара да му помогне и се зарази от тихия му смях. Хихикайки като деца, двамата се бореха с невъзможната униформа. Най-после напреднаха дотам, че той успя да изуе тежкия военен панталон. Мадлен издърпа вълнения плат и обхвана с две ръце коравия му задник. Втвърденият му член се триеше в бедрата и корема ѝ и тя стенеше задавено.

— Аз съм наред — прошепна предрезгавяло той и завладя устата ѝ.

Без да я пусне нито за миг, той измъкна ранената си ръка от превръзката и вдигна с две ръце тънката копринена пола. Когато Мадлен остана гола до кръста, той мушна здравата си ръка между телата им и започна да милва топлата кожа на корема ѝ.

Тя усети силния натиск на коляното, което раздели бедрата ѝ. След миг Себастиан се приведе и я вдигна във въздуха със здравата си ръка. Тя се надигна на пръсти и усети как коравият му член намери влажната, очакваща го утроба и бавно и внимателно си проби път навътре.

Мадлен стисна здраво устни, защото ѝ идеше да изкрещи от наслада. Не биваше да ги чуят. Никой не трябваше да ги види. Той я

вдигна още по-високо, за да я настани удобно, тя обви с ръце шията му и се притисна силно в него. Вдигна краката си, обути в тънки копринени чорапи, и ги обви около голите му хълбоци.

— Да, Господи, да! — повтаряше си като безумен Себастиан и се отдаваше цял на разтърсващите вълни на насладата. Тази малка жена притежаваше шесто чувство за еротиката и беше разбрала точно какво му е необходимо в този момент. Той я притисна към колоната с горната част на тялото си и членът му я прониза с цялата си дължина.

Доброволна пленница, тя се нагоди към ритъма на бавните, настойчиви тласъци, които я изпълваха, отговори им с цялата си страст, поиска още, умоляваше за още. В тайнствения полумрак на градината тя се предаде без остатък на дивия ритъм на страстта.

Себастиан се извиваше чувствено, триеше хълбоците си в нейните, тласъците му ставаха все по-мощни и изтръгваха от устата ѝ сладостни хълцания. Той обхвана здраво твърдото ѝ дупе, вдигна я още малко, наслади се на тежкото ѝ дишане и разбра, че най-после я е изпълнил без остатък. Продължи в същия задъхан ритъм, търсейки нещо, което да продължи по-дълго от кратковременния връх на насладата.

Косата ѝ напада по лицето му и му напомни, че отдавна не я е целувал. Тя беше вкопчила ръце в шията му и остриите ѝ нокти се бяха впили болезнено в кожата му. Болката му помогна да задържи още малко мига на пълното отдаване. Иначе само след миг щеше да експлодира в това необуздано сливане.

Той беше свикнал с плътските удоволствия, но чувствата му винаги оставаха незасегнати. Днес обаче, с Миньон, се чувстваше неспособен да раздели едното от другото. Усещанията му, толкова горещи и сладостни, бяха неразривно свързани с неутолимия копнеж за още нежност... и със страха, че това удоволствие, че копнежът да бъде с нея и в нея, ще траят дълго, може би вечно. Ала дори сред този див танц на страстта той знаеше, че страхът му ще изчезне. Знаеше също, че това взаимно проникване не му е достатъчно, че тази властна проява на собственическия му инстинкт няма да изчезне.

Когато телата им вече не можеха да устоят на сладостното триене, те продължиха заедно пътя си по остриите завои на страстта и достигнаха до върха с приглушени викове и преизпълнени с чувства. След завладяващата експлозия на екстаза Себастиан бе станал съвсем

друг човек. Замаяна, Мадлен чу женски смях, който сякаш идваше от друг свят. Тъй като той я беше притиснал до себе си и я прикриваше с тялото си, а лицето ѝ беше скрито в грубата материя на отворения му жакет, тя изобщо нямаше да забележи, че някой е минал покрай тях, ако жената не беше заговорила.

— Добър вечер, mon hussar. — Мадлен усети бегло докосване по рамото, но жената веднага отдръпна ръка и тя се сети, че милувката е била предназначена за Себастиан. — Щом окажете дължимото на това младо момиче, елате при мен — продължи прелъстително непознатата. — Аз съм запозната с всички френски пороци, мосю, и съм готова да ви докажа това. Езикът и устата ми са на ваше разположение, красавецо!

Само здравата му ръка в тила ѝ попречи на Мадлен да отговори с подходящи дума на нахалницата. Само след миг обаче Себастиан вдигна лицето ѝ към своето и я целуна с безкрайна нежност. Тя усети триенето на маската му и го погледна изненадано. Той беше сложил своята, но нейната беше изчезнала.

— Не мога да повярвам, че тази жена се държа като... — заекна тя.

— Като курва, това е точната дума — допълни спокойно той. — Ти явно не си присъствала никога на бал с маски, сладката ми. Изненадвам се, че не те покани и ти да участваш.

— Тримата заедно? — Мадлен зяпна смаяно. — Как ще стане това?

Усмивката му издаваше нежност.

— Бях забравил колко си невинна.

— Не съм чак толкова невинна — възрази засегнато тя с чувството, че за мъж с неговия опит невинността е едва ли не порок.

— Да, разбира се, че не си. — Той помилва гърдите ѝ и плъзна пръст към корема. — И тъй като очевидно се зарадва да ме видиш, аз съм склонен да размисля и да поправя досегашното си поведение. Ти имаш нужда от опитен учител и този учител мога да бъда само аз. Разбира се, ще разширя познанията ти само в определени граници, защото не желая да ти хрумне мисълта, че би могла да опиташ да речем *menage a trois* или някоя друга техника с повече от две лица.

Засегнатата и малко обидена от учтивия му намек, че е била твърде страстна, Мадлен докосна нежно ранената му ръка.

— Как стана това?

Себастиан се усмихна и лунната светлина превърна устните му в бледосинкав сатен.

— Не съм се наранил сам. Някой друг ми спести тези усилия. А сега се изправи, ако обичаш, и закопчей мундира и панталона ми. По пътя към Лондон ще ти разкажа всичко.

— Ще си заминем ли? — попита тихо Мадлен и посегна към панталона му. Не можа да устои и помилва нежно силния мускул и меката кожа на голия му хълбок. Сети се, че жената сигурно е видяла къде висяха панталоните му. Тя се усмихна и в очите ѝ блесна гордостта на собственичка. Нищо чудно, че непознатата бе отправила тази дръзка покана. Себастиан Д'Арси без дрехи представляваше великолепа гледка. — Защо искаш да отидеш в Лондон?

— Не аз, ние ще заминем. — Той се приведе и я целуна по челото. — Дойдох само за да те отведа обратно в Лондон. Каретата ми чака.

Радостта на Мадлен помръкна и тя побърза да вдигне панталона му.

— Аз не мога да замина още сега...

— Разбира се, че можеш.

Тя поклати глава.

— Не, ти не ме разбра.

— Сигурен съм, че те разбрах съвсем правилно — възрази той и гласът му охладня. — Докато ме смяташе за непознат, ти ме помоли да те отведа отук. Сигурно си търсила само временно забавление? — Тя усети търсеция му поглед в мрака. — В гласа ти имаше страх. Да не би някой да те е заплашвал?

Тя започна да закопчава жакета му.

— Сега не мога да ти обясня. Обещавам обаче, че ще узнаеш всичко.

— Страхуваш се от Дьо Валми, нали? — попита съвсем тихо той. Мадлен вдигна глава и го погледна стреснато.

— Познаваш ли го?

— Чувал съм за него. — В гласа му се прокрадна сдържаност. — Разумно е да се страхуваш от него. Слава Богу, това няма да трае дълго.

Тонът му беше толкова категоричен, че Мадлен потрепери.

— Защо?

— Не би трябвало да ти казвам, мила... — Колебанието му трая само няколко секунди. — Ако не го направя обаче, ще загубим ценно време в излишни спорове. Щом Дьо Валми се върне в Лондон, властите ще го арестуват като френски шпионин. Тогава вече няма защо да се страхуваш от него.

Мадлен стисна до болка последното копче.

— Какво по-точно искаш да кажеш?

— Предполагам, че ще го осъдят и разстрелят.

— Mon Dieu!

— Не си хаби съчувствието за такъв човек. Мисли за нас. Направих неппростима грешка, като те пуснах да си отидеш. — Той я притисна до себе си. — Желая те. Ела с мен в Лондон и бъди моя, Миньон.

Мадлен се отдръпна и го погледа отчуждено. Той продължаваше да я нарича с чуждото име. Изведнъж помежду им зейна пропаст.

— Трябва да поговорим. Има някои неща, които трябва да ти обясня, и те са много важни.

Себастиан погледна лицето ѝ, обляно от лунната светлина. Тя не беше шпионка на Дьо Валми. Беше убеден в невинността ѝ. Ако се беше излъгал, ако цялата ѝ невинност беше само заблуда, значи тя беше най-великата артистка на света. Но дори да беше така, той не искаше да го знае.

— По пътя към Лондон можеш да ми обясниш всичко, което искаш. Сега обаче иди в стаята си и облечи нещо топло, защото може пак да завали сняг. След петнадесет минути ще се срещнем в антрето. — Той я пусна и я побутна към изхода. — Побързай, мила!

Тя видя спокойното му лице и се възхити на силата, която се излъчваше от него. Трябваше да тръгне с този мъж, нямаше друг изход, а и не можеше да устои на желанието си.

— Да, ще тръгна с теб! Ще измисля някаква лъжа и ще дойда. — Тя мина бързо през балната зала, опитвайки се да избягва любопитните погледи. Въпреки това не можа да не забележи, че маскеният бал се е превърнал в дива оргия. Във всички потъмни ъгълчета седяха или лежаха двойки, останалите на танцовата площадка бяха безсрамно

разголени. Тя изтича покрай тях и успя да се измъкне през една странична врата, която водеше към стълбището.

Не завари никого в стаята си и въздъхна облекчено. Слава Богу, нямаше да измисля лъжи за пред лелите си или за пред домакинята. По пътя към Лондон щеше да каже на Себастиан коя е и откъде е дошла, кои са лелите ѝ, коя е майка ѝ и каква роля играе в живота ѝ мосю Дьо Валми. Може би Себастиан знаеше как да ѝ помогне.

Забързана, тя разкъса един шев на роклята си и я погледна с тъга. После я захвърли настрана, защото изведнъж осъзна, че никога вече няма да я облече. Нищо не биваше да ѝ напомня за тази безумна вечер.

Тя навлече най-топлата си долна риза, а върху нея кашмирена рокля в бургундско червено с висока талия. Тъкмо когато търсеше наметката си, вратата изскърца и тя чу тих мъжки глас.

— Миньон?

— Бързам, бързам — проговори успокоително тя, без да се обръща.

— Това мога да видя и сам, мадмоазел. Но къде отивате, за Бога?

Мадлен вдигна глава и се обърна стреснато. На вратата стоеше Дьо Валми.

— Какво търсите тук?

— Трогателна сцена и много добре изиграна. — Той застана пред нея и я огледа с подигравателна дързост. — Вече бях започнал да мисля, че съм се излъгал в теб. Изглеждаше като самата невинност. След като те видях да вдигаш краката си за Д'Арси, всичко ми стана ясно. Нищо, това е дори по-добре за плановете ми.

— Аз ще се махна оттук, и то още сега. — Мадлен се учуди колко категорично прозвуча гласът ѝ.

— Разбира се, че ще го направиш. Остани близо до Д'Арси. Върви в къщата му, в леглото му, все едно къде. Главното е да получиш достъп до личната му кореспонденция.

— Ако си мислите, че той ще бъде готов да плати дълга на мадам Жюстин, значи не го познавате.

— Милото ми дете, това е нищо, само малка неприятност. Отдавна търсех възможност да те хвана в мрежата си и най-после я намерих.

— Не ви разбирам, мосю.

— Тогава ще се изразя по-ясно. — Той подръпна замислено една тъмна къдрица, паднала на челото му. — Знам, че ти си новата *petite amie* на маркиза. Знам също, че си Мадлен Фокан. А което е най-добро: ти си дъщеря на Ондин Фокан. Този път няма да се отървеш с умни приказки. Знаеш ли кое ме зарадва най-много?

— Вероятно ще ми го кажете веднага.

— *Mais oui*, разбира се, че ще ти кажа. Защото по този начин ще получа нещо по-добро от тялото ти. Ще направя така, че маркиз Брейкън да си получи заслуженото, и то чрез теб. На теб ти харесва да вдигаш полите си за него, нали?

Мадлен потрепери. Той я беше следил!

— А ти си мислеше, че си сама с него, малка глупачке! Заслужаваш комплимент, ти си наистина курва от класа. Сега ще сляза долу и ще си потърся някоя с твоя талант. Твоят възлюблен знае някои неща за Наполеон. Предполагам, че наскоро се е върнал от Франция. Трябва да узная какво знае той. Ти си дъщеря на Ондин и си длъжна да ми набавиш тези сведения.

— Отказвам да го направя.

— Така ли? И как, мислиш, ще се почувства майка ти, когато узнае, че трябва да погребее всичките си надежди за избавление от Наполеоновия затвор само защото дъщеря ѝ предпочита да вдига краката си за някакъв английски маркиз?

— Не ви вярвам.

— Не можеш да си го позволиш. Чула ли си поне една дума за майка си, дала ли е тя някакъв признак на живот, откак е напуснала Лондон? Ще ти кажа защо. Тя беше шпионка и беше под моя команда. Тя служеше на Франция, служеше на кралския си любовник, чието копеле си ти. О, да, аз знам много неща, макар че смешните ти лели са убедени в глупостта и неосведомеността ми. Твоята мила леля Жюстин има две слабости: към картите и към младите мъже. Тази вечер имаше глупостта да предупреди един млад барон, че ако в един и същи ден завлече в леглото си и нея, и теб, ще извърши кръвосмешение. Тя спомена, че си нейна племенница, и я чуха дузини любопитни уши!

Мадлен побеля като платно. Не знаеше дали трябва да му вярва, но начинът, по който той събираше необходимите му сведения, не я интересуваха, поне за момента. Той знаеше всичко.

— Ако все още храниш надежда да видиш майка си жива и здрава, трябва да узнаеш онова, което ми е необходимо. Мъжете, които са я хвърлили в затвора, искат информация. Направи нещо за мен и ме чакай. Ще се върна в Лондон в четвъртък.

— Не се връщайте в Лондон, мосю. — Мадлен изпита горчиви угризения на съвестта. С тези думи тя предаде доверието на Себастиан. Нямаше друг изход, трябваше да спаси майка си. А този човек сигурно знаеше нещо за нея. — Ще ви арестуват.

— Какво каза?

Мадлен преглътна напирещата горчивина.

— Ще се закълнете ли да спасите майка ми?

— Не си играй с мен, малката. Иначе мога да реша да ти извия вратлето още сега.

— Тази вечер лорд Д'Арси ми каза, че веднага щом се върнете в Лондон, ще ви арестуват като шпионин.

— И защо ти го е казал?

— Защото ме ревнува от вас. Мислеше, че ние с вас... — Тя не можа да изрече думите на глас.

Дьо Валми избухна в тих смях. След малко вдигна ръка и потупа ледената ѝ буза.

— Добро момиче. Знаех си, че ще ми донесеш щастие. — Той направи крачка напред и се наведе над нея. — Дай ми една целувка, Мадлен, защото ако искаш да видиш отново майка си, ще имам нужда от благопожеланията ти.

Себастиан Д'Арси знаеше, че нетърпението не е добродетел, но за кой ли път се оказа, че то е полезно качество. Беше изпратил вест на кочияша да чака пред входната врата и след като се върна в балната зала, установи, че Дьо Валми е изчезнал. Шпионинът можеше да бъде на много места, да се занимава с най-различни неща, но интуицията и желанието да отведе оттук Миньон колкото се може по-скоро накараха Себастиан да се качи на горния етаж. Чу гласове и започна да отваря поред вратите на стаяте. Последната беше само притворена и той можа да чуе част от разговора, който се водеше. Думите, които си размениха мъжът и жената в стаята, разрушиха опиянението, в което беше живял през последния час.

— И помни, Мадлен Фокан, че животът на майка ти зависи от онова, което ще узнаеш от маркиза. Имаш право да използваш всички методи, за да го прелъстиш, както направи тази вечер.

— Къде ще отидете, мосю Дьо Валми?

— Ще се скрия на сигурно място. Благодаря ти за предупреждението. Ще ти изпратя вест веднага щом стане възможно. И не се бави. Трябва по-скоро да имам нужните сведения.

Мадлен Фокан! Името профуча като куршум през мозъка на Себастиан и разпиля мислите му без посока. Не Миньон, а Мадлен! Малката племенница на сестрите Фокан! Под един покрив с Дьо Валми! И го беше предупредила за готвения капан! Шпионка! Предателка!

Нещо в него се счупи. В сърцето му зейна дълбока рана. Никога не беше предполагал, че е способен на толкова силни чувства. Ала не изпита убийствения гняв, който очакваше. Изпита леденостудена ярост, която отново събра в едно разкъсаните, кървящи усещания за предателство, тъга и наранена гордост.

Мадлен Фокан беше шпионка.

Той я прие в дома си, взе я в леглото си, пусна я дори в сърцето си. А тя се настани в живота, в обятията и в сърцето му само с една цел: да го предаде.

Ръката му стисна дръжката на камата, ала леденият гняв му забрани да действа прибързано. Представи си отвратителна сцена, но то беше само, за да задоволи жаждата за кръв: сега щеше да нахлуе като демон в стаята и да заколи и двамата! После щеше да иде в Уайтхол и да обясни как ги е заварил заедно, как е подслушал разговора им и е действал на своя глава. Сигурно нямаше да го накажат много строго. Или още по-добре: той беше облечен като френски хусар, намираха се на брега на Ламанша, можеше да остави достатъчно доказателства, че е пристигнал специално за да извърши убийствата и да изясни на англичаните колко просто е да се прекоси Каналът и да се убият двама предатели на родината.

Себастиан знаеше, че няма да извърши убийство. Беше твърде развълнуван, за да го направи. Щеше да изчака да се успокои и тогава да действа по своя начин.

Той откряна безшумно вратата и сърцето му се сви болезнено. Миньон — не, Мадлен! — беше в обятията на шпионина.

— Простете ми — проговори той на добър френски. — Вероятно съм сбъркал вратата.

Той видя как Мадлен се стресна и побърза да се отдръпне. За разлика от нея французинът запази спокойствие. Обърна се към него и дори се усмихна.

— Не, мосю хусар, не сте объркали вратата. Аз тъкмо се сбогувах с мадмоазел. Бойното поле е ваше, мосю. *Bonne chance*.

Когато Дьо Валми закрачи към вратата, Себастиан усети как целият се скова. Само леко движение, замахване с камата и всичко щеше да свърши. Ръката му затрепери в кръвожадно очакване. Мъжът се мушна покрай него и излезе в коридора.

Той се обърна към жената — към шпионката! — която се правеше на уплашена. Недобро начало за артистка с нейния талант, каза си безрадостно той. Трябваше да запази самообладание, защото беше готов да я убие!

— Не е това, което си мислиш — започна колебливо Мадлен, макар че се чувстваше неловко да разговаря с маскиран.

— И какво мисля аз според теб, сладката ми? — попита на английски той.

Мадлен не знаеше какво да му отговори. Колко можеше да рискува? Не, не биваше да му казва нищо, преди да е имала време да размисли. Трябваше да прецени казаното от Дьо Валми, за да знае какво ще прави по-нататък. Първо обаче трябваше да потуши гнева на Себастиан. Той я обичаше и тя него, следователно задачата не беше невъзможна.

Тя направи крачка към него и спря.

— Ти си повярвал, че Дьо Валми е мой любовник. Но аз не съм имала нито един любовник след теб, защото... защото желях само теб. — Тя потрепери от внезапен студ. Той изглеждаше толкова далечен с тази проклета маска, а тя се чувстваше ужасно виновна, макар че всъщност нямаше никаква вина.

— Дьо Валми се опита да ми се натрапи, а аз му казах, че смятам да замина с теб. Това задоволява ли наранената ти гордост?

— Ти ме задоволяваш. Да върви по дяволите гордостта ми!

Той пристъпи към нея и направи движение, което я стресна още повече и я прогони в най-далечния ъгъл на стаята.

— Аз те желях от първия миг, в който те видях. И сега те желях.

Въпреки това признание, в гласа му имаше повече гняв отпреди.

— Ти си моя и не мога да позволя да си отваряш краката за друг мъж. Кой са съперниците ми? Кой друг те е докосвал, освен Дьо Валми? — Гласът му беше дълбоко ръмжене.

— Не е имало никой друг. — Мадлен се опита да му избяга, но той сграбчи китката ѝ и я стисна толкова силно, че от гърлото ѝ се изтръгна болезнен стон.

— Никой мъж ли не ти се е усмихвал? — Сега гласът му беше предателски спокоен и дори будеше доверие, но тя го познаваше добре и не се хвана на уловката му. — Никой ли не те е докосвал по този начин? — Той прокара пръст по устните ѝ. — Никой ли не е целувал тези кадифени устни?

Себастиан усети как тя се отдръпна само секунда преди да я е целунал, и разбра, че е улучил правилно.

— Кой беше? Кажете ми веднага?

— Лорд Евърли — прошепна задавено тя.

— Ти си била в леглото с Брам?

Тъй като той не бе свалил маската си, Мадлен не знаеше дали остана изненадан от името или фактът, че тя признава връзката си с друг мъж, го смая.

— Той... аз само го целунах, нищо повече.

— И защо нямаше нищо повече, ton coer? — Колко мек беше гласът му! И колко студен... — Аз познавам скъпия си братовчед. Той не е човек, който би изоставил дамата в това... положение.

— Опитах се да го прелъстя! — изкрещя в лицето му тя с безумната надежда, че истината ще я спаси. — После обаче размислих.

— Защо? — В прошепнатия въпрос имаше недвусмислена заплаха.

— Защото... защото той не беше ти.

Себастиан замръзна на мястото си.

— Отговорът е много добър, много умен. Отговор на свършената куртизанка.

— Това е истината. — Тя издърпа ръката си и се учуди, че той я пусна без съпротива. — О, върви по дяволите, Себастиан Д'Арси!

— Ето го най-после тона на херцогиня, който желях да постигна. — Гласът му преливаше от ирония. — Значи помниш поне

най-важното от онова, на което се опитвах да те науча. Това ми подсказва, че не съм бил единственият ти учител. Прав ли съм?

Той направи крачка към нея и я побутна настойчиво към леглото, без да съзнава какво прави.

— Разкажи ми какво друго си научила. С Брам и с Дьо Валми. Много съм любопитен да го узная. Нека го наречем научен интерес. Хайде, стига с тази плахост. Сега имаш възможност да се изповядаш. Имай предвид, че това ти е първата и последната изповед.

Мадлен направи няколко крачки назад, като през цялото време си повтаряше, че не бива да се страхува от него. Тя го обичаше, а той я желаше. Веднъж вече беше чувала този глас. Помнеше как стояха в стаята за музика и той я бе унижил с целувките си. Сърцето ѝ биеше до пръсване. Тогава той не изпитваше гняв към нея. Днес беше съвсем друго.

Тя вдигна ръка, за да се опита да го спре.

— Моля те да ме изслушаш. Не съм направила нищо от онова, което ми приписваш. Единственото, което научих, след като напуснах дома ти в Кент, беше, че се чувствам ужасно самотна и нещастна без теб. — Малко от борческия ѝ дух се възвърна и тя продължи с нарастваща смелост: — Ти ме научи как да се усмихвам, когато се водят незначителни разговори, как да флиртувам със самоуверени глупаци, които се възхищават единствено на себе си. Мисля, че лекциите ти бяха преувеличени. Според желанията ти, аз накарах мъжете да вярват, че съм едно мило, любезно, кротко момиченце. Това, което правех, само засилваше убеждението им, че жените са безмозъчни същества и са лишени от способността да мислят. — Тя вирна брадичка и в погледа ѝ блесна упоритост. — Вече съм сигурна, че искам да стана главен готвач, а не идеалната метреса!

Себастиан я гледаше, без да мръдне.

— Готов съм да ти повярвам. Лошото е само, че те видях със собствените си очи да прегръщаш Дьо Валми. Какво общо имаш с този човек? Той има власт над тебе, но каква?

— Не е така — излъга бързо тя и потръпна от ужас. Пред нея лежеше цяла пропаст от лъжи. Отстъпи назад и се удари в ръба на леглото.

Себастиан протегна ръка и със задоволство установи, че тя се отдръпна уплашено.

— Не съм пропилял скъпоценното си време, за да ти давам уроци, а ти да се излагаш с негодници като Дьо Валми. Проявила си много лош вкус в избора на интимни партньори.

— И ти ли си от тях?

Усмивката му беше грозна.

— Аз избрах теб, скъпа моя, а не обратното. Научи от мен няколко номера как да се харесваш на мъжете и побърза да ги приложиш пред най-големия негодник. Тази вечер изиграхме отново старата си игричка и установихме, че удоволствието не е изчезнало. То не ни създава проблеми, прав ли съм?

— Мисля, че вече съм чувала тази реч — отвърна Мадлен с трудно сдържана ярост. — Не виждам причина да продължавам да отричам, че съм метреса на Дьо Валми, все едно вярно ли е това или не. Ти ме изхвърли от живота си още преди няколко месеца. Затова няма да ми заповядваш какво да правя и какво не.

Себастиан смъкна маската от лицето си и изразът на очите му я уплаши до смърт.

— Аз съм на друго мнение, мадмоазел. — Той я сграбчи за роклята и я дръпна към себе си. — Ти ми дължиш всичко, което имаш. Дома си, сигурността си, дори роклята, която носиш на гърба си!

Макар че трепереше от страх, Мадлен го погледна смело в очите.

— Ако желаете да получите обратно вещите си, мосю, ще ви ги върна с най-голямо удоволствие!

Упорството ѝ беше последното предизвикателство. Скандалният темперамент на Д'Арси си проби път над желязната броня, която беше издигнал около страстите си. Сърцето му затуптя в желанието да си отмъсти, да накаже жената, която го бе измамила и предала.

— Добре тогава — изръмжа гневно той. — Върни ми всичко, което съм ти купил, малка мръснице!

Мадлен не можа да повярва на ушите си.

— Какво?

— Много добре ме разбра. — Той хвърли маската си на леглото и скръсти ръце. — Каза, че си готова да ми върнеш всичко. Направи го, какво чакаш? Ти дойде при мен гола и боса и така ще си отидеш. Съблечи се!

— Но аз...

Той се хвърли към нея, сграбчи я за раменете и я разтърси здравата.

— По дяволите! Направи, каквото ти казах, или не отговарям за себе си!

Мадлен не можеше да си представи, че той ще прибегне до насилие, но изразът му беше толкова странен, толкова недостъпен и пренебрежителен, а в очите му святкаше такъв гняв, че тя реши да се подчини на инстинкта си. Ужасът ѝ нарастваше с всяка секунда. Нямаше сили да се пребори с него.

— Пусни ме и ще го направя.

Той я пусна и тя политна назад. Все пак успя да се задържи на крака и свали роклята от раменете си. Опита се да се изолира от присъствието му и да се вслушва само във вътрешния си глас. Дано всичко свърши бързо, помоли се тя и продължи да се съблича.

— Гледайте ме в лицето, мадмоазел — прозвуча неумолимият му глас.

Тя вдигна глава и видя, че усмивката му е разкривена от гняв.

— Искам да знаеш, че този път се събличаш само за мен, за най-щедрия си покровител.

Мадлен го погледна право в очите. Не можеше да го познае. Този студен, бесен от гняв аристократ ѝ беше чужд. Опита се да си внуши, че унижението, на което беше подложена, не се отнася до нея, а е предизвикано от недоразумение, че скоро ще свърши. Дори да беше имала друг любовник, това си беше нейна работа. Тя имаше право да обича, когото си иска.

Когато роклята се изплъзна от ръцете ѝ, тя го чу да поема тежко дъх. Не знаеше за какво мисли той. Не посмя да го погледне още веднъж. Това щеше да разбие сърцето ѝ.

Най-после ризата падна на пода и тя остана пред него съвсем гола. Без дори да трепне, тя я блъсна с крак и пристъпи по-близо до него.

Мигът на триумфа не донесе удовлетворение на Себастиан. Не му достави дори малко радост. Красотата ѝ отвори още една рана в сърцето му. Дори в този момент, покорна на волята му, тя успя да запази ненакърнено достойнството си, смелия си дух. Той не я беше унижил, защото отхвърли любовта му, само беше доказал сам на себе си, че е подъл, отмъстителен, жалък тип.

Проклето момиче! Проклетата да е навеки черната му душа! Поиска да я накаже, защото не го обичаше, но това не задоволи душата му. Стана точно обратното. Той освободи дивото животно в себе си, което беше затворил зад железни стени, и сега знаеше, че в него е останало нещо зверско, че не е успял да го унищожи напълно. Завещанието на баща му. Методите му бяха други, но способността му да причинява болка беше същата.

Дълбоко вродената му — или упорито възпитавана — почтеност се отвори от това прозрение. Той протегна ръка към нея, изпълнен с необяснимото, несъзнателно желание да утеши жертвата на жестокостта си.

Мадлен не трепна и дори не се помръдна, когато ръката му докосна голото ѝ рамо. В погледа ѝ имаше само презрение.

— Вероятно желаете да допълните тази отвратителна сцена с изнасилване, мосю?

Тази забележка разсея и последните остатъци от гнева му. Той отстъпи назад, изпълнен с отвращение от себе си. Въпреки онова, което беше чул, въпреки предателството ѝ и наранената си гордост — въпреки всичко той продължаваше да я желае.

След малко вдигна глава и я погледна.

— Извинявам се за избухването си. Не исках да те нараня.

— Излезте от стаята ми! — прошепна задавено Мадлен и скръсти ръце пред гърдите си. — Излезте, моля ви!

— Права си. — Той кимна, сякаш отговаряше на вътрешния си глас, доловим само за него. — Аз съм неучтив и груб и няма да се натрапвам, когато съм нежелан.

Той се обърна рязко и се запъти към вратата. На прага спря и заговори делово:

— Когато се върнеш в Лондон, ще ти изпратя малък подарък, за да изразя признателността си. Както вече съм ти казвал, за мъжете е типично да проявяват жестокост. Ние се гневим бързо и също така бързо забравяме гнева, когато стоим срещу прекрасна жена.

Мадлен го чакаше мълчаливо. Той се поколеба и допълни:

— Странно, но въпреки случилото се през последния час изпитвам желание да ти направя едно предложение. Когато преодолееш разбираемостта си отвращение към мен, ела да ме видиш. Ще те чакам в Лондон.

Мадлен ухапа силно устни, за да не изплаче. Два месеца беше чакала да чуе тези думи. Сега обаче имаше чувството, че всичко, което е чувствала и копняла, е стъпкано в калта. Как ѝ се искаше да пици и да проклина, да хвърли в лицето му истинската причина за поведението си. Защо той не я попита как е изтърпяла целувката на Дьо Валми, как е изслушала студените му заплахи?

Ако искаш да видиш майка си жива, трябва да узнаеш онова, което ти наредих. Мъжете, които са я хвърлили в затвора, искат информация. Върви в къщата на маркиза, в леглото му, все едно къде, стига само да получиш достъп до личната му кореспонденция.

Тя нямаше избор. Самият Себастиан я беше научил, че разкаяният мъж е податлив на влияние. Сигурно щеше да бъде принудена да се върне при него, но днес не можеше да му позволи да продължава да тъпче гордостта ѝ. Това беше единственото, което ѝ беше останало. Господи, как го мразеше за днешния урок!

Тя остана неподвижна, само очите ѝ бяха пълни със сълзи.

— Веднъж вече ви предупредих, че няма да търпя подобни обиди. Не искам да ви виждам никога вече, мосю.

Себастиан, който все още кипеше от гняв и разбираше, че не е способен да води мирни преговори, излезе в коридора.

— Мадмоазел има една седмица, за да си помисли. Знаете адреса ми в Лондон, нали? — Той тракна токове със съвършенството на френски офицер, който се сбогува с дамата си. — Au revoir.

Мадлен знаеше, че няма право да го задържи, но когато стъпките му най-последно заглъхнаха по коридора, от устните ѝ закапа кръв.

Лондон, 25 декември 1803 година

В ранната сутрин улиците бяха покрити с дебела снежна покривка. Стаите в градския дом на семейство Д'Арси бяха топли и ярко осветени. Масата в трапезарията беше наредена с най-скъпия порцелан, стъкло и сребро и изглеждаше наистина празнична. Събраните около нея ранни гости искаха да посрещнат коледната сутрин с повече настроение, отколкото досега.

Себастиан стаеше сам в предния салон и пиеше коняк. Правеше го твърде рядко, но днес очакваше пристигането на последния гост и

беше нетърпелив и нервен. Беше грижливо облечен, със сапфиреносин сюртук с черни ширити, жилетка от бял бродат, обшита със злато, копринен панталон и обувки със златни токи, изработени специално за случая. Целият костюм беше нов, дори коприненото черно шалче. Накратко, той беше облечен толкова церемониално, че чак се чувстваше неудобно. Поводът беше, че днес очакваше важни гости. Всъщност, само една жена. Мадмоазел Миньон. По-точно Мадлен Фокан.

Беше взел решението си още преди няколко дни, но почака с изпращането на поканата. Беше убеден в това, което смяташе да направи. Трябваше да вземе Мадлен под своя защита. Щеше да се възползва от нея, за да примамим Дьо Валми в капан. А после, след като узнаеше от шпионина всичко, което му трябваше, щеше да се отърве от него без знанието на Уайтхол. Този подлец никога вече нямаше да използва членовете на семейство Фокан за мръсните си цели.

В решението му се криеше известно кавалерство. Сестрите Фокан бяха добри към него, когато беше още малко момче, самотно и наранено. Те му бяха предложили дружбата си, обичаха го и го харесваха такъв, какъвто беше, дадоха му усещане за близост, непознато дотогава в живота му. Той беше абсолютно сигурен, че те не бяха извършили предателството си съзнателно. Собствените им слабости и глупост ги бяха тласнали в мрежата от измама и лъжи, опъната от Дьо Валми. Той трябваше да ги спаси, както те бяха спасили него.

А що се отнася до племенницата им, до Мадлен, е, за нея не можеше да се намери разумно обяснение. Все пак той имаше причина, за да спаси и нея.

Защото, Бог да му е на помощ, той я обичаше.

В това чувство нямаше радост, нямаше надежда за бъдещето, нямаше лекота на духа или решителност да започне нов живот.

Тази връзка беше изчадие на ада, но той не можеше да стои и да гледа как един ден ще окачат на тънкото ѝ вратле примката на бесилката.

Той не чу звънеца, но когато икономът отвори вратата, чу гласа, който обичаше повече от всичко на света. Обърна гръб на камината, където беше застанал, и се постаря да изглежда спокоен. На вратата се почука и той успя да отговори с почти нормален глас:

— Влезте.

Тя носеше виненочервена наметка, подплатена с кожа от сребърна лисица. Видя го и спря като закована на прага.

— Добре изглеждате, мадмоазел Миньон — поздрави я той и потисна напора си да се обърне и да избяга. — Дойдоха ли и дамите Фокан?

— Оui. — Тя свали качулката си и веднага му заприлича на подгонена сърничка с това бледосиньо боне с кремави панделки, обшито с копринени цветчета. Само след миг Мадлен вдигна гордо глава и влезе в стаята. — Мосю Хорас каза, че желаете да говорите с мен насаме, милорд.

— Точно така. — Той остави чашата си на перваза на камината и отиде при нея. — Позволете да ви сваля наметката. Защо не я дадохте на Хорас?

Когато ръката му се протегна към връзките на шията ѝ, Мадлен потръпна и неволно се отдръпна назад, но докосването му беше съвсем бегло.

— Не бях сигурна дали ще остана дълго.

— Вие още ми се сърдите, нали? — Себастиан свали великолепната наметка. — Виждам, че носите гривната на майка ми — отбеляза той, когато стегнатата ѝ в кремава ръкавица ръка се вдигна да оправи бонето. — Толкова по-добре. Разказах ли ви, че е годежен подарък на баща ми?

— Не си спомням — отговори предпазливо Мадлен. Не знаеше как ще се чувства, когато го види отново. Откакто напусна Локсли Хайд, бяха минали десет дни. Той беше избръснал мустаците и подрязал косата си, но ръката му все още беше в превръзка. Изглеждаше като в деня, когато го видя за първи път: невероятно мъжествен, елегантен, абсолютно овладян. Сега обаче тя познаваше и другото му лице, което той умееше да крие от света зад развеселена усмивка. Истината беше изписана в блестящите сини очи, които изразяваха неумолима решителност и хладина. Този човек беше недосегаем като далечна звезда. Нервността и страхът ѝ идваха оттам, че тя продължаваше да се сърди, дори много повече, да се гневи. Не можеше да му каже това, след като той я бе отрупал с подаръци и я покани в дома си на коледната сутрин.

Тя видя как той я измери с опитен поглед на прелъстител, хладен и дори пренебрежителен, и не го спря, защото нямаше избор.

— Много хубава рокля — отбеляза одобрително той, възхитен от нежносиния сатен и тънките фусти от бяла дантела.

— Радвам се, че господин маркизът ме харесва — отговори спокойно тя, но той не пропусна да отбележи избилата по бузките ѝ червенина. Гърдите ѝ се повдигаха и спускаха неравномерно. — Особено след като вие лично я избрахте и платихте за нея.

Себастиан се усмихна. Смелият отговор му хареса. Тя казваше истината.

— Прав ли съм в предположението си, че новото жилище ви харесва?

Мадлен вдигна рамене.

— Прав сте, милорд.

След като се върна в Лондон, тя се премести с лелите си в къщата на улица „Кралица Ан“. Оттогава събираше смелост да дойде в дома му. Снощи бе получила вест от Дьо Валми, предадена от едно улично хлапе. Той съобщаваше само, че е успял да се скрие и че ще се обади отново. Тя трябвало да го посрещне с готова информация. Затова беше дошла тук. Нямаше друг избор. За да намери необходимите документи и да спаси майка си, трябваше да влезе отново в леглото му.

Себастиан остави наметката ѝ на един стол и я огледа отстрана.

— Защо дойдохте тук?

Мадлен го погледна и разбра какво всъщност искаше да знае.

— Дойдох, за да ви кажа, че ако все още ме искате, съм готова да приема покровителството ви.

Тя спря да диша и срещна невъзмутимо изпитателния му поглед.

— Друго нищо?

— Напротив. — Тя стисна ръце и ги скри зад полите си. — Аз не съм тази, за която ме смятате.

— Вие сте Мадлен Фокан. Мадам Хенрис и мадам Жюстин са ви лели.

— Информацията ви е точна — отговори кратко тя и потърси в лицето му следа от гняв, за да може да избяга.

— Твърде късно — отбеляза с отсъстващ вид той. — Чия идея беше да потърсите мързеливия лъв в бърлогата му в Кент? Ваша или на Хенрис?

— Само моя. До преди десет дни лелите ми не знаеха какво съм направила.

Той отиде при нея и улови десницата ѝ. Вдигна я към устата си и я целуна с видимо уважение.

— Ти си тук. Радвам се. — После се приведе към лицето ѝ и надникна дълбоко в тъмносините очи. — Все още те искам, Мадлен. Искам те дори много повече. Омъжи се за мен.

— Какво? — Мадлен беше толкова изненадана, че дори не мигна.

Себастиан се усмихна без капка хумор.

— Омъжи се за мен. Днес. Сега. Имам разрешително. Свещеникът чака пред вратата. Кажу „да“.

Мадлен имаше чувството, че земята се е разтворила пред краката ѝ. Коленете ѝ омекнаха и Себастиан побърза да я подкрепи. Главата ѝ бучеше, светът се завъртя пред очите ѝ. Улови се като удавница за раменете му и той я прегърна здраво.

— Кажу да — прошепна настойчиво гласът му.

Мадлен се опита да се пребори с угризенията на съвестта.

— Първо трябва да ти кажа нещо.

— Не! — възрази категорично той и я обърна към себе си. Топлият му дъх опари лицето ѝ. Устните му бяха на сантиметър от нейните. — Не разваляй мига. Стани моя съпруга. Не говори нищо повече. — Целувката му беше бегла. — Кажу да.

Мадлен го гледаше невярващо. Той ли беше извършил чудото?

— Да.

Себастиан беше готов да повярва в чувството, което пламтеше в тъмните ѝ очи. Беше готов да повярва в радостта, която изпълваше сърцето му. Беше готов да повярва, че гледа в лицето на любимата си и сърцето му се разтапя от любов. Беше готов да ѝ повярва. Почти. Само почти.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Добър вечер, маркизо.

Макар че от венчавката им беше минала почти седмица, Мадлен продължаваше да се стряска от това обръщение. Положението не ставаше по-различно от това, че сега я беше заговорил мъжът ѝ. Тя вдигна глава от книгата, с която до този момент се беше мъчила да убива времето си.

Себастиан се бе облегал на вратата на стаичката за преобличане, която отделяше неговата спалня от нейната. Все още беше по риза, макар че бе облякъл официалните панталони от черна коприна с бели чорапи и черни обувки. Изглеждаше здрав, силен и самоуверен. И невероятно мъжествен. Ала небрежната поза, в която бе застанал, скръстените ръце и отпуснатите крака, които неудържимо привличаха погледа ѝ към слабините му, беше само празен жест и двамата го знаеха.

— Добър вечер, mon seigneur. — Тя се надигна от пейката, внимавайки да не измачка вечерната си рокля, но той ѝ махна да остане седнала.

— Не бива да ставаш заради мен, сладката ми. Каретата ще дойде едва след четвърт час.

Той влезе в стаята и се огледа одобрително. Помещението беше наистина прекрасно. Стените бяха покрити с нежнорозови копринени тапети и украсени с огледала и картини. Креслата бяха тапицирани с лъскав брукат с шарка на цветя, имаше старинни китайски мебели, други бяха изработени лично от Чипъндейл, подът беше покрит с фламандски килими. Огънят пламтеше в камината, от тавана се спускаше огромен полилей от френски кристал. Между всички тези мебели беше поставено огромно легло, цялото в розова коприна и кремави дантели, отрупано с възглавници и завивки, обшити с перли и украсени с шнулове.

Себастиан разгледа леглото с критичния интерес, с който проучваше например скиците на нови балони. Принципната употреба

на леглата му беше известна, но нямаше понятие от динамиката на леглото в спалнята на съпругата си.

Нека си гледа, каза си сърдито Мадлен, която бе проследила погледа му.

След онзи първи ден, когато стана негова съпруга и по време на коледната закуска бе представена на цял куп гости от висшата аристокрация, тя очакваше съпругът ѝ да дойде при нея в това великолепно легло. Досега това не се беше случило. Втората вечер тя стисна зъби и отиде при него, предполагайки, че той очаква от нея някакъв знак на подчинение. Ала той само нетърпеливо ѝ заяви, че не е добре дошла.

Следващите пет нощи тя лежа будна в леглото си, чакаше го и се питаше дали, кога и в какво настроение ще дойде при нея. Накрая не издържаше и потъваше в неспокоен сън.

Всеки нов посетител я плашеше. Кой знае по какъв начин, Дьо Валми на два пъти бе успял да ѝ изпрати вест в дома на маркиза. Първия път едно хлапе я издебна, когато се връщаше от разходка, и ѝ предаде смачкано листче, а тази сутрин, под предлог, че лелите и имат новини от Франция, той ѝ съобщи, че още един от шпионите му е заловен в Париж и ако тя не му достави необходимата информация до следващата сутрин, той ще прекъсне веднъж завинаги връзките си с Ондин.

Мадлен изгори листчето, но то развали целия ѝ ден и имаше голяма вероятност да унищожи целия ѝ живот. Опита се да си внуши, че не дължи вярност на Себастиан, тъй като той дори не я беше направил своя истинска съпруга. В същото време знаеше, че е неспособна да играе ролята на шпионка и да живее двойствен живот.

Внезапно погледите им се срещнаха и двамата си припомниха последната си среща.

— Защо се ожени за мен?

Всъщност, тя не искаше да му задава този въпрос. Видя, че и той е останал изненадан.

— Е, скъпа, вероятно защото си млада, красива и забавна.

Мадлен стисна до болка преплетените си ръце, решена да устои на шегите му, дори да го предизвика.

— Можеше да получиш всичко това — и много повече дори, ако ме беше направил своя метреса.

Усмивката му издаваше само небрежна учтивост.

— Вярно е. Само че нямаше да получа безсмъртната ти лоялност, нали? — Той видя примигването ѝ и го изтълкува като признание за вина. — А ти нямаше да имаш защитата, която ти осигуряват името и титлата ми, прав ли съм?

Той пристъпи по-близо и Мадлен потрепери.

— Значи смяташ, че имам нужда от защита? А какво стана с теорията ти за независимата жена?

— Оказа се само красива илюзия. — Той взе книгата от ръката ѝ, прочете заглавието и се усмихна. — Също като тази, която четеш. — Остави книгата в скута ѝ и бегло докосна бедрото ѝ. Мадлен побърза да се отдръпне и устните му се опънаха в тънка линия. — Ти би трябвало да си първата, която ще се съгласи с мен. Или през двата месеца, които прекара сама в Лондон, направи поне една важна стъпка към високите цели, с които те изпратих в големия свят?

— Много добре знаеш, че не съм — отговори просто тя. — Но причината беше, че бях объркана и несигурна в себе си. Оттогава научих някои неща... или поне така мисля.

— Искаш ли да ти издам една тайна?

— Ако желаяш.

— Разбира се, че желая. Може би в моята теория има някои неоспорими факти, но също така неоспорим факт е, че всяка метреса, всяка камериерка и дори последната улична проститутка желаят да си хванат мъж с титла и състояние. Ти спечели наградата, сладурче! И то без дори да си играла за нея!

Мадлен го изглежда мрачно.

— Лъжеш се. Не съм се омъжила за теб заради титлата и богатството ти и ти го знаеш.

— Наистина ли? — попита хладно той.

Мадлен вдигна високо едната си вежда и отговори ледено:

— Мисля, че вашата теория съдържа много истини, *monseigneur*. Вярвам, че един ден жените ще бъдат достатъчно независими от мъжете и ще знаят как да се защитават. Грешката ти беше в метода, с който смяташе да постигнеш тази независимост.

Заинтересуван от хода на мислите ѝ, Себастиан се отпусна в едно кресло и попита:

— И как по-точно ще стане това?

— Ти ме научи, че независимостта изисква преди всичко финансова самостоятелност. Докато жената дължи благосъстоянието си на мъжа — все едно дали го е получила в брака или като метреса, тя остава зависима от него. А той е убеден, че тя му принадлежи, защото името му ѝ дава защита, а парите му ѝ дават възможност да живее добре. Мисля, че един ден ще стане възможно жените да постигат благосъстоянието си сами, както правят повечето мъже, а именно с ума си, със способностите си, дори като рискуват — не само с тялото си. Жените ще спекулират на борсата, ще се впускат в опасни пътувания, ще търгуват. Тези жени няма да са от аристокрацията, защото аз видях твоите благороднички и те не искат нищо повече от онова, което може да им донесе женитбата. Другите жени обаче, които имат някакви способности, един ден ще съумеят да се освободят от зависимото си положение и ще започнат да работят. Те се ще справят, уверена съм, както аз бих се справила, ако бях станала главна готвачка. Вярвам в това. Когато дойде този ден мъжете и жените ще решават свободно какъв партньор да си изберат и ще се радват на съвместния си живот.

— Може би си права — промърмори Себастиан, както винаги изумен от острия ѝ ум. За първи път през ума му мина мисълта, че с дръзката си увереност в истинските потребности на това красиво момиче той му беше отнел нещо много важно: мечтите му.

Той огледа стаята в търсене на друга тема и се усмихна.

— Всъщност, аз дойдох специално, за да те поздравя за избора на новия главен готвач. Той е невероятен майстор. Сигурен съм, че си обменяте тайни!

Мадлен се изчерви очарователно.

— Oui. Той е наистина добър, но и аз знам някои трикове, които са му неизвестни.

Себастиан се усмихна развеселено. Не можеше да си представи, че в Англия има друга маркиза, която с готовност да признае, че прекарва голяма част от времето си в кухнята, за да обменя готварски рецепти със своя главен готвач.

Погледът му остана устремен към нея. За кой ли път се възхити на гъвкавите ѝ движения, когато тя се надигна и се протегна, за да раздвижи скованите си крайници след дългото седене. Закръглената гръд над дълбокото деколте събуди желанието му, но той побърза да го потисне.

— А ти? Ти защо се омъжи за мен?

— Първо аз попитах — напомни му тя.

— Защото не можех другояче — гласеше простият му отговор. За първи път след онази вечер в зимната градина тя видя в погледа му диво желание. Но зъбите му бяха толкова здраво стиснати, че тя разбра, че той се бори да го преодолее.

— В гласа ти нямаше задоволство от стореното. Е, ще ти издам, че аз също не съм особено щастлива.

— Нима си очаквала нещо друго? — попита той и я погледна с добре изиграна изненада.

— Мисля, че ти просто не си срещал щастливи семейства, това е всичко.

— Така ли? А ти? Колко щастливи двойки познаваш? Може би имаш предвид родителите си?

Мадлен потръпна като от удар. Каква горчивина имаше в гласа му. Тя не знаеше защо, но продължи да го предизвиква. Може би само за да види, че и той се чувства зле като нея.

— Мисля, *mon seigneur*, че те са се обичали много повече от твоите.

— Сериозно ли говориш? И кога са се венчали? — Изразът на лицето ѝ го тревожеше, но не му се искаше да отстъпи. — Може би са били щастливи именно защото не са били венчани. Чувал съм, че любовта без брачно свидетелство е най-добрата. В момента не мога да сторя нищо друго, освен да се съглася. Не си ли съгласна и ти?

Мадлен сведе глава. Само след ден или два тя щеше да го предаде, за да спаси живота на майка си. Ала сърцето ѝ не беше против него.

— Можеше да бъде и другояче...

— Защо искаш да бъде другояче? Защо трябва да се различаваме от останалите семейни двойки?

Тя вдигна очи към него, засегната и гневна.

— Аз можех да ти бъда истинска съпруга.

— Ти си моя законна съпруга — отговори той, макар че гласът му потреперваше издайнически. — И искам да знаеш, че може да съм наполовина французин, но възнамерявам да се държа като английски съпруг. Английските дами нямат право да си вземат любовници. Ясно ли се изразих?

— Можеш да бъдеш спокоен в това отношение — отговори студено тя.

— Тогава те питам още веднъж: защо се омъжи за мен, след като в Локсли Хаус се закле да не ме видиш никога вече?

Мадлен затвори очи. Това беше единственият въпрос, на който не можеше да отговори искрено, затова замълча.

Себастиан видя болката ѝ, усети чувството ѝ за вина и отчаяно си пожела това мъчение да свърши. Всеки ден отиваше при нея с намерението да я помоли за прошка за всичко, което ѝ беше причинил, и спираше насред пътя. Сега осъзна, че поведението му през онази нощ, унижението, на което я бе подложил, не може да бъде изличено просто с разкаяние или скъпи подаръци. Той едва понасяше спомена за онова, което ѝ беше сторил!

Мадлен се изправи и го погледна право в очите. Той бръкна в джоба на жилетката си и извади тесен нож със скъпоценна дръжка, обсипана с бисери. Приведе се към нея и ѝ го подаде с дръжката напред.

— Ако някога ти дойде твърде много, разрешавам ти да го използваш срещу мен.

Ужасена и едновременно с това възхитена, Мадлен разглеждаше стилета в ръката му. След малко го пое и отново го погледна в очите.

— Ако още веднъж ме нараниш, ще си получиш заслуженото, ако трябва и с ножа.

Колкото и странна да беше формулировката ѝ, той не се съмняваше, че заплахата е сериозна. За съжаление нямаше да ѝ предостави такъв случай. Той никога вече нямаше да я нарани, но ако ѝ го кажеше, тя нямаш да му повярва. Прекрасен брак...

Чу се тропот на карета.

Себастиан изруга и скочи.

— Крайно време е да тръгваме към „Холанд Хаус Ансамбли“. Тъй като ти си готова, а аз не съм облечен, ще те помоля за една услуга, маркизо. Оставил съм една папка в библиотеката. Ще я намериш в писалището ми. Тази вечер ще ми е необходима. Би ли отишла да я донесеш?

— Разбира се — отговори Мадлен и тайно в себе си се зарадва, че ще се отърве от опасната му близост.

Себастиан извади от джоба си връзка ключове. Направи й впечатление, че си послужи с лявата ръка, и се запита дали пък раната все още не му създаваше проблеми. Той не казваше нищо, а тъй като не я прегръщаше, тя не можеше да знае какво е състоянието му.

— Вероятно папката е в чекмеджето. Вземи ключовете. Ще видиш емблемата на гвардейската кавалерия. Няма да ти е трудно да я намериш.

Мадлен побеля като платно и затвори очи. Той знае! Той знае! — надигна се вик дълбоко в нея. Не, това беше невъзможно.

Тя взе ключовете от ръката му, опитвайки се да не го докосва.

— Казах ли ти вече колко фантастично изглеждаш тази вечер? — Гласът му беше дрезгав от желание.

Мадлен обърна глава настрана.

— Много ви благодаря, mon seigneur.

Себастиан я изчака да слезе по стълбището и се втурна след нея по стълбата на слугите. По пътя навлече набързо вечерния си сюртук и едва не извика от болка. Ръката му все още беше чувствителна, макар да беше престанал да носи проклетата превръзка.

Още когато измисли този план, той знаеше, че се впуска в опасна игра. Ако загубеше, можеха спокойно да го обесят като предател. Защото Уайтхол нямаше да приеме обяснението му, че е действал така от чувство за дълг спрямо предалата го съпруга. Той рискуваше всичко за едно истинско чувство, на което беше предполагал, че не е способен. Той обичаше жена, която не вярваше в любовта му, не вярваше, че той е способен на такова дълбоко чувство. Каква бъркотия! Каква ирония на съдбата! Какво справедливо наказание!

Щом уредеше въпроса с Дьо Валми и ако се оказаше, че двамата с Мадлен не могат да преодолеят разногласията си, той щеше да й позволи да се завърне във Франция и да й осигури добър доход. След една или две години щеше да заяви пред властите, че тя е мъртва, и двамата щяха да бъдат отново свободни. Надяваше се, че дотогава тя ще е умряла и за него. В този момент обаче не можеше да повярва, че някога ще я забрави. Сигурно щеше да умре с името ѝ на устните си...

Той застана зад една подвижна дъска в стаята до библиотеката и се взря внимателно през процепа. Видя я как се поколеба, преди да отвори папката. Затаи дъх, когато тя започна да чете документите. Видя я да клати глава и да връща документите обратно в папката.

Какво ставаше? Да не би да се беше излъгал? Може би тя имаше скрупубли, каквито той не очакваше от нея? Все пак тя беше францужойка и страните им бяха във война.

Докато лежеше в студеното си, самотно легло, той имаше достатъчно време да размишлява за случилото се. Може би тя гледаше на онова, което вършеше, като на нещо естествено и нормално. То беше същото, каквото той беше правил през последните два месеца във Франция: да се вслушва в чуждите разговори, да казва тук и там по някоя дума, за да узнае повече, да събира и подрежда важните сведения, да преценява кои биха били от значение за страната му. Защо тогава тя да е по-лоша от него? Може би Миньон също се ръководеше от патриотични чувства? Каква глупост: да се срещнат двама ожесточени неприятели и да се влюбят един в друг. А сега задачата му беше да я надхитри и обезоръжи.

Когато в деня на сватбата разпита сестрите Фокан за отношенията им с Дьо Валми, те не казаха нито дума. Отказаха да му открият защо Мадлен е трябвало да бъде в неговата компания. Не му казаха нито дума къде е сестра им Ондин и дали изобщо е жива. Себастиан остана с впечатлението, че и трите са затънали до шия в проклетото съзаклятие за свалянето на Наполеон. Те му казаха само как е плакала Мадлен след случилото се в Локсли Хаус. Те не знаеха каква е причината, защото племенницата им беше обяснила само, че двамата са се скарали и че се опасява, че го е загубила завинаги.

Двете се радваха като деца на сватбата. Жюстин не преставаше да отправя благодарствени молитви към добрия Бог, а Хенрис само кимаше доволно и се усмихваше. Жените от семейство Фокан се омъжваха твърде рядко.

Той ги бе заплашил, че ако издадат на Мадлен дори думичка от разговора им, ще престане да ги издържа, но не можеше да бъде сигурен, че не са го направили. Може би тя знаеше, че той е по следите ѝ и целият му рискован план да обезвреди Дьо Валми щеше да се провали.

Той изпита облекчение и дори нещо като благодарност, когато тя грабна решително документите и ги скри в наметката си. Най-после, каза си той и сърцето му заби ускорено. Почувства се като ловно куче, надушило следата. Най-после играта щеше да свърши. Започваше ловът!

Той изскочи от стаята, за да я пресрещне при излизането ѝ от библиотеката.

Грабна я в прегръдката си и впи устни в нейните. Зацелува я с дива жажда, сякаш знаеше, че това е за последен път. Изпита леко безпокойство от израза в очите ѝ и в сърцето му се прокрадна страх. В тъмните ириси имаше тъга, болка и съжаление, дълбоко съжаление. Имаше и страст. Твърде късно, любов моя! Твърде късно!

Той я завъртя в кръг, после бързо я пусна на земята и церемониално ѝ предложи ръката си.

Онемяла от неочакваната целувка и още повече от чувството си за вина, Мадлен го погледна в лицето, сякаш беше полудял.

— Какво има? — прошепна задъхано тя.

— Нищо, което да не би могло да се поправи! — усмихна се тържествуващо той. — Да вървим, скъпа, и да мислим за брачната си клетва. Днес е Нова година и ние с теб се обичаме.

Новогодишният бал беше ужасен. Мадлен и Себастиан трябваше да седят половин час в студа, докато каретата им спря пред входа на голямата зала и можаха да слязат. Себастиан копнееше да прегърне жена си и да я стопли, но днес трябваше да стиска зъби и да я гледа как се гуши под кожената завивка, която ѝ бе поднесъл като сватбен подарък за каретата. Тя беше безкрайно учудена, когато ѝ каза, че е поръчал голямата карета. Обясни ѝ, че в студеното време тя е по-приятна. Можеше само да се надява, че тя няма да забележи завързания отзад сандък.

Когато най-после един лакей отвори вратичката и двамата слязоха сред множеството зрители, които бяха дошли да видят как се забавляват благородниците и да се възхитят на новите им дрехи, Себастиан забеляза, че лицето на жена му е бледо като восък.

— Какво ти е, сладката ми?

Мадлен затърси приемливо обяснение.

— Не харесвам особено приятелите ти, а мисля, че и те не ме харесват. Аз съм никой и те го знаят. Все още се чудят защо си се оженил за мен.

— Нека се чудят, нека ти завиждат, не им обръщай внимание. — Той се усмихна ослепително. — Имам право да се оженя, за която жена

поискам. Ако до осем месеца не ми родиш бебе, дамите ще се ядосат още повече. А сега да вървим, скъпа съпруго — проговори сърдечно той и бързо я преведе покрай любопитните зрители. Слава Богу, че залата беше добре осветена и затоплена. — Тази вечер ще им дадем да се разберат.

Атмосферата вътре не беше особено приятна. Нямаше места за столове, залата и стълбището бяха пълни с хора. Стотици свещи се отразяваха във великолепните украшения по ушите, вратовете и китките на дамите. Студът отвън отстъпи място на влажното и топло море от хора.

Това събиране на висшата аристокрация беше ръководено от лейди Холанд, съпругата на третия барон Холанд. Тъй като двамата бяха известни поддръжници на Наполеон, обществото гледаше на тях като на политически домакини. Нито един салон във Франция или в Англия не можеше да се мери с този на Холандови. Ако тази вечер в Лондон се коваха интриги, то беше само в тази къща.

След като се представиха на домакините, Себастиан се обърна към Мадлен и рече тихо:

— Боя се, че за известно време трябва да те изоставя. — Той потупа папката, която тя бе взела от библиотеката. — Ако след четвърт час не съм се върнал, иди до вратата и накарай някой от лакеите да ти повика каретата. Ще се видим в къщи.

— Почакай! — извика уплашено Мадлен, но Себастиан вече беше изчезнал сред тълпата от елегантно облечени хора.

Мадлен остана на мястото си, без да знае какво да прави. Чувстваше се изоставена. След като веднъж я представи като своя маркиза, Себастиан вече нямаше нужда от нея и вероятно беше отишъл да си потърси друго развлечение. Тя се уви по-плътно в наметката си. Беше толкова развълнувана, че едновременно мръзнеше и ѝ беше горещо. Какво да прави с откраднатите документи? Колко време щеше да мине, преди Себастиан да забележи отсъствието им? И най-важното, как да ги предаде на Дьо Валми?

— Маркизо!

Като чу добре познатия глас, Мадлен се обърна стреснато. Към нея вървеше красива млада жена със златна коса.

— Ауделия!

Двете се прегърнаха зарадвани и от всички страни към тях се насочиха любопитни погледи. Новата маркиза познаваше една *fille de joie*! Множество доволни клюкарки се постараха да запечатат в паметта си всяка подробност от тази странна среща, за да я разкажат на другите любопитни.

— Какво правите тук? — попита изненадано Мадлен.

— Дойдох да видя Ричард. — Красивото лице на младата жена помрачня. — Чух, че е дошъл с жена си. Видяхте ли я?

— Не — отговори тихо Мадлен. — Много ми е мъчно за вас, наистина. Потърсих ви още щом пристигнах в града, но ми казаха, че сте в провинцията.

Ауделия се усмихна с болка.

— Наистина бях в провинцията и трябва да ви кажа, че прекарах чудесно. Срецнах един мъж и... — Ала в очите ѝ нямаше усмивка. Погледът ѝ беше станал по-остър и не толкова наивен, както при първата им среща. — Той е по-мил, отколкото очаквах. — Тя вдигна ръка, за да ѝ покаже новата си златна гривна. — Но вие, вие станяхте новата маркиза Брейкън! Просто не мога да повярвам! Как успяхте?

— И аз не знам — отговори искрено Мадлен. — Не знам също дали бракът ни ще бъде траен.

— Разбира се, нима би могло да бъде другояче? — Гърленият смях на Ауделия отекна в пълната зала. — Да не мислите, че един маркиз се жени така лекомислено? Освен това, за да се анулира бракът ви, ще бъде нужен акт на парламента. Вие сте омъжена за него и това е завинаги, повярвайте. Кажете ми, наистина ли е толкова богат, колкото се говори? Глези ли ви със скъпоценности и рокли? Разкажете ми как изглежда къщата му...

Ядосана и разтревожена от алчността, която светеше в очите на Ауделия, Мадлен я прекъсна с нетърпелив въпрос:

— Със своята карета ли дойдохте?

— Да, защо?

— Бихте ли ми я заели за малко?

Ауделия я погледна развеселено.

— Да не би да имате среща? Само след седмица брак!

— Не, не е това. Тук има твърде много хора и не мога да ги понасям, затова искам да си отида. Знаем обаче, че не бива да оставям

маркиза без карета. Ще се прибера в къщи и веднага ще ви я изпратя обратно.

— Разбира се, че ще ви я дам. — Ауделия улови ръката ѝ. — Много съм ви благодарна, че говорихте с мен, а не ме подминахте, както правят повечето ми бивши приятелки... — Лицето ѝ грейна от искрена радост. — Вие сте истинска приятелка, може би единствената, която имам.

Какви ли приятелки има жена като нея? — запита се безпомощно Мадлен, когато седна в малката карета на Ауделия. И как ли се беше чувствала след женитбата на Ричард Балтри?

След като беше станал съпруг, младият благородник престана да посещава метресата си. Вероятно причината беше, че семейството му или роднините на жена му настояваха пред него да проявява сдържаност поне докато жена му забременее. Уроците на Себастиан бяха пълни с информация за навиците на разглезените млади господа от доброто общество, но Мадлен предполагаше, че Ричард е искал просто свободата си. Може би много скоро щеше да вземе под крилото си друга жена и тя щеше да бъде свежа и млада, каквато е била Ауделия при първата им среща. Тя нямаше друг изход, освен да си потърси нов покровител. Така мъжете щяха да си я предават един на друг, докато намереше някой мил човек, готов да я направи своя съпруга, или докато загубеше окончателно красотата си.

Макар че постоянно спореше с леля си Хенрис, в това отношение Мадлен беше напълно съгласна с нея. Вярно беше, че англичаните не са обмислили добре финансовото обезпечаване на метресите си. Себастиан твърдеше, че според англичаните отношението на французите към тази тема е твърде „делово“. Понякога англичаните бяха наистина невъзможни! Децата на Ауделия (ако не се ползваше от услугите на *redingotes d'Angleterre*) нямаше да получат нищичко.

Оказваше се, че в Англия любовта не значи нищо, ако не е обвързана с брак. А Себастиан твърдеше, че хората от доброто общество се женят само заради печалбата. Нищо чудно, че всички зяпаха новата маркиза Брейкън с отворени уста.

Мадлен се взираше тъжно през прозореца. Навън беше студено и мрачно. Тя почука на прозорчето и помоли кочияша да побърза, защото скритите в наметката документи просто пареха тялото ѝ. Трябваше да

ги предаде колкото се може по-бързо, да свърши веднъж завинаги с Дьо Валми и да се върне в къщи при мъжа си.

Нейният мъж. За първи път тази мисъл извика на устните ѝ усмивка. Думите на Ауделия ѝ бяха вдъхнали смелост. Той не можеше просто така да я изостави и да забрави за съществуването ѝ. Разводът на един маркиз беше сложна и дълга процедура. Следователно, тъй като тя нямаше зестра или нещо подобно, той е имал друга причина, за да я направи своя законна съпруга. Само че каква?

Тя беше вече достатъчно практична и не ѝ се вярваше, че хармонията им в секса би могла да бъде единствената причина за брака им. Нали беше чела мемоарите му. Е, може би се лъжеше. Даже тази вечер в погледа му имаше трудно потискана страст. Този спомен ѝ даде известна надежда.

Може би Дьо Валми щеше да спаси майка ѝ. Може би Себастиан никога нямаше да узнае за предателството ѝ. Може би съвместният им живот щеше да стане нормален. Един ден тя щеше да спечели любовта и уважението на съпруга си и тогава...

Това беше първият лъч надежда през последните две седмици. А тя беше млада и толкова силно влюбена, че беше в състояние да разпали силен огън дори от тази малка искра надежда.

Когато кочияшът слезе от капрата, за да позвъни на дадения му адрес, тя остана в каретата. Минаха няколко минути, после вратата на гостилницата се отвори и добре познатата ѝ мъжка фигура, облечена цялата в черно, се огледа търсещо в мрака. Мадлен направи опит да се усмихне и го покани да влезе в каретата.

— Мосю дьо Валми — проговори хладно тя. — Имам необходимите ви документи. — Тя му подаде смачканите листове и завърши с треперещ глас: — Вземете ги и се махайте!

Шумът от стъпки не я обезпокои и тя дори не се огледа. Внезапно Дьо Валми нададе гневен вик и изчезна през отворената вратичка на каретата. В следващия момент две силни мъжки ръце посегнаха към нея. Тя изпищя ужасено и мъжът побърза да затисне устата ѝ с ръката си в кожена ръкавица. Тя започна да се отбранява, да рита и да удря, но мъжът метна пелерината през главата ѝ, за да я спре. Друг мъж я улови за краката и я издърпа от каретата.

Без да губи присъствие на духа, Мадлен удари похитителя си с глава в гърдите и чу болезнения му стон. Той се приведе и пошепна в

ухото ѝ:

— Престани да се биеш, нищо лошо няма да ти сторим.

Тя разбра, че не може да предотврати отвличането си, и се опита да се примири със съдбата си. Странни мисли минаваха през главата и, докато мъжете я мъкнеха кой знае накъде, увита като пашкул в собствената си наметка. Не можеше да разбере какво искат от нея тези мъже: откуп, изнасилване, грабеж, със сигурност накитите ѝ. Господи, как щеше да се ядоса Себастиан, когато узнаеше, че тя е загубила гривната на майка му! Дали щеше да тъгува, ако я намереха убита?

Някой я вдигна внимателно и я сложи върху кожена седалка. Още една карета? След миг две ръце свалиха наметката от главата ѝ. Тя вдигна ръка да удари похитителя си и замръзна наред движението.

— Ти?!

Себастиан стоеше пред отворената вратичка на собствената им карета и се хилеше безсрамно.

— Дай ми това. — Той грабна от ръката ѝ документите, предназначени за Дьо Валми, и изчезна. След минута се върна, придружен от втория „похитител“. Двамата мъкнеха тежък вързоп. Вдигнаха го с усилия и го хвърлиха в краката на Мадлен. Младата жена едва не изпищя. Това беше мосю Дьо Валми, с парцал в устата и добре овързан.

Себастиан се качи в каретата и затвори грижливо вратата. После седна срещу жена си.

Когато колата потегли, люлеещата се светлина във вътрешността ѝ хвърли тъмни сенки върху лицата на седящите вътре. Дълго време двамата се гледаха злобно, с отвращение, докато дишаха тежко от преживяното напрежение.

— Как узна? — попита накрая Мадлен и в гласа ѝ имаше срам.

— Ти не си единствената, която умее да подслушва през ключалките на вратите.

Мадлен се отдръпна ужасено.

— Откога знаеш?

— Ти го предупреди за готвения арест! — В гласа на Себастиан имаше презрение, повече към Дьо Валми, отколкото към нея. — Когато дойдох в Локсли Хаус, за да те измъкна от онази оргия, ти го предупреди. Ти му позволи да избяга от заслуженото наказание!

Мислите се надпреварваха в главата ѝ. Внезапният гняв на Себастиан онази вечер не е бил следствие от наранена гордост или ревност, както беше вярвала досега. Той не ѝ се разсърди, че е подарила тялото си на друг мъж, а че е предпазила врага на страната му от готвения му капан. Макар че това беше също толкова лошо, тя изпита известно облекчение. Знаеше обаче, че нейното престъпление е по-тежко от неговото, и сведе глава.

— Нямах друг избор.

— Така ли? — Себастиан потъркваше с отсъстващ вид пулсиращото си рамо. — Не можа ли да дойдеш при мен? Нима мислеше, че ще те предам?

— Да! Не!... — Мадлен изхълца безпомощно. — Мислех, че като англичанин ти ще се почувстваш задължен да предадеш Дьо Валми на властите. И тогава никога вече нямаше да видя майка си.

Себастиан наостри уши.

— Я се опитай да ми обясниш по-подробно какво искаше да кажеш с тази забележка!

Мадлен вече нямаше причини да мълчи. Беше дошъл мигът да му каже всичко и тя го направи. Докато каретата трополеше по празните улици, тя му разказа всичко, което беше преживяла, след като през август получи писмото на майка си и реши да дойде в Лондон. Себастиан зададе няколко кратки въпроса, но през останалото време седеше и я слушаше с огромно внимание. По едно време Мадлен дори се усмихна, защото осъзна, че за първи път разговаря с него истински, без задни мисли и без предпазливост.

— Ето затова бях почти сигурна, че ти си готов да се откажеш от мен, от нас, от любовта ни — заключи уморено тя и направи безпомощен жест с ръка.

— Очевидно не ме познаваш добре, след като си стигнала до това заключение. — Той мълча дълго. — Дьо Валми е шпионин, умел, талантлив, жесток изнудвач. Не мога да го пусна да си отиде.

Мадлен погледна овързания мъж в краката си, който беше започнал да се размърдва. Предполагаше, че Себастиан го е пребил от бой, и то с удоволствие.

— Значи ще предадеш мосю Дьо Валми на властите. — Тя погледна с тревога мъжа си. — Това със сигурност ще струва живота на майка ми.

— Възможно е, ако намерението ми беше наистина такова. Защо не ме попита какво смятам да направя в действителност?

Сърцето на Мадлен заби по-бързо.

— Какво смяташ да предприемеш?

Себастиан скръсти ръце на гърдите си и се усмихна.

— Заминаваме за Франция, сладката ми. Отиваме да търсим изгубената ти майка и да предадем това куче на господаря му.

Мадлен го изгледа невярващо. В сърцето ѝ се надигна дива надежда. Любовта, която толкова време беше крила в сърцето си, устремно си проби път навън.

— Наистина ли ще направиш това за мен?

Нежна усмивка огря очите му и те заблестяха топло.

— Ти още ли не си отгатнала, че съм готов да направя всичко за теб?

В този момент Мадлен се запита дали друг път е имало такова странно любовно обяснение — в карета, над овързаното тяло на страшния враг. Тя погледна страхливо Дьо Валми, който беше започнал да охка.

— Той знае къде е майка ми. Каза ми, че е единственият, който може да ѝ помогне. И че ако не следвам нарежданията му, маман ще бъде загубена.

— Този човек е забележително добре информиран за действията на Наполеоновите шпиони, а твърди, че работи за роялистите. Как мислиш, дали ще успее да издейства свободата на майка ти от неприятелите си и по какъв начин?

— Нямам представа — отговори замислено Мадлен.

— Аз обаче знам. — Той се наведе и вдигна главата на дьо Валми. После седна до Мадлен, без да обръща внимание на ядно святкащите черни очи. Настани се удобно на седалката и мушна крака си между Мадлен и вързания мъж, за да не се докосват. — А сега, мосю или ситоуен, или както и да се наричате, ще проведем кратка дискусия. Вие няма да говорите, защото не е нужно. Ще ме слушате и ще кимате. Може би ще се окаже, че тази вечер съм ви спасил живота. Казвам „може би“, защото първо трябва да се уверя, че ще имам някаква полза от вас. Изборът е ваш. Можете да дойдете с нас във Франция или да опитате късмета си в първия английски военен гарнизон, покрай който минем. Франция?

Мъжът кимна мрачно.

Себастиан се засмя доволно, улови ръката на Мадлен, дръпна я към себе си и я прегърна с лявата си ръка, макар че лицето му се разкриви от болка.

— Носиш ли си стилета, любов моя? Много добре. Знаеш ли как да си служиш с него? Тогава ще те помоля да застанеш на пост до нашия пленник. Аз имам нужда от малко сън.

Стигнаха английския бряг малко след полунощ. Мадлен беше наясно, че Себастиан се нуждае не само от сън. Съпротивата на Дьо Валми и нейните отчаяни усилия да се освободи бяха отворили раната на рамото му. Когато ѝ протегна ръка, за да ѝ помогне при слизането, той не можа да удържи болезнения си стон.

Когато се качиха на борда на контрабандисткия кораб, който ги чакаше на брега, Мадлен не каза нищо, но като чу как мъжете обсъждат предстоящото слизане на френския бряг, осъзна някои важни неща.

Тя беше облякла дрехите, които Себастиан беше донесъл за нея: тежки вълнени панталони до коленете, дебели чорапи, рибарски пуловер и червената ѝ, подплатена с кожа наметка.

— Ти не можеш да гребеш до брега — прошепна в ухото му тя, когато след три часа наближиха френския бряг. — Рамото ти кърви.

— Нямам друг избор. Капитанът няма да ми даде нито един моряк за гребец. — Себастиан изглеждаше бледен на светлината на фенера в капитанската каюта и въпреки студа, на челото му бяха избили ситни капчици пот. Сигурно го тресеше.

— Значи ще се наложи друг да гребе.

Той я погледна с усмивка и ѝ напомни първите дни на любовта им.

— Какво предлагаш, скъпа съпруго?

Мадлен се усмихна самоуверено.

— Аз ще те откарам. Веднъж вече съм го правила.

Час по-късно Мадлен стискаше до болка дебелите гребла и се взираше ужасено в огромните вълни, които се втурваха да ѝ ги изтръгнат от ръцете. Корабът, който ги докара, отдавна беше изчезнал

в мрака. Капитанът беше избрал това място за слизване, защото малкият залив предлагаше по-добра защита от високите вълни в открито море.

От палубата на кораба Мадлен можа да различи очертанятия на брега, в който се разбиваха вълните и оставяха след себе си ивици бяла пяна. От кораба до брега имаше не повече от сто и петдесет метра. Тогава ѝ се бе сторило, че задачата е лесна за изпълнение.

Може би трябваше да се замисли по-сериозно поне, след като видя странно ухилената физиономия на капитана и подигравателните лица на моряците, които спускаха лодката.

— И гледай да пазиш тишина, малката. Иначе французите ще пратят всички ви на дъното. — С тези любезни думи капитанът ги остави в тъмната нощ. Сега, докато се бореше с течението, Мадлен имаше чувството, че е сключила облог с дявола. Отдавна скованите ѝ от студа пръсти ѝ причиняваха адска болка и тя правеше отчаяни усилия, за да не бъде повлечена от течението. На всичкото отгоре беше отлив и лодката можеше всеки миг да се върне в открито море. Вече беше загубила представа къде точно е брегът и дали се приближава към него.

Малкият, оформен от напористите вълни на Атлантика залив беше много зависим от приливите и отливите. Капитанът я бе предупредил, че има твърде малко време, за да стигне до брега. Много ѝ се искаше да чуе гласа на Себастиан, но не смееше да му извика, защото знаеше, че това ще привлече вниманието на френските постове, които охраняваха брега.

За да си вдъхне смелост, тя се замисли за майка си.

Картината, която се явяваше пред вътрешния ѝ взор, беше един от най-ранните и най-щастливите ѝ спомени. Тогава беше шестгодишна и беше излязла на разходка с красива тъмнокоса дама с бяла рокля и розов ешарп и с прекрасна широкопола шапка. Позволиха ѝ да се откъсне за малко от строгата си бавачка, за да посети майка си — нещо, което се случваше твърде рядко и всеки път се превръщаше в чудесно преживяване. През онази година, вероятно 1789, майка ѝ живееше във Версай.

Подробностите от този прекрасен ден се бяха размили в паметта ѝ, но много добре помнеше как ѝ позволиха да повози майка си в едно от многото версайски езера. Лодката беше боядисана в кралскосиньо и носеше златната линия — знака на краля.

Тя си спомни как приятно грееше лятното слънце и как топлеше раменете ѝ. А как ухаеха лилиите в единия край на езерото! Много добре си спомняше как добре познат глас я повика от брега.

— Потопи греблото, издърпай го, вдигни го високо! Точно така, *ma belle fille!*

Едър, забележително красив мъж с бяла перука и жакет на райета ѝ се усмихваше, махаше ѝ с ръка, окуражаваше я. Дълбокият му баритонов глас беше един от най-приятните спомени от детството ѝ. След това не го видя никога повече, но и до днес помнеше гласа му, сякаш го беше чула едва вчера.

Сега Мадлен се запита дали този мъж е бил баща ѝ. Дали той беше мъжът, за когото майка ѝ бе рискувала живота си? Защо не се сети по-рано?

Странно, но следващата вълна дойде някак си отстрани и лодката се разлюля опасно. Мадлен нададе тих вик и стисна здраво греблата, но дясното се удари в нещо и се счупи. Остра болка прониза ръката ѝ. Изведнъж лодката се вдигна високо и полетя напред като тласната от невидимата ръка на Нептун.

В този момент Мадлен разбра със сигурност, че няма да се удави, и пое дълбоко въздух, за да издържи още няколко минути.

Също така внезапно вълната се оттегли и тя усети как дъното на лодката застърга по пясъчния бряг. Прещастлива, тя отправи кратка молитва към небето. Най-после щяха да стъпят на здрава земя.

Изведнъж черната вода около нея се изпълни с движение. Мъжете, които се втурнаха към малката лодка, говореха такъв ужасен диалект, че тя не разбираше почти нищо. Силните им ръце удържаха лодката, за да не се върне обратно в морето.

— Стой си на мястото, момче! — предупреди я сърдит мъжки глас, когато тя понечи да скочи в пясъка.

— О, небеса! Това е жена! — извика другарят му, който я беше хванал за раменете и бегло се бе докоснал до гърдите ѝ.

— Млък! — изсъска ядно първият. — Доведете я тук! Нямаме време за губене.

Две силни ръце посегнаха към нея и я изтеглиха от лодката. Някоя я метна на рамо, пяната опръска лицето ѝ и я заслепи. Мъжът закрачи бавно към брега, превит под тежестта ѝ, сложил ръка върху коленете ѝ, за да не я позволява да му се изплъзне. Бяха им казали, че

приятелите на капитана чакат на брега. Беше твърде тъмно, за да може да се види каквото и да било. Мадлен чуваше само шума от движенията на мъжете наоколо и приглушените им пъшкания, докато изтегляха лодката на брега. Това със сигурност не бяха войници, иначе щеше да ги познае по униформите. В сърцето ѝ пропълзя страх, може би брегът съвсем не беше толкова сигурен, колкото твърдеше капитанът.

След малко чу гласа на Себастиан, тихо разменени думи и дрезгав смях.

Докато мъжът, който я носеше, се катереше по стръмната скала, Мадлен се държеше с две ръце за широкия колан на кръста му. Знаеше, че не може да се освободи, и не се опитваше да се съпротивлява. Опитваше се да си внуши, че е щастлива да стъпи отново на френска земя.

Няколко минути се изкачваха мълчаливо в мрака. Тайнствеността на контрабандистите изглеждаше заплашителна. Най-после пътеката под краката на мъжете стана по-равна, отстрана се появи жив плет и Мадлен разбра, че са пристигнали.

Мъжът, който я носеше, я постави толкова бързо на краката ѝ, че кръвта се оттече светкавично от главата ѝ и ѝ се зави свят. Две добре познати ръце обхванаха раменете ѝ, за да я подкрепят, а жълтата светлина на фенера я ослепи. Себастиан я обърна нежно, за да може да види къде е попаднала.

Мадлен се видя заобиколена от десетина мъже с изпокъсани и мръсни дрехи, брадясали и почернели лица. Те я гледаха мрачно и недоверчиво, а миризмата на уиски просто струеше от устите им. Ала никой не смееше да посегне към нея.

— *Norn de Dieu!* Каква красавица! — прошепна почтително единият.

Себастиан се усмихна с гордостта на собственик.

— И си струва парите.

— Какво си им казал? — прошепна недоверчиво Мадлен, докато вървяха по пътеката към контрабандисткото убежище.

— Казах им, че си ми метреса, разбира се. Съвършена любовница, със скъпи капризи и на всичкото отгоре от добро семейство.

— Мъже! — изфуча презрително тя.

Себастиан избухна в смях и я притисна към себе си със здравата си ръка.

— Те изпитват силно уважение към смелостта ти, сърце мое. Ти беше фантастична!

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

През следващите два дни Мадлен откри, че Себастиан притежава учудващ талант да води двойна игра. Докато пътуваха към Лил на белгийския бряг, където според неговите сведения трябваше да се намират група бунтовници, симпатизиращи на англичаните, тя не преставаше да се чуди с каква лекота му се удаде местният диалект и как добре познаваше местността. Уважението ѝ нарасна, като видя, че той познава добре не само типичното поведение на норманите, но се ползва с доверието и на циганите, към чиято група се присъединиха.

Себастиан ѝ обясни, че Франция е заплашена от инвазия, следователно всеки чужденец е подозрителен. Като награда за охраняването на Дьо Валми той обеща на циганите няколко от златните монети, които беше зашил в подгъва на наметката ѝ, преди да напуснат Англия.

Така шпионинът седеше по цял ден със завързана уста и ръце в една от циганските коли, а нощем го връзваха за някое дърво.

Мадлен никога не беше изпитвала такъв страх — и такава щастие. Това пътуване беше съвсем различно от самотното ѝ пътешествие през миналия август, когато носеше черното монашеско одеяние. Тъй като френският ѝ издаваше, че е от образованото общество, тя се стараеше да си отваря устата колкото се може по-рядко. Обличаше се като циганките с пъстра блуза, вълнена жилетка, мъжки жакет и тежка вълнена пола. Фустата ѝ беше силно набрана и богато обшита с дантели. Главата ѝ беше вързана с кърпа, по която прозвънваха златни монети, а краката ѝ бяха обути в огромни ботуши, натъпкани с парцали, за да не падат. Тя се чувстваше странно в това облекло и не можеше да разбере жадните погледи на мъжете. Ако не беше постоянната бдителност на Себастиан, младите цигани сигурно нямаше да я оставят на мира.

Те минаха голяма част от разстоянието пеша, макар че Себастиан имаше треска и изпитваше силни болки. Той носеше отново омразната си превръзка, която позволяваше на ръката да остане неподвижна.

Само когато срещаша чужди хора, отпускате небрежно ръка към колана си, където просветваше дръжката на дълга кама. Като циганин той нямаше право да носи оръжие, но щом видеха решителния блясък в сините очи, и най-смелите се отказваха да задават въпроси.

Щом стигнаха в Лил, двамата се сбогуваха с циганите и се подслониха в мръсната стара гостилница „La Grendouille“.

Мадлен се учуди на избора му, защото стаята им беше наистина мизерна. Мишки се гонеха по ъглите, миришеше на море — може би защото в лампите гореше рибено масло. Тя и Себастиан бяха единствените гости. Вечерта Себастиан слезе да изпие бутилка вино със собственика, едър мъжага на име Жак Жирар, и двамата разговаряха до късно през нощта. На другата сутрин заминаха заедно за Париж и Мадлен остана сама с Дьо Валми и Лизет Жирар.

През следващите два дни в гостилницата не влезе нито един човек. Мадлен седеше на един стол в кръчмата и охраняваше Дьо Валми, който седеше завързан на стола си. Бдителните ѝ очи следяха всяко движение на Лизет, жената на собственика.

През тези два дни Мадлен трябваше да признае, че Дьо Валми упражнява магнетична сила върху жените. Лизет също не можа да ѝ устои. Тя започна да хвърля чести погледи към вързания шпионин и в тях имаше съчувствие и копнеж.

Мадлен не можа да установи дали Дьо Валми отговаря на погледите ѝ. Ала когато вечерта на втория ден се събуди след кратък сън, изпита недобро чувство и завари Лизет до стола на пленника. Тя милваше ръката му и тихо му говореше нещо.

Господи, тя не милваше ръката му, тя се опитваше да отвърже въжетата. Парцалът в устата му го нямаше. Стресната, Мадлен скочи от стола си и извади стилета от ножницата.

— Махнете се от пленника, мадам! Не се докосвайте до него! Нямайте работа там!

Жената беше по-бърза от нея. Тя скочи настрана и дръпна с все сила въжетото, което държеше в ръка, но възелът удържа.

Мадлен закричи към нея с изваден нож. Беше ѝ ясно, че не бива да ѝ позволи да дръпне още веднъж въжетото.

— Махнете се от стола му! — заповяда твърдо тя и жената отстъпи назад.

Дьо Валми обърна глава към Лизет, каза ѝ нещо и жената веднага застана между стола и Мадлен.

— Чуйте ме, Лизет. Каквото и да ви е казал този мъж, той ви е излъгал. Той живее от лъжи. — Винаги дипломатична, Мадлен прибави: — Той винаги казва на красивата жена онова, което тя желае да чуе.

За съжаление беше вече късно. Обещанията на Дьо Валми бяха завъртели главата на бедната жена и тя му вярваше. В погледа ѝ блесна студена решителност, тя грабна бутилката с уиски от тезгяха и я счупи на две в ръба на близката маса. Сега имаше опасни оръжия и в двете си ръце.

— *Fille de trottoir!* Искаш го за себе си, циганко, нали? И то след като си го предала на английския си любовник!

— Глупачка! — изсмя се Мадлен. — Не виждате ли, че ви лъже?

Когато вратата на гостилницата изскърца, и двете се обърнаха стреснато. Влезе Жак Жирар. Той огледа мрачно сцената, смръщи чело и направи няколко крачки към жена си.

Очите на Лизет се разшириха от страх и тя се отдръпна бързо към тезгяха. В следващия момент Жак изби бутилката от ръката ѝ и я удари с добре прицелен удар под брадичката. Главата ѝ политна назад и коленете ѝ се подгънаха. Жак я улови, докато падаше, промърмори няколко утешителни думи в ухото ѝ и приседна с нея на пода.

Мадлен беше толкова шокирана, че не забеляза кой стои зад нея, докато Себастиан не измъкна внимателно стилета от ръцете ѝ. Стресната, тя се обърна бързо към него и с облекчен вик падна в прегръдките му. Той отмахна падналата на челото ѝ къдрица и нежно я отстрани от себе си.

— Маркизо, позволете да ви представя Жорж Кадудал. Мосю, това е съпругата ми.

Мадлен се изчерви от срам, че се е държала така пред един непознат. В очите на чуждия мъж се четеше безкрайна изненада. С това циганско облекло и разрошена коса никой нямаше да я вземе за маркиза, а по-скоро за жалка уличница. Въпреки това французинът се поклони и проговори със свършена учтивост:

— Много се радвам, маркизо. — И ѝ протегна ръка за поздрав.

— Мосю — прошепна тя и се изчерви още повече, защото забеляза, че тримата не бяха сами. Кръчмата беше пълна с мъже, които

ги наблюдаваха мълчаливо. — Много съжалявам за случилото се преди малко, макар че положих всички усилия да следвам указанията на мъжа си. — Тя погледна безпомощно Себастиан, за да бъде сигурна, че той не ѝ се сърди. Мъжът ѝ изглеждаше уморен, небръснат и прашен. Беше отишъл в Париж и се беше върнал за учудващо кратко време и Мадлен виждаше, че е изтощен до смърт. Само очите му блестяха като сини сигнални огньове.

Кадудал погледай покрай нея към Дьо Валми и светлите му очи се присвиха.

— Трябваше да предположа, че сте смела жена, милейди, защото се запознах със съпруга ви преди няколко години в Лондон и не мога да си представя, че човек като него би се оженил за някое слабо, безводно същество.

При тази забележка Себастиан избухна в тих смях.

— Ще ви оставя да си поговорите и ще се погрижа за пленника.

Той се обърна към Мадлен и обхвана брадичката ѝ с лявата си ръка. Усмихна ѝ се, а после, за голяма нейна радост и смущение, я целуна нежно по устата. И това пред десетина чужди мъже!

— Мерси, маркизо — прошепна топло той. — А сега предложи стол на мосю Кадудал. Той има да ти каже нещо много важно.

Жак Жирар вдигна от пода плачещата си жена и я метна като чувал на гърба си.

— Трябва да се погрижа за нея — обясни кратко той и напусна кръчмата след кимването на Себастиан.

Мадлен предложи стол на непознатия французин и той заговори с дълбок, приглушен глас:

— Имах извънредното удоволствие да се срещна лично с майка ви, маркизо. Тя е жена със забележителен дух и красота, също като дъщеря си.

— Къде е маман? Добре ли е?

— Много е добре, маркизо. Когато я видях за последен път, беше в Белгия.

— В Белгия? А аз си мислех, че е отишла в Париж, за да намери... един човек.

— Точно така, маркизо. Тя го намери, като му занесе вест, написана лично от мен.

Сърцето на Мадлен заби по-силно.

— Значи вие го познавате?

Кадудал кимна бавно.

— Скоро цяла Франция ще падне в краката му. Той е най-голямата надежда на страната ни. Той е единственият благороден мъж, достоен да се върне на трона на дедите си. Вашата майка се присъедини към делото ни и стана негова вярна спътница. Тя не смее да влезе във връзка с вас, за да не изложи на опасност великата мисия на своя любим. Ала ако желаете, аз ще се погрижа да ви отведат при нея.

Мадлен не отговори. Кожата ѝ беше студена, сърцето ѝ биеше до пръсване. При следващия въпрос щеше да узнае името на баща си. Внезапно обаче тя разбра, че не иска да го чуе.

Скочи от стола си и скри ръце зад гърба си.

— Много съм ви благодарна за окуражителните думи, мосю. Мисля, че сега не е моментът да отида в Белгия.

Кадудал също стана. В погледа му се четеше твърда решителност.

— Онова, което предстои да се случи, ще промени хода на историята. Ние сме решени да обърнем времето и да заживеем отново както преди революцията. Вие и майка ви ще имате достойно място сред заслужилите хора на Франция. Елате с нас, маркизо!

Мадлен поклати глава и хвърли бърз поглед към Себастиан, който разговаряше с един от непознатите мъже до вратата.

— Моето място е до съпруга ми, мосю. Където и да отиде той, каквото и да направи, аз ще бъда с него!

Кадудал се усмихна.

— Ние също имаме нужда от вас, но аз се възхищавам на лоялността ви и завиждам на съпруга ви, мадам. Затова ще ви помоля да не издавате никому какво съм ви разказал, все едно какво ще се случи оттук нататък. — Той взе ръката ѝ и я целуна. — Вървете с Бога, Мадлен дьо Бурбон! — прошепна той съвсем тихо и младата жена никога не узна дали е чула точно тези думи. Предупреждението в гласа му беше недвусмислено и тя съзнаваше, че той искаше да я подготви за нещо, което щеше да се случи, и може би да я предпази.

Сега вече Мадлен знаеше къде е майка ѝ, с кого, и че беше на сигурно място. Тя погледна Себастиан и пристъпи бавно към мъжете, събрали се около шпионина. Себастиан стискаше стилета, който ѝ бе

отнел, в ранената си ръка. Разговаряше със съзаклятниците шуани, сякаш се намираше с приятелите си в ресторанта на „Уайтс“. Разговорът се водеше на френски и в него често се примесваха груби думички, които Мадлен не разбираше. Ала тонът на Себастиан оставаше винаги учтив.

Той хвърли поглед през рамо и като видя жена си, лицето му грейна в усмивка.

— Е, скъпа маркизо, надявам се, че получихте желаната информация?

— Оуі — отговори предпазливо тя. Погледна към Дьо Валми и потръпна от омразата в очите му. Ако не беше тя, той щеше да избяга. Мадлен отвърна глава и в сърцето ѝ пропълзя страх.

— Какво ще правим сега?

— Ще търся майка ти. Надявам се, ти ще ми кажеш къде е. — Той я погледна многозначително, после се обърна към Дьо Валми. — Може би вие ще ми помогнете. Парижките власти нямат сведения за арестувана шпионка на шуаните.

— Да не мислите, че ще ви кажат какви хора има в затворите им? — озъби се Дьо Валми.

Мадлен потрепери като от удар. Отдавна не беше чувала този омразен глас и сега се уплаши до смърт. Дьо Валми погледна покрай Себастиан и втренчи поглед в очите ѝ.

— Ондин Фокан е била разпитана и после са я забравили.

При тези ледени думи Мадлен побеля като платно, макар че току-що беше чула точно обратното от Жорж Кадудал. Може би той не беше осведомен добре. При разпитите затворниците бяха подлагани на мъчения. Може би...

Тя усети как Кадудал докосна насърчително рамото ѝ, сякаш искаше да ѝ каже: не забравяйте, този мъж играе роля, за да спаси кожата си.

Себастиан гледаше безучастно стария си враг.

— Знаете ли, мислих дълго за онова, което сте казали на жена ми, и открих, че в него няма и капчица логика. Ако мадам Ондин, която е изявила готовност да предаде вашата вест на привържениците на краля, е била арестувана миналия август, тогава мосю Кадудал е щял да се откаже от плана си. Чух това от собствените му уста. Тогава

нямаше да бъде създадена втората група съзаклятници, които лично имах честта да поздравя в нощта на 10 декември при Бовил.

— Дьо Валми е осведомен за всичките ни действия — проговори студено Кадудал, който стоеше зад Себастиан. — Ние му платихме да уреди прекосяването на Ламанша.

— Сериозно ли говорите? — Себастиан вдигна леко едната си вежда и Мадлен едва не се усмихна. Той беше разбрал, че Дьо Валми е изпълнен с нови надежди. — Ако моята маркиза беше успяла да открадне документите, в които беше написано всичко за преговорите ми с шуаните, този мъж щеше да направи кариера в Париж. Прав ли съм, негоднико?

Дьо Валми се усмихна.

— И сам знаете, няма защо да ви отговарям.

Себастиан отговори на усмивката му.

— Познавам Жюл дьо Полиняк... Името ви говори нещо, нали?

Усмивката на шпионина угасна.

— Познавам Полиняк.

— Неговите интереси са на страната на съзаклятниците, в това няма съмнение и то е известно навсякъде. Казват, че Полиняк се е присъединил към третата група шуани, които скоро ще пристигнат на родна земя. О, нима не знаехте това?

В черните очи на Дьо Валми блесна неподправен интерес.

— Защо ми казвате това?

— Няма ли да отгатнете? — Себастиан завъртя стилета пред очите му и мъжът разбра.

— Няма да ме убиете.

— Така ли мислите? — Себастиан се взираше съсредоточено в тънкия нож. — Не ми плащат, за да убивам неприятелите на Англия. — Изведнъж очите му се присвиха. — Ала с удоволствие ще убия всеки, който се опита да навреди на жена ми. — Стилетът се насочи уж случайно към бузата на Дьо Валми. — А сега ще ви кажа нещо: Ондин Фокан не е в парижки затвор. Ако съм прав, жена ми изобщо не се нуждае от услугите ви, за да я откупи, нали?

Французинът местеше поглед от Себастиан към Мадлен. Лицето му си остана все така високомерно, ала дръзката линия около устата му изчезна. Себастиан бе разказал на жена си историята на този човек, доколкото беше известна в Англия. Един от онези разгорещени млади

аристократи, които бяха прегърнали идеите на революцията и се бяха обърнали срещу своите, но не заради принципите си или по необходимост, а само от досада и злоба.

— Може би съм я излъгал — проговори бавно Дьо Валми. — Може би знам къде е Ондин Фокан в действителност.

— А може би не знаете нищичко. — Себастиан плъзна острието по бузата на шпионина, съвсем леко, колкото да остави кървава следа. — Може би сте я изгубили от очи още когато е пристигнала във Франция. Кадудал твърди, че миналия август не я е взел със себе си в Париж. Тя е тръгнала по свой път. Може би сте се възползвали от благоприятното за вас мълчание на Ондин Фокан, за да изнудвате сестрите и дъщеря ѝ.

— Може и така да е — отбеляза Дьо Валми с учудващо спокойствие, без да се трогва от рязката на лицето си. — И все пак не можете да отречете, че след идването ѝ във Франция никой не е чул нищо за нея.

Себастиан вдигна рамене и плъзна стилета по другата му буза.

— Рисковано е да се изпрати писмо от Франция в Англия и вие го знаете много добре. Много по-вероятно е обаче Ондин Фокан да пази в тайна мястото, където се намира, заради собствената си сигурност. Може би тя е намерила мъжа, когото търсеше.

Дьо Валми примигна и за миг разкриви лице от болка.

— Аз знам името на този мъж.

Себастиан кимна. Ножът остана неподвижен.

— Даже и да не го знаехте, сигурно щяхте да го измислите. Готов сте да направите всичко, за да останете жив.

Мадлен спря да диша. По слепоочията ѝ се стичаха капчици пот. Чувстваше се почти толкова зле, колкото и Дьо Валми. Погледът на шпионина потърси водача на шуаните.

— Нося сведения, които могат да ви бъдат от полза, Кадудал.

— Носите и сведения, които могат да бъдат от полза за Наполеонова Франция, за въстаниците край Рейн и така нататък — отговори спокойно Себастиан. — Но не ми се вярва, че дори една от вашите новини представлява интерес за нас.

— Въпреки това моите хора ще се опитат да го убедят да ни каже всичко, което знае — намеси се Кадудал. — Смятам, че бързо ще открием дали сме били предадени или не.

— Той е ваш, мосю Кадудал. — Себастиан свали острието от лицето на врага си. — Елате, маркизо, това място не е подходящо за вас.

Мадлен пристъпи колебливо напред. Краката ѝ трепереха. От бузата на Дьо Валми капеше кръв. Себастиан взе наметката ѝ от стола и загърна раменете ѝ.

— Ще продължим търсенето сами. — Погледът му потърси Кадудал. — Щом свършите с него, погребете го колкото се може по-дълбоко.

— Аз знам коя е Мадлен Фокан в действителност! — извика задавено Дьо Валми, но двама шуани бързо затиснаха устата му.

Себастиан се обърна и вдигна ръка, за да спре мъжете, които се готвеха да го пребият.

— Само за момент, господа.

Пресметливият поглед на Дьо Валми обходи тъмното помещение и отново спря върху Себастиан.

— Нека поговорим на четири очи, моля ви, милорд. Като мъж с мъж. — Гласът му издаваше примирение. — Знам нещо, което ще бъде много интересно за вашата съпруга.

Себастиан се върна при Мадлен и я притисна със здравата си ръка.

— Вашите лъжи повече не ме интересуват, Дьо Валми. *Au revoir.*

— Почакай! — Мадлен се изтръгна от прегръдката му. — Може би ще бъде добре да го изслушаме. Ами ако наистина знае нещо?

Себастиан виждаше само Дьо Валми.

— Ако я излъжете, това няма да ме накара да ви убия. Приятелите ви с удоволствие ще свършат тази работа вместо мен. Аз обаче ще се погрижа, ако преживеете тази нощ, никога вече да не изпитате удоволствие с жена. Имате ли да ми кажете още нещо или вече не?

Дьо Валми, видимо стреснат, кимна с глава. Себастиан хвърли нерешителен поглед към Кадудал.

— Бихте ли ни оставили за малко сами?

Водачът на шуаните погледна презрително шпионина и кимна.

— Ще чакаме отвън. Знаем, че ще дойде и нашият ред.

Когато мъжете излязоха, Себастиан придърпа един стол и накара жена си да седне.

— Какво имате да ни кажете?

Дьо Валми се усмихна.

— Вие не искате кръвта ми да се полепи по ръцете ви, мосю. Аз съм агент на Фуше.

Мадлен и Себастиан се спогледаха намръщено. Всеки, който беше чувал за политическите интриги във Франция през последното десетилетие, познаваше името Фуше. Бивш свещеник, бивш терорист, бивш министър на полицията, който в момента беше в обтегнати отношения с Наполеон, необикновено надарен шпионин. Умен и коварен, той всяваше страх сред враговете и сред приятелите си. Той познаваше тайните и слабостите на всички по-значителни личности във Франция и в Европа. Макар че вече не работеше за Наполеон, никой не смееше да се изпречи на пътя му. Мрежата от агенти, с която разполагаше, беше най-силната на континента. Пипалата му достигаша навсякъде.

— Разкажете на жена ми защо майка ѝ е дошла във Франция.

Дьо Валми се огледа с блеснали очи.

— За да намери граф Д'Артоа. — Той погледна Мадлен и кимна настойчиво. — Това е баща ви. — Когато младата жена не прояви очакваната изненада, лицето му помръкна. — Знаехте ли това, маркизо?

Мадлен поклати глава.

— Не. Леля Хенрис ми каза само, че съм дъщеря на много високопоставен и важен благородник от кралското семейство.

— Помниш ли баща си? — попита тихо Себастиан.

— Помня градините на Версай и един едър, красив мъж с перука и жакет на райета. — Тя вдигна ръка към челото си и го погледна безпомощно. — Всичко останало е в мъгла. Може би е бил най-обикновен придворен.

— Не вярвам — промърмори Себастиан, опитвайки се да прикрие смайването си. Неговата маркиза, която за малко не стана куртизанка и „независима метреса“, беше дъщеря на Шарл Филип, граф Д'Артоа.

— Знаете ли какво означава това, маркизо? — попита учтиво Дьо Валми. — Вашият баща е по-малкият брат на Луи XVI и на граф Дьо Прованс, който през 1795 година се провъзгласи за крал Луи XVIII. Вашият баща е следващият претендент за трона на Бурбоните.

Мадлен го гледаше недоверчиво. Макар че очите му бяха пълни с гняв и омраза, тя разбра, че той смята историята за истинска. Мразеше кралското семейство и беше участвал в революционния метеж и в кръвопролитията. Щеше без угризения на съвестта да се възползва от онова, което знаеше за нея, и може би и да я предаде на онзи, който беше в състояние да плати най-много. Тя потрепери и погледна мъжа си.

— Какво означава това?

Себастиан направи опит да се усмихне. И неговото сърце беше пълно с тревога.

— Означава, че следващият френски крал, ако успее да се възкачи на трона, като нищо ще се окаже мой тъст!

— Какво означава това за мен?

— Означава, мила съпруго, че като съм се оженил за дама с кралска кръв, аз съм подобрил значително положението си на дребен маркиз. От днес нататък съм длъжен да се грижа двойно повече за тебе.

Мадлен се взря замислено в развеселените му очи. Видя в тях сила и доброта. Нямаше по-красив мъж от Себастиан Д'Арси и тя беше готова да забрави дявола, който едва не разби сърцето ѝ. Днес не можеше да си представи живота без него.

— Направи го...

Себастиан се обърна отново към Дьо Валми. По настойчивия поглед на французина личеше, че животът му е в техни ръце и че той го съзнава.

— Аз съм почти сигурен, че вашият господин Фуше не знае нищо за съществуването на Мадлен. Прав ли съм?

Дьо Валми се усмихна.

— Всеки мъж има нужда от нещо сигурно. Така да се каже, от скрит в ръкава коз за лоши времена.

— Разбирам. — Макар Дьо Валми да бе признал, че работи за Фуше, Себастиан разбираше, че той е от хората, които работят само за себе си. Агентът беше същият като началника си Фуше. Все пак той усещаше, че нещо липсва. Картината не беше пълна и губеше смисъла си. Защо Дьо Валми е бил натоварен да помага на шуаните, след като е работил за главния шпионин на Наполеон?

Изведнъж Себастиан осъзна, че не само Англия и Франция ще загубят или спечелят от заговора на роялистите срещу Наполеон. Не беше известно Фуше да е организиран сам някакъв заговор, но много добре се знаеше, че той никога не пропуска случай да манипулира заговорите по свое желание, Фуше беше републиканец и по времето на революцията заемаше ръководна длъжност. Всички знаеха, че той не цени егоизма на Наполеон и желанието му да управлява еднолично. Носеха се дори слухове, че Фуше е влязъл във връзка с хората на генерал Бернарот, които през 1802 година вдигнаха въстание срещу Наполеон. Именно тези слухове бяха коствали мястото му в щаба на Бонапарт. Може би Фуше искаше да си отмъсти. Ако заговорът на шуаните успееше, Фуше щеше да се отърве от Наполеон.

Възможно беше и друго: Фуше просто търсеше удобен случай да докаже своя патриотизъм, за да си възвърне властта и мястото при Наполеон. Това беше по-вероятно: той смяташе да се възползва от заговора на шуаните срещу Наполеон за своите собствени, дяволски цели?

Себастиан се вгледа в черните очи на Дьо Валми. Онова, което видя там, потвърди прозрението му.

— Ако Фуше е осведомен за заговора на Кадудал, но още не е предприел нищо, това означава, че главният шпионин на Франция размишлява на коя страна да застане.

Дьо Валми се усмихна.

— Много сте проникателен, милорд.

— Плановете на шуаните са му известни, но съзаклятието им въпреки това може да успее. — Себастиан не продължи мисълта си. Дьо Валми беше уверен, че той няма да съобщи предположенията си на Кадудал. Колкото и малки да бяха изгледите за успех, английското правителство искаше шуаните да действат. Себастиан знаеше това и Дьо Валми също го знаеше.

В гърдите на милорда се надигна ядно проклятие. Шпионажът беше мръсна, грозна игра. Той беше английски патриот и нямаше право дори да намекне на Кадудал да се пази от интригите на Фуше. Най-после разбра защо Дьо Валми му се беше доверил, французинът очакваше животът му да бъде спасен. Беше уверен, че Себастиан няма да го хвърли с лека ръка в ръцете на шуаните, след като знаеше какво би могъл да признае по време на мъченията. Ако шуаните разберяха за

Фуше, беше твърде вероятно да се откажат от плановете си за въстание.

Себастиан се обърна към Дьо Валми и направи опит да се усмихне.

— Моите поздравления, мосю.

— Значи разбрахте, че е необходимо да ме пуснете на свобода?
— попита с надежда французинът.

— Не ставайте нахален — промърмори Себастиан. Още една точка му стана напълно ясна: всяка страна в тази политическа интрига желаше да използва дъщерята на граф Д'Артоа за своите користни цели. Ако Мадлен останеше във Франция, Фуше щеше да я отвлече и да я използва като заложник. Нищо чудно, че сестрите Фокан отказваха да изрекат името на баща ѝ. Той трябваше веднага да отведе Мадлен обратно в Англия. За да не попречи на плановете на собственото си правителство, трябваше да спаси Дьо Валми и да го скрие от Кадудал. А това означаваше да поеме голям риск с непредвидими последици.

Той се обърна нерешително към Мадлен.

— Какво да го правим, мила? Да освободим ли шпионина?

— Пусни го — отговори спонтанно Мадлен. — Мисля, че той никога вече няма да се върне в Англия.

Себастиан помисли още малко, после развърза въжетата на Дьо Валми.

— Давам ви шанс, но помнете, че дължите живота си на жена ми. Ако още веднъж посмеете да прекосите Ламанша, ще ви обеса със собствените си ръце.

Погледът на французина заблестя коварно. Смелостта му се възвърна учудващо бързо.

— Нима англичаните няма да се учудят, че сте ме отвели във Франция и сте ме освободили, за да защитите съпругата, която ви е предала?

Себастиан се усмихна снизходително.

— Възможно е и да се учудят. Ала за разлика от вас аз все още притежавам титлата си. Аз съм английски лорд и мога да разчитам на безпристрастен съд в парламента. Жена ми не може да бъде принудена да свидетелства срещу мен. Вие обаче сте шпионин и сте признали

участието си в заговор срещу английския крал. Аз мога да поема риска, но вие не.

— Както вече казах, вие сте истински хитрец, милорд — промърмори с неохотно уважение французинът.

— И друг път са ми го казвали. — Себастиан извади пистолета си и го подаде на Мадлен. — Охранявай вратата. Аз ще се погрижа този негодник да...

Дьо Валми се раздвижи така бързо, че никой от двамата не можа да реагира. Той заби юмрука си в раненото рамо на Себастиан, посегна светкавично към камата и я измъкна от колана му. Себастиан се опита да го сграбчи за шията, но дясната му ръка висеше безсилно и не можа да свърши почти нищо. Дьо Валми се освободи без усилие и се обърна към вратата.

Мадлен не смееше да се помръдне. Тя видя как тънката стоманена кама блесна в светлината на фенера, видя как Себастиан несръчно изтегли с лявата си ръка късия стилет. Французинът се усмихна злобно.

— Мисля, че все пак ще се възползвам от услугите на съпругата ви, милорд. Сега ще я взема със себе си като заложница, а по-късно може и да ви поискам откуп. За нещастие вие не сте ми необходим.

Той не е в състояние да се защити. Тази мисъл премина като светкавица през главата на Мадлен. В гърлото ѝ се надигна вик и тя стисна до болка дръжката на пистолета. Без да се прицелва и без да съзнава какво прави, тя натисна спусъка.

Отекна оглушителен изстрел и кръчмата се напълни с дим.

Дьо Валми вдигна поглед към нея и очите му бяха пълни с изненада. От зейналата на гърдите му дупка бликна кръв и потече по черния сюртук. Смайването бързо изчезна от лицето му, камата падна със звън на пода. Погледът му помътня, той политна напред и падна по лице на дъските.

Две силни мъжки ръце уловиха раменете ѝ, за да я подкрепят. Тя вдигна глава и се взря като замаяна в лицето на мъжа си. Той я гледаше с искрена, дълбока радост — същото чувство, което беше огряло лицето му през нощта в зимната градина.

— Аз го убих — прошепна беззвучно тя.

— Не, маркизо, заслугата е моя.

Двамата се обърнаха едновременно и видяха Кадудал, застанал на вратата с изваден пистолет. Лицето му беше сериозно.

— Започвам да мисля, че вие имахте намерение да ни предадете, лорд Д'Арси.

Себастиан застана между Мадлен и отворената врата.

— Единственото ми намерение беше да защитя съпругата си. Лизет Жирар беше развързала въжетата на шпионина и той успя да ме изненада. Сигурно щеше да убие и двама ни, ако не беше навременната ви намеса.

Кадудал го погледна изпитателно. След като помисли няколко секунди, лицето му се разведри и той пхна пистолета в колана си.

— Ще се задоволя с това обяснение.

— Така е по-добре — рече Себастиан, когато двамата с Мадлен седнаха в магарешката каручка на гостилничаря и потеглиха към морския бряг. Денят беше много по-топъл от предишните. Въпреки това Мадлен се притискаше с все сила към лявото рамо на мъжа си. Бяха прекарали тиха, но неспокойна нощ в гостилницата, а на разсъмване бяха потеглили на път. Решението беше взето. Мадлен трябваше веднага да напусне континента. Само в Англия щеше да бъде на сигурно място. Сега не биваше да се среща с майка си.

— Тя е щастлива, *ma fille* — каза ѝ Кадудал, преди да си замине. — Ако нямате желание да заживеете в малкия кръг емигранти около Д'Артоа, за вас ще бъде по-добре да се върнете веднага с английския си съпруг. Само той е в състояние да ви опази жива и здрава.

Мадлен се разплака, замисли се, поплака още малко и заспа в скута на Себастиан. Когато се събуди малко преди разсъмване, тя беше готова да напусне Франция.

— След като се оказа, че Дьо Валми е лъжец, шуаните бяха длъжни да го убият — обясни ѝ по пътя Себастиан. — Щяха да го измъчват, за да разберат доколко е осведомен за плановете на противниците им. Накрая щяха да го убият. Така че ние му спестихме мъченията.

— Значи ти знаеше, че той не може да се измъкне жив?

Себастиан вдигна ръка и нежно помилва лицето ѝ. Рамото му беше в малко по-добро състояние.

— Моето намерение беше да го убия със собствените си ръце.

— Ти да не си атентатор на английското правителство?

Себастиан се засмя весело.

— За Бога, разбира се, че не. Понякога ми прилошава при вида на кръвта. Трябваше обаче да накарам Дьо Валми да замлъкне завинаги, защото Кадудал можеше да измъкне от устата му важни сведения, които да застрашат плановете на моето правителство срещу Бонапарт. Прощавай, но в момента не мога да ти кажа нищо повече. Най-добре беше Кадудал да сметне смъртта на шпионина за нещастна случайност и точно така стана. — Той я погледна загрижено. — Очевидно надцених силите си.

Мадлен се взираше замислено в лицето му.

— Значи в известен смисъл ние направихме услуга на Дьо Валми и му спестихме мъченията.

Той я погледна дълбоко в очите. Истината не беше толкова благородна, но фактът, че тя го смяташе способен на подобни дела, го изпълни с благодарност.

— Благодаря ти за разбирането.

Мадлен кимна с усмивка.

— Много се радвам, че не го убих аз. — Тя затвори очи и си припомни мига, когато натисна спусъка на пистолета и усети тласъка му. Китката все още я болеше.

— Кадудал е запленил от теб. Още един мъж в краката ти. По всичко личи, че трябва да бъда много внимателен съпруг.

Мадлен отвори очи и лицето ѝ се разведри.

— Наистина ли искаш да ми станеш истински съпруг?

Себастиан я погледна с копнеж.

— По-рано смятах, че това е последното, което искам.

Тя разбра, че ѝ е казал истината, но не можа да повярва. В гласа ѝ прозвуча съмнение:

— От какво се страхуваш?

Докато пътуваха към брега, Себастиан разказа на жена си за тежкото си детство, за омразата, която изпитваше към баща си и за страха, че е наследил отвратителния характер на маркиза и пороците му.

— Никога не съм мразил себе си така, както след нощта в Локсли Хаус — призна дрезгаво той.

Мадлен кимна и облегна глава на рамото му.

— Ти ме уплаши до смърт и ме нарани дълбоко, но сега разбирам, че се имал сериозни основания да се държиш така. Ти се засегна не толкова от факта, че ме завари в прегръдката на Дьо Валми, а защото помисли, че съм предала страната ти и съм го предупредила за предстоящия арест.

— Помислих, че си била негова агентка още от самото начало и си дошла в Кент само за да си осигуриш достъп до къщата и живота ми. Изведнъж се усъмних в чувствата си към теб. Усъмних се и в твоята любов. Помислих, че си се преструвала, за да измъкнеш тайните ми. — Той видя как очите ѝ се разшириха от изненада. — Ала това не извинява поведението ми. Държах се непростимо.

— Прав си — кимна сериозно Мадлен.

Себастиан спря магарето, завърза юздите за едно дърво и се обърна към жена си. Лицето му беше спокойно, в гласа му нямаше настойчивост.

— Ако, след като поживееш с мен в Англия, решиш, че е по-добре да се преместиш при родителите си в Брюксел, аз съм готов да те освободя. Ще те снабдя с пари и с всичко необходимо, за да не изпитваш нужда от нищо. Ако желаете, ще помоля парламента да ни даде развод.

Мадлен се взираше замислено в лицето му и не можеше да разчете нищо в сините дълбини на очите му. Стори ѝ се, че душата му изведнъж се е скрила някъде много дълбоко. Веднъж той ѝ бе казал, че се е оженил за нея, за да я защитава. А сега? Дьо Валми беше мъртъв. Тя не се нуждаеше от защита. О, не, разбира се, че се нуждаеше! Тя имаше нужда от топлото му и сигурно присъствие, от пламенната му любов, за да забрави ужасите на миналото и да устои на онова, което я очакваше в бъдещето. Няколко прекрасни мига в гондолата не бяха достатъчни за цял живот.

По бузата ѝ се търкулна сълза.

— Защо смяташ, че искам да се разведа?

Себастиан примигна и я погледна изненадано.

— Само преди минута ти каза, че не би могла да ми простиш стореното. Бракът ни не е консумиран. Ти си свободна да се омъжиш, за когото поискаш.

На лицето ѝ изгря усмивка.

— Затова ли не ме докосна след сватбата?

Себастиан сведе поглед към ръцете си.

— Затова... — Той я погледна колебливо. — Освен това се боях, че се страхуваш от мен.

Мадлен вдигна ръка и помилва брадясалата му буза.

— Не биваше да те мамя. Грешката е само моя. Трябваше да ти се доверя. Не извинявам поведението ти, но ти прощавам.

Смаяна, тя видя как от окоото му се отрони голяма сълза и остави влажна следа по красивото, мъжествено лице.

— Аз те обичам, Мадлен... само че не знам как да те защитя.

— Ти вече го направи — отговори тя и в гърлото ѝ заседна буца.
— Ти ме опази от Дьо Валми.

Себастиан кимна. Вече не се срамуваше от чувствата си.

— Искам да кажа, че не знам как да те предпазя от самия мен. — Той преглътна тежко. — Никога няма да ти причиня болка съзнателно...

Тя сложи пръст на устните му.

— Тогава просто не го прави. Не го прави.

В погледа му блесна смущение, което бързо отстъпи място на разбирането. Бръчиците около очите му се задълбочиха и той се усмихна.

— Аз те обичам истински, Мадлен.

— Аз също те обичам. Je t'aime, mon mari! Je t'aime.

— Много съжалявам — прошепна той и я притисна до себе си.
— Толкова съжалявам. — Той целуна косата ѝ, слезе към ухото, после премина към очите и бузите и накрая завладя устните ѝ.

Мадлен отговори на целувката му с цялото си сърце и сълзите им се смесиха.

Когато малко след това отново можеха да се усмихват и земята престана да трепери от дълбоките им чувства, Себастиан отвърза магарето и каручката потегли отново към морския бряг.

Към обед той разказа на Мадлен за Мег, първата си метреса, как я бе загубил заради друг мъж и защо смъртта ѝ бе засилила увереността му, че не му е дадено да изпитва истински чувства към нито една жена.

На обед се нахраниха с хляб, сирене и вино и той ѝ разказа за годините в Париж и за срещата си със сестрите Фокан.

Той я целуваше с толкова нежност, че Мадлен изобщо не остана шокирана от разкритията му. Тя беше сигурна, че това са само далечни, мили спомени.

По-късно той ѝ разказа за дуелите си и за властния си порив да защитава нещастните жени, след като не бе съумял да защити собствената си майка.

Доиде редът и на Мадлен. Тя му разказа как и защо е дошла в Англия, описа му как се е съпротивлявала и плакала, когато е узнала, че лелите ѝ са ѝ избрали покровител. Разкри му как се е почувствала, когато го е видяла за първи път, призна му дори защо е решила сама да отиде при него, след като той не се е върнал.

Докато следобедът минаваше, тя му разказа, че майка ѝ е била за нея прекрасен, но далечен сън, не по-истинска от приказна принцеса. Усещала липсата ѝ, но тъй като почти не я познавала, можела да живее и без нея. Щяла да се отчае истински само ако загуби него, Себастиан.

Докато пътуваха двамата говореха възбудено, после потъваха в дълго мълчание, изпълнено с взаимно разбиране. Често се случваше единият да допълни изречението на другия и при такива случаи двамата се споглеждаха и избухваха във весел смях. Започнаха да се разбират толкова добре, че всеки предусещаше какво ще каже другият или какво ще направи. Когато приближиха брега, вече се чувстваха свързани за цял живот. Странно, но и двамата избягваха думата „любов“, сякаш тя щеше да легне като тежък товар върху нежния, бавно узряващ плод на отношенията им.

Когато узна, че именно тя е била монахинята, която го бе заговорила на улица „Кралица Ан“, Себастиан избухна в луд смях. Двамата спираха все по-често, за да се целуват, и се държаха здраво за ръка, докато магарето бавно креташе към морския бряг.

Късно следобед пристигнаха на уговореното място.

Вече се смрачаваше, но Мадлен веднага забеляза добре познатите ѝ очертания на балона. Зелено-златното кълбо се поклащаше леко от морския бриз, но дебелиите въжета го държаха здраво за земята. Този път нямаше гондола, а кош от върбови клони.

Мадлен изгледа смаяно балона, после се обърна към Себастиан, който се хилеше като малко момче, получило прекрасен подарък.

— Каретата ви чака, маркизо.

— Ти наистина ли смяташ да ме прехвърлиш през Ламанша с този балон? И то през нощта? — попита невярващо тя. Въжетата скърцаха протяжно и засилваха страха ѝ.

— Разбира се. Докато се връщаме от Париж, срещнах един човек, който притежава балон. Даже има напълно редовно позволение от властите да го вдига във въздуха близо до крайбрежието. Платих му, колкото поиска, за да ми отстъпи балона си. Ако пристигнем здрави и читави, ще му изпратя още толкова. — Той извади багажа им от колата и пхна в ръцете ѝ голям вързоп. — Скрый се зад онова дърво и се преоблечи. Аз трябва да поговоря с пилота. Побързай, моля те!

— Духа топъл вятър от юг, мосю, нещо твърде рядко за този сезон — поздрави го весело французинът. — Преди няколко часа щяхте да се справите, но сега е твърде късно.

Докато пътуваше към брега, Себастиан беше проучил внимателно картата на въздушните течения. Той беше чул скърцането на въжетата много преди да види издигнатия над хоризонта балон. Сега чуваше възбудените гласове на работниците и вдъхваше дълбоко уханието на земята в морския бриз. Започващата мозъчна буря беше именно онова, от което се нуждаеше в този момент.

Той съзнаваше, че ще му бъде много трудно да напусне Франция. В тази част на крайбрежието бяха разположени многобройни военни патрули, тъй като тя беше най-близо до Англия. Трябваше да пътуват няколко дни на запад, за да намерят залив, в който контрабандистите влизаха безпрепятствено. Себастиан имаше доверие на Кадудал, но знаеше, че Фуше скоро ще бъде осведомен за съществуването на Мадлен и веднага ще пусне в действие ефективната си шпионска мрежа, за да я залови. Той не можеше да рискува. Сега най-важното беше да напусне Франция. Още днес. Да отведе Мадлен в родината си, където можеше да я защитава.

Сетивата му бяха толкова изострени от мозъчната буря, че улавяха и най-дребните подробности. Той измери балона със спокоен поглед, за да открие и най-дребните повреди или скъсани шевове.

— Готов ли сте за път?

— Разбира се, но скоро няма да има достатъчно светлина, за да определяте посоката.

— Не ми трябва светлина. Вятърът е достатъчен.

Закръгленият дребен французин извъртя очи.

— За да различите морето и земята от балона, ще ви трябват очи на сова.

Себастиан се засмя весело и го потупа по рамото.

— Вече ви казах, че майка ми беше нощна птица.

— Няма ли да ви е студено, мосю?

— Набавихте ли мангала, за който ви помолих?

— О, да, но това е много опасно. Балонът е пълен с водород, мосю!

— Не се тревожете, ще внимаваме. Бланшар прекоси Канала за два часа.

Французинът вдигна рамене и на лицето му се изписа примирение със съдбата.

— Всеки с късмета си — промърмори замислено той.

Мадлен се запъти към тях, облечена отново с рибарските панталони.

— Готова съм.

Себастиан се усмихна щастливо.

— Никога няма да забравя последния ни полет. — Той я вдигна на ръце. — Желаете ли да консумираме брака си? — Погледът му беше сериозен. — Ще се постарая да бъда много, много нежен.

Мадлен се изчерви и понечи да скрие глава в рамото му, но вместо това залепи устни на шията му.

Себастиан се засмя доволно и я прехвърли през ръба на коша. Покатери се след нея, настани се удобно и взе лицето ѝ в ръцете си.

— Миналото е погребано. Съгласна ли си?

— Съгласна съм — кимна тържествено тя.

Себастиан се подаде навън, махна на дребния французин и изкрещя:

— Пуснете въжетата!

Мъжете развързаха дебелите въжета и балонът се издигна стремително към мрачното небе. През първите пет минути Мадлен работеше усърдно под ръководството на съпруга си. Трябваше да се освободят от няколко торби баласт и да контролират височината с помощта на окачения в един ъгъл уред. След като свършиха, тя се облегна на кошницата и се загледа в червеното око на залязващото слънце. Струваше ѝ се цяло чудо, че е напуснала Франция и се носи като птица в смрачаващото се небе. Само ангелите и морските птици

бяха виждали онова, което се разкриваше сега пред погледа ѝ. Брегът потъваше бавно в полумрака на падащата вечер. Скоро се превърна в извита тъмна линия. Ламаншът блещукаше под тях малко по-светъл от сушата.

Себастиан обгърна с ръце раменете ѝ.

— Харесва ли ти?

— О, да! — На север се издигаха тъмните брегове на страната, към която се бяха устремили. — Наистина ли се движим към Англия?

— Засега — отговори през смях той и ухапа ушенцето ѝ.

— Студено ми е — прошепна тя и се облегна на гърдите му. Той я притисна силно до себе си, вдигна едната си ръка и обхвана гърдата ѝ, докато другата търсеше пътя между бедрата ѝ.

— Ела при мен. Знам как да те стопля.

Скоро двамата се сгушиха един в друг под вълнените одеяла, с които беше застлан подът на коша.

Този ден Мадлен не видя нищо повече от френския и английския бряг, не видя морето и небето. Светът ѝ се ограничи в ширината, височината и дълбочината на усмивката, огряла лицето на мъжа ѝ. На следващата сутрин един селянин от Кент намери овесената си нива покрита с огромно парче златно зелена коприна. Той тръгна да търси тайнствения благодетел и откри в плевнята си млада двойка, която се заливаше от смях. Като видя с какво бяха заети двамата, селянинът побърза да се оттегли.

Историята за голия маркиз и неговата маркиза в селската плевня стана една от най-разказваните местни легенди и направи известен бедния селянин, който продаде коприната от балона с добра печалба.

ЕПИЛОГ

БЛАГОСЛОВЕНИТЕ ЧАСОВЕ НА ЖЕНЕНИЯ МЪЖ

Тя се приведе към огъня и трепкащата светлина на свещите очерта примамливата закръгленост на голото й тяло. Добре оформените бедра, твърдите хълбоци и момичешки тънката талия ме омагьосаха. Припомних си всички случаи, когато я бях любил в тази привлекателна поза и отново я пожелах.

Тя пристъпи безшумно зад гърба му и се облегна на рамото му.

— О, мосю маркиз, но вие пишете за нас!

Той се усмихна невинно.

— Знам, сладката ми. И което е още по-добре: най-последно намерих издател.

— Какво ще си помислят децата?

Той я привлече към себе си и захвърли перото.

— Те ще си помислят, любима моя, моя прекрасна съпруго, че ние с теб сме най-щастливата, най-доволната двойка в цяла Англия...

Той замлъкна и й показа с всички подробности как ще запази завинаги това положение на нещата.

След дългия разговор, който бяха провели устните, езиците и ръцете им, той се усмихна с безкрайна нежност и целуна голото й рамо, облегнато на гърдите му.

— И най-хубавото е, че те ще бъдат прави в предположенията си, нали любов моя? — заключи самоуверено той.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.